

С Е Р И Я

СПЕЦИАЛНА
КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ
РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ
КЛАСАЦИИ

ЧЕЛДЖЕ

ВСИЧКИ ПРАВА
НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ
СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО
АТИКА



НА **КРАЛЯТ**
КАЗИНОТО

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ

АТИКА

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ КРАЛЯТ НА КАЗИНОТО

Превод: Минка Златанова

chitanka.info

СБОГОМ, КУЗМИНСКИ!

(„Независимая газета“)

Скандалният политик Владимир Кузмински е убит снощи в Хонконг. Лидерът на либерал-социалистите бил наръган с нож в публичен дом.

КОЙ ПИЕ И КОЙ ПЛАЩА?

(„Коммерсант“)

Убийството на Кузмински повдига отново парливите въпроси. Кой плащаше за екстравагантния живот на скандалния националист? Кой издържаше безбройните му телохранители и съветници — повечето от които с криминално минало?

ГОЛЯМОТО УЖИЛВАНЕ

(Запис със специални средства)

— Значи имаш нужда от яки и опасни момчета, а?

— Горили мога да си купя и сам. Искам във всеки град, където отида, да се усеща откъде духа вятърът.

— Ясно. Но аз много си ценя името, драги.

— Именно затова ви давам трийсет процента.

— Петдесет.

— Разбрахме се...

ЧАСТ ПЪРВА
ТРИАДИТЕ НА ХОНКОНГ

1.

Когато Александър Турецки влезе в кабинета на Константин Дмитриевич Меркулов, зам. главния прокурор на Русия, вниманието му бе привлечено от мъж на трийсет и две — трийсет и три години, в тъмносив костюм, който добре прилягаше на стройната му фигура. Мъжът стоеше до полуотворения прозорец и пушеше, издихвайки дима навън, и очевидно не забеляза идването на Турецки, затова дори не се обърна.

— Викали сте ме, Константин Дмитриевич?

— Ти какво? — учуди се Меркулов. — Откога минахме на „вие“?

— Пред външни хора...

— В този кабинет външни хора не влизат. Това е полковникът от вътрешната служба Валерий Степанович Саргачов.

— Майко мила, да пукна, ако... — проточи Турецки. — Валера! Живи бяхме да се видим!

Саргачов се приближи и подаде ръка да се здрависа, но Турецки с широка усмивка разпери ръце да го прегърне.

— Потъмнял си, Валера, станал си бронзов... И още повече си заякнал. Я какви перки си отпрал! От колко време не сме се виждали?

— От седем години и три месеца.

— Винаги точен като математик.

— Значи стари приятели, а? — подсмихна се Меркулов. — Добрее.

— Подвизавахме се заедно в Свердловски район.

— И какви подвизи извършвахте?

— Разнищвахме разни случаи.

— Случайчета. От районен мащаб — уточни Саргачов.

Турецки остро погледна бившия си колега от Свердловски район, където двамата работеха като следователи, той — в прокуратурата, а Саргачов — в милицията, и внезапно го обзе било смущение, било съжаление, че така ученически, като някакъв сантиментален хлапак, се втурна да прегръща този мъж, с когото наистина не се бе виждал от седем години и три месеца.

— На колко години стана, Валера?

— С вас сме един набор, Александър Борисович!

И отново го бодна това, макар и шеговито, но дистанциращо обръщение на „вие“. Да, пред него стоеше не онзи млад лейтенант, току-що завършил юридическия факултет на МГУ, а един зрял и солиден мъж, полковник от вътрешната служба. С какво ли се занимава? Какви дела води? Защо няма никаква информация за него?

— Вероятно си на „Огарьов“, там ли седиш?

— Работя. Седи се в „Матроска тишина“^[1] — усмихна се Саргачов.

— Благодаря, светна ме — усмихна се и Турецки.

— А сега да минем от случайчетата в районен мащаб към случаите от международен мащаб — намеси се в разговора Меркулов. — Саша, надявам се, знаеш Кузмински, лидера на либерал-социалистическата партия?

— Че кой ли не го знае? Такъв шум вдига.

— Вече му затвориха устата. Снощи е бил наръган с кама в един публичен дом в Хонконг.

— Надявам се, не в гърба? — след известна пауза попита Турецки.

— От раз целиш десетката. Точно в гърба. Докато се е забавлявал, както казват чужденците, с една млада проститутка.

— И искаш да ме изпратиш в Хонконг за трупа?

— За тая работа си има специални служби. Ще го докарат и ще го погребат. Ако не на Новодевическото, то на Вагановското гробище — със сигурност. И доста хора ще се съберат. Все още има всякакви идиоти.

— Това наистина е случай от международен мащаб — замислено произнесе Турецки. — И какво е забравил в Хонконг?

— Пак си в десетката. Именно ти ще трябва да намериш отговора на тоя въпрос. В общи черти аз ще ти обрисувам обстановката, а конкретно и в детайли ще ти я представи полковник Саргачов. Между другото той е специалист по Хонконг.

— Наркотици? — обърна се Турецки към Валерий.

— В момента — да. Но назряват и по-сериозни събития. Ще поговорим.

— Хонконг си е Хонконг, но мен повече ме интересува Русия — продължи Меркулов. — Афганската марихуана, азербайджанският метадон, украинският мак, средноазиатският опиум, анашата^[2] и различните синтетични варианти — всичко това вече втръсна на нашите наркомани. Искат хероин! Като чистокръвни американци! И той се появи. Наистина не ослепително бял, както в Америка, а по-нечист, шейсетпроцентов, с възкафяв оттенък, но — хероин! Разбира се, и по-рано тук се намираще хероин, но беше в мизерни количества и не представляваше особена опасност. Сега обаче ситуацията е друга. Не бих казал, че идва с тонове, не, дотам не се е стигнало. Но стигне ли се, ще бъде вече късно. По наши сведения център за прехвърлянето на хероина е станал град Воронеж. И не защото там са се навъдили изведнъж много „любители на спринцовката“, не защото в този град живеят мултимилionери, тъй като един грам струва, кажи-речи, сто и петдесет долара, а защото в стратегическо отношение според замисъла на заинтересованите лица именно Воронеж е най-подходящото място за разпространение на тази отрова из цялата страна. Той е железопътен възел, оттам минава магистралата Москва — Ростов, има цяла пътна мрежа, съединяваща Воронеж с другите областни центрове, наблизо е и „родна“ майчица Украйна. А да не говорим за междуселските пътища, пътеки, пътечки и така нататък... Давай, Ваня, светът е твой!

— Ваня ли? — наостри уши Саргачов.

— Такава е приказката.

— А да не е оня, Иванов, по прякор Монголеца?

— Всичко е възможно — уклончиво отговори Меркулов. — Завършвам. Във връзка с убийството на Кузмински е създадена оперативна група от служители на следственото управление при Главна прокуратура, на различните управления в МВР, ФСБ, Регионалното управление за борба с организираната престъпност при МВР на Русия. Въпросът е съгласуван с висшите длъжностни лица. За ръководител на групата е назначен старши следователят по особено важни дела, старшият юридически съветник Александър Борисович Турецки. — Меркулов погледна Турецки и спря погледа си на Саргачов: — Ясен ли съм?

— Да — отговори Валерий.

— А ти защо мълчиш? — обърна се зам. главният прокурор към Александър.

— Абе май отдавна не съм си имал работа с наркотиците...

— Засега си имаш работа с убийство. А когато разбереш накъде води следата... тогава вече ще видим.

— Ясно.

— И така, доскоро, както казват някои — подавайки ръка, се сбогува Меркулов. — Идете да си побъбрите на някое уютно местенце. По телевизията пускат доста хвалебствени реклами за ресторант „Кротуша“.

Двамата мъже се отправиха към вратата.

— Саша! — повика Меркулов. — Върни се за минутка! Извинете, Валерий Степанович. Саша, вземи тая папка и още днес да я прочетеш. Тук има сведения за случаите в университета за чуждестранни студенти „Патрис Лумумба“. След „Кротуша“ ще идеш при шефа на частната детективска агенция „Глория“.

— Значи Слава Грязнов се занимава с тая папка? И е мълчал досега?

— По моя молба.

— Жалиш ли ме, Костя?

— Не. Пазя те. Не бих искал и ти да стигнеш до моето състояние. — Меркулов се потупа по лявата страна на гърдите. — И бездруго си затрупан с много дела... А как ти се стори старият колега и приятел?

— Доста е младолик. Вече гони четиридесетте, а човек не може да му даде дори трийсет и две.

— Я се погледни в огледалото. И ти нямаш вид на старец — свадливо отбеляза Меркулов. — Той е мъж с ум в главата. Китайския го пердаши по-добре от руски... Забелязах, че ти още от началото се настрои срещу него. Страшен човек си, Турецки. Не всички полковници и генерали са корумпирани. Някои си изкарват хляба и с честен труд. Твърде мнителен си станал.

— Аз го посрещам като човек и му говоря най-приятелски, а той... „случайчета“. От едно такова „случайче“ и до днес ми настръхват косите.

— Хайде, Саша, върви — приключи разговора зам. главният прокурор.

Саргачов чакаше във фоайето и пак пушеше, като въртеше в ръка запалката си.

— Наистина, Валера, що не отскочим до „Кротуша“ — приближавайки се, каза Турецки. — С голямо удоволствие бих хапнал риба.

— Нека да идем на Патриаршеските езера. Не е далече оттук.

— О-о, сетих се! Та ти си роден там!

— Да, но не в езерата. А в къща край езерата — иронично се усмихна Саргачов.

— В къщата, където е живяла Марина Цветаева.

— Точно така.

Излязоха на улицата. Пред прокуратурата бяха паркирани много коли. Като всеки автолюбител Валера несъзнателно, но втренчено погледна един кафяв форд, което не убягна от вниманието на Александър.

— Твой ли е?

— Мой.

— Богато живееш.

— Струва ми три хиляди и петстотин в зелено. Открих го по една обява във вестник „От ръка на ръка“. Производство осемдесет и девета. На деветдесет и няколко хиляди километра. А твоята къде е?

— Ей там.

— Жигулка. Доколкото помня, навремето караше пети модел?

— Изгоря. Какво ме гледаш? Взривиха я. Искаха мен да гръмнат, ама не успяха.

— А тая „шестица“ нова ли я купи?

— Беше почти нова. Пък и сега не е стара. На година и половина е.

— Към седем хиляди в зелено. Тъй че кой от нас е по-богат?

Турецки неопределено сви рамене. Реши да не обяснява, че не е купувал колата, беше му оставена като своеобразен подарък от една бивша клиентка, която замина за чужбина.

— Как е дъщеричката, расте, а? — промени разговора Саргачов.

— Тази година тръгва на училище.

— Изложи се ти, женски баща си остана.

— А ти, разбира се, имаш синове...

— Нито синове, нито дъщери. Сам живея. Пак там, в апартамента на баща ми, на Кутузовски проспект — отговори Саргачов

и сякаш да отклони по-нататъшни въпроси, добави: — И мама, и татко починаха.

Беше краят на април, вече се раззеленияваха храстите, а и по някои дървета се виждаха тук-там листенца. Времето беше слънчево и топло и много московчани и московчанки бяха излезли без шлифери и палта.

След като прекосиха „Тверска“ през подлеза, Турецки и Саргачов свиха под арката на масивна сграда сталински тип, минаха по няколко тесни улички и накрая излязоха на Патриаршеските езера. Върху гладката повърхност на езерото, сякаш изваяни от белоснежен мрамор, бяха застинали два лебеда.

— Каква красота — промълви Валерий.

— Неописуема.

— Почакай ме там — кимна Валерий към една пейка, — ей сега се връщам.

И той бързо закрачи към близката сергия за закуски, а Турецки седна на пейката и отправи поглед към застиналите птици. Отдавна не беше идвал насам, кажи-речи от времето, когато работеше в Свердловски район, и сега му изглеждаше странна мисълта, че недалеч оттук, на неколкостотин метра, се носят коли, мирише на бензин и асфалт, цари суета и шум, а тук е тихо и спокойно, във водата се оглеждат старинните къщи, белите лебеди... Я виж! Раздвижиха се! Заплуваха, милите... Колко гордо и величествено плуват! Но защо не е идвал насам толкова дълго време? Стоп! В дома на Цветаева живееше бабата на Валерка — Евдокия Егоровна, баба Дуня. Двамата с него често й ходеха на гости. И не сами, а с приятелки. Баба Дуня пийваше с младите, както сама казваше, по едно напръстниче водка, след което ги оставяше в огромната стая и отиваше при съседката, а те... Е, какво да си припомня! Младежки лудории. Помни само, че в една такава вечер Валера отпрати поредната си приятелка, плака и стена, скърцайки със зъби, обади се на някоя си Лариса и взе да я моли за нещо, да се разкайва и унижава. После дълго лежа с втрънен поглед в тавана, по едно време внезапно скочи и изчезна в нощта. На другия ден Турецки го попита коя е тая Лариса, а той дълго мълча, после каза, че най-страшното за един мъж е унижението. След това откровение посещенията им при баба Дуня прекъснаха. Може би именно затова Турецки бе престанал да идва на Патриаршеските езера...

Саргачов се върна с пластмасов поднос в ръце, на който имаше цветни картонени чинийки със сандвичи и бутилка коняк с нахлупени на гърлото ѝ пластмасови чашки.

— За срещата! — вдигна чаша Саргачов, след като наля от коняка.

— Наздраве!

— И така, да започваме — отново проговори Валерий, като преглътна първия залък от сандвича. — Ти си назначен за шеф, следователно мое задължение е да ти докладвам обстановката в Хонконг, доколкото съм запознат с нея. Надявам се, известно ти е, че аз съм един от водещите специалисти по хонконгските мафиотски структури?

— Не, едва днес научих, че знаеш китайски.

— Впрочем знам го от дете. Баща ми работи няколко години в китайското консулство... Ходил ли си в Хонконг?

— Засега не ми се е случвало.

— Мисля, че ще ти се случи. Така че няма да ти разказвам за красотите на града, ароматите на китайската кухня, както и за червените фенери на масажните салони, а направо ще мина към темата на разговора. Руските мафиоти, кажи-речи, направиха път до Хонконг и се сприятелиха с главатарите на местните тайни съдружия — кръстниците. В Хонконг ги наричат триади. А от подобно приятелство и съюз може да се пръкне едно неуловимо и всемогъщо страшилище. Спецслужбите на Хонконг отдавна вече обърнаха внимание на честите пътувания на руснаците и неведнъж предупреждаваха московските колеги, които обаче нямаше за какво да се заловят. До момента, когато бе прехваната малка пратка хероин от Изток. — Саргачов щракна запалката, запали цигара и дълбоко дръпна. — Разбира се, ти знаеш, че обикновено хероинът влизаше в Русия през Таджикистан, Узбекистан и Туркмения — пакистано-афгански хероин. А задържаната пратка, както изясниха нашите специалисти, е с по-високо качество и хероинът е произведен или в Камбоджа, или в Лаос, но със сигурност не и в Пакистан. С други думи, се открива или вече е открит нов канал за транспортиране. Възможно е и воронежките тайни складове вече да са пълни с качествен далекоазиатски хероин, а руските наркотърговци само да чакат удобен случай да го пуснат на пазара.

— Това значи война между клановете. Защото Тофик Алиев, който търгува с анаша и други треви, няма да гледа със скръстени ръце как му се изплъзват паричките!

— Войната вече е налице.

— Имам предвид ожесточена война с много кръв.

— Скоро и тя ще започне.

— Интересна картина ми обрисова — отбеляза Турецки. — Или това още не е всичко? Очертават ли се по-сериозни събития?

— Връщам се към триадите. Малко неточно ти изтълкувах значението на тази дума, като нарекох триади само кръстниците. Това понятие е по-обширно и включва тайните съдружия, които съществуват по свои строги вътрешни закони. Достатъчно е само да ти кажа, че от няколко столетия насам те вече контролират значителна част от финансовия свят на Хонконг, макар че в първоначалния си замисъл това е справедливо. Системата е добре законспирирана, всички триади си имат документи, потвърждаващи легалния им бизнес. А сега за по-сериозните събития... В Хонконг живее един господин на име Джек Кан, който се ползва с голям авторитет. Майка му е рускиня, внучка на един от колчаковските офицери, а бащата е китаец. Кан се занимава с търговия на оръжия последен модел, дори с атомно. Според последните ни сведения той е постигнал забележителни успехи в това отношение. А сега съпостави този факт със следния. Банковите и търговските закони на Хонконг са особено гъвкави. Мошениците от цял свят използват това обстоятелство с огромни лични печалби. И нашите богаташи се ориентираха бързо. Вече са изпрани милиарди долари. Дори нещо повече, в момента триадите енергично изпират наличната валута, постъпваща по каналите на руската мафия. И двете страни много бързат, защото приближава първи юли, когато Хонконг и Тайван преминават във владение на Китай. А там, както се казва, нема лабаво. И току-виж, че при това бързане същият Джек Кан вземе да продаде нещо мъничко и спретнато с атомен заряд на някой си Ваня Иванов. Какво ще кажеш, а?

— Всичко това е много любопитно — след известно мълчание проговори Турецки. — Но аз съм практик, Валера, човек на действието.

— А аз — чиновник, щабен офицер. Заповядано ми е да ти докладвам положението и го направих, доколкото можах.

— Благодаря ти — отново с известно забавяне отговори Турецки.

— Нека уточня. Аз невинаги съм бил чиновник.

— Знам.

— Не, Саша, не знаеш. Предпочитах да мълча за това.

— А сега ще го кажеш?

— Имам зад гърба си две години и половина Афганистан и три месеца Чечня. Две ранявания. След чеченското се наложи да напусна армията.

— Я налей коняк — намръщено каза Александър.

Пиха, без да се чукнат, дори не си замезиха.

Лебедите в езерото отново бяха застинали на място.

— Мамо — чу се детско гласче. — Виж, мамо! Живи ли са?!

Мамо!

— Живи са, миличка, живи. Лебед и лебедица — отговори младата майка на малкото момиченце. — Това са най-верните птици на света. Ако единият от двойката внезапно загине, другият — мъжката или женската птица — се издига високо в небето, събира крила и пада като камък на земята.

— И умира?

— Умира. Но какво правиш, миличка? Защо плачеш?

— Мъчно ми е...

— Лебед и лебедица — проговори Валерий. — Е-ех!

— Докато ти пазаруваше, аз си спомних за баба ти, Евдокия Егоровна... — Турецки позамълча, но отговор не последва, и той продължи: — Знаеш ли, все още се питам какво ни раздели тогава?

— Кога?

— След последните ни изпълнения в стаята на баба Дуня. Помня, че ти много се разстрои заради някоя си Лариса...

— Тя отдавна не е някоя си Лариса — прекъсна го Саргачов. — А Лариса Ивановна Стрелникова, вицепремиер на Русия.

Рядко се случваше Турецки да е изненадан от нещо, но този път дори подсвирна.

— Да пийнем още по едно за капак — предложи Саргачов.

— Не, на мен ми стига.

— Тогава да тръгваме.

— Трябва да приберем това — кимна към подноса Турецки.

— Има си хора за тая работа.

И наистина, не бяха изминали и десетина крачки и отнякъде се появиха двама мъже, разляха в чашките останалия коняк, приветливо помахаха на щедрите непознати, когато те се обърнаха да ги погледнат, и жадно загълтаха скъпоценната придобивка.

До прокуратурата стигнаха с нелегално такси. Сметката плати Саргачов.

— Ако ти потрябвам, обади се — каза той на сбогуване.

— Ще се обадя.

Турецки изпрати с дълъг поглед отдалечаващия се ффорд, разсеяно отговори на поздрава на някакъв малко познат колега, влезе в сградата, качи се в кабинета си, свари си силно кафе, приседна до бюрото и потъна в мисли.

По принцип разговорът се оказа полезен. Трябва да му се признае на Саргачов, че представи кратко и ясно скрития живот в Хонконг. Сякаш лично е бил в някоя триада. И внушителният Джек Кан бе описан така ярко и красноречиво, че сякаш го виждаш пред очите си. Полуруснак-полукитаец, със светла коса и черни очи, висок, мършав, умен. Ами ако наистина вземе, че продаде една такава мъничка атомна бомба на някой от руските престъпници? И не една? Ама че работа... Изпрани са милиарди долари незаконно придобит руски капитал... Но защо така си се размислил, господин „важняк“? Какво толкова те разтревожи? Нещо в облика на бившия ти колега или в неговото поведение? Може би все пак разговорът не ти хареса? Може би Меркулов е прав, и ти ставаш твърде мнителен и критичен? Нищо подобно, не е в това причината! Та ти го посрещна най-непринудено, нахвърли се да го прегръщаш, обзет от някакво топло чувство, което значи, че в отношенията ви с Валерка е имало повече хубави и светли неща, отколкото лоши, посредствени, незабележими. Ти сякаш се върна в онова време на безгрижие и младежки лудории, сваляйки от гърба си петнайсетина години, като се надяваше да получиш в отговор същото отношение, а получи, макар и приятелска, но хладна и съдържана усмивка. Не припламна в очите на Саргачов радостно пламъче, те останаха безразлични. Впрочем сега би могло да се намери обяснение за това — Афганистан, Чечня, ранявания... Интересно, кой все пак го е уредил на тази отговорна длъжност? Защото в Русия има

предостатъчно хора, владеещи китайски език, както и добри професионалисти по мафиотските структури. На секундата могат да се посочат пет-шест имена. А тук, видиш ли, пристига един армейски офицер без специална подготовка и готово — моля, заповядайте в кабинет с висок таван!

Неочаквано Турецки се сепна: та той изобщо не знае дали Саргачов няма специална подготовка...

— Ама какво толкова си се захванал с него?! — ядно възкликна на глас той и удари с юмрук по бюрото, допи кафето си и разтвори папката, която му бе дал Меркулов.

В нея имаше оперативни доклади. По-голямата част от тях бяха от името и с подписа на Грязнов. По изключение Меркулов бе поръчал на „Глория“ да внедри свои хора в студентските среди. От тези доклади Турецки разбра, че сред студентите в университета „Патрис Лумумба“ има доста богати младежи, в общежитието се шири голяма проституция, съществува цяла добре организирана мрежа за доставка на руски момичета по азиатски и европейски публични домове, открити са следи от хероин...

Зазвъня телефонът.

— Слушам.

— Здравей — чу се в слушалката гласът на Слава Грязнов. —
Защо не идваш?

— Проучвам съчиненията ти.

— И как ти се виждат?

— Добре си се изпраскал.

— А ти какво си мислиш?

— Най-важното, че всичко е прегледно — лично, бащино и фамилно име. А също и народност, посочена в скобки. Нигериец, алжирец, вьетнамец... И неочаквано виждам, че между тях се е забутал и някакъв сянганец. Откъде е тоя човек бе, Слава?

— Трябва да е от Сянган, щом като е сянганец...

— Давай, давай, все в тоя дух.

— Що, да не би да няма сянганци? — позасегна се Грязнов.

— Как да няма? Има, разбира се.

— Е, значи всичко си е тип-топ!

— За непросветените пояснявам: Сянган е старото китайско име на Хонконг. С население над седем милиона. Деветдесет и осем

процента са китайци. Следователно твоят сянганец със сигурност е чистокръвен китаец.

— Копелето му с копеле! — разсмя се Грязнов. — Така де, видях аз, че хич не ми прилича на сянганец! Хайде, идваш ли?

— Костя ти вдига пара, а? — подкачи го Турецки.

— Идвай, докато все още те чакам, защото може и сам да запраша — без да реагира на закачката му, продължи Грязнов.

— Но къде да дойда? В оная къща ли?

— Ми къде другаде? Да не си забравил адреса? Да ти припомня...

— Добре де, чакай ме... сянганецо — въздъхна Турецки и постави слушалката.

В кабинета влезе следователката Лилия Федотова. Както обикновено бе дошла на работа в прокурорска униформа с пагони, но шита по поръчка, та затова ѝ седеше чудесно — не скриваше, а сякаш напротив, подчертаваше стройната ѝ фигура и дългите крака. Впрочем полата беше малко по-къса. Не можеше да се каже, че Лиля е красива в класическия смисъл на думата, но от цялата ѝ външност се излъчваше някакво скрито обаяние. Зелени очи с дълги ресници, тънки вежди, гъста кестенява коса, матов тен на лицето, кръгла брадичка — човек би казал, че не се отличава с нищо особено, доста такива момичета се навъртат около хотел „Национал“, но едва ли някой би могъл да си я представи сред тях. Те се познават от цял километър и не защото имат развратни и похотливи физиономии, а защото веднага се усеща, че са високоплатени проститутки, излезли на работа. А от Лиля лъхаше финес и изискана сдържаност или по-скоро достойнството на жена от добро семейство, която си знае цената. Но Турецки, който бе имал в живота си немалко любовни приключения, инстинктивно долавяше у нея страстен темперамент и затова, както се казва, отдавна ѝ беше хвърлил око.

— С какво ще ме зарадваш, Лилечка?

— Подпишете това — подаде му тя няколко заповеди.

Турецки бегло ги прегледа и подписа, но когато вдигна поглед, забеляза в ръцете на Лиля вестник със снимката на вицепремиера Стрелникова и се заинтригува.

— Я го дай за малко!

Във вестника бе публикувано интервю с Лариса Ивановна във връзка с последното ѝ пътуване в чужбина.

— Точно и смислено отговаря — отбеляза Турецки, след като набързо прочете интервюто.

— Тя изобщо си е умна жена.

— Я чакай — сети се той, — ами ти май работеше в онова движение... как се казваше? „Прогресивни жени“! А тя му беше председателката! Нали така?

— Да, познавам се с Лариса Ивановна отблизо.

— И какво ще кажеш за нея?

— Смятам, че вече казах всичко. Умна жена.

— Близкото познанство с един вицепремиер понякога предполага страхотни възможности...

— Предполага. И каква връзка има това с мен?

— Чудя се как не си се възползвала от него?... Защо?

— Възползвах се.

— Не разбирам.

— Самопредложих се да бъда включена в групата на най-добрия следовател в Русия — Александър Турецки — и получих това място.

— Ласкаете ме, мадам — ухили се той.

— Ни най-малко. Но защо се изчервихте, Александър Борисович? Май не сте срамежлива девица.

— Това мога лесно да го докажа — без да иска изтърси той.

— Не очаквах — след кратко мълчание промълви Лиля.

— Какво?

— Подобна грубост.

— Извинявай — искрено се смути Турецки.

— Нищо. Случва се. Ще се престоря, че не съм чула. Така ме учеше мама.

— Не виждам съобщение за смъртта на Кузмински — продължи Турецки да разлиства вестника.

— Ще се появи утре. За отпечатването на тиража е нужно време — подсмихна се младата жена. — Но стига сте се притеснявали, Александър Борисович! Аз вече забравих всичко.

— Кога най-после ще минем на „ти“? Дявол знае какво се получава! Аз се обръщам към теб на „ти“, а ти ми говориш като някаква ученичка! — внезапно избухна Турецки.

— Когато ми кажете.

— Но аз съм ти казал! И то неведнъж!

— Извинете, но...

— Уф! — ядно възкликна той. — Я си налей кафе! — посочи голямото джезве. — Вече изстина, но е силно.

— Аз го обичам студено.

Турецки стана и се заразхожда из кабинета, поглеждайки към своята помощничка, която отпиваше кафето на малки глътки.

— Главозамайваща кариера направи Лариса Ивановна — размаха той вестника. — Профсъюзите... Лидер на женското движение... И почти веднага — вицепремиер!

— Ако си спомняте, у нас и завеждащи лаборатория са ставали първи лица в държавата. И нищо, търпим.

— Ставаха, ама преди три-четири години. А днес би изглеждало странно.

— Поразена съм от вашия... е, добре, от твоя интерес как така една жена е станала вицепремиер.

— Е, най-последно — въздъхна Турецки. „Твоя“! Продължавай така и занапред.

— Да. Изненадана съм. Вие, мъжете, сте заграбили всички постове, а между другото някои от вас имат много по-малко пипе, отколкото въпросната Лариса Ивановна.

— Нямам предвид това, Лиля — кротко възрази Турецки. — В момента се е създала една, меко казано, малко неочаквана ситуация. Впрочем ще те информирам: образувана е група за разследване на убийството на Кузмински. Привлечени са специалисти от различни ведомства. Аз съм назначен за ръководител.

— И съвсем справедливо.

— Е, благодаря — опита се Турецки да възприеме обичайния си шеговито-снижодителен тон, но не се получи. — Въпросът, Лиля, е не само в убийството. С него, както си е редно, ще се занимават спецслужбите на Хонконг, макар че и ние няма да останем безучастни. Ще водим успоредно следствие. Какъвто и да е тоя Кузмински, все пак е руски гражданин... Но за мен е определена, както подозирам, малко по-различна задача.

Турецки млъкна. Лиля продължи внимателно да го гледа и накрая попита:

— Каква по-точно?

— Триадите на Хонконг.

— Не съм чувала за тях.

— Всъщност и аз едва днес научих какво представляват.

Турецки отново замълча.

— Какво те мъчи, Александър Борисович?

— И аз не мога да си обясня.

— Именно с това почни. Че не можеш да си обясниш.

Турецки разказа на Лиля за срещата с полковник Саргачов, за неприятното си усещане, дори за подозрителността си, за която сякаш нямаше никакви основания, и за голямата си изненада, когато узна от думите на Валерий, че неговото момиче, отдавнашната му нещастна любов — Лариса Стрелникова — се е издигнала на такъв висок пост. Не, може би Валерка не е назначен на „Огаръов“, така да се каже, с връзки. Макар че, погледнато от друга страна, какво може да прави там един армейски офицер? Нима все пак не го е наместила там нечия всемогъща ръка?

— Но аз познавам полковник Саргачов — каза Лиля, след като го изслуша. — С него ме запозна Лариса на един прием.

— Значи са си възстановили отношенията? Старата любов ръжда не хваща, а?

— За любов не мога да кажа нищо, но че имат някакви взаимоотношения, не се съмнявам. Всъщност тази ли женска ръка нарече всемогъща?

— Вече разбирам — кимна след известно мълчане Турецки.

— А на Саргачов няма защо да му се обиждаш. Хората се променят. И особено бързо в нашето смутно време. Може пък това да е при него някаква маска, предназначена за официалните кабинети...

Телефонът иззвъня.

— Ако е Грязнов, кажи му, че съм излязъл — припряно и кой знае защо шепнешком заръча Турецки.

— Излезе, Слава, излезе! — весело проговори в слушалката Лиля. — Кога ли? Ами преди малко! Няма и десетина минути! — Тя слушаше Грязнов и с лукава усмивка поглеждаше към Турецки. — Хайде и ти, Слава?! Нима? Ами ако му кажа?... На човека, когото одумваме!... Може? Добре, ще си помисля, Слава. До скоро виждане.

Лиля постави слушалката и загадъчно погледна Турецки.

— Какво ти надрънка? — ревниво се поинтересува той.

— Каза, че си хлътнал по мен до уши.

— Ама че дръвник... — можа само да изрече Турецки.

— И каза да не ти вярвам, а да мина на негова територия. И още, че си голям женкар.

— Такива глупости, и то по служебния телефон! — вдигна ръце Турецки. — Ще му откъсна главата!

— Защо? — искрено се учуди Лиля. — Нима е лошо за един стопроцентов мъж да бъде женкар?

— Сигурна ли си? — попита или потвърди казаното Турецки, взе папката от бюрото, а при вратата се обърна: — А госпожа Стрелникова как е в това отношение?

— В това отношение госпожа Стрелникова е жена без никакви предразсъдъци.

— Омъжена ли е?

— Е, и ти си женен, което не ти пречи да бъдеш голям женкар — все така загадъчно усмихната отговори Лиля.

Турецки затръшна вратата след себе си.

Частната детективска агенция на Грязнов „Глория“ (в превод — „Слава“), която навремето започна своето съществуване на „Неглинка“, сега се бе преместила в района на „Пречистенка“ в двуетажна къща с двор. Ако се тръгне с кола от центъра, трябва да се мине покрай Пушкинския музей на „Волхонка“, станцията на метрото „Кропоткинска“, Дома на учените и да се свие надясно в посока Арбат към невисоките постройки отпреди революцията. Тези самостоятелни и удобни къщи, в които някога са живели дворяни, дребни буржоа и чиновници, отдавна бяха окупирани от художниците. Но напоследък на това уютно място с оцелели стари липи сложи могъща ръка московският кмет, така че няколко къщи, в които работеха малко известни, дори неизвестни служители на изкуството — повечето застарели скулптори, — моментално опустяха. Дойдоха работници във вносни гащеризони с многобройни джобове и маркови стикери отзад, които набързо изхвърлиха всичко, оставено и забравено от художниците, а техните непреходни творения бяха откарани на градските сметища. След това къщите буквално за часове се

превърнаха в кокетни и уютни вили, където се заселиха различни агенции, а най-вече — банки. Тутакси се появиха фирмени табели от бронз, сред които се мъдреше и скромната табелка: „Частна детективска агенция Глория“. Ремонтирани и обновени старинни къщи рязко контрастираха на околните стари сгради, където останаха да творят известните дейци, които разполагаха с дебели връзки — закачиш ли ги, ще се вдигне голяма олелия, — така че кметството временно ги остави на мира до по-благоприятни времена.

Ако преди две години някой екстрасенс бе пророкувал на Вячеслав Грязнов, че ще стане шеф на детективска агенция, при това частна, той на секундата би пратил по дяволите този пророк. Но все пак стана точно това. И ето как.

На „Петровка“ бе дошъл поредният нов началник, който започна да въвежда свой ред. Захвърчаха глави, отиваха си опитни и талантлив детективи — както от „Петровка“, така и от всички управления, отдели и отделения на милицията. Преждевременно излизаха в пенсия „старците“ — на четиридесет и пет, петдесет години. Те можеха да работят още дълго, но как, след като за началници дойдоха маса млади здравеняци, издаващи заповеди, от които на „старците“ им се завиваше свят. „Да се арестува“, „задържи“, „стреля без предупреждение“... Но кого да арестуваш? Как да го задържиш? Арестувай го, ама първо го намери. Звъни Грязнов на един колега — излязъл в пенсия, станал пчелар и гледал кошери на село. Звъни на друг — уредил се като началник-охрана в търговска банка. На трети — ударил го на бизнес, сиреч на далавери. Четвъртият пък си пишел мемоарите. Но какво става? Кой ще лови бандитите, крадците и убийците?! Грязнов не издържа, когато накрая научи за смъртта на Дима Коршунов — Дмитрий Алексеевич, хитър и умен оперативник от „Петровка“. Дмитрий Алексеевич се бе застрелял. Грязнов изпрати и помена своя стар приятел, а от гробищата отиде направо на „Петровка“, в най-височайшия кабинет. Без да обръща внимание на секретарката, той отвори с ритник масивната врата, влезе и заби поглед в новия началник.

— Абе ти откъде ни се изгърси на главата, копелдак гаден? — тихо попита Слава.

Как би реагирал на подобно обръщение един истински мъж? Вероятно би отвърнал със същото, би извикал дежурните милиционери

или направо би праснал нахалника по мутрата. Но нищо подобно, тоя изрод остана да си седи зад бюрото, само в безцветните му очи се мярна нещо като удивление.

— Виждате ли, колега — гледайки някъде встрани, проговори той, — това е ярък пример за истинската руска демокрация.

Грязнов се обърна и срещна погледа на младолик мъж в сив костюм, който с любопитство го разглеждаше. За секунда се поколеба дали да си отиде веднага, или да изчака развитието на събитията, и тъкмо бе решил да си тръгва, защото разбра, че е безполезен всякакъв разговор с тоя дръвник зад бюрото, когато отново се чу тенорчето на началника.

— Надявам се, че молбата за напускане е в джоба ви?

— Ще ме уволниш ти, със заповед. Разбра ли?! — избухна Слава.

— Както желаете — чу се в отговор.

„Ама че гадняр — дори се учуди Грязнов. — Пълен гъон, ни приема, ни предава!“ Накрая си изля гнева в един яростен монолог, подсилен с цветист бандитски жаргон, и си излезе. Помота се още малко из сградата, а когато се озова на улицата, срещна мъжа, който бе седял в кабинета на началника.

— Вземете — каза той и му подаде визитната си картичка. — Ако имате желание, обадете ми се.

— Ще видим — сухо отговори Слава, пъхна визитката в джоба си и се отдалечи. Като повървя известно време и се поуспокои, извади картичката и прочете: „Саргачов, Валерий Степанович.“ Началните цифри на служебния телефон показваха, че този мъж работи в министерството на „Огарьов“ 6, а домашният — че живее на Кутузовски проспект.

На следващия ден Грязнов бе отчислен от редиците на славната московска милиция с подписа на гореспоменатия висок началник на Московското градско управление на вътрешните работи, а месец-два по-късно с голямо задоволство чу, че същият началник тихомълком е бил свален от длъжност, след като бил най-безжалостно оплют от ветераните на някаква демонстрация при „Соколники“; така той изчезна нанякъде, а после се появи вече в Държавната дума като депутат. Такива ми ти работи...

Мисълта да създаде частна детективска агенция хрумна на Слава, докато четеше криминалната повест на Рекс Стаут

„Съчинявайте сами“. Колкото и странно да звучи, но той едва тогава осъзна, че Ниро Улф работи за себе си, за собствения си джоб, и трупа пари в банката за всеки разкрит случай. Така че защо и той, милиционерският подполковник в оставка Грязнов, да не се опита да прави същото? Разбира се, нито е алчен, нито пък е Ниро Улф, много не му трябва, но той и неговите сътрудници ще бъдат добре осигурени с процентите от хонорара — бъдете така добри да си платите за услугите.

И започна да действа. Първия си офис откри на „Неглинка“, но скоро в помещението стана направо тясно. Хората идваха при него с най-голямо желание. И тогава узна, че може да си има собствена къща на „Пречистенка“. Обаче нещата нещо се закучиха, тъй като на пътя му се изпречиха „новите руски баровци“ с претъпканите портфейли. Трябваше или да даде голям рушвет, или да вземе не по-малък кредит от някоя търговска банка, при това — срещу умопомрачаващи лихви. На първата възможност Слава никога не би се съгласил, а в банката любезно го изслушваха и пак така любезно му отказваха. И когато, кажи-речи, се отчая и бе на път да се откаже, реши да се обади на Саргачов, ей така, за всеки случай. Вече беше наясно, че Валерий Степанович е шеф в Министерството на вътрешните работи и макар че не хранеше кой знае каква надежда за благоприятен изход от положението, набра номера. Саргачов внимателно изслуша почти несвързаните му обяснения и само попита:

— Какъв кредит ви е нужен?

Слава отговори, като все пак се оплака от кождерството на bankerите.

— Сега е седемнайсет и четиридесет и пет. Утре по същото време ще ви дам отговор.

И точно в седемнайсет и четиридесет и пет на другия ден телефонът иззвъня. Отговорът беше кратък. Кредитът е отпуснат от Сиб-банк, лихвите са поносими, чакат го с документите, разрешението за при добиване на недвижима собственост в района на „Пречистенка“ е получено.

— Имам обаче една молба — допълни Саргачов. — Да вземете на работа двама души. Сигурни момчета. Ветерани от Афганистан.

— Само че във вътрешната охрана — реши да отстоява реномето на фирмата си Грязнов.

— Няма значение. Само и само да получават някакви доходи. Момчетата мизерстват.

Именно така се случи, че наред с луксозните табели по къщите, придобити за баснословни суми от „новите руснаци“, се появи и фирмата на детективска агенция „Глория“, под чието име разгърна законна търговска дейност о.з. подполковникът Вячеслав Иванович Грязнов.

В очакване на Турецки босът седеше в кабинета си, пушеше, отпиваше от голяма чаша по глътка чай, щедро подсилен с хубав коняк, и преглеждаше текущата документация. Слава имаше вид на преуспяващ бизнесмен: скъп костюм, морскосиньо поло и елегантни мокасини. Дори рижата му коса, тук-там с побелели къдрици, която по-рано стърчеше на всички страни, сега бе прилежно сресана и прикриваше плешивината на темето.

Навън се чу шумът на спираца кола и буквално след секунди в кабинета нахълта Турецки.

— Ти какви ги вършиш бе, рижо говедо?! — закрещя той още от вратата.

— Ми аз бях сигурен, че си там — доволно се ухили Слава. — Не можеш да ме прекараш, братле, ясен си ми при всички положения.

— Ама така де! — не мирясваше Александър. — Що не мислиш какви ги дрънкаш? А?!

— Иначе как можех да те изстрелям оттам? Само по този начин. Господи, нима всичко ти е казала? — ококори очи Слава.

— Дори нещо повече — махна с ръка Турецки. — Освен че съм женкар, какво още ме нарече?

— Ама че жена! — възхити се Грязнов. — От нашата кръвна група.

Турецки хвърли папката на бюрото, отпи глътка от чашата на Грязнов и се намръщи:

— Това коняк ли е?

— Само една четвърт, другите три са цейлонски чай.

— А не е ли обратното?

На свой ред Грязнов отпи няколко глътки, позамисли се и се съгласи:

— Вярно бе. Обратното е. Май и този път съм сбъркал пропорцията. — Разтвори хвърлената на бюрото папка и вдигна очи

към Александър. — Моите писания? Защо си ги донесъл?

— „Сянганецо“! — подсмихна се Турецки. — Именно затова ги донесох, за да изтриеш от тях оня сянганец. Костя трябва да иде на доклад при шефа, а в папката фигурира някакъв си сянганец!

— Добре де, добре — махна с ръка Грязнов, но все пак сложи настрана листа със сведенията за сянганеца. — Мога и изобщо да се оттегля от това дело. Между другото, то се води при мен в графа „непредвидени разходи“. Залудо ви работя, за едната благодарност.

— Ми оттегли се де!

— Не ми излизай с тоя номер — широко се усмихна Грязнов. — Знаем се от години, не ме виждаш за първи път, нали?

— Такъв джентълмен — за първи път.

— Сто и петдесет гущерчета — поглади Грязнов реверите на самото си.

— Добре, а сега минавай към въпроса — сядайки, каза делово Турецки.

— Чакам едно обаждане. Затъжих се нещо за тебе и звъннах на Меркулов. Сега вече ще си имам компания и ще чакаме двамата.

— На никого не съм обещавал да чакам.

— А обаждането е от „Патрис Лумумба“. Жал ми е за нашите момичета. Ония африкански нерези най-после ще ги закопчая. И точно днес, а не кога да е — злобно натърти Слава. — Има там един Али, изключителен мръсник е. Искам аз да го прибера, а после ще го дам на момчетата от ФСБ.

Той погледна Александър, който тутакси усети в този поглед непримиримостта на някогашния Грязнов, упоритото и безстрашно ченге, отмести очи и отпи още една глътка от чашата му.

— А питието ти си го бива... Дори много. Освежава... Та казваш — в графата „непредвидени разходи“, а?

— Абе майтапя се, не обръщай внимание.

— Щом приключим делото, ще ти платим. Колко ченгета имаш?

— Двайсет и трима души.

— Трябва да ги храниш и поиш. И вероятно всички са семейни?

— До един. Освен мене.

— Ще ти платим. Точно по тарифата.

— Ние нямаме тарифа, Саша. Работим по взаимна уговорка.

— Поне договори не изготвяте ли?

— Някои искат, така да се каже, за финансова отчетност, но повечето направо носят парите в плик.

— И много ли носят?

— Абе знаеш ли, Саша, различно. Дори сам не очаквах.

— Не се скумосвай де, знам някои неща.

— Какво например?

— За едно момиченце...

— Е, беше се загубило и ние просто го намерихме. Нищо особено.

— Много скромни си станали, Слава... Ами жилищната кражба на „Тверска“? Май е било диаманти, злато? Вдовицата не е на някакъв бараба, а на зам. министър, нали? И не на кой да е, а на финансите.

— Имаше такова нещо — усмихнато се съгласи Грязнов. — А какво да правим, щом милицията не си дава зор? Ние не им отнемаме хляба. Могат ли — моля, занимавайте се, не могат ли — извинявайте, ама дайте път на другите. Прогониха си „старците“, а аз ги прибрах.

— Но сега, чувам, си ги викат обратно?

— Да, ама те няма да се върнат. Трябва да им дадат по-високи заплати. Ей го Мишка Старостин заряза пчелите и избяга от село. Сега бачка, та пушек се вдига, направо ти радва окото. Или Колка Шчербак. Мемоари ли? На секундата ги забрави! И получава три пъти повече от тебе.

— Щастие то не е в парите, Слава. По-точно не само в парите.

— Естествено. Усетиха моите орли и соколи какво значи истинска работа. Без остени и сладки думи, без нравоучения. Аз много не приказвам. Пък и те сами си знаят по-добре от мене. Съвзеха се хората, Саня, дойде им ищах за работа! Подмладиха се. Та това им е професията. И, разбира се, добри пари получават.

— Дреболии, казваш, ама явно носят бая сухо?

— Взех ми думата от устата. Носят. Впрочем май за дреболиите повече пари ни плащат, отколкото за вдовишките диаманти. Ама какво да ти обяснявам, ще ти дам един пример. Дойде веднъж някаква бабичка, едвам крета, да я духнеш — ще падне, и ми подава банкнота от сто долара. „За какво са тия пари, бабе?“ — „Намерихте ми кученцето.“ — „Много даваш. Това са половин милион наши.“ А тя: „Кученцето, вика, ми е по-скъпо от живота, вземай, щом ти давам“. Стана ми неудобно. Толкова пари за някакво си дръгливо помярче?! И

от кого? От една старица! Може да са ѝ последните, дето е речено — за погребението. „Хайде, бабе, ние — казвам — го намерихме безплатно.“ Че като кипна оная ми ти бабичка, направи ме на бъзе и коприва! Изпъчи се, очите ѝ засвяткаха. „Аз — вика — съм от княжески род! С мен — вика — прав разговаряше самият Голицин, предводителят на Дворянското събрание, а ти защо седиш?“ С такъв тон го каза, че моментално се изстрелях на крака! Тръсна ми банкнотата на бюрото и излезе. Кво се смееш? Така си беше.

Тъничко запищя зумерът. Слава вдигна слушалката.

— Грязнов слуша.

От израза на лицето му Турецки разбра, че не е особено доволен от чутото.

— Те са шефовете, те диктуват положението... Заповедите не се обсъждат. Бъдете готови! Не чувам отговора. Така е по-добре. Бъди здрав... Засечка — поставяйки слушалката, мрачно каза Грязнов. — Всичко се отлага за през нощта.

— Не ни е за пръв път.

— Разбираш ли, Саня, какво се получава?! Ще се вдигне голям шум. А случая го разследваме ние, просто така се завъртяха нещата. Сега се оказва, че са се включили ФСБ, МВР и дори специалните части.

— Хайка?

— Именно. Извинявай, че те обезпокоих така рано.

— Нищо. А ти от какво си недоволен?

— Абе трябваше да пипаме тихо и кротко. А сега какво? Ще ги подплашим! Тия черни гълъбчета са снимани — анфас и в профил, гукат на руски, а от тоя хероин, дето е по сто и двацет долара за грам, съм купил и продал близо половин кило.

— И кой го плати?

— Да не би аз?! ФСБ, разбира се. Къде у мен толкова пара.

— Значи твоите момчета са открили пласъорите?

— И моите също — след като поразмисли, отговори Слава. — Сега са добри приятели с феесбейците.

— Е, който плаща, той поръчва музиката.

— Че ще има музика, ще има, бъди сигурен.

— Хайката е нужна — каза Турецки. — Ти кълвеш зрънце по зрънце, а за тая работа трябва чувал. И най-добре е да се свърши

всичко наведнъж.

— Кой знае. Не съм сигурен. Не може да се устиска тоя чувал. Тежичък е. Виж, аз изкълвах близо половин кило...

— Посмали, Слава.

— И колко?

— Поне последната нуличка.

Грязнов весело се усмихна.

— Да те събуждам ли?

— Да.

— А къде да ти звъня?

— Вкъщи, разбира се.

С тази уговорка се разделиха.

Попитайте когото и да било от московчаните, живеещи близо до университета „Патрис Лумумба“, що за хора следват там — той или ще плюе от отвращение, или ще наговори такива неща, че никой вестник не би ги отпечатал. В университета учат младежи от африкански и азиатски страни с различен цвят на кожата, но московчани не правят никаква разлика помежду им и наричат всички вкупом „мангалите“. А ако мислено се върнем в онова далечно време на благородния ни порив да просветим всички изостанали народи, но по свой, съветски начин, ще си спомним с какъв възторг и любов посрещаха руснаците тези чернокожи и тъмнооки, толкова необикновени младежи и девойки. Колко много цветя и усмивки, искрено удивление и симпатия! Всички бяха уверени, че тези момчета и момичета най-после са се измъкнали от ада, в който са живели, където белите робовладелци са ги били с камшици, или пък в най-добрия случай са пристигнали от тропиците, където са били хапани до смърт от мухата цеце. Пък и какво може да искаме от московчани, щом като единствената книга, от която можеха да добият представа за живота на негрите, беше „Чичо Томовата колиба“? И още години наред московчани се отнасяха с някаква необяснима жалост към студентите от този университет, макар да се бяха появили вече и първите тревожни симптоми, които с течение на времето прераснаха в трагедия. За найлонови гащички, блузки и чорапогащници симпатичните негри си играеха с нашите момичета както им падне, устройваха оргии с дивашки песни и танци, пушеха

„трева“ — нещо немислимо по онова време — и тайно въртяха търговия със задгранични парцали. Трябваше да ги спипат и да ги изхвърлят от страната — нали са дошли да учат! Ама нищо подобно. „И какво от това? — казваха добрите чичковци от съветските ведомства. — Нима положението в нашите общежития да е порозово?“ Но ето че се появи и първият труп: хвърли се от прозореца едно момиче. „Била е пияна“ — решиха едни. „Така ѝ се пада на тая кучка“ — осъдиха други. Трети се замислиха, но премълчаха. Затова пък, местните младежи не премълчаха. Събраха се край стените на Донския манастир, посъветваха се и вечерта направиха един хубав погром в общежитието на университета. Районната болница бързо се напълни с пребити и уплашени до смърт негри. Работата обаче не приключи с това. Две седмици поред младежите биеха всеки срещнат „мангал“. Трябва да се отбележи, че на студентките не посягаха. Чудесно се представи и нашата славна милиция. По тях бяха юрнати маса ченгета — повече от охраната на всенародно избрания вожд, но негрите все така продължаваха да си ядат пердах. „Ама какво правите вие, такива-онакива, вашта мама?! — крещяха и тропаха с крака в кабинетите си милиционерските генерали и полковници. — Къде са престъпниците?!“ Отговорните за тая акция опитни майори и капитани извърщаха очи и мънкаха: „Че как да ги хванеш? Млади хора.“ Имаше заповед незабавно да се арестува всеки нарушител на реда, която беше четена преди всяко дежурство, но тя сякаш изобщо не съществуваше, защото надделяваше мълчаливото и справедливо убеждение: „За какво да ги арестуваме?“

И чак когато вече замириса на международен скандал, ченгетата тутакси изловиха водачите на местните младежи, дръпнаха им едно конско да ги сплашат и ги пуснаха по живо, по здраво. Дълбок поклон на тебе, родна милицийо! Ако, разбира се, невинаги, но поне при особени случаи ти беше действала така, навярно нямаше да плюят жителите на района, а сега и всички московчани, само щом чуят за университета на международната дружба.

Приблизително това си мислеше Турецки, докато караше по нощните улици на Москва.

На петдесетина метра от общежитието го спряха двама бойци от специалните части и докато му проверяваха документите, внимателно се взираха в лицето му, сравнявайки го със снимката на служебната

карта, а през това време в общежитието, допреди секунди тъмно и мрачно, започнаха да светват прозорците по всички етажи. Операцията беше вече в ход.

Слизайки от колата, Турецки веднага забеляза с набитото си око силуетите на хора, застанали до дърветата по периметъра на сградата, специалните коли и няколко волги. Влезе в общежитието.

Повечето стаи бяха с изкъртени врати и вътре бе започнала проверката. Оперативниците действаха професионално и методично. Двама претърсваха гардеробите и дрехите, леглата и нощните шкафчета, а трети пазеше да не излиза никой. Обитателите умърлушено стояха наред стаите си.

В коридора изскочи полугола мадама, пияна или дрогирана, и пронизително запищя.

— Затваряй си човката, глупачко — спокойно я посъветва плътен мъжки глас.

— Така ли? — възкликна тя. — Ти по-добре да беше ми кавалерствал, да подадеш на дамата роклята и мантото.

Все пак спря да пици и полюшвайки бедра, се отправи към стаята, като пътьом кокетно намигна на един от оперативниците. Лицата от женски пол не бяха много — не повече от десетина, — от познатия контингент на средноплатените проститутки, така че с тях не се церемоняха много-много. Набързо ги накараха да се облекат и обуят, и ги изведоха, кажи-речи, под строй, натовариха ги на камионетката и ги закараха в най-близкия милиционерски участък.

Турецки поприказва с някои познати служители и разбра, че операцията е излязла успешна дори само ако се съди по първите вещественни доказателства: бяха открити хероин, кокаин, „трева“, екстази, и то в достатъчно количество, за да се възбудят наказателни дела.

— За завеждането на дело стига и една малка порция — насмешливо възрази Турецки.

— Имам предвид крупно и шумно дело. За да не мрънкат посланиците — съобрази оперативникът.

Момчетата от ФСБ безпогрешно определяха обектите си, усамотяваха се с тях и директно им задаваха такива въпроси, подкрепени с недвусмислени снимки, че студентите, които и без това бяха уплашени, напълно се шашардисваха.

— Проговориха ли? — обърна се Турецки към един оперативник.

— Че къде ще ходят? — възкликна той и намигна на негъра: — Нали така, господин Тибс?

— Така, така — припряно отговори студентът.

— Господин Тибс добре знае, че чистосърдечното признание... и така нататък. Окей?

— Окей! Окей!

Но далече не всички бяха толкова сговорчиви като господин Тибс. Някои искаха да бъдат извикани представители от техните посолства, настояваха и се възмуцаваха, може би справедливо, други пък напълно бяха забравили руски, а трети упорито мълчаха. С такъв мълчаливец Турецки завари Слава Грязнов в една стая на третия етаж.

Още щом погледна чернокожия студент, Турецки разбра, че Слава е попаднал на костелив орех. Широкоплещест, с як и дебел врат на борец, едри длани, свити в юмруци и безизразни очи, този момък будеше в известен смисъл уважение, добре познато на работниците от специалните служби.

— Това е той. Експертът по нашите момичета — каза Грязнов. — Мълчи като Зоя Космодемьянска преди разстрела! Сам не може да се познае — кимна към снимките на масата, — пък и своите „приятелчета“. Хвърля през прозореца парите си, спечелени с кървав труд — размаха Слава пачка долари. — Докога ще мълчиш бе, кюмюр?!

— По-кратко, Слава — усмихна се Турецки. — Все пак е гражданин на приятелска страна. Студент.

— Не знам. Ти, виж, знаеш, ама аз не знам. Пред себе си виждам търговец на наркотици и на наши момичета, лице, което носи оръжие без разрешение! — посочи той един целофанов пакет.

— „Макаров“?

— „Валтер“.

— Много ли са наркотиците?

— Купища.

— Името?! — изрева Турецки, като тресна с юмрук по масата.

Момъкът трепна, стрелна го изпод вежди с яростен поглед, оголи едрите си бели зъби, но продължи да мълчи.

— Чу те! — удовлетворено произнесе Грязнов. — Пък аз си мислех, че не само е загубил дар слово, но и е оглушал.

— Прав си, Слава, той не е студент.

— Ми аз какво ти казвам?

— Действай.

— Слушай сега, Али. Слушай и си го набий в главата. Досега ти говорех мило и кротко като роден баща. Ти обаче не разбираш от дума. А сега, мойто момче, ще ти тегля куршума. Ставай.

Тонът на Грязнов беше толкова леден и заплашителен, че дори Турецки трепна, да не говорим за Али. По лицето му премина тръпка, започна да върти очи, спирайки ги за секунда ту на Грязнов, ту на Турецки, ту на двамата сътрудници, които спокойно стояха до вратата.

— Вие нямате право! — изграчи Али.

— Е, чух ти гласа — със задоволство отбеляза Слава. — Имам. У нас, в Русия, това се нарича „при опит за бягство“. Може и по друг начин: „при въоръжена съпротива“. — Грязнов потупа пакета с валтера. — Мисли, Али. Но по-бързичко.

Като поизчака малко, Слава кимна на оперативниците и единият от тях с ласкава усмивка каза на Али:

— Да тръгваме, приятел.

Изведнъж Али заговори на родния си език.

— На руски, Али, на руски! — прекъсна го Грязнов.

— Да-да, на рюски, рюски...

— И без акцент — натискайки бутона на портативния касетофон допълни Грязнов.

В същия миг на вратата де появиха служители от ФСБ.

— Приключвай, Грязнов. Време е.

— Само още пет минути. Касетата ще бъде ваша — отговори Слава.

Сякаш усетил възможност за спасение, Али се втурна към вратата, но тутакси рухна, препъвайки се в нечий подложен крак.

— Жив ли си? — присмехулно попита единият от феесбейците. — Какви ги е вършил тоя?

Турецки излезе от стаята и направи знак на оперативниците да го последват, представи се и накратко им обясни що за птица е този Али.

— Ясно. Не сме ви виждали, Александър Борисович — веднага разбраха те. — Ще чакаме в колата.

Край вратите в коридора делово работеха сръчни мъже: поправяха пантите и бравите — с една дума, въвеждаха всичко в пълен

ред, та представителите на посолствата и досадните журналисти да не надигнат вой за варварските похвати на специалните служби.

Предавайки наркотиците, пистолета и касетата с показанията, Грязнов посочи Али, който вече седеше в колата с белезници, и каза на старшия от групата:

— Ако зависеше от мен, щях да го пречукам. Много мъка е причинил този гад. Дръж нещата под око, Николаич. Ако се измъкне, с мен ще се разправяш...

— Спокойно, Грязнов — намигна му Николаич. — Ще имам грижата. Разбра ли?

— Е, това е — изпращайки с поглед червените светлилки на отдалечаващата се кола, проговори Слава. — Двайсет минути плюс половин година... Малко права имам, Саня. Проследих го, прибрах го и накрая го предадох. Що не подшушнеш нещичко из висшите сфери за моите права, а?

— Ще минеш и без това. При твоите похвати и мен ще ме привикат във висшите сфери — грубовато отговори Турецки. — Не се тревожи, Али няма да се измъкне.

— А-а, и да се измъкне, няма да изкара дълго — презрително се усмихна Грязнов. — А сега доскоро, а? Ще се видим след два дни, нали?

— Защо пък точно след два дни?

— Ами погребението на Кузмински?

— Аз не съм ял и пил с него.

— И аз не съм.

— Какво си узнал? Казвай.

— Грязнов всичко знае, всичко вижда и всичко чува. Е, ако не всичко, то за много неща се досеща. Да не би да си ме отписал вече, Александър Борисович?

Турецки се поколеба дали да не му разкаже за новата си задача, но реши, че още е рано, и подаде ръка.

— Доскоро.

На следващия ден Турецки узна от протокола на химико-биологичната експертиза, че конфискуваният в общежитието хероин не е пакистанско производство, а съпада по всички качества с хероина от задържаната пратка, дошла от Изток.

Погребението на Кузмински, лидера на либерал-социалистическата партия, мина спокойно въпреки всички опасения. Очакваха се огромни маси от хора и затова бяха извикани значителни милиционерски и оперативни сили, но не се наложи да бъдат използвани. Събраха се хора, обаче не хиляди, и при всички случаи не десетки хиляди, каквито бяха заканите, а не повече от сто и петдесет души. Наистина събралите се бяха доста шумни, особено докато чакаха на малкото пространство пред вратите на Ваганковското гробище да бъде изнесен ковчегът с тялото на вожда. Съобщения за смъртта на Кузмински се появиха във всички вестници, неведнъж бе споменато за убийството и във всички новинарски емисии на телевизията, разбира се, без подробности, но слухът, че лидерът е бил убит при много пикантни обстоятелства, тоест „на калъп“, върху жена, се бе разпространил и сред обикновените граждани. Как? Един Господ знае. Може би по тази причина не дойдоха много хора, а най-вероятно и по друга, много по-съществена — омръзнали им бяха всички тия разтакавания по митинги с лъжи и празни приказки.

Турецки стоеше до търговския павилион, гледаше траурните портрети на Кузмински и си мислеше, че доскоро, допреди година-две, за речите му по трибуните се събираха десетки хиляди хора, а за неговата кандидатура гласуваха милиони.

Имаше пари, слава, задгранични командировки, срещи със силните на деня из целия свят, пищни трапези и красиви жени. И за миг всичко това завинаги изчезна за него, ето го скъпия вожд в ковчега, носят го на ръце мъже в черни костюми, а отзад се точи върволица от луксозни коли.

Шествието спря. От блестящите, искрящи със своя лак и никел суперскъпи вносни автомобили започнаха да слизат важни господа, които тутакси бяха ограждани от своите телохранители. „Ето ги истинските господари на Русия — горчиво си помисли Турецки. — Всичко е като в Сицилия — бандит до бандит. Когато и да арестуващ, няма да сбъркаш.“

— Оня най-отпред е Михаил Сергеев, по прякор Майкъл — чу Александър познат глас, обърна се и видя ухиления Слава Грязнов. — След него е Антоша, но не Чехонте^[3], а Маевски. Първият е генерален директор на смесена фирма, а вторият е юрист като тебе.

— Говори по същество, Слава.

— Със сигурност знам само едно: пране на мръсни пари. Шефа обаче не го виждам... А оня с шкембето е Алик Попов-Городецки! И, разбира се, до него върви Фима Фишкин! Страхотни баровци, Саня... Вериги от казина, нощни клубове, кафенета, ресторанти, хотели. Директорите на всички тия заведения са подставени „пионки“, а собствениците са те. Но виж, шефа не го виждам.

Зазвуча траурна музика, тълпата се раздели, за да направи път на господата в черни костюми.

— И кой е шефът?

— Ваня Монголеца. Идваш ли? — кимна Слава към вратите на гробището.

— Не.

— Аз обаче ще отида. Любопитно ми е.

— Откъде ги знаеш всички?

— Много неща знам, Саня.

— Отговори ми тогава на един-единствен въпрос.

— Питай, слушам те внимателно — каза Грязнов, гледайки отдалечаващата се процесия.

— Какво е забравил Кузмински в Хонконг?

— Ми трябва да помисля...

— Добре, ще мислим заедно — реши Турецки. — Довечера в шест те чакам в кабинета си.

Когато се върна в прокуратурата, Турецки прекара почти цялото време до идването на Грязнов в проучване на сведения, вестникарски изрезки и секретни доклади във връзка с партията на Кузмински. В общи линии много от нещата му бяха известни и по-рано, за още повече се досещаше, но в подробности не се бе задълбочавал, не го интересуваха политическите дрязги в различните, дори водещите партии. Но в дадения момент той имаше поставена задача по разкриването на политическо убийство, а че то е свързано с политиката, Турецки ни най-малко не се съмняваше, ето защо се налагаше най-старателно да препрочита и да се замисля за най-различни, дори на пръв поглед съвсем незначителни факти. Политическото убийство в много по-голяма степен, отколкото криминалното, да не говорим за битовото, поставя въпроса: кой би имал изгода от него? Докато в началото му се въртяха разни мисли, че

в убийството имат пръст руските специални служби, след по-подробното разучаване на материалите тези мисли изчезнаха. Наистина, сега Турецки беше сигурен, че партията е била създадена с могъщата подкрепа на бившия КГБ, който е искал да има поддръжка такъв гласовит либерал-социалист, който да оглави възникналите по онова време стихийни националистически настроения. Във връзка с известни събития, които обърнаха страната на сто и осемдесет градуса, Кузмински излезе изпод контрол, въобрази си, че е месия, спасител на нацията, и естествено, се самозабрави. В сравнение с популярността му преди две години сега неговият рейтинг бе спаднал тройно. Може би за това допринесе обстоятелството, че из матушка Русия се пръкнаха доста такива „вождове“, които създадоха на Кузмински определена конкуренция. А най-вероятно хората просто бяха започнали да се опомнят. На Турецки много му се искаше да вярва във втората причина. Нямаше никаква логика спецслужбите да си цапат ръцете, предизвиквайки с това маса безпочвени клюки и измислици. В случая би намирисвало не на изгода, а на некадърност и непрофесионализъм. По-скоро изгодата е на други, не по-малко могъщи чичковци, щом са го стигнали не в крайморската му вила, а на дванайсет хиляди километра от руската столица, в прословутия Хонконг. Впрочем с какви средства си е живуркал, и то доста добре, този вожд, как е хранил и поил цяла армия приближени, които, както е известно, нито са орали, нито са копали? Ето снимка на първа страница в един централен вестник. Вождът в обкръжението на мускулести яки мъже от Нижни Новгород, всички до един разни заместници, помощници и вицепрезиденти на търговски компании, сдружения и асоциации с различен характер. Няма нужда да си Ломброзо^[4], за да разбереш от пръв поглед на коя част от обществото са представители тия мъже. Я виж, бележки по белите полета на вестника с четливия почерк на Лилия Федотова. Прякори, присъди, срок на излежаване... Чудесна компания! Да предположим, че все пак няма преки доказателства партията на Кузмински да е била финансирана от мафиозните структури. Каква картина се получава? Станал е излишен? Имал е твърде високи претенции? Оскърбил е някого? Той е способен на това. В такъв случай излиза, че е битово убийство. Ама не. Изглежда твърде просто. Пък и ако приемем първата версия, защо са го очистили именно в Хонконг? Отново Хонконг. Значи

първо трябва да се изясни какви руски граждани са пребивавали в Хонконг в продължение, да речем, на една седмица преди деня на убийството. В хотели от каква категория са отсядали, по какви належащи причини са пътували до това толкова отдалечено място, въобще с какво са се занимавали там...

Турецки набра номера на своята помощничка.

— Лиля, я ела за малко... Какъв плик? Не го виждам... Ъхъ! Намерих го. — Той отвори плика и извади от него пачка великолепно направени цветни снимки. — Хайде, идвай, че след пет минути ще довтаса Грязнов... Как, вече е при тебе?... Чака да стане шест? И откога пък е толкова точен? Добре, елате двамата.

Не беше успял да прегледа и десетина снимки, когато в кабинета влязоха Лилия Федотова и Вячеслав Грязнов.

— Кой ги е правил? — попита Слава, вземайки напосоки една.

— Прибирай си израстъците! — скастри го Турецки и дръпна снимката от ръцете му.

— Много си нервен бе, момче! — добродушно реагира Грязнов. — Я по-спокойно. Тя не иска да се преселва при мен. — Но когато видя, че приятелят му не е в настроение за шеги, седна и каза: — Мълча като риба.

Турецки продължи да изучава една по една фотографиите, като ги трупаше настрани, накрая побутна цялата купчина към Слава.

— На да се полюбуваш на твоите „подопечни“.

Грязнов мълчаливо запрехвърля снимките, но скоро явно не издържа и гневно възкликна:

— Я виж къде са се набутали тия мърши! И в какво общество! Да не е някакъв прием, а?

— Да. Пресцентърът на Белия дом — поясни Лиля.

— Попов-Городецки, Фима Фишкин... Все вълци от подземния свят! И то с кого! Смятай, че тук е целият Президентски съвет! А какво плюскане и пиячка е по масите, леле-мале!

— Ходил съм на техни приеми. Символични сандвичета и по бутилка за трима — взря се в снимката Турецки. — А това тук си е направо гуляй с баровски размах.

— Че нали затова присъства и Фима Фишкин — подметна Лиля.

— Много ясно, че работата е тъмна — презрително се усмихна Грязнов. — И по какъв повод е тоя разкош?

— А ти не се ли досещаш? — посочи Турецки Лариса Ивановна, заела централно място сред елегантно облечените мъже.

— Целият елит на демокрацията. Или плутокрацията? А, Саня? Я гледай, и Валерий Степанович бил тук!

— Кой Валерий Степанович? — наостри уши Турецки. — Саргачов?

— Точно той.

— Ти пък откъде го познаваш?

— Че нали той ми реши проблемите. С агенцията. Иначе направо загивах. Обадох му се случайно. И за нула време нещата се уредиха.

— А какво ти струваше това?

— Нищо.

— Ама съвсем нищо ли?

— Помоли ме да взема в охраната двама „афганци“ — след кратка пауза отговори Грязнов. — Свестни момчета.

— Безкористен човек е тоя Валерий Степанович — мислейки за нещо свое, проговори Турецки.

— Мъж на място.

— И как така се преизпълни към тебе с такава симпатия?

— Харесах му.

— А по-конкретно не можеш ли да поясниш?

Грязнов накратко разказа за случая в кабинета на „Петровка“ и въпросително погледна приятеля си.

— Ми аз не съм му се натягал. Той сам дойде при мене, даде ми визитката си и чао-чао!

— Тези снимки са от един официален прием — намеси се в разговора Лиля, вадейки от папката си други фотографии. — А тези тук са, така да се каже, почти семейни. Правени са във вилата на бащата на Лариса Ивановна, покойния генерал от КГБ Стрелников. Майката на Лариса — Людмила Василювна, роднини, братовчед й, неговите родители, близки познати...

— И този ли е близък познат? — посочи Грязнов висок мъж с очила.

— Приятел на Лариса от детските години. Специален кореспондент на телевизията.

— Как са трите му имена? — присви очи Грязнов.

— Андрей Андреевич Василюв.

— Точно така. По телевизията не съм го виждал, но постоянно кисне в игралните домове. — Грязнов погледна Турецки, после Лиля и бавно, с малко тържествен тон обяви: — Това е кралят на казината. С псевдоним Робърт Уест.

— Слаава — удивено проточи Турецки. — Поразен съм.

— И аз.

— Ти пък от какво?

— Твърде интересни „близки познати“ има нашата вицепремиерка...

— Приятел от детството — уточни Лиля.

— На какво играе? На рулетка?

— На двайсет и едно^[5].

— Да не е бил в затвора?

— Тази игра, драги ми Александър Борисович, отдавна вече е легализирана и се играе в средите на хората, които вече не си спомнят затворническите нарове. Дори привлече вниманието на доста известни личности от интелигенцията.

— Светни ме, Слава. Честно казано, нямам никакво понятие!

— Какво да те светвам?! Игрят хората. Обикновено нощем. И както си му е редът, губят. Суми с пет нулички. В „зелено“. Не губи, стига сам да не го пожелае, само един човек — Робърт Уест.

— Мошеник ли е?

— За мошеничество и белязани карти разправата е бърза — гушваш букета. На тая работа в казината се гледа особено строго. Такива „гардероби“ се разхождат там, че нито можеш да ги заобиколиш, нито пък да им се изплъзнеш! Между другото, за Уест ме информира Демидич, единият от „афганците“.

— Демидич ли? На каква възраст е?

— Млад е. Фамилното му име е Демидов. И той е такъв „гардероб“, че направо ти се взема акълът!

— Интересно — промърмори Турецки. — Ами тоя хубавец познаваш ли го?

— Него не го знам.

— Анатолий Павлов. Редактор в издателство „Прогрес“ — каза Лиля.

— Редактор ли? И той ли е някакъв „крал“?

— Нее — възрази Грязнов. — Има само един крал. Робърт Уест.

— Лиля, иди до издателството да се поинтересуваш.

— Добре.

— А тебе кой дявол те подкара из казината? — обърна се Турецки към Слава.

— Дреболиите, Саша, дреболиите. Кокошката кълве зрънце по зрънце.

— Ще работиш ли с мен? — тупна с длан по книгата и снимките Турецки.

— Ми ти знаеш, Саня, че ние сме, така да се каже, на собствена стопанска сметка. Вдругиден е петък и аз трябва жив или мъртъв да дам на моите момчета...

— Без много приказки, Слава.

Грязнов погледна приятеля си в очите и като видя суровия израз на лицето му и упорития блясък в очите, въздъхна:

— Що ме питаш? Сам знаеш.

— След седем минути при Меркулов започва съвещание със служители от ФСБ и МВР. Съдейки по списъка, привлечени са кадри от висшия пилотаж. Както предполагам, работата е много по-сериозна и излиза извън рамките на убийството на Кузмински. — Турецки се позамисли, след което продължи: — Не знам защо, може би е интуиция, но някак си не ми харесва Саргачов, не че го подозирам за нещо, но да речем, направи ми особено впечатление. Там е работата, че Валерий Степанович, ей тоя хубавец — Анатолий Павлов — и вицепремиерът Лариса Ивановна Стрелникова бяха на погребението на Кузмински. Изникват маса въпроси, които са съвсем близо до ума. И най-важният от тях е каква връзка е имало между този яростен националист и заклетата демократка?

— Били са на погребението? — попита Лиля. — И са полагали цветя на гроба?

— Не, седяха в колата на Павлов. Вицепремиерката беше с огромни тъмни очила, закриващи лицето, и широкопола шапка.

— Възможно е — замислено отбеляза Лиля. — Знаете ли как наричаха Лариса зад гърба ѝ?

— Как?

— Мата Хари.

— Значи така — промърмори Грязнов. — Ти ли ги нащрака? — кимна той към снимките.

— Не ти ли харесват?

— Сбъркала си с професията, мястото ти не е в следствената група, а на Арбат. Да снимаш хората до картонените фигури на президентите. Бившия и настоящия. Страхотни мангизи би направила!

— Време е — поглеждайки часовника си, стана Турецки. —
Тръгвам.

[1] Московски затвор. — Б.пр. ↑

[2] Див коноп. — Б.пр. ↑

[3] Антоша Чехонте — псевдоним на А. Чехов. — Б.пр. ↑

[4] Чезаре Ломброзо (835–1909) — италиански психиатър и криминалист, родоначалник на антропологичното течение в криминологията и наказателното право. — Б.пр. ↑

[5] Игра на карти, известна в казината като „Блек Джак“. — Б.пр.

↑

Година и половина преди убийството на Кузмински, пред вилата на заместник-председателя на търговска банка „Диана“ спря вишневочервено жигули четвърти модел. От колата слезе висок мършав мъж с тъмен костюм, модерни тъмни очила и белоснежнo поло. От градинската врата до къщата, строена с висококачествени червени тухли — както повечето вили, изникнали напоследък в огромно количество във всички градчета и села на Подмосковието, — водеше чакълеста алея, засадена от двете страни с декоративни храсти. Обширната площадка при къщата беше празна. Мъжът се приближи до заключената врата, видя бутона на звънеца и го натисна.

— Кажете — чу се глас.

— Искam да се срещна с Алберт Георгиевич.

— Алберт Георгиевич приема само в работно време. В банката.

Репродукторът млъкна. Мъжът отново натисна звънеца, този път по-настойтелно.

— Какво има? — кресна гласът.

— Предайте на господин Попов-Городецки, че специалният кореспондент на телевизията — Робърт Уест — моли да бъде приет.

— Момент — посмекчи се тонът.

След секунди ключалката на металната врата изщрака.

— Заповядайте, господин Уест.

Пред входа на къщата мъжът бе посрещнат от двама бодигардове и единият набързо приплъзна скенер по дрехите му.

— Не нося оръжие.

Бодигардът нищо не отговори и му направи знак да го последва. Минаха през няколко стаи, обзаведени с изискан вкус, което донякъде изненада посетителя, и се качиха в просторен кабинет с мебели от карелска бреза, изработени по поръчка. Иззад писалището, направено във вид на морска лодка, стана едър, около четиридесетгодишен мъж — стопанинът на вилата Алберт Георгиевич Попов-Городецки.

— Слушам ви — погледна той посетителя и добави: — Разполагате с не повече от десет минути.

— Ще ми стигнат и пет — подавайки служебната си карта, отговори непознатият.

— „Василиев, Андрей Андреевич. Специален кореспондент на телевизията“ — прочете Городецки и въпросително погледна мъжа. — А къде е Робърт Уест?

— Пред вас.

— Не разбирам, уважаеми...

— За обществото и вие сте Попов-Городецки, но за хората от добре познатите ви среди сте просто Попа.

— Струва ми се, ставате нахален...

— Няма да се вмества в пет минути — прекъсна го Андрей. — Играете ли на „двайсет и едно“?

Городецки, който в момента палеше цигара, се задави от изненада и се закашля.

— Правилно ли чух, господин Уест? На „двайсет и едно“?

— Залагам всякаква сума.

Городецки се позамисли дали няма насреща си някакъв луд или още по-лошо — ченге от „Детски свят“, както бе наречен в определени кръгове комплексът от сгради на „Лубянка“. И дали да не предложи на тоя нахалник бързо да напусне къщата му. Но посетителят, сякаш доловил тези мисли, го изпревари:

— Нито съм луд, нито пък агент от ФСБ. За мен е съвсем лесно да изпразня касите на всички столични казина, към които вие имате известно отношение, но с печалбите си не бих стигнал и до най-близката тоалетна. Ще играем ли?

Той извади неразпечатано тесте карти, разкъса целофана и демонстрира няколко такива розетки, че неволно събуди уважение у Городецки. Алберт Георгиевич беше хазартен тип по природа и внезапно усетил познатата треска, отсече:

— Да започваме. Какво имахте предвид с думите „всякаква сума“?

— Именно всякаква.

— Ще играем с налични. Колко залагате?

— Това са ми последните — сложи на масата пред себе си две стодоларови банкноти Андрей Андреевич Василиев, наричан още Робърт Уест.

— Дребничка миза — подсмихна се Городецки, като изтегли чекмеджето и извади също такава сума.

След една-две минути двестата долара на Городецки отидоха при Андрей.

Алберт Георгиевич извади цяла пачка и отдели четири банкноти, като внимателно следеше тънките пъргави пръсти на Василиев, докато той размесваше картите.

— Тегля.

— Заповядайте.

— Още.

— С удоволствие.

— Стига. Говорете.

— Двайсет и едно.

Городецки мълчаливо наплюнчи пръсти и отброи осем банкноти.

— Може би ще искате вие да раздавате? — подаде му тестето Андрей Василиев.

— Продължавайте!

За по-малко от половин час Андрей спечели цялата пачка долари. Городецки сграбчи слушалката на телефона.

— Фима? Още ли си тук? Не тръгвай! Качи се при мене! Вземи две тестета карти и пари! Колко, колко?! Колкото има!... Нищо ли не ви говори името Ефим Аронович Фишкин? — обърна се той към Андрей, когато затвори телефона.

— Нищо.

— Странно. Той е доста уважаван рицар на зелената маса. Може би най-таченият...

— Не съм посещавал вашите сборища...

— Но защо сборища? — възрази Городецки. — Това са сбирки в тесен кръг, на които идват почтени хора, разиграват се крупни суми... Не, не сте прав. Това е съвсем солидно и порядъчно развлечение...

Городецки стана и отвори барчето.

— Какво пиете, господин Уест?

— Всичко. Но предпочитам водката.

На масата се появиха бутилка водка, кристални чаши, хайвер, нарязан хляб в целофанова опаковка, филе от пушена риба.

— За нашето запознанство.

— Дай боже да не ми е последната — усмихнато вдигна чаша Андрей.

Влезе Ефим Фишкин, невисок, охранен мъж с блестящи черни очи, който разтвори пълните си устни в широка и приветлива усмивка:

— Черпим се, а?

— Поливаме загубата — кимна към парите Городецки.

— Любопитно — потривайки ръце, отбеляза Фишкин. — И много ли загуби, Алберт Георгиевич?

— Всичко, с което разполагам.

— Осемнайсет и четиристотин — уточни Андрей.

— Но вие не сте ги броили!

— Защо? И така виждам.

— Извиках те да накажеш господин Уест, Фима.

— Кой знае, кой знае... — проговори Фишкин. — Да го накажа! Ами ако той ме накаже?

— Дойдохте да играете ли? — попита Андрей.

— Щом като ме моли приятелят ми...

— В такъв случай залагам всичко.

— Да почнем с петдесетачка, а? Или стотачка?

— Няма време. И бездруго задържах много господин Городецки.

— Играй, Фима — строго каза Алберт Георгиевич.

Фима шумно распечата новото тесте карти, поразмеси ги, след което направи няколко прости розетки, без да сваля очи от Андрей, който сякаш изобщо не обърна внимание какво прави Фишкин с пухкавите си ръце. Городецки седна отстрани в широк фотьойл така, че да наблюдава Андрей, да не пропусне и най-лекото му движение, изражението на очите, лицето, но не забеляза нищо особено, освен напрегнатия му поглед на съсредоточен играч. Но такъв поглед Городецки бе виждал много пъти през живота си.

— Направо не ми го побира умът — проговори Фима Фишкин, бъркайки във вътрешния джоб на самото си. — Това не може да бъде, защото изобщо е невъзможно...

— Какво, Фима? — ласкаво го попита Городецки. — Профука ли мангизите?

— Петдесет хилки! Невероятно... Той е гений, Алик!

Городецки приседна до масата, запали цигара, изгледа продължително Андрей, след което делово отсече:

— Да минем на въпроса.

— Както вече ви споменах, за два-три месеца мога да опразня касите на всички игрални домове и казина в цяла Русия. Обаче без вашата, да го наречем, благословия, това не само че е невъзможно, но и опасно.

— Вярно — съгласи се Городецки.

— Пообиколих Петербург, Нижни Новгород, ходих и по московските казина...

— Игра ли?

— Нима вече минахме на „ти“?

— Можем да минем.

— Играх два пъти. На дребно. Взех към петстотин долара. На някои места се разиграват големи суми...

— Какво предлагаш?

— Да стрижем както собствениците на казината, така и играчите.

— Но не до корен — усмихна се Городецки. — За да могат да се съвземат... Какво ще кажеш, Фима?

— Гений — отговори Фишкин. — Златна жила.

— Значи да разбирам, че имаш нужда от яки и опасни момчета, а? — обърна се Городецки към Андрей.

— И сам мога да си купя горили. На мен ми трябва във всеки град, където отида, да се усеща откъде духа вятърът.

— А ветрецът, такъв един гальовен бриз, трябва да се появява откъм мене? Ясно. Но аз много си ценя името, Андрей Андреевич.

— Именно затова ви давам трийсет процента.

— Ще работим наполовина. Петдесет на петдесет.

— Четиридесет.

Городецки погледна към Фима, който му кимна да се съгласи.

— Само заради Ефим Аронович — усмихна се Городецки, подавайки ръка на Андрей. — Разбрахме се.

— Май нещо не съм наясно... Сега как да се обръщам към вас? Господин Уест или Андрей Андреевич? — попита Фишкин.

— Като по-стар на години, наричайте ме просто Андрей.

— Да не се издъним, Андрей? Сумите могат да бъдат и с шест нули...

— Изключено. Особено ако са с шест нули.

— Феноменално — прошепна Фишкин. — Може би разбра, Андрей, не съм новак в комара. Подобно нещо обаче не само че не съм виждал, но дори не бих могъл да си го представя.

— Наистина не се е случвало в света на хазарта.

— Какво? Как? По какъв начин? Обясни поне с две думи!

— Вие вече казахте една доста изразителна дума — леко се усмихна Василиев.

— Гений — промълви Фишкин.

— Е, това е, господа — стана Городецки. — Сега ще се понапарим, ще се изкъпем и тръгваме. Да проверим гениалността на практика.

Андрей взе две стодоларови банкноти и ги пхна във вътрешния джоб на самото си, а останалите пари побутна настрана.

— Аз не обирам бъдещите си приятели или, ако предпочитате, шефове — каза той.

— Дали ще бъдем приятели или шефове, времето ще покаже — бавно проговори Городецки. — Засега ще кажа следното: ние сме хора на честта, особено когато става дума за карти. Вземи си парите. Сам си ги спечели. Виждам, че искаш да станеш богат. Но знай, че и богатшите си имат своите притеснения. Умряла змия не те е хапала още, нали? И дано не ти дава Господ... А сега да вървим в сауната да се освежим.

Докато минаваха през галерията с цветя, която водеше към сауната, Городецки внезапно попита:

— Какво имаше предвид одеде, когато каза, че съм имал отношение към казината?

— Ти си знаеш.

— Отговаряй, Андрюша, когато те питат съвсем дружелюбно...

— Всяка проститутка ще го каже, да не говорим за пияните кибици.

— Начел си се на лоши криминалета, Андрей — подигравателно се усмихна Городецки. — Значи си правил сондажи, а?

— А ти как мислиш, че стигнах до тебе?

— И какво ти казаха пияните кибици?

— Намери, казаха, Алик Попа и всичко ще бъде окей. И аз те намерих.

— Добре — заключи Городецки. — Точка по въпроса.

Сауната беше разкошна, облицована с чиста розова трепетлика, а вътре беше толкова горещо, че косите им взеха да попукуват от жегата като наелектризирани. Басейнът, чието дъно бе облицовано с огледални плочки, синееше с кристалночистата си вода и миришеше на море.

Към полунощ тримата, придружени от още две коли, в които седяха бодигардовете, пристигнаха в Москва и спряха при най-близкото казино. Прекараха там около час, после посетиха второ, трето. Призори Андрей отброи на Городецки полагаемите се четиридесет процента.

— Ще работим — заключи Городецки. — Но по-внимателно и с мярка. Сега малко попрекарахме. Ще прескочиш до Нижни. Там има широко поле за действие. Става, нали?

— По-добре до Монте Карло.

— А защо не? — оживи се Фима Фишкин. — Страхотна идея!

— Ще я обмислим — бавно отговори Городецки. — Ти какво оклюма нос, Андрюша? Умори ли се?

— Колата ми...

— След два часа ще я имаш пред дома си. Или искаш да се возиш на мерцедес?

— Ще ме откараш ли до къщи?

— Ще те откарат. Иди да се качиш ей там в оная количка — посочи Городецки едно кафяво БМВ. — Ще те закарат, дори ако пожелаеш, ще те събуят, съблекат и ще те сложат да спиш.

— И сам ще се оправя — промърмори Андрей.

— Е, хайде, със здраве.

— Доскоро.

Когато се прибра вкъщи, Андрей изсипа на дивана цяла купчина долари, дълго ги гледа, после се обърна към външната врата и за първи път от толкова време си помисли, че трябва да смени старата брава с нова, по-сигурна и съвършена.

От тази нощ животът на Андрей Андреевич Василиев коренно се промени.

Андрей беше единственото дете на полковник от КГБ, който бе пряко подчинен на генерал Стрелников, бащата на бъдещия вицепремиер Лариса Ивановна. И генералският, и полковнишкият апартамент се намираха в една сграда на Кутузовски проспект, дори

бяха в един и същи вход. В тази елитна сграда беше получил апартамент и бащата на Валерий, отговорният сътрудник на китайското консулство — Степан Захарович Саргачов, който, разбира се, също бе свързан с органите по сигурността. Впрочем апартаментът на Саргачови често и за дълго пустееше поради постоянните командировки на бащата, но никое друго семейство не се заселваше там.

Твърде ограничен е светът на децата, чиито родители са във властта или близо до нея. Като правило тези деца дружат само помежду си, а когато пораснат, се женят или омъжват само за хора от своя кръг и браковете им, с редки изключения, са винаги нещастни, което е лесно обяснимо, защото от най-ранната си възраст те живеят сред недомлъвки, завист и недоброжелателност. Дружаха още от първи клас и Лариса Стрелникова, Валерий Саргачов и Андрей Василиев. Андрей от малък показва необикновени математически дарби и никога не се съмняваше, че след като завърши училище, ще отиде да следва в Бауманския институт или в МАИ, но той предпочете юридическия факултет на МГУ, където влязоха Лариса и Валерий, просто за да бъде заедно с тях. За разлика от приятелите си обаче той беше посредствен студент, учеше без особено желание и затова когато се дипломира, му беше все едно къде ще работи, дали в някой НИИ, дали в телевизията или в която и да било юридическа консултация. Пък и на всичкото отгоре страдаше от несподелена любов. Има ли смисъл да се уточнява в кого беше влюбен Андрей, както въпреки и Валерий? Но докато Валерий криеше чувствата си, Андрей се влачеше подир Лариса, хленчеше и се унижаваше. „Да не сте откачили бе, момчета? — често се смееше тя. — Аз ще се омъжа само за академик!“ И наистина се омъжи за академик. Съпругът ѝ беше талантлив учен, но освен от формулите си и от някаква хитроумна машина, която бе конструирал в Дубна, той от нищо друго не разбираше, щом като за шестгодишния съвместен живот с Лариса не можа да направи дори едно бебе. Може причината да не е била у него — до ушите на Андрей достигаха слухове за връзки на Лариса с други мъже и че тя още като момиче е направила несполучлив аборт. Но ако Валерий като истински мъж потърси забрва в афганистанската война, то Андрей, така да се каже, пропадна като човек, още повече че нямаше кой да го контролира: след чистката в органите за сигурност баща му замина за родното си село

във Владимирска област, майката, естествено, го последва, двамата получиха добри пенсии и сега бяха доволни от живота, грижеха се за едногодишното биче Ерьомка, за вишневата градина и за многобройните кокошки. Андрей бе принуден да освободи апартамента на Кутузовски проспект, тъй като по квадратура не се полагаше на сам човек. Дадох го на някакъв млад генерал от новопроизведените, а Андрей се премести — разбира се, не без съдействието на този генерал — в едностаен апартамент от по-нисък ранг, но пък за сметка на това в центъра — на „Остоженка“. И така, Андрей пропадеше във всяко отношение. Напусна НИИ, където беше юрисконсулт, разпродаде китайските порцеланови сервиси и картините, но все пак му стигна умът да не посегне на огромната и богата библиотека. Започнаха свойски да го поздравяват кварталните пияници, които от сутрин до вечер киснеха на двора и играеха на карти и домино, някои от тях дори безцеремонно го прегръщаха през рамо, очаквайки с пълно основание да се появи поредната бутилка от джоба на юриста. Но в една прекрасна вечер Андрей сложи точка на този живот.

Същия ден отиде в ателието на своя стар познат, скулптора Алексей Смородин, когото всички неизвестно защо наричаха Льоха въпреки внушителната му фигура. Андрей бе решил да му иска пари назаем, ако удари на камък — да му предложи една скъпа японска гравюра. Знаеше, че скулпторът е страстен и добър картоиграч, често печели и разполага с пари. Изобщо Льоха беше сърдечен, усмихнат и отзивчив, така че можеше да се разчита на него. Но този път Андрей го завари просто неузнаваем.

— Какво има, Льоха?

— Здравата се натопих! — махна с ръка скулпторът и се отправи към съседната стая.

Андрей го последва. До масата седеше възрастен мъж с приятна външност. При влизането на Андрей той въпросително вдигна очи към Льоха.

— Не играе — каза скулпторът. — Не му обръщайте внимание. Я чуй, Андрюша, носиш ли нещо, че аз останах без пукнат грош?

— Виж това — извади от „дипломата“ си японската гравюра Андрей. — От края на деветнайсети век.

— На Арбат ще ѝ дадат петстотин в зелено — с бегъл поглед я оцени Льоха и се обърна към непознатия. — Залагам я за триста.

Очевидно и мъжът беше познавач на японското изкуство, защото след като я разгледа, кимна, събра тестето карти и започна да ги размесва. Андрей напрегнато се взираше в мяркащите се лица на картите. Мъжът раздаде и попита:

— Още?

— Не взимай! — прошепна Андрей на своя приятел.

Льоха отказа и спечели. Мъжът изхъмка, но премълча, макар че според правилата на играта можеше да оспори печалбата. Извади пари и подаде тестето на противника си. Сега вече Андрей се взираше в картите, мяркащи се между ръцете на Льоха. Мъжът поиска само две, след което даде знак на скулптора, че може да вземе за себе си. Льоха отброи три карти и понечи да спре, но Андрей тихичко се обади:

— Още една!

— Двайсет! — усмихна се мъжът.

— Двайсет и едно! — обяви Льоха и обърна изумен поглед към Андрей.

— Играта приключи! — стана мъжът и обръщайки се към Андрей, допълни: — Благодаря за приятната компания.

— Ти играл ли си някога, Андрюша? — попита Льоха.

— Никога.

— Чувате ли? Никога. И той не лъже. Знам го със сигурност.

— Толкоз по-приятно ми е да благодаря за компанията — повтори мъжът, поклони се и излезе.

— Нищо не разбирам — взе да се разхожда из стаята Льоха. — Ти какво, през картите ли виждаш?

— Не знам.

— Я да поиграем.

— Добре.

Льоха раздели парите по равно.

— На всичките ли?

— Може и на всичките.

Андрей загуби.

— Защо? — попита скулпторът.

— Не знам.

— Здравата ме беше ошушкар оня приятел — сподели след известно мълчание Лъоха. — Вземи си гравюрата. Половината пари са твои. И вече си тръгвай. Чувствам се нещо уморен.

— Може би загубих, защото ти почти не разбърка картите?

Лъоха мълчаливо събра тестето и картите като живи се замяха в ръцете му. Андрей отново загуби.

— Ясно — заключи Лъоха. — Имал си някакъв пресантиман. А сега си върви. Вземи и парите.

Когато излезе на улицата, Андрей съгледа симпатичния мъж, който седеше на една пейка недалече от входа, и отиде при него.

— Знам, че не сте играч, млади момко. Вие сте математик. Познах, нали?

— Всъщност аз съм юрист...

— Вие просто сте завършили право, но имате ум на математик с огромни заложи. Ако смисълът на живота ви станат картите, знайте, че успехът ви е гарантиран. И ще бъде зашеметяващ. Но бъдете предпазлив. Желая ви всичко добро.

И мъжът си отиде.

Не може да се каже, че Андрей взе присърце думите на симпатичния непознат, но все пак се замисли. Вероятно на света не съществува човек, който би искал да стане бедняк, но няма хора, които да не искат да станат богати. И Андрей го задълба мисълта да забогатее — щом като основната му професия не дава такава възможност, защо пък да не опита да постигне това по друг начин, дори ако трябва чрез картите. И, разбира се, когато стане богат, невероятно богат, при него сама ще дойде единствената му любов, неговият блян. Лариса Стрелникова няма начин да не дойде, защото той ще й купи бяла яхта, вила в Швейцария и суперлюксовна лимузина, например „Линкълн“.

Отначало Андрей се присмиваше на безумните си мечти, но постепенно мислите как да забогатее все повече и повече го завладяваха. Намери един приятел, който работеше в телевизията, и с негова помощ успя да гледа на закрити по онова време прожекции някои документални филми за игралните домове в Монако, Латинска Америка и Швейцария. С очите си видя елегантно облечените, заобиколени от красиви жени господата, уверено играещи на рулетка, билиард, карти, техните имена, конюшните с великолепни расови коне,

усети живота им, интересен и бурен, толкова различен от неговото безцветно и жалко съществуване. Със съдействието на същия приятел се уреди на работа в телевизията, представи се в най-добрата си светлина и скоро стана водещ на малка рекламна програма. Сдобил се с нови връзки и познанства. Работата му отнемаше много време, но подсъзнателно той нито за секунда не забравяше целта, която си бе поставил. Изнамери и прочете маса книги за хазартните игри, накупи тестета карти, всяка вечер си пускаше на видео филма за един прочут френски картоиграч и гледайки го как борави с картите, самостоятелно научи най-различни сложни розетки. Струваше му се, че сякаш вижда картите с някакво вътрешно зрение, просто напипва и знае къде е всяка една от тях, че живее с играта, която впрочем още не бе пробвал да играе, като се изключи посещението при скулптора Льоха. Имаше силното усещане, че скоро ще го озари някакво откритие, което ще преобрази целия му живот.

И то го озари. Разправят, че Менделеев е сънувал своята Периодична таблица, явила му се е по вдъхновение свихе. От някакви незнайни висини се появи и откритието на Андрей. Всъщност той цяла година беше проучвал комбинациите, в които се подреждат картите, и си бе направил цяла колекция, която вече включваше сто хиляди комбинации. За да не пропилее това богатство, Андрей ги вкара в компютъра. И изведнъж осъзна, че на света няма достоен противник в картите. Но дори и при това положение той не хукна веднага да играе, изчака няколко месеца и чак след това се реши да посети казината, но не в Москва, а в Петербург и Нижни Новгород. Освен това и там се съдържало да не се увлече и си замина почти незабелязан от хората, които имаха отношение към доходите от казината. Когато се върна в Москва, неочаквано се сети за симпатичния мъж от ателието на Льоха и реши да посети своя приятел.

— Е, живи бяхме да се видим! — радостно го посрещна скулпторът. — Къде се загуби?!

Поседяха, поприказваха, спомниха си за предишната среща и за симпатичния мъж, с когото бе играл Льоха.

— Край — каза Льоха, — царство му небесно.

— Умря ли?

— Картите, мили мой, картите го довършиха.

— Някой го е убил?

— Абе разправят, че се бил обесил, ама кой знае...

Смъртта на този почти непознат мъж, за когото Андрей често си спомняше — всъщност той бе първият и единствен човек, открил в него необикновените му способности, — силно го потресе. За първи път си помисли, че работата, с която иска да се захване, е особено рискована и опасна. Дори му хрумна да унищожи колекцията си и за да се отърси от тази мисъл, бързо пусна на видеото филма за прочутия френски картоиграч. Докато го гледаше, постепенно се успокои и стигна до убеждението, че който не рискува, не може да спечели! И въпреки това, докато не проучи скрития живот в казината, докато не разбра какви хора са истинските им собственици, не се реши да играе.

След посещението при Алик Попов-Городецки и най-вече след играта в трите московски казина за него вече нямаше връщане назад. Андрей си даваше ясна сметка, че на него вече са заложили много и никога, при никакви обстоятелства няма да го изтърват от ползрението си. Налагаше се да приеме условията на играта и той ги прие, готов за всякакви изненади, дори най-трагични. Обаче нищо подобно не последва.

В два без пет в дома на Андрей зазвъня телефонът.

— Здравейте. Колата ви е пред входа. В шест часа ще ви чакат в банката. Дочуване. — И затвориха, без дори да дочакат отговора му.

Точно в шест Андрей влезе в кабинета на Попов-Городецки, който му стисна ръката силно и приятелски.

— Я прочети това — подаде му той няколко листа.

В тях кратко и сбито бяха написани по градове адресите на игралните домове, приблизителните доходи на всеки един от тях, процентите, които трябва да отбива оттам Андрей, както и полагаемите се печалби за Городецки.

— Командировъчните: път, храна и хотел, както за тебе, така и за охраната ти, ще бъдат за твоя сметка... Недоволен ли си?

— Нищо още не съм казал.

— Твоите доходи ще бъдат по-малки от вчерашните, но достатъчно, за да си купиш вила като моята, да речем, след една година. Впрочем ако искаш, още днес можеш да се преместиш в тази своя бъдеща вила. А оня килер на „Остоженка“ го продай или вземи го подари на някого. Какво ще кажеш?

— Бих искал да видя бъдещата си недвижима собственост.

— Как си с жените?

— Не съм обратен.

— Е, това е чудесно! — широко се усмихна Алберт Георгиевич.

Вилата, която се намираше на брега на водохранилището, се оказа наистина един малък дворец. Повечето стаи бяха облицовани с дъбова ламперия, обзаведени със скъпи мебели и дебели килими, имаше сауна и басейн, разбира се, не толкова разкошен какъвто във вилата на Городецки, но доста хубав, с небесносини плочки.

— Колко струва? — попита Андрей.

— Не можеш да й събереш парите. Харесва ли ти?

— Искан ли питане...

— Живей тогава! — весело подхвърли Алберт Георгиевич. — След време ще помислим и за московското ти жилище.

— Мирише на застояло. Изглежда, тук отдавна не живее никой.

— Отдавна.

— Кой е собственикът? Къде е?

Алберт Георгиевич седна в близкия фотьойл и запали цигара.

— Един арабски мислител е казал следната мъдрост: мълчанието е сила, всичко друго е слабост. А на тебе ти продават дворец на безценица, при това — с безлихвен кредит. Всичко ще бъде законно оформено и не кога да е, а утре. Ще ти дадем охрана, можеш да си вземеш младичка секретарка, ако искаш — две, обещан ти е апартамент в Москва... Какво повече искаш? Живей. От тебе се иска само едно — да работиш. Ще си починеш една седмица, през която да си създадеш уют във виличката, и — пълен напред. Причини за безпокойство например за драгоценния си живот няма да имаш. Но при едно условие.

— Какво?

— Трябва да работиш честно. Както се споразумяхме.

— Излишно беше да го казваш.

— Не е така, Андрюша — възрази Городецки. — Първо, ти ще се срещнеш с такива „лъвове“, каквито дори не можеш да си представиш. И второ, на този свят живее и благоденства не само Алик Попа. Плават и много по-едри риби... Разбра ли ме?

— Някои неща разбрах.

— Това вече е добре.

Навън се чу шум на коли, женски смях и мъжки гласове.

— Посрещай гости, стопанино! — каза Алберт Георгиевич.

Започна славна веселба. Лееше се шампанско, цвърчеше скара, в басейна плуваха красиви жени, свиреше музика и цялата тази картина напомни на Андрей филма за прочутия френски картоиграч.

След седмица, придружен от четирима широкоплещести здравеняци, Андрей замина за Нижни Новгород. Там останаха около две седмици, а после, сякаш като в калейдоскоп, се заредиха Воронеж, Ставропол, Ялта, Одеса, Ростов на Дон, Санкт Петербург... Андрей играеше предпазливо, дори от време на време по настояване на старшия телохранител Гришуния подаряваше на противниците си по някоя игра, губейки незначителни суми, но въпреки това сред редовните посетители на казината плъзна слух за новия виртуозен играч на „двайсет и едно“, а в един от градовете дори за първи път се чу и думата „крал“.

За една година Андрей изплати разкошната вила, сдоби се с голям апартамент в Москва, възвърна всички ценни семейни вещи, които навремето бе продал на Льоха, и си купи две коли — волво и БМВ. Разполагаше вече и с пари, не съвсем в такива количества, както предполагаше, но това бяха суми във валута с пет нули. Славата му вече се носеше из казината и по някое време той започна да забелязва, че привлича вниманието на хора, които не се числят сред приятелите на Алик Попа. Избягваше да влиза в разговори с когото и да било, но дори и да искаше, не би успял, защото главният телохранител Гришуния беше винаги нащрек.

Засечката стана в Екатеринбург. Обикновено когато пристигаше в някой град, Андрей отсядаше в хотел и си даваше един ден почивка. Междувременно Гришуния се заемаше със своите задължения: обаждаше се на делови хора, проучваше обстановката в игралните домове, изпълняваше разни поръчки на Попов-Городецки, които нямаха връзка с дейността на Андрей. В различните градове се задържаха различно, в рамките на не повече от три-четири денонощия, но в Екатеринбург бе запланувано да поработи десетина дни: голям град, в казината се разиграваха крупни суми. Каква бе изненадата на „краля“, когато само след два часа Гришуния се върна и лаконично каза: „Стягай си багажа. Прибираме се в Москва.“ Андрей бе свикнал да не задава въпроси, но този път не се стърпя.

— Защо? — попита той. — Не разбирам...

— След пет минути те чакам в колата — сухо отговори Гришуня.

Самолетът пристигна рано сутринта и те веднага потеглиха към вилата на Попов-Городецки. Гришуня се качи при шефа, разговорът беше продължителен, не по-малко от един час. После Алберт Георгиевич слезе в стаята, където чакаше Андрей.

— Както и следваше да се очаква, господин Робърт Уест си спечели славата на „крал на казината“ — подхвана Попов-Городецки. — Искаш ли да поговорим?

— Както кажеш.

— Ще поговорим, часът за този разговор настъпи — реши Попов-Городецки. — Преди година ти дойде при мене и — трябва да призная — направо ме плени. Обещах ти вила, апартамент, кола, пари. Изпълних ли обещанието си?

— Да.

— Не знам какво си чул да се говори за мен и за хора като мен, но се досещам, че си узнал немалко неща...

— Не съм се заслушвал по разговорите наоколо си. Аз работех.

— Чудесно. Ама нещо си изпортил.

— Но аз много добре запомних твоите думи: „Мълчанието е сила...“ и така нататък.

— Това са думи на един арабски мъдрец. Мене Господ не ме е удостоил с такъв ум.

— Няма значение. Чух ги от твоите уста.

— Към теб са проявили интерес хора от ФСБ.

— Това учудва ли те? — след известна пауза попита Андрей.

— Имало е играчи, които са вземали много повече от тебе...

— И не са ги закачали?

— Да, не са ги закачали.

— Може би е станало някакво недоразумение? Някаква грешка?

— В това отношение моите момчета са точни, не правят засечки.

— Мога да ти гарантирам само едно: аз нямам нищо общо със службите за сигурност.

— Вярвам ти. Досега никога не съм те питал по какъв начин печелиш в играта. Сега обаче те питам. И очаквам отговор.

— На драго сърце ще ти кажа — усмихна се „кралят“. — Създадох си система. В тази глава — почука се той по челото — са

вкарани над сто хиляди комбинации. Или по-точно варианти. Главата ми е нещо като компютър.

— Компютър ли? — настръхна Алберт Георгиевич. — Значи всички тези комбинации може да се вкарат и в истински компютър?

— Разбира се.

— И ти си ги вкарал?

— Да. За всеки случай.

— И от този компютър може да се възползва всеки, ако успее да се докопа до него?

— Да, но първо трябва да направи обратната операция.

— Обясни ми.

— Да прехвърли всички тези комбинации в мозъка си. А освен мен няма човек, който да е способен на подобно нещо.

— Не съм сигурен, не се изсилвай толкова — намръщено възрази Городецки. — Да не мислиш, че няма да се намерят умници с по-добра памет от тебе?

— Има много хора с феноменална памет, но в случая е нужен и нюх.

— И такива ще се намерят. С нюх. Запомни, драги ми приятелю, всеки предмет е вещественно доказателство — вещдок. А то е от голямо значение за хората, интересуващи се от тебе... Да не си се изтървал пред някого за тоя компютър?

— Не ме мисли за идиот!

— Ех, Андрюша — въздъхна Городецки. — Не те мисля за идиот, но съм длъжен да те предупредя. Когато те обесят с главата надолу и започнат да те обработват...

— Стига де, Алик! — с досада го прекъсна Андрей.

— Ще запееш! И ще правиш всичко, което ти наредят!

— Кой ще ме обеси? ФСБ ли?

— И във ФСБ има всякакви хора. Едни служат на идеята, а други си пълнят гушките. Очевидно вторите са се заинтересували от тебе.

— Невъзможно е, държавните органи призвани да...

— Я стига! — махна с ръка Городецки. — Чуй какво ще те посъветвам. Вземи да се отървеш от истинския компютър, най-добре го хвърли в реката или в някое езеро. А край вилата ти дал Господ много вода. Разбрахме ли се?

— Да.

— Сега си отивай вкъщи и чакай да ти се обадят.

— Кой да ми се обади?

— Не загреваш, Андрюша, макар че си „крал“! И гений!

— Значи те?

— Че кой друг? Те не са от хората, които не довеждат работите си докрай.

— Добре де, ще ми се обадят, а после какво?

— Ще се срещнеш с тях, ще поприказваш. После ще се срещнем двамата с тебе и също ще си поприказваме... Чаткаш ли?

— Да.

— Може би ще се наложи да се разделим. Жалко, много жалко, но по-добре да загубя малко, отколкото всичко. А сега тръгвай.

След няколко дни телефонът във вилата иззвъня.

— Здравсти, Андрей — чу се в слушалката познат глас от детските години.

— Здравей, Лариса — след малка пауза отговори Андрей.

— Да не си ме забравил, а?

— Нима е възможно?

— Намини да се видим.

— В Думата ли?

— Спомни си къде ходихме веднъж преди много, много време...

— Спомням си, и то доста добре. Кога?

— Довечера. В осем. До скоро виждане.

— Довиждане...

Андрей постави слушалката и се замисли. В главата му изникнаха хиляди въпроси. Защо след толкова много години Лариса изведнъж благоволи да му се обади? Как е узнала номера му, като го няма дори в телефонния указател? Знае ли, че е станал богат и независим? А може би се е обадила именно по тази причина? Не, Лариса не е от тоя тип жени. Пък и колко му е един депутат от Държавната дума, лидер на женското движение, да узнае нечий телефонен номер?! Спомни си думите на Городецки, но тутакси прогони лошите предчувствия. Лариса — и някакви си бандити от ФСБ?! Изключено, това е невъзможно.

Андрей погледна часовника си: до срещата оставаха малко повече от два часа.

3.

Телефонният разговор с Андрей Василиев бе предшестван от друг разговор на Лариса Ивановна Стрелникова — с редактора от издателство „Прогрес“ Анатолий Павлов. Именно като редактор се представи Анатолий на Лариса, когато се запознаха преди повече от седем години. Той беше красив мъж, с приятни обноски, владееше до съвършенство английски език, говореше безупречно френски и немски. И за Лариса, израснала сред офицери от КГБ, не представляваше никаква трудност да разконспирира новия си познат. Тутакси директно го попита какви пагони носи, дори отгатна чина му — капитан от държавна сигурност, след което му зададе естествения въпрос: какво иска от нея. В отговор Анатолий се разсмя, призна, че правилно се е ориентирала, но засега е рано да говорят какво иска от нея. Мина време. Капитан Павлов стана полковник от ФСБ, служител от секретното управление „К“, а Лариса направи шеметна политическа кариера. Двамата отдавна бяха разкрили картите си един пред друг, нямаха какво да крият, но пред хората — по приеми и по срещи на депутатите от Държавната дума — лидерката на общоруското женско движение „Прогресивни жени“ винаги представяше Анатолий Павлов като редактор от издателство „Прогрес“.

Разговорът протече във вилата на баща ѝ, стара гредоредна къща, която Лариса много обичаше. Тя често идваше тук да навести майка си, която от ден на ден все повече отпаднаше. Людмила Василиевна категорично отказваше да живее в московския апартамент — искала, повтаряше тя, да умре сред ябълките, които посадил и отгледал покойният ѝ съпруг.

— Я виж — извади една снимка Анатолий, — познаваш ли този човек?

— Та това е Андрюша Василиев! Господи... Същински джентълмен! Смокинг, папийонка, карти в ръцете... Къде е това, в някое казино?

— Позна.

— Андрей в казино?! Картоиграч ли е?

— Гениален.

— Какво ли не се случва на тоя свят — усмихна се Лариса. — Да, той е. Гениален играч... Впрочем от него можеше да се очаква нещо необичайно.

— Имаше ли някакви основания за подобни очаквания?

— Той беше отличен математик. Решаваше всякакви задачи за нула време. А взе, че се повлече след нас в юридическия факултет. След мен и Валерка.

— Валерка, предполагам, не е бил причината...

— Каквото било — било, стара история — тъжно се усмихна Лариса. — Но защо ме питаш, какво ти трябва?

— Лично аз не ща нищо, но за работата трябва много неща.

— Говори де.

— Налага се напълно да възстановиш предишните си отношения с него.

— Какво ще рече — напълно?

— Именно това ще рече.

— Когато бях на седемнайсет години, веднъж преспях с него...

— И навярно си му била първата жена?

— Да, той беше още хлапак.

— Мъжете никога не забравят първата жена в живота си и дори по свой начин винаги я обичат.

— Напоследък често взе да те избива на философия. Дали пък не остаряваш, Толя?

— Всички сме смъртни.

— Ето пак — намръщи се Лариса. — Минавай конкретно на въпроса, кажи какво искаш.

— А ти не се ли досещаш?

— Ами щом той е гениален картоиграч, значи те интересуват парите на казината...

— Не само. Цялата индустрия за развлечения. Когато отидеш по върховете на властта...

— Недей — прекъсна го Лариса. — Когато отида, тогава ще говорим.

— Добре — съгласи се Павлов и извади още няколко снимки. — Робърт Уест вършее из руските казина вече от година и нещо...

— Кой е пък тоя Робърт Уест?

— Това е псевдонимът, под който се подвизава из комарджийските кръгове твоят хлапак Андрюша Василиев.

— Фима Фишкин, Попов-Городецки... — разглеждайки фотографиите, проговори Лариса. — И къде са снимани?

— В „Савой“. Празнуват рождения ден на Уест.

— Значи той е богат?

— Според непълните ни сведения в джобовете на Уест са отишли към два милиона долара.

— Или в джобовете на Алик и Фима.

— И за слепеца е ясно, че Уест работи под крилцето на Городецки. С какъв процент — не знам. Макар и да е известно, че притежава вече вила край Клязминското водохранилище, апартамент в Москва, две коли, а има и охрана. Всичко това струва пари, маса пари.

— Твърде интересно! Можеш ли да ми обясниш в какво се състои гениалността на Андрей?

— Единствено той би могъл да ти обясни. Аз мога да ти кажа само онова, за което свидетелстват фактите.

— И за какво свидетелстват?

— Първо, твоят бивш...

— Престани, Анатолий — сухо го прекъсна Лариса.

— Робърт Уест стана, не бих го нарекъл богат, но — човек със средства. Така да се каже, от „новите руски баровци“. Второ, масите по казината се изпразват. И се изпразват планомерно и акуратно, без това да бие на очи. Тук се усеща почеркът на Алик. И трето...

Павлов запали „Кент“, дълбоко дръпна и замълча.

— И трето, какво? — наруши мълчанието Лариса.

— Също е факт, но факт, който хвърля светлина върху гениалността на Уест... Да пийнем по нещо, а?

— Налей — кимна Лариса към бутилката с коняк.

Павлов изпи на един дъх чашката си и помириса коричка хляб, за да изпита по-голямо удоволствие от аромата на напитката.

— Ето защо си в Русия, а не, да речем, в Рио де Жанейро — присмехулно отбеляза Лариса.

— Да бе, да, ти ще вземеш да разправяш и че руските агенти си вдигат ципа, след като излязат от клозета... И така, за третото. Преди година и половина в жилището си бе обесен един комарджия, някой си Илич. Възрастен, побелял мъж с клинообразна брадичка, износено

сако, ако го срещнеш — милостиня ще му пуснеш, стига, разбира се, да ти подложи шепа. С този случай се занимаваше криминалната милиция, но и нашите момчета се позавъртяха. Илич имаше висящо дело за валута. А и за скъпоценни камъни се споменаваха в досието му. Беше изкусен картоиграч, от суперкласа...

— Валутата я няма, камъните не сте открили, още по-малко пък убийците. Така ли?

— А ти чувала ли си да е било разкривано някога поне едно убийство, свързано с много пари? Та и това така... Но по-важното е друго. Намери се тетрадка, в която Илич е записвал свои мисли. Рядко, но ги е записвал. И например аз прочетох следното... — Павлов извади от джоба си малък бележник.

„Днес срещнах велик човек. Скоро светът на хазарта ще стане свидетел на грандиозен феномен. Той не е нито мошеник, нито картоиграч, той е математик. Но дълго ли ще оцелее този човек?“

Павлов запали нова цигара и погледна въпросително Лариса.

— Трябва да спасяваме Андрей значи — каза тя.

— Когато се получиха сигналите за удивителната, почти без загуби игра на Робърт Уест, аз се сетих за тетрадката на Илич. Моите момчета се лепнаха за Уест, пообиколиха с него из Москва и другите градове да наблюдават играта му, дори един ден самите те седнаха да играят с него и бяха оскубани като пилета. А ти знаеш, че нашите са много печени в картите. Когато ги попитах как той успява да печели така, всички в един глас заявиха, че това не е човек, а някакъв компютър. Или извънземен... Какво ще кажеш, а?

— С Андрей не сме се виждали цели десет години. Спомням си, че беше малко слабохарактерен, но при ситуации, когато бе засегната честта му или честта на неговите приятели, винаги реагираше праволинейно и твърдо. Беше добър човек. Какъв е станал сега — не знам, не мога да кажа.

— Струва ми се, Лев Толстой беше казал, че характерът на човека се оформя до седемгодишната му възраст. Не смятам, че Андрей прави изключение.

— Не знам, не знам — повтори Лариса. — Но съм сигурна, че е в опасност.

— Ако имаш предвид тези господата — посочи снимките Павлов, — можеш да бъдеш напълно спокойна.

— Городецки никога няма да изпусне от ръцете си такава дойна крава.

— Алберт Георгиевич ще пусне Уест да си върви по живо, по здраво, и то веднага щом го посъветваме за това.

— Мисля, че си доста самонадеян...

— Защо, няма някога съм се лъгал?

— Случвало се е.

— Господин Городецки е притиснат от две страни. В Екатеринбург вече получи предупреждение от нашите хора, а в Москва — от Ваня Монголеца.

— Ваня е пристигнал в Москва?

— Ваня си стои в Хонконг, но пристигнаха Антон Маевски и Михаил Сергеев-Майкъл. От Бахамските острови. И веднага започнаха да действат. Завладяха вече едно казино до Рижката гара. Или поне хората на Попа го напуснаха.

— Значи Монголеца се е решил? Очевидно е дошло време... — попита или уточни Лариса.

— Наближава моментът. Скоро Фима и Алик ще тръгнат с кисели физиономии.

— Ами ако Попа очисти Андрей?

— За какво? Задето му сложи в джоба един милион? Пък и Алберт Георгиевич не е Ваня Монголеца. Той е човек без криминално минало. Бизнесмен, и то голям мошеник, но не и убиец. Не обича да се лее кръв.

— Пък и е религиозен. Маса пари пръсна по реставрацията на най-различни храмове — насмешливо се усмихна Лариса.

— Ето на, виждаш ли, религиозен е. Това дори не ми беше известно. Но ти си права, че Андрей е в опасност. И тази опасност идва от хората на Монголеца, знаеш, че Ваня действа по свои собствени закони. Алик ще освободи Уест, бъди сигурна, но Ваня тутакси ще го лапне. А защо да не го прикоткаме ние? Подобни гении не се срещат под път и над път.

— Сега вече разбирам всичко.

— И по-конкретно?

— Дойната крава трябва да пълни с мляко твоя бидон...

— Нашия бидон — бързо я поправи Павлов.

— И за тая цел аз трябва да се пхна в леглото на хазартния гений?

— „Краля на казината“ — отново я прекъсна Анатолий. — Така наричат сега твоя приятел от детство.

— Чудесно. Значи в „кралските покои“. Не си ли твърде категоричен, Павлов?

— Нима съм казал, че непременно трябва да легнеш в леглото му?

— Не е трудно да се досети човек. Ние сме възрастни хора.

— Всеки е свободен да го разбира според собственото си опорочено съзнание.

Лариса с нескрито удивление го погледна и неочаквано се разсмя високо и заразително.

— Просто си невъзможен! — поклати тя глава. — Какъв е номерът му?

— Момент.

Павлов преписа от бележника си двата телефонни номера на Андрей и подаде листчето на Лариса.

— Ще се обадя по-късно.

— Но най-добре още днес.

— Да предположим, че се срещнем. За какво трябва да разговаряме?

— Виждала ли си някога как зашеметяват рибата? — след като се позамисли, попита Анатолий.

— Не.

— Представи си река или езеро под тъмен прозрачен лед...

— Тъмен или прозрачен?

— Водата е тъмна, а ледът — прозрачен. И през него, като през слънчеви очила се виждат силуетите на плаващите риби. Рибарите избират най-едрите и започват да удрят по леда с дървен чук. Пробива се дупка. Зашеметената риба инстинктивно изплува на повърхността, а те подхващат някое четири-петкилограмово парче със сака и го мятат на брега. Там рибата бързо идва на себе си, започва да се мята на сухото, но край. И после отива в чорбата.

— Страшничка история...

— Ама ти обичаш рибена чорба, нали, особено от някой тлъст шаран! Мисля, че трябва да разговаряш с Уест откровено.

— Съвсем откровено?

— Хората идват на власт по различни пътища. Интриги, пари, подкупи, рушвети — всяко средство е добро, щом като крайната цел е ясна и благородна. Твоят път, Лариса Ивановна...

— Да не споменаваме за моя път — рязко го прекъсна Лариса.

— Ти попита и аз ти отговорих — промърмори Анатолий, погледна часовника си и стана. — Трябва да тръгвам.

При колата, когато Анатолий запали и се готвеше да хлопне вратата, Лариса каза:

— Подказа ми добра идея. Благодаря ти.

— До утре.

Тя му помахаша с ръка и се отправи към къщата. „Страхотна жена!“ — помисли си Павлов, гледайки в огледалото стройната ѝ красива фигура.

След като се обади на Андрей, Лариса отиде в стаята на майка си.

— Мамо, помниш ли Андрюша Василиев?

— Как да не го помня! — възкликна Людмила Василиевна. — Беше чудесно момче. И способно, и мило. Но май се е пропилил, а?

— Не съм чувала такова нещо.

— Един ден при мен идваха майка му и баща му. Оплакваха се.

— Кога е било това?

— Преди година и половина, две.

— Доста време — усмихна се дъщерята. — Хората се променят, мамо. Сега е богат и знаменит.

— И с какво се занимава?

— С бизнес — позабави отговора си Лариса.

— Не мога да ви разбера вас, младите — въздъхна майката.

— След два часа Андрей ще ни дойде на гости.

— Така ли? Тогава да стана и да приготвя масата...

— Лежи си. Сама ще се оправя — успокои я Лариса и тръгна към вратата.

— Нека да се отбие при мене! Искам да го видя! — подвикна след нея Людмила Василиевна.

— Непременно ще се отбие!

Лариса влезе в спалнята, седна пред тоалетката и се взря в лицето си. Докосна леките бръчици около очите си, оголи равните си бели зъби и прекара пръст по тях, поразроши пухкавата си гъста коса.

— Добре. Дори доста добре — промълви тя. — Само очите ти, моето момиче, са тъжни...

„Какви ги говореше полковник Павлов за интригите, парите и рушветите — сети се тя, — за благородната цел и трънливия път? Не, не го нарече трънлив. Твоят път... Та всъщност какъв беше твоят жизнен път, уважаема Лариса Ивановна, госпожо депутат от Държавната дума, лидер на женското движение? А в най-скоро време — и вицепремиер?“ Беше сигурна в това — хора като Павлов не си хвърлят думите на вятъра. А после какво?

— Ах, как се върти светът! Замайва главата... — затананика тя известна песничка, стана и отиде да сервира масата...

В деня, когато се дипломира, Лариса влезе в кабинета на баща си.

— Защитих с отличие — каза тя. — Както обещах.

Генералът внимателно прочете дипломата и вдигна очи към дъщеря си.

— Моите поздравления.

— И само толкова?

— А-а, жигулата! — сети се генералът. — Ще я имаш. заслужи си я. Майко, ела тук!

Дотича Людмила Василичевна, заахка, поразплака се, после бързо донесе шампанско, торта, кутия бонбони. На масата между родителите пламна спор къде да уредят дъщеря си на работа. Бащата предлагаше да я пратят в Париж — беше разговарял с посланика и по принцип въпросът беше решен положително. Майката пък настояваше да си остане в Москва, тя също не беше седяла със скръстени ръце — бе помолила за ходатайство съпругата на маршал Подгорбунски и той се беше отнесъл с разбиране към молбата на жена си.

— Мамо, татко, не се карайте — прекъсна спора им дъщерята. — Имахме разпределение и аз вече се съгласих да ме разпределят.

— Къде?! — в един глас извикаха родителите.

— В Московския градски съвет на профсъюзите. Като юрисконсулт на отдел. Със заплата деветдесет рубли. Тая нощ не ме чакайте. Чао!

След седмица Лариса седеше в тясна стаичка с две бюра и приемаше посетители. На пръв поглед делата, с които трябваше да се занимава, бяха дребни, незначителни, но Лариса знаеше — така бе възпитана, — че незначителни дела няма, щом като зад тях стоят човешки съдби. Скоро сред профсъюзните дейци тръгна слух, че на Ленински проспект работи млада и симпатична юристка, изключително умно и способно момиче. По-късно тя бе преместена в по-просторен кабинет и се занимаваше с не особено големи, но вече не и дребни дела. И така Лариса можеше да върви нагоре по стъпалата на служебната йерархия, но се случи нещо, което прекъсна кариерата ѝ.

Един ден тя доведе вкъщи мършав едроглав младеж и обяви:

— Това е Пьотър Иванович. Академик. Съпругът ми.

— Чий съпруг? — с основание реши, че не е дочул таткото генерал.

— Моят съпруг. И вдругиден отлитаме за Лондон.

— Ох, лошо ми е — хвана се за главата майката, но таткото не можеше така лесно да бъде изваден от равновесие.

— А не искаш ли да те наплескам? — хвана се той за генералския каиш.

Но тогава напред се изпъчи Пьотър Иванович.

— Моля, моля, аз наистина съм академик. Ето ви документ. Аз оглавявам цял отдел в Дубна. Ето ви и още един документ — свидетелството за гражданския ни брак. Лариса е моя съпруга и аз няма да позволя... — И така нататък и тем подобни.

После набързо отпразнуваха тържествения, най-тържествения миг в живота и младоженците отлетяха за Англия. На работа. Останаха там ни много, ни малко — три години. Но често си идваха в Москва — ту в отпуска, ту в командировка. Там, в Лондон, на един от академичните приеми Лариса се запозна с Анатолий Павлов и както вече знаем, веднага го разконспирира. Павлов стана чест гост в дома на академичката, винаги идваше с букет цветя, бутилка скъпо вино и нови вицове — учтив, изискан и красив, което, естествено, събуди справедлива ревност у съпруга академик.

— Сваляч — сновейки из апартамента, мърмореше Пьотър Иванович. — Цветенца, винце, шегички... Няма да го допусна!

— „Глупак! — мислеше си Лариса. — Какъв глупак само!

За разлика от мъжа си тя отдавна бе разбрала, че Павлов се интересува от нея само дотолкова, доколкото може да преспи с една красива жена, и че основен обект на внимание за капитана от държавна сигурност представлява не друг, а именно Пьотър Иванович, в чиято глава се роят сложни идеи и формули, за които английското или всяко друго разузнаване би платило луди пари.

А междувременно в Русия ставаха събития, разтърсили целия свят. Проехтя август деветдесет и първа. Всички глобални промени в една страна водят след себе си промяна и в човешките съдби — за добро или лошо, това вече е друг въпрос. Така стана и при Лариса. Баща ѝ беше принуден да си подаде оставката, съпругът ѝ спешно бе отзован в Москва, а тя самата не толкова се отчая, колкото се замисли какво да прави по-нататък. И се замисли сериозно. Именно тогава отново се появи Анатолий Павлов.

— Аз съм в клуба на писателите — обади ѝ се той. — Ела тук, ще те чакам.

Седяха на маса за двама. Имаше испанско бяло вино, пресни плодове и букет цветя.

— Горе главата, моето момиче — усмихнато я окуражи Павлов. — Всичко ще бъде окей!

— Засега не виждам причини за радост.

— Искаш ли да станеш депутат?

— Защо не?

— Ще станеш.

И Павлов най-подробно ѝ обясни къде и при кого да подаде заявление, че гражданката Стрелникова Л. И. има желание да се кандидатира за депутат в Държавната дума, предложи ѝ да реши в кой от пет възможни избирателни окръга ще се кандидатира, включително един в Москва, обеща, че ще ѝ бъде осигурена подписка с необходимия брой гласове, за да бъде приета нейната кандидатура, и че за предизборната кампания по радиото, телевизията и вестниците тя няма да плаща от джоба си. Накрая ѝ каза, че пак ще работи в Централния съвет на профсъюзите, но на друга длъжност.

— И каква? — поинтересува се Лариса.

— Завеждаща социалния отдел. С двойно по-висока заплата.

Лариса сякаш не чу последните думи и продължи бавно да отпива вино от високия бокал.

— Е, съгласна ли си?

— Много проточи вербовката, драги ми полковник.

— Ти вече знаеш? — след продължително мълчание замислено попита Павлов.

— Вероятно си забравил, че съм дъщеря на генерал от КГБ, макар и той да е в оставка. Висок старт, моите поздравления.

— Закъснях ли?

— Няма значение. Вади хартийката да я подпиша.

— С това ще поизчакаме.

— Правилно, и така може — сви рамене Лариса. — Заплатата си е заплата, но мен ме интересува характерът на самата работа.

— Разбира се, завеждащият отдел е важна фигура и ще трябва да се занимаваш със социалните въпроси на столичните профсъюзи. Но не само това. В нашите върхове решиха, че в сравнение с всички други твоята кандидатура е най-подходяща за лидер на общоруското женско движение.

— Ти си вече по върховете, Павлов?

— Недей така, Лариса — строго каза той. — Гласува ти се доверие, възлагат се надежди и си длъжна да ги оправдаеш.

— Извинявай.

— Виж колко много движения, партии и какви ли не сбирцини се пръкнаха в Русия! И всички искат нещо, настояват, стремят се да постигнат своето!

— Искат да докопат коматчето, но предпочитат да е с масло и черен хайвер. Както казваше старата ми бавачка баба Груша, царство ѝ небесно, не ме учи как да живея. По-добре ми кажи, Толя, с какви пари ще създадем това женско движение, и то общоруско?

— Пари ще има.

За първи път Лариса го нарече с умалително име и това не убягна от вниманието му.

— Държавата няма да даде и копейка — продължи Лариса, — а ще трябва да се покриват маса разходи, щом като движението е общоруско... Чакай, не ме прекъсвай. Знам какво искаш да кажеш.

— Любопитен съм...

— Ако държавата няма пари или дори да ги има, не е съгласна да финансира поредното някакво си движение, то изниква въпросът, кой би имал изгодата да направи това? Ще имат интерес разните му там бизнесмени, търговски банки, съвместни фирми, с една дума — всички новобогаташи. И защо? Защото движението може да стане параван, зад който да си въртят сделките необезпокоявано. Но сделките им, както ти е добре известно, намирисват или по-скоро вонят на грабеж...

— Вече пресилваш нещата, Ларочка — възрази Павлов.

— Ларочка? — учудено вдигна вежди Лариса.

— Но ти ме нарече Толя.

— Така ли? Не си спомням.

— Пресилваш — повтори Павлов. — Страната се обърна или точно я обърнаха на сто и осемдесет градуса. Напред към капитализма! Даваш частна собственост, земя на помещиците, възможност на всекиго да забогатее!

— Никога не съм виждала черно на бяло такива закони.

— Законите може изобщо да не са черно на бяло, но действителността е такава.

— Държавата не може да съществува без закони.

— Значи ще се появят и закони.

— Не се доизказах — върна се на мисълта си Лариса. — Ти каза, че ще има пари, нали така?

— Вече ги има.

— И източниците им са онези, за които говорих?

— Да — решително потвърди Павлов.

— Е, сега вече разговорът става по-сериозен — удовлетворено въздъхна Лариса. — Няма нужда да ти обяснявам, че който плаща, той поръчва музиката. И рано или късно ще ни бъде представена сметката. Но ние трябва, длъжни сме да предотвратим всякакви претенции.

— И как?

— Като създадем собствени търговски структури, своя банка, като се сдобием с недвижими имоти и земя както в Москва, така и в други области. И моля те, откажи се от мерака да говориш за чисти пари. Работа ще ни свършат мръсните пари.

— Много си откровена с мен...

— Значи му е дошло времето.

— И каква е крайната ти цел?

— Богатство, власт, свобода на духа.

— Очевидно съм те подценявал — след кратко мълчание промълви Павлов. — Ти си не само умна, но и опасна жена.

— И себе си подценяваш.

— Не те разбирам добре.

— Харесва ти ролята на руски Джеймс Бонд, но не можеш да я играеш. Русия не е Западът. Тук важат други житейски закони.

— И това ли е казвала старата ти бавачка, дето не искала да я учат как да живее? — широко се усмихна Павлов.

— Не се обиждай. Знаеш ли, може би цял живот съм чакала подобен разговор.

— И за мен е много интересен.

— Виждаш ли, помежду ни вече се появиха допирни точки... Познай коя от прочутите жени е мой кумир?

— Сега просто не знам какво да отговоря... Коя? Може би Терешкова?

— Пфу! — изпръхтя Лариса. — Мата Хари. Тя е била необикновена жена, изключително красива, независима и умна. Работила е за три разузнавания едновременно и нито веднъж не се е издънила.

— Забравяш, че не е живяла дълго — напомни Павлов.

— Нима това е важно... А ние колко ще живеем? В Русия е такава бъркотия, че всичко може да се случи.

— Да пийнем тогава още една бутилка — предложи Анатолий.

— Ами добре, а после, то се знае, ще идем у вас — въздъхна Лариса. — Утрото е по-мъдро от вечерта...

Тая нощ тя не се прибра вкъщи, а на сутринта започна да си събира багажа. Пьотър Иванович обикаляше из стаята и размахвайки ръце, говореше нещо, отначало със заплашителен тон, после се умърлуши, разплака се, падна на колене.

— Чао, Птибурдуков — спокойно, дори ласкаво се сбогува Лариса. — Аз си отивам. Завинаги.

— Какъв Птибурдуков?! — въпреки унизителното си положение се учуди академикът.

— Чети Илф и Петров — иронично го посъветва тя, отправяйки се към вратата.

От прозореца Пьотър Иванович видя как високият, елегантно облечен мъж взе куфара от ръцете на жена му, отвори ѝ вратата, после седна на волана и колата потегли.

Още от самото начало всичко около създаването на движението «Прогресивни жени» започна да се урежда бързо и лесно. Намериха се пари, както обеща Павлов, създадоха филиали в големите градове, издействаха си парцели земя в близкото Подмосковие, закупили недвижими имоти в столицата, сред които сгради, определени за събаряне или реставрация, набраха щат. На едно от събранията за лидер на движението единодушно беше избрана Лариса Ивановна Стрелникова и в Държавната дума тя влезе вече като изявен политик.

Първия си рушвет от сто хиляди долара Лариса получи след един разговор с Анатолий Павлов. Той настоятелно я посъветва да предостави на съвместната руско-американска строителна фирма «Феникс» малък парцел в района на «Садовое колцо», който по документи се водеше за собственост на женското движение. В плановете си «Прогресивни жени» предвиждаше да реставрира стари сгради за жилища на московчани, както и да ги дава под наем за административни помещения, но тонът на Павлов бе толкова категоричен, че Лариса нищо не можа да възрази. Изобщо Анатолий чувствително се бе променил и макар че продължаваше да се държи все така приветливо и деликатно, винаги получаваше от Лариса онова, което искаше. Например под шапката на движението работеха вече няколко търговски банки, които разширяваха сферата на своето влияние и изместваха на втори план търговските структури на самото движение, а те все пак бяха създадени по настояване на лидерката и криво-ляво покриваха разходите.

Лариса вече съжеляваше, че в клуба на писателите бе споделила плановете си, но по-късно разбра, че не това е причината. Зад гърба на полковник Павлов стоеше могъща сила, чиито глобални амбиции далеч надминаваха амбициите на депутатката от Държавната дума. И Лариса се примири. С какъвто се събереш, такъв ставаш — реши тя.

Получаването на рушвета стана делнично, просто и дори скучно. В кабинета на Лариса влезе закръглен набит мъж, представи ѝ се за заместник генералния директор на фирмата Ефим Аронович Фишкин и ѝ подаде документа за прехвърляне на собствеността. Лариса подписа. Фишкин най-учтиво се сбогува и си отиде, като забрави на бюрото ѝ

тънко «дипломатическо куфарче», в което имаше пари, френски парфюм и златен пръстен с диамант в изящна кутийка. След визитата на Фишкин управлението изцяло мина в ръцете на Павлов. Двамата с Лариса отдавна имаха любовна връзка и вече бяха почнали да си дотягат. Един ден Павлов директно ѝ каза:

— Ларочка, защо не ме смениш с някой друг мъж?

— Нима ще се намери на света мъж като тебе? — опита да се пошегува тя, но той не прие шегата.

— Трябва, скъпа, трябва. Например Ясински, Егоров, Борисов... Не са ли достойни за вниманието ти? Мъже на място, можеш да избираш, когото пожелаеш!

— Да, известни личности. И всички, сякаш по поръчка, са все лидери на демократически партии.

— Така е, в момента ни интересуват именно лидерите на демократическите партии. Демокрацията е нещо хубаво, но най-добре е да бъде в определени норми. Не би било зле да се сближиш със заместниците на тези лидери. Обикновено вождовете използват техните идеи.

— И какво, да спя с всички тях?

— В това отношение си много далеч от Мата Хари... Какво ти е, Ларочка?! Ти плачеш?!

Лариса не плачеше, тя ридаеше. Павлов видимо се обърка.

— Но аз се пошегувах, скъпа! Пошегувах се! Ама наистина, защо са тия сълзи?!

Риданията спряха така внезапно, както и започнаха.

— Ще имаш информация — проговори младата жена. — Майната ѝ на тая информация, дяволите да я вземат!... Обещавам ти. И без да се налага да минавам през леглото на когото и да било.

— Но ти обичаш ли ме, Лара?“ — най-после схвана Анатолий.

— Не — сухо отговори тя.

След няколко дни Лариса погребва баща си. Внезапно бе починал от инфаркт. Майка ѝ отиде да живее във вилата, а Лариса се премести в апартамента на родителите си.

Любовната връзка между Павлов и Лариса започна да: линее и накрая съвсем прекъсна. Останаха само деловите отношения и това, колкото и странно да звучи, повлия положително върху дейността на организацията. И в търговските структури се вляха огромни

инвестиции, движението най-после си създаде собствена банка, чрез която получи дялово участие и акции в няколко големи предприятия. Но и пришълците разгърнаха широка дейност. Сега вече Лариса нямаше никаква представа какво се върши под шапката на движението „Прогресивни жени“, но беше сигурна, че се въртят големи далавери. След година Павлов ѝ съобщи, че на името на госпожа Стрелникова е внесен в една швейцарска банка първият милион долари...

Андрей Василиев пристигна с такси, плати на шофьора и тръгна към градинската врата на вилата, която така добре помнеше от дете. Напипа бутона на звънеца — същия, с нащърбеното ръбче — и го натисна. Ключалката изщрака, вратата се отвори.

Лариса стоеше на площадката пред къщата. Беше в бяла рокля, с яркочервена роза на гърдите и с бели обувки. Очите ѝ блестяха, изглеждаше удивително млада и Андрей си спомни, че именно така бе облечена на абитуриентския им бал.

— Много си възмъжал, Андрюша — усмихнато го посрещна тя.

— В смисъл че съм остарял?

— Не. Възмъжал. Имаш вид на истински джентълмен.

Лариса лекичко се притисна до него с високата си твърда гръд и го целуна по бузата.

— Помниш ли? — врътна се тя на токетата си.

— Да, беше със същата рокля на абитуриентската вечер.

— Точно така. Исках да ти направя впечатление. За да си ме спомниш точно такава, каквато бях по-рано.

— Но ти си все същата, изобщо не си се променила.

— Ела да идем при мама, искаше да те види.

В стаята на Людмила Василиевна се задържаха малко и след като изслушаха съзливите спомени, оплакванията от най-различни болезки и възхищението от цветущия вид на Андрей, отидоха в трапезарията и седнаха до красиво подредената маса.

— Какво пиеш?

— Водка.

— Чудесно. Аз обичам вино, но с тебе ще пия водка.

— Но защо? — възрази Андрей. — Ако е само заради мен, не си заслужава.

„Охо — възкликна мислено Лариса, — не само че си възмъжал, но и си добил характер. Какво пък, ще приемем твоя тон.“

— Смяташ, че не си достоен за моята компания?

— Нищо подобно не смятам — спокойно, дори равнодушно я увери Андрей.

— В такъв случай да пием водка на равни начала — усмихна се Лариса, но усмивката ѝ излезе малко пресилена. — За срещата!

— С удоволствие!

След няколко чашки разговорът потръгна. Спомниха си разни смешни случки от студентския живот, за някои приятели от училище и университета, за Валерка Саргачов...

— Как е, къде е той?

— Беше в Афганистан, сега е в Чечня. Подполковник, командир на бойна част.

— Боже! Защо така прекъснахме връзката помежду си? Да пием за Валерка. Дано се върне жив и здрав. Женен ли е?

— Разведе се.

— Има ли деца?

— Една дъщеря.

— И жена му, естествено, се е омъжила повторно?

— Да. За Пашка Рижов, полиглата. Помниш ли го Пашка?

— Помня всичките си ухажори.

— Много момчета те ухажваха — сериозно каза Андрей.

— Включително и ти.

— Аз никога не съм те ухажвал като другите, аз те обичах.

— А сега?

— Да пием за Валера — след кратко мълчание предложи Андрей и на един дъх изпи водката си.

— Пушиш ли?

— Пуша. А ти?

— Гледам да се въздържам, но не се получава.

Запалиха и известно време пушиха мълчаливо, като се поглеждаха един-друг.

„Какво каза Павлов за рибата — мислеше Лариса. — Биеш с дървен чук по леда, грабваш я със сака и я мяташ на брега? Време е да действам.“

— Наливай! — весело възкликна тя. — Искам да вдигна тост!

Андрей напълни чашите и спокойно попита:

— За „краля на казината“?

Лариса трепна от изненада и разплиска водка върху белоснежната покривка, но бързо се овладя.

— Да, за „краля на казината“ — потвърди тя.

— С удоволствие...

— Яж, за да не те хване алкохолът.

— Мен не ме хваща, особено пък в присъствието на жена.

— Виждам пред себе си вече зрял мъж, а не по-раншния хлапак.

— Правилно. — Андрей поразклати чашата в тънките си нервни пръсти, гледайки как се полюшва недопитата водка, после вдигна очи към Лариса. — Измъчва те въпросът как отгатнах, нали?

— И не, и да.

— Хубав отговор. „Не“, защото не всичко знаеш за мен, макар и, струва ми се, знаеш доста. А „да“... Е, защото те гризе любопитство! Питай, ще ти отговоря.

— Не беше трудно да отгатнеш. Та аз не съм ти се обаждала цели десет години. Значи не съм имала нужда от тебе. Това първо. Телефонирах ти във вилата на номер, който не е обявен и никой не го знае...

— При твоето положение...

— Никой — повтори младата жена — освен хората, за които не е тайна. Това второ. И трето, ти водиш живот, свързан с много рискове, станал си предпазлив, пресмяташ най-различните възможности. С една дума, третата причина е твоят математически ум.

— Точно така. *C'est la vie* — разсмя се Андрей.

— Но за любопитството не си прав. Аз изобщо не съм любопитна.

— Да пием за тебе, Лариса!

— Изчакай малко. Сега се връщам.

Тя влезе в спалнята, разтвори гардероба, избра си един строг сив костюм, преоблече се и се върна в трапезарията.

— Сега виждаш пред себе си депутатата от Държавната дума, лидера на едно от най-големите движения в Русия — госпожа Стрелникова! — весело обяви Лариса. — Вече можем да пием.

— За вас, госпожо Стрелникова! — стана и галантно се поклони Андрей.

Известно време продължиха в същия шеговит тон, подмятайки си остроумия, а после Лариса рязко смени темата.

— С охрана ли си?

— Едва се откачих. Оставих колата пред една позната сграда, влязох във входа, минах отзад през двора, хванах такси и дим да ме няма!

— И колата — дим да я няма!

— Ами, тя отдавна вече е прибрана в гаража.

— Ясно. Алберт Георгиевич е строг шеф, здраво държи юздите на своите хора.

Андрей запали цигара, мълчаливо си наля водка, отпи, после дълго гледа Лариса в очите и накрая попита:

— Всички ли в Думата са такива?

— Какви?

— Като тебе.

— А аз каква съм?

— Не зная.

— За всичките не мога да кажа нищо. Нали чу, не съм любопитна. А за себе си... Дай една цигара! Благодаря. А за себе си ще ти разкажа. Слушай и не ме прекъсвай. — Лариса дълбоко дръпна няколко пъти подред, после смачка цигарата в пепелника. — Хората идват на власт по различни пътища — подхвана тя и леко се усмихна при мисълта, че използва думите на Павлов. — Да, по различни — повтори и замълча.

Андрей тутакси долови напрежението, което се излъчваше от цялата ѝ фигура, от втречените, сякаш загледани навътре в душата ѝ очи, видя дълбоката бръчка на челото и неочаквано изпита остра жалост към тази жена, пробуди се старата му любов към нея — та нали тя беше първата жена в живота му. И почти осезателно си спомни онази нощ, когато безсилно плачеше заради своята непохватност, а тя нежно го утешаваше и галеше, търпеливо чакайки да се успокои. И всичко се оправи, беше удивително, прекрасно, призори двамата лежаха изтощени от ласки, а той се чувстваше вече мъж...

— Лариса — подкани я Андрей.

— Ах, тая водка! — почти извика тя, като ядно тръсна глава.

— Започни от мен — предложи той. — Така ще ти е по-лесно.

— Добре. Ти си в опасност, Андрей Андреевич. Днес трябва да вземеш решение, от което ще зависи по-нататъшният ти живот. Малко знам за тебе, но е достатъчно, за да си направя такъв извод.

— И откъде идва заплахата?

— Кой е най-опасен в този свят?

— Хората.

— Именно от тях идва заплахата. Започва голяма борба, в която ти си наградата за победителя. Кой не би желал да си има дойна крава, даваща не мляко, а твърде ценни зелени хартийки?

— ФСБ?

— Защо реши така? — попита Лариса. — И кой ти е казал подобна глупост?! Городецки?!

Тя изказа това предположение спонтанно, но по очите на Андрей, в които за секунда се мярна смущение, разбра, че е познала. Но и Андрей си даде сметка, че е допуснал грешка, и бързо се окопити.

— Ами аз имам очи, глава, интуиция. Нали затова съм „крал“ — подсмихна се той.

— Е, да предположим, че интуицията изобщо не е решаваща в твоята работа — бавно продължи Лариса. — Но виж, главата... Твоят метод на игра се базира на точни математически изчисления. И е почти съвършен, без засечки. Дори един мой познат те нарече извънземен.

— Гледал е моята игра? — заинтригува се Андрей.

— За това не ми е казвал, пък и аз не съм го питала.

— Жалко. Да не е седял с мен на една маса?

Неочаквано Лариса си помисли дали да не му покаже снимката на Павлов, и бездруго рано или късно двамата ще се запознаят и ако Андрей се сети, че го е виждал някъде, това ще бъде само от полза, дори може да й съобщи нещо за скрития живот на полковника.

— Възможно е — ставайки, каза тя и отвори чекмеджето на малкото бюро до прозореца. — А, ето.

— Не познавам този човек — върна снимката Андрей, след като я разгледа. — И въобще нашият разговор ми прилича на някаква странна игра на котка и мишка. Вече ти казах: питай каквото пожелаеш, ще ти отговоря.

— От толкова време не сме се виждали. И двамата сме се променили много.

— Тогава ще позволиш ли аз да ти задам един въпрос?

— Аз също ще ти отговоря. И ще ти отговоря честно.

— Защо твоят познат ме е нарекъл извънземен?

— Познавал ли си един комарджия по прякор Илич? — след като се позамисли малко, попита Лариса.

— Не, никога.

— Опитай да си спомниш. С побеляла коса, къса клинообразна брадичка, износено сако...

— А-а — проточи Андрей. — Това е човекът, който промени целия ми живот. Той откри моите способности, предрече ми главозамайващ успех. Разправят, че се е обесил.

— Обесили са го.

— И на мен ми минаваше тази мисъл — не се учуди Андрей.

— Той е бил не само известен комарджия, но и писател — усмихна се Лариса.

— Какъв е псевдонимът му?

— Писател в кавички. Водил си е нещо като дневник, в който е записвал свои мисли, случки от живота си, впечатления за свои познати. Има нещичко записано и за тебе.

— И какво е то?

— Дословно не помня, но по смисъл е същото, което ти е казал. Да, той те е нарекъл велик човек. Не си нито комарджия, нито измамник. Добре запомних последния ред от записаното, но се двоумя дали да ти го казвам.

— Казвай.

— „Но дълго ли ще оцелее този човек?“ — след продължително мълчание цитира Лариса. — И, естествено, аз не можех да не ти се обадя.

— Благодаря — каза Андрей. — Макар и да съм лош юрист, много неща съм забравил, но все пак помня, че с убийствата се занимава криминалната милиция.

— И прокуратурата.

— И прокуратурата — повтори Андрей. — Следователно ти имаш добри връзки с московската криминална милиция и прокуратурата?

— Да, може и така да се каже.

— Втори и последен въпрос. Защо една видна политичка и депутатка в Държавната дума, която се занимава с коренно различни

проблеми, е свързана с криминалната милиция, ФСБ и бизнеса на Алик Попа?

Лариса взе цигара, повъртя я между пръстите си, после я сложи обратно в кутията и прокара длани по лицето си.

— Опитвах се да ти го кажа, но нищо не излезе. Ще започна отново.

— Да, Лариса. И бъди откровена. За някои неща направих връзка, но по-добре да чуя всичко от самата тебе.

— Рано е още да знаеш всичко, Андрюша — позасмя се тя. — Но ще се постарая да ти кажа много... Какво наблюдаваме сега в Русия?

— Батак.

— Точно така. Няма да повтарям истините, с които са пълни всички вестници, че старата система отмря, а нова не е създадена и затова батакът, както ти го нарече, е неизбежен. Донякъде човек би могъл да се примири с това положение, ако този батак не беше пълен! И това стана, защото държавата загуби власт над хората и обществото. А знаеш, че според природния закон всяка празнина се запълва. „Минавайте на самоуправление, вземайте власт толкова, колкото пожелаете!“ — обяви президентът. И взеха. Но кой? Отначало голямо парче откъснаха държавните органи. Нормално явление. Откъснаха, и какво по-нататък? Да работят по старата система? Невъзможно. Започна капитализация на страната, а те не са способни да я осъществят. Намериха се други хора. Ловки, безскрупулни, безпощадни. Новобогаташите, така наречените „нови руснаци“, и бившите престъпници, легализираните бандитски босове. Първите се стремят към свръхпечалби, вторите също бързат да получат местенце под капиталистическото слънце, изгряло над Русия. И едните, и другите се смятат за спасители на страната. Но за спасители се смятат и хората, работещи в държавните органи и президентските структури, обаче техните възможности са крайно ограничени. Няма пари. И ето че се появява най-страшната, могъща и очевидно непобедима сила — чиновничеството. Щом като държавата ти дава мизерна заплата, а има хора, които щедро ще ти платят за нужния подпис или че за нещо ще си затвориш очите, ще продадеш някой скапан завод, но заедно с парцела земя, защо да не им направиш услуга? Чиновникът също иска да яде. Започнаха да се дават рушвети, шири се корупция, няма нещо, което да не се купува и продава...

— Всичко това е много интересно и познато — обади се Андрей, като разбра, че Лариса няма да продължи, — но аз бих искал да чуя нещо друго.

— Ще чуеш — успокой го тя и дълбоко дръпна от цигарата си.
— Ще ми налееш ли?

— Вино?

— Не, с водка започнахме, не искам да ги смесвам... Яж де! Не ти ли харесва? А аз толкова се постарях!

— Всичко е много вкусно.

— И какво да прави новоизлюпенният лидер? Откъде да вземе пари? Разходите са огромни, а са му отпуснали жалки копейки. Благодаря на умните хора, подказаха ми. И намерих.

— От Алберт Георгиевич?

— И от него също.

— И срещу какво?

— Срещу какво, питаш? — тихо и някак зловещо повтори Лариса. — Бих ти казала, но засега ще се въздържа... Впрочем нашата организация разполага с много неща, които може да се продадат. И то за добри пари. Мога например и теб да уредя със самостоятелна къща в центъра на столицата.

— Имам си всичко. — Андрей замълча, колебаейки се дали да зададе въпроса, който го вълнуваше, но накрая се реши: — Може би ще те оскърбя, Лариса, но все пак искам да те попитам...

— Не се безпокой, питай каквото искаш!

— Вземала ли си рушвети?

— А ти как мислиш? — отговори тя на въпроса с въпрос.

— Аз нищо не мисля, а питам.

— Вземала съм.

— И много ли?

— Зависи... В прекия смисъл на думата, мисля, че не са много. Що се отнася до другите доходи, те са неизмеримо по-високи.

— Ясно.

— Какво ти е ясно, Андрюша, мое мило момче? — тъжно възкликна младата жена. — А нима ти не отделяш за господин Городецки своеобразен рушвет?

— Това е друго. Аз не съм на държавна служба, не служа на народа.

— Навсякъде е едно и също, Андрюша. Едно и също.

— Господин Попов-Городецки настоятелно ме помоли да разговаряме, след като ме потърсят по телефона и ми направят предложение, а при тоя разговор... Сама разбираш.

— Ами разговаряйте. Защо да не поприказваш с такъв умен човек, а заместник-председателят на търговска банка „Диана“ съвсем не е глупак! Дори заплата не получава там!

— Защо? — изненада се Андрей.

— Защото не е глупак. Превежда парите в сметката на Патриаршията. Той е много набожен.

— И все пак какво да кажа на Алик?

— Разговорът ви може и да не се състои.

— Не разбирам...

— Ако имаш желание — моля, ако ли не — ще минете и без тоя разговор.

— Значи има много по-могъщи хора от Алик и неговата мафия?

— Андрей помълча, но отговор не последва и той продължи: — И тези хора искат да работя за тях.

— Каза го точно. Донемайкъде точно.

— И що за хора са това?

— Не бъди наивник, Андрей. Щом като преговаряш с мене, значи аз съм свързана с тях. А на мен, предполагам, вярваш?

— Ще отговоря със собствените ти думи: „Не съм ти се обаждала цели десет години.“

— Станал си твърде предпазлив — намръщи се Лариса. — Известно ли ти е откъде получава основните си доходи господин Городецки?

— Когато човек кисне по казината, понякога научава съвсем удивителни неща.

— Може ли по-конкретно?

— Наркотици.

— Точно така. Господата Городецки и Фишкин получават основните си доходи от тайното пласиране на наркотици в техните заведения: казина, цяла мрежа от нощни клубове, дискотеки, модерни кафенета и ресторанти, хотели. Но наркотиците трябва да се доставят, да се прекарат през границата и през страната... Говори ли ти нещо името на Ваня Иванов, по прякор Монголеца?

— Бегло съм чувал за него. Споменават го шепнешком и с голямо уважение.

— Има защо. Ваня оглавява много мафиотски структури, всепризнат бос е, държи в ръцете си наркобизнеса, проституцията и търговията. Кой знае защо, напоследък престанаха да му харесват господата Городецки и Фишкин. И със сигурност ще ги смаже. Одеве попита откъде идва заплахата за теб. От Ваня Монголеца. Слухът за „краля на казината“ е стигнал до ушите му. И ако в момента той си беше в Русия, ти отдавна щеше да работиш за него. Впрочем в Москва ще се намерят хора, които ще изпълнят всяка негова заповед... Мисли, Андрей Андреевич.

— Няма какво да му мисля, има само един изход. Ще работя за теб, но по-добре с тебе.

— Именно така ще бъде. С мене.

— Само една сила е в състояние да противостои на империята на Монголеца, и тя е Федералната служба за безопасност.

— И този път го каза точно!

— А във ФСБ работят различни хора — спомни си Андрей думите на Городецки.

— Да, различни са — съгласи се Лариса. — Но онези, с които ще работиш, имат чисти биографии и благородна цел. ФСБ не е заплаха за тебе, а спасение. И забрави всички глупости, които ти е надрънкарал Алик Попа.

— Интересна работа имаш — усмихна се леко Андрей.

— И твоята е не по-малко интересна. Разбрах накъде биеш. Малцина влизат в голямата политика без помощта на големи пари. Аз не съм от тях. Моят път, както се казва, е сложен и лъкатушен. И такива като мен са болшинство. Ти не виждаш ли какви хора седят в Държавната дума?... Милионери, мултимилionери, дори милиардер! А зад всяко голямо богатство се крие престъпление... Кой го е казал?

— Балзак.

— Всичко знаеш.

— Добре би било да чуя нещо за благородната цел на ФСБ — сериозно каза Андрей, но в тона му прозвучаха иронични нотки.

— Недей така, Андрей. Къде отиват парите, получавани от Городецки? За личното му обогатяване. Къде ще отидат средствата, които, да речем, ще спечелиш ти? Например за създаването на

Дисниленд паркове в Москва, Петербург, Нижни Новгород и другите големи градове. Нима това е лошо?

— Дори много лошо. Радост за децата, а кой ще обира каймака от млякото им?

— Много си умен! — разсмя се Лариса. — С теб човек не може да скучае. Каймака, казваш? Ти, аз, той — посочи тя снимката на Павлов — под шапката на движението „Прогресивни жени“.

— Дисниленд паркове — замислено произнесе Андрей. — Това са милиони и милиони долари... В Русия не могат да се намерят.

— Кой ти е казал, че ще работиш в Русия? Стига ти толкова, наработи се тук. Отсега нататък на твое разположение са всички световни казина. Ще заминеш с него — Лариса отново посочи снимката на Павлов — или с мен.

— По-добре с тебе! — бързо каза Андрей.

— За всичко ли се споразумяхме?

— Аз плащам на господин Городецки четиридесет процента от печалбата.

— Ти можеш изобщо нищо да не плащаш, но парите трябва да работят, да са в обращение, а не да стоят вързани в чорап. Печалбата от тях, а тя няма да е малка, ще се дели поравно — с тон, изключващ всякакви възражения отговори Лариса.

— С Городецки трябва да се срещна. Той беше честен с мене.

— Ти си решаваш.

— Време е да тръгвам — погледна часовника си Андрей и се изправи.

— Остани тук да спиш. Пригответна ти е стаята, в която навремето неведнъж си ношувал. И хайде да пийнем по една последна чашка за началото на нашето сътрудничество. А ако съм те засегнала с нещо — извинявай.

— Всичко е наред. С какъвто се събереш, такъв ставаш.

— Чаакай малко! Как така?! Та това е моята любима поговорка! — удивено проточи Лариса.

— Да, твоята. Чух я от тебе преди много-много време. Сега си я спомних.

— Благодаря, Андрей. Ти разбра всичко както трябва. Да пием на брудершафт?

Тя дойде при него, когато той вече лежеше съблечен в леглото. Матово светеше нощната лампа. През прозрачните пердета на прозорците се лееше лунна светлина. Беше тихо. Лариса се съблече, отиде пред огледалото, пооправи косата си и известно време остана така, вдигнала ръце зад главата си, с гръб към Андрей — женствена и стройна като статуетка, — а после се обърна, отметна завивката и легна до него.

— Лара — прошепна той.

Тя не отговори. Андрей се наведе над нея и нежно започна да я целува по очите, устните, галейки едрите ѝ стегнати гърди, ръцете му се спускаха все по-надолу и по-надолу, можеше вече да я обладае, но чакаше от нея ответната реакция. Лариса задиша често и се притисна до него с цялото си тяло.

— Но защо, Андрюша, хайде?... — хрипкаво прошепна тя. И тутакси сладостно застена. Отдавна не се беше отдавала на мъж с такова желание, трепереца от страст. Впиваше устни в устните на Андрей и постоянно повтаряше: — Още, още...

— Ларочка... Мила... Обичам те! Обичам те... — бърбореше той.

Нямаше нищо грубо, животинско в тяхната близост и може би в тези мигове двамата истински се обичаха. Още много пъти буди Андрей своята първа жена в живота. И макар че Лариса не се противеше, но и не отговаряше на ласките му така буйно, както в началото.

На сутринта тя се събуди по-рано от него и дълго се взира в лицето му. Стори ѝ се скръбно и величествено. Опитваше се да потърси в себе си нежност към този човек, на когото с такава страст се бе отдавала, но не успя. Беше я завладяла обичайната ѝ студена пресметливост. „С теб, миличък, трябва да съм по-предпазлива“ — бързо и окончателно реши тя, тихо стана и излезе.

Андрей спа още дълго и непробудно. Стана чак в ранния следобед. И това беше напълно обяснимо, нали обикновено работеше нощем, а денем си отспиваше. Андрей отвори очи и не можа веднага да осъзнае къде се намира, а когато се опомни, блажено се усмихна. После стана и се разходи из спалнята. На масичката в александрийски стил бе изправена с обратната страна визитна картичка, на която бяха написани три думи: „Чакам те. Лариса.“

Телохранителите на Андрей го посрещнаха както винаги: с усмивки и подчертана сервилност.

Когато се качи в стаята си, той включи телефонния секретар. Чу се гласът на Алберт Георгиевич.

— Добър ден. Не съм забравил за нашия разговор, но ти съобщавам, че си свободен. Ако пък имаш желание, можеш да ме посетиш. Бъди здрав.

Почти без да се замисли, Андрей импулсивно набра номера на банката.

— Ще дойда, Алик.

— В осем, у дома. — И слушалката изщрака.

До осем оставаха повече от три часа и Андрей прецени, че ще има достатъчно време да се понапари в сауната, да поплува в басейна и същевременно да обмисли по-нататъшните си действия. И именно това направи.

Въпросите, възникнали от разговора с Лариса, след дълго и щателно обмисляне се формулираха само в един, но най-важен: що за човек е всъщност Лариса Ивановна Стрелникова? Вземала рушвети? Но кой ли сега е неподкупен? Пък и взема, както сама каза, нищожни суми. Откъде тогава идват неизмеримо по-високите ѝ доходи? „Не те ли е срам да надничаш в чуждия джоб, Андрей Андреевич?“ — сепна се той. Не, не е така. Наистина, откъде? Недвижими имоти, земя, къщи... Да, това са пари. „Във ФСБ работят различни хора...“ Все пак умен човек си, Алик Попе! Дисниленд паркове! Ха-ха-ха! Такава била работата! Хората с чисти биографии няма да строят паркове за развлечения. Ще осигуряват хляб на хората, ще им строят жилища или поне ще превеждат пари в домовете за сираци. Да, отново си прав, господин Попов-Городецки, а ти, Андрюша, попадна в ръцете не на онези, които служат на идеята, а на други те — дето си тъпчат джобовете.

„Но нима ти си по-добър от тях? — запита се той. — Същата стока. Нали те преследваше и още те преследва мисълта за огромното богатство, за собствен остров в океана и белоснежни лимузини и яхти? Всъщност по-добре е да създаваш Дисниленд паркове, отколкото да пълниш с милиони джобовете на Попа, Фишкин и Монголеца. Защото това значи да оставиш страната си в ръцете на разбойници в луксозни костюми.“

Но като си каза това, Андрей тутакси усети фалша на своята патетичност и се намръщи. С каквото се събереш, такъв ставаш... А защо всъщност да е така? Да, там, в западните казина, той ще спечели много, твърде много пари, ще покаже на задграничните хитреци какво представлява руският ум, ще се върне в Русия, ще открие свой бизнес, ще развие широка благотворителна дейност като Сава Морозов, като Рябушински, може да създаде своя Третьяковска галерия и тя ще се нарича Василиевска, ще изкупи всички откраднати и продадени картини на великите руски художници, ще...

„Я се спри“ — гневно си каза Андрей. В съзнанието му изплува споменът за предишната нощ, гореща, изпълнена с аромата на скъпия парфюм на Лариса, сети се за своята неудържима страст и сега не само блажено, но и доволно се усмихна. „Да става каквото ще“ — реши той.

Те седяха в кабинета, където навремето се срещнаха за първи път, и мълчаливо пушеха. Андрей разказа, че му се обадил непознат мъж, който го е помолил да се срещнат без излишни свидетели, и затова се е наложило да се скрие от охраната си. Разговаряли са под едно дърво при „Ермитажа“.

— И цяла нощ ли стояхте под дървото? — ухили се Алик, помълча и добави: — Можеш да не ми отговаряш. Каквото и да кажеш, ще бъде излишно.

— Скоро ще си имаш неприятности, Алик.

— Вече ги имам. Ако знаеш нещо друго, освен за Монголеца, кажи го.

— Нищо не мога да добавя. Освен да те посъветвам нещо.

— Посъветвай ме.

— Може би си заслужава да потърсиш закрила при ФСБ?

— Мерси! — язвително благодари Городецки.

Настъпи мълчание.

— Отърва ли се от компютъра? — внезапно попита Алберт Георгиевич.

— Не. Забравих! — призна Андрей.

— Щом като не се вслушваш в разумните съвети, няма защо да говорим за идиотските ти хрумвания.

— Ще го изхвърля. Давам ти дума.

— За какво ми е сега твоята „честна пионерска“? — хищно пооголи в усмивка блестящите си изкуствени зъби Попа. — Иди да се сбогуваш с момчетата.

— Снемаш ми охраната?

— Те са четирима.

— Не се безпокой. Няма да ги пренебрегна. — Андрей стана. — Много съм ти благодарен, Алик...

— Алберт Георгиевич.

— Изказвам ви, господин Городецки, най-искрените си благодарности. Говоря най-сериозно.

Алик дълго го гледа в очите, поусмихна се скъпернически и леко го притисна до гърдите си:

— На добър час, „кралю“!

До БМВ-то, с което пристигна Андрей, стоеше Гришуня. Когато го видя да идва, отвори вратата. Андрей му отброи двайсет банкноти по сто долара.

— Достатъчно ли са?

— Напълно.

— За четиримата — уточни Андрей.

— Естествено.

— Ти ми беше добър другар, Гриша. Благодаря ти.

— Няма защо.

Андрей седна зад волана и включи двигателя. Гришуня провря глава в купето и намигна:

— Не бой се, „кралю“, хич да не ти пука. Земята е кръгла. Пак ще се срещнем.

— Няма защо да се боя, Гришуня.

— Нали това казвам — ухили се добродушно момъкът. — Ти си мъж на място. Не бой се.

Андрей му помахаша с ръка и потегли. Когато влезе в Москва, спря при първия телефонен автомат и набра нужния номер. Отсреща вдигнаха почти на секундата.

— Снеха ми охраната — каза Андрей.

— Не се безпокой — отговори Лариса и в слушалката зазвучаха монотонните сигнали за „свободно“.

След три седмици всички средства за масова информация съобщиха, че Лариса Ивановна Стрелникова е включена в руското

правителство и назначена за вицепремиер по социалните въпроси.

4.

В кабинета на Александър Турецки, старши следователя по особено важни дела в Главна прокуратура, седяха, освен него следователката Лилия Федотова и шефът на частната детективска агенция „Глория“ Вячеслав Грязнов, който беше със смокинг.

— Да започнем от смокинга — каза Турецки. — Докладвай, Слава.

— Лиля — обърна се Грязнов към следователката, — може би ти първа ще говориш?

— Защо не? — сви рамене Лиля.

— Папийонката пречи, а? — намигна Турецки. — Давай, Лиля.

Федотова кратко и ясно докладва, че е ходила в издателство „Прогрес“, разговаряла е с директора, който веднага потвърдил, че в щата фигурира специалният кореспондент за Западна Европа Анатолий Сергеевич Павлов, служител с добра характеристика, написал много статии по международни теми. Всъщност директорът бил крайно изненадан от посещението на представител на прокуратурата и дал да се разбере, че не би искал да си има неприятности. Лиля го успокоила, като измислила удобен претекст за своето идване.

— И какво му каза? — поинтересува се Турецки.

— Че правим проверка дали се начисляват правилно хонорарите на редакторите, включително и на Павлов.

— И това ли е всичко?

— Да, ако не броим уж шеговитите, но скептични подмятания на другите редактори по адрес на Павлов.

— А твоят извод какъв е?

— Еднозначен. Работи под прикритие за сродната ни институция.

— Щом е еднозначен, добре. Така и ще запишем. Останалото не е в нашата компетенция... Слава, втаса ли вече?

— Абе втасах — разсмя се Грязнов.

— Разказвай, ще се посмеем заедно.

— Лиля, ти като беше на конференцията, позна ли „краля на казината“?

— Каква конференция? — намръщи се Турецки.

— Общоруска. По социалните проблеми. Във връзка с неизплатените заплати в разните предприятия. Ръководеше я вицепремиерът Стрелникова — поясни Грязнов.

— А ти каква работа имаше там? — учудено се обърна Александър към Федотова.

— Получих покана. Очевидно са ми я изпратили по инерция. Все пак четири години работих в движението. Имам там приятели и приятелки, отидох да ги видя. На конференцията присъстваше и „кралят“. Но отново в качеството си на кореспондент от телевизията.

— Да — потвърди Слава. — Което е любопитно. При миналия ни разговор съм бил неточен. Робърт Уест вече не кисне по казината по цял ден. Разбрах, че през последните три месеца е ходил да играе само четири-пет пъти. Охраната му е сменена. По-рано бяха хора на Алик Попа, а сега чии са — не знам. И играел на едро. Мисля, че е излишно да казвам...

— Излишно е — прекъсна го Турецки. — Давай нататък.

— Робърт Уест не само че отново е станал специален кореспондент на телевизията, но вече е и един от приближените на вицепремиерката. Госпожа Стрелникова не дава интервюта на друг, освен на него, той присъства на великосветските и официалните приеми...

— И каква е разликата? — полюбопитства Турецки.

— Великосветските са нещо като семейни приеми, а официалните ги показват по телевизията...

Подръпвайки папийонката си, Грязнов замислено вдигна очи към тавана.

— За какво се замисли, приятел? — насмешливо попита Турецки.

— Чудя се коя е причината „кралят на казината“ толкова да се сближи с вицепремиерката.

— Това, разбира се, е доста интересен въпрос — разтегляйки думите бавно произнесе Турецки. — Ти, Лиля, имаш ли някакъв отговор?

— Вече ви казах, че ѝ е приятел от детството.

— И като ѝ е приятел от детството, защо непременно трябва да ѝ стане приближен?

— Ами у нас така е прието. Той е само един спецкор. А кой редник не мечтае да стане генерал? Впрочем госпожа Стрелникова може и да не знае, че Робърт Уест е „крал“.

Лиля говореше с такъв тон, че не можеше да се разбере дали е сериозна, или се пошегува, за да ги подведе.

— Точно така, Лиля, голяма работа си! — хвана се Грязнов.

— Например Александър Борисович не знаеше, докато ти не му отвори очите. А щом като Турецки не знае...

— Не съм се интересувал — отби топката Турецки.

— Имам едно въпросче — вдигна ръка Грязнов. — Защо не е станал приближен по-рано? Да речем, по времето, когато е седял на чашка с кварталните алкохолици?

— Виждам, че сериозно си се заел с „краля“ — усмихна се Турецки.

— Работим по мъничко.

Лиля премълча, но в очите ѝ се мярна задоволство, заиграха весели пламъчета.

— Да предположим, че не е знаела — махна с ръка Грязнов. — Но когато нейният приятел от детските години става собственик на разкошна вила с всичките му там удобства, на две чисто нови вносни коли и на апартамент в сграда, където живеят и благоденстват разни новобогаташи, Стрелникова не може да не е научила за това.

— Нашата дама се шегува — усети се Турецки. — Хубаво ни изпързала... нас, глупаците.

— А на мен не ми е до шеги, приятели, даа... — важно заяви Слава и понамести папийонката си.

— Ти закъде си се изтупал така, а? На какъв прием ще ходиш? — попита Турецки. — Ще вземеш да им събереш очите...

— На творческата вечер на Андрей Василиев. Само за избрани. Задължителното облекло е смокинг, бяла риза, папийонка. В Дома на киното. Белия салон.

— Попадна значи сред избраните...

— Работим — повтори Слава.

— Е, ще се видим в Белия салон — каза Лиля и стана.

Грязнов критично я измери с поглед, тя беше с прокурорската си униформа.

— Така ли смяташ да отидеш?

Лиля извади от джоба си покана и я разтвори.

— За облеклото нищо не е споменато.

Турецки взе поканата от ръцете ѝ и започна да я разглежда.

— Красиво оформена, със златни букви... Е, добре, работете. И чакайте да ви изпратя картичка от Хонконг.

— Сам ли заминаваш? — заинтересува се Слава.

— С полковник Саргачов.

— Ами аз?

— Ти ще ядеш ананаси и дивеч! Няма начин след творческата вечер да не е предвиден банкет. Нали затова сте избрани.

— Ти обиколи половината свят, а аз никъде не съм ходил!

— Че кой ти пречи? Обикаляй.

— Искам да дойда с теб.

— Може — съгласи се след кратък размисъл Турецки. — Но на собствени разноски.

— Кога летим? — делово попита Слава.

— Аз — вдругиден с нощния полет, а ти — не знам.

— Значи и аз вдругиден с нощния — реши Грязнов. — Знаеш, че сега за мен визите не са проблем.

— Добре — махна с ръка Турецки, не приел думите му на сериозно. — И така, правилно разсъждавате, другари — върна се той на предишната тема. — Въпросът, който зададе Слава, за особената приближеност на „краля“ до вицепремиера е твърде любопитен. Ако човек хубаво се замисли, му идват нехубави мисли...

— Пък и аз имам за това известни основания — вметна Лиля.

— Сподели ги.

— Веднъж ви казах, че в тесен кръг наричахме Лариса Ивановна „Мата Хари“, но вие не обърнахте внимание.

— Аз го запомних — реагира Грязнов.

Турецки мълчаливо отвори чекмеджето на бюрото си и извади книгата на Черняк „Пет столетия тайна война“.

— Моля за извинение — изненада се Лиля.

— Повече ме интересуват основанията — каза Турецки.

— Когато ме включиха във вашата бригада, Александър Борисович, вицепремиерката ме освободи с видимо облекчение и задейства всичките си връзки, за да стана именно ваш помощник, а не помощник на някой друг „важняк“. Дори се обади на зам. прокурора, отговарящ за кадрите.

— На това му се вика да те оженят задочно! — разсмя се Александър.

— И още те женят — изтърси Грязнов, но като погледна Лиля, после него, видимо се смути. — Казах го просто така, без подтекст.

— Имаше ли нещо нередно в счетоводните книжа на вашата организация? — стана сериозен Турецки.

— Всичко беше в ред и се надявам така да е останало.

— А госпожа Стрелникова започна ли да живее на широка нога?

— Не, не бих казала, но съм сигурна, че може да си го позволи.

— Горещо — потри ръце Грязнов.

Турецки разтвори книгата, намери съответната глава и прочете:

— „Легендата за Мата Хари“. Легенда! — после прелисти една страница. — А, ето! „След като е била обявена смъртната присъда на Мата Хари, прокурорът Морне споделя с един приятел: Ба, всички улики в това дело не струват и пукнат грош! Това е тя Мата Хари!“

— Нима съм казала, че има нещо, за което би могла да бъде обвинена госпожа Стрелникова? — попита Лиля. — Тя действително може да живее охолно, например с парите на някой любовник.

— Значи вицепремиерката си има любовници? — прихна Слава.

— Тя е свободна жена, случва се. И какво престъпно има в това?

— Отначало ти ни заинтригува, Лиля, а сега обръщаш всичко на сто и осемдесет градуса. Как да го разбирам? — намръщи се Турецки.

— Освен в книгата, които са ми минали през ръцете, някои неща може да се прочетат и в очите на един или друг човек, за много работи пък можеш да се досетиш от нечие поведение, от случайно изтървана дума, особено когато обстановката предразполага...

— Съдейки по семейните снимки, обстановката е предразполагала — вметна Слава.

— Да — потвърди Лиля. — Аз ви казах, Александър Борисович, че Лариса Ивановна е умна жена. Може би съм събудила у нея някакви подозрения. И затова с такова облекчение се съгласи да я напусна.

— И ти е помогнала да станеш следовател при нас, мой помощник? Не се връзва!

— Но нима е могла да предположи, че ще убият Кузмински, че вие ще поемете делото и че по същото време ще се появи Саргачов? А Валерий ѝ е доста близък. От най-тесния кръг на приближените хора.

— Никой за нищо не подозира госпожа Стрелникова, няма основания — възрази Турецки. — Но съгласи се, че тя не е особено придирчива във връзките си, приятелите на нашия вицепремиер са, меко казано, неподходящи за нея и нямат нищо общо с характера на нейната работа и задължения. Редактор на издателство и полковник от ФСБ; спецкореспондент от телевизията и по съвместителство „крал на казината“... И откъде идва този неин прякор — Мата Хари?

— Веднъж поръча в „Белите колони“ филма с Грета Гарбо в главната роля и покани на прожекцията всички наши служители...

— Ясно — каза Турецки и се обърна към Грязнов: — Ти измисли ли коя е причината „кралят“ да ѝ стане особено приближен?

— Госпожа Стрелникова му създава имидж на спецкореспондент в телевизията, но на по-високо равнище.

— И защо?

— Времето ще покаже — уклончиво отвърна Слава.

— Аз свободна ли съм? — попита Лиля.

— Да, Лиля, тръгвай.

— И да се преоблечеш! — уж шеговито подвикна след нея Грязнов. — С тая прокурорска униформа ще ми разгониш всичкия „дивеч“.

— Отвикнал си ти от жените, Грязнов — обърна се на вратата Лиля. — А за здравето на мъжа това е много-много вредно!

— Какви ги говори? — гледайки затворената врата, попита Слава.

— Сам чу.

— Ама че жена! — възхити се той. — Няма нищо скрито за нея!

— Ти също тръгвай — каза Турецки.

— Имаш ли руско-китайски разговорник?

— Добре, че ми напомни, благодаря. При Костя има.

— Взemi два.

— Ама ти наистина ли ще заминеш?

— Вдругиден. С нощния. Няма да съм ти в тежест, приятел — усмихна се Слава. — А на китайски ще чуруликам по-добре и от твоя Саргачов! Полетът е дълъг.

— А паспорт? Виза?

Грязнов извади от джоба на смокинга си задграничен паспорт с подпечатана виза и на старши следователя по особено важни дела не му оставаше нищо друго, освен да вдигне ръце.

ЧАСТ ВТОРА
МОСКВА

1.

Един месец след като бе назначена за вицепремиер, Лариса Ивановна седеше в кабинета си и преглеждаше списъка на посетителите — имаше приемен ден. Погледът ѝ попадна на познато име — „Саргачов Валерий Степанович, полковник от вътрешната служба“.

— Нека влезе Саргачов — нареди на секретарката си тя по интеркома.

В кабинета влезе строен широкоплещест мъж в униформа на полковник, с ордени и медали на гърдите, с бледо лице, каквото обикновено имат хората, водещи затворен живот.

— Здравей, Валера — стана Лариса и отиде да го посрещне.

— Здравей.

Неочаквано тя изпита желание да прегърне своя стар приятел, но когато срещна сериозния му, почти мрачен поглед, отново се върна зад бюрото и седна. Понечи да го попита защо е дошъл, но Валерий я изпревари.

— Искам работа — каза той.

— Да не са те уволнили? — попита Лариса и го покани да седне в креслото срещу нея.

— Не.

— Знам, че работеше в системата на МВР, виждам и че си воювал — посочи ордени и медалите. — Какво по-конкретно те интересува?

— Изтокът. Владея китайски, ако си спомняш.

— Аз нищо не съм забравила, Валерий. Добре, ще се обадя тук-там...

— Тук-там мога и сам да се обадя. Трябва да се говори с министъра на вътрешните работи — прекъсна я Саргачов, гледайки я право в очите.

Сега вече Лариса усети не смущение, а някаква обърканост и вцепенение, толкова дълбок и пронизващ беше погледът му.

— Имаш ли нещо предвид? — попита тя, мъчейки се да си възвърне самообладанието.

— На „Огарьов“ шест, в управлението за международни връзки се оваканти място за специалист по Китай и Хонконг. Длъжността е „началник-отдел по азиатските страни“.

— Къде е досието ти? — след кратко мълчание попита Лариса.

— В управление „Кадри“ на МВР.

— Добре, ще поговоря с министъра — обеща тя.

Саргачов стана, изкозирува, обърна се и тръгна към вратата.

— Валерий Степанович — повика го Лариса. — Не ви ли интересува какъв ще бъде резултатът от този разговор?

— Адресът и телефонът ми са същите — отговори той и излезе.

„Дяволите да те вземат, как отговаряш!“ — ядно си помисли вицепремиерката. Запали цигара и нервно закрачи из кабинета. Не бе очаквала, че срещата със стария ѝ приятел ще мине така. Какво е това? Високо самочувствие, гордост, своеобразна защита от унижение — все пак дойде като просител, а не да заповядва. Пък и тя се изложи: „Нищо не съм забравила, Валерий...“ И разбира се, това му напомни Крим, хижата в Коктебел, където отидоха двамата след една студентска вечер и, естествено, помежду им се случи всичко онова, което може да се случи между млади хора, пълни с енергия. Не, Саргачов не е от мъжете, които биха се възползвали от отдавнашната женска слабост, а че това беше само една моментна слабост, той можа да се увери почти веднага след завръщането им в Москва: тя се държеше така, сякаш нищо не се е случило, като подхвана нов роман с внука на маршал Подгорбунски. Една вечер Валерий ги завари да се целуват на двора и удари звънка плесница на Лариса, поизчака да види как ще реагира маршалският потомък, но реакция не последва и си отиде. Оттогава нататък повече не ѝ обърна внимание. А когато се дипломира, замина с баща си в Китай. И сега, когато си припомни дълбокия му мрачен поглед, кратките отривисти фрази, които приличаха по-скоро на команди, Лариса си даде сметка, че е разговаряла с мъж, какъвто отдавна не е срещала — решителен и корав, минал през много изпитания — и на когото по принцип му е все едно дали тя ще се обади на министъра, защото може да мине и без нейното ходатайство. С женската си интуиция тя смътно усещаше, че в живота ѝ е влязъл

човек, на когото може да се опре, който ще я разбере и ако се наложи, ще я защити дори с цената на живота си...

— Лариса Ивановна — подаде се на вратата секретарката.

— Да, нека влезе следващият — бързо каза Лариса.

След няколко дни към единайсет вечерта ѝ позвъни Саргачов, лаконично каза „благодаря“ и затвори. Лариса направо побесня, тутакси набра номера му и почти изкрещя в слушалката:

— И само толкова?

— А ти какво искаш?

— Нищо не искам! Но порядъчните хора не постъпват така!

— Колко? — попита той.

За секунди Лариса онемя, после го засипа с толкова цветисти ругатни, за които би ѝ завидял дори Ваня Монголеца. След като ѝ поолекна, замълча. Но и в слушалката цареше гробна тишина.

— Стига мълча! — не издържа Лариса.

— Добре, ясно — проговори Саргачов.

— Нищо не ти е ясно — възрази тя, вече поуспокоена. — Ела.

— Кога?

— Сега.

— Къде?

Лариса му каза адреса на вилата си.

— Няма да ме пуснат.

— Ти ела, пък лесна работа.

— Тръгвам.

Седнаха на масата и говориха до изгрев-слънце. Завладяна от необяснимото доверие, което ѝ вдъхваше Саргачов, Лариса му разказа всичко, освен за нощта, която прекара с Андрей във вилата на баща си. Каза му как Павлов недвусмислено ѝ намекна да преспи с лидерите на демократическите партии, уж да получи някаква информация. За връзките с Попов-Городецки и Фима Фишкин, за пътуването до Хонконг заедно с Павлов, когато я запозна с Ваня Монголеца, чиято криминална компания се простира из цяла Русия, в страните на ОНД, проникнала е на Запад и чак в Съединените щати. Не скри, че взаимоотношенията им не са се ограничили с обикновено познанство. По настояване на Павлов е подписала някои книжа, облекчаващи вноса на стоки от Изтока за Воронеж. При това признание мълчалият досега Саргачов я попита:

Наркотици?

— Да.

И отново замълча Валера, свел глава над чинията, в която побутваше с вилица маринованата хлъзгава масловка. А след като станала вицепремиер, продължи разказа си Лариса, тези криминални връзки чувствително са отслабнали, очевидно пак с намесата на Павлов, но пък за сметка на това той настоятелно ѝ предложил да възстанови приятелството си с Андрюшка Василиев, гениален картоиграч, известен като „краля на казината“. Мотивирал се, че трябва да се намерят огромни суми налични пари.

— Представяш ли си, нашият Андрюшка! Кой би помислил?! — по женски плесна с ръце Лариса. Саргачов дори не вдигна глава. — А според Павлов — продължи тя, — всяка математическа система, създадена от човешки мозък, може просто да се вкара в компютър. Той е убеден, че „кралят“, който съвсем не е наивник, със сигурност е постъпил така. И задачата е съвсем проста: да се намери този компютър или, ако той не съществува, да се направи така, че Андрей да опише всичките си комбинации, които прилага в играта, а ФСБ да сложи ръка на тях.

— Вече знаеш всичко — жално се усмихна Лариса. — И можеш още сега да се обадиш на президента. — Тя подхвърли на масата красиво оформения указател със секретните телефонни номера.

— Аз влизам в играта — вдигна очи Саргачов. — Ролята на „пионка“ не ме задоволява.

— Знаех си, че ще ме разбереш — въздъхна с облекчение Лариса. — Нещо ми подсказваше, че не бива, че просто нямам правото да мълча.

— Ти обичаше ли Павлов?

— Обичах го.

— А сега го ненавиждаш?

— Пречи ми.

Саргачов запали цигара, обвивайки се с облачета дим.

— За Городецки, Монголеца и разните му Фишкиновци нямам въпроси. Интересува ме полковник Павлов и силите, които стоят зад гърба му. Техните амбиции и крайната им цел.

— Анатолий Павлов е сътрудник на отдел „К“ във ФСБ. За работата му в този отдел нямам никаква представа, но ми е позната

другата страна на живота му. В органите е създаден център за наблюдение на новата номенклатура, която се стреми да завладее цялата собственост както на територията на Русия, така и в страните от ОНД, клонящи към сближение с нас. Не зная дали отдел „К“ има нещо общо с това, но не е трудно да се досетя. Към центъра е създадена структура, занимаваща се със свободното време на населението, а също и специален отдел, който следи развлеченията на новобогаташите. Казината, игралните и публичните домове, ресторантите, барчетата. Подозирам, че в отдела се е появило лице или група лица от висок ранг, които са хвърлили око на огромните, неконтролируеми пари в наркобизнеса, търговията и спекулантските операции. По-нататък става още по-лошо. Създадох се връзки между империята на Монголеца и клана на безопасността, нека така да го наречем. А що за връзки са това? Засега и двете страни са доволни — докато Монголеца заделя полагаемия се процент, всичко е наред. А наруши ли се уговорката — започва война. Имаше престрелки, арестуваха хора на Монголеца или на Алик Попа, но парите оправяха нещата и те излизаха на свобода. Обаче две мечки в една бърлога не живеят. Наближава развързката. Питаш за амбициите и крайната им цел, така ли? Тя е проста: живеят си прекрасно и биха искали да продължи така и занапред. И ще бъдат напълно удовлетворени, ако сложат свои хора по върховете на властта. Така при всички случаи ще останат в сянка. Ще се търси сметка само на онези, чийто подпис е по документите, под чието крилце са се въртели далаверите.

— Доста неща са постигнали — каза Саргачов. — Май не ти е розово положението?

— Искаш да кажеш, че съм затънала до гуша и че ми е спукана работата? — криво се усмихна Лариса.

— А ти лично какво искаш от живота? — отговори той на въпроса с въпрос.

— Доскоро, допреди година-две, бих отговорила така: богатство, власт, свобода на духа. Сега ще го кажа малко по-иначе: искам да живея. Просто да живея, без да съм зависима от когото и да било.

— Имаме еднакви идеали — леко се усмихна Саргачов, погледна през прозореца и добави: — Съмва се. Време е да си тръгвам.

— Вилата е голяма, с две спални — прозрачно намекна Лариса, но Валерий, сякаш не чул думите ѝ, се изправи и заключи:

— Андрей трябва да бъде изпратен в чужбина. Обиколката му трябва да донесе много пари. И непременно трябва да замине с Павлов.

— Смятахме да тръгнем тримата.

— Ти по-добре се заеми с преките си задължения.

— И кога ще заповядаш да ги изпратя? — иронично попита Лариса.

— Не и преди да съм уредил твоите и моите проблеми — сякаш без да долови иронията в гласа ѝ, отговори той.

— Ами ако полковник Павлов вземе, че се разбърза?

— Ще изчака. Довиждане.

Саргачов си отиде, а Лариса, легнала в стаята си, гледаше тавана, озарен от слънчевите отражения в огледалото, и за първи път от дълго време насам се чувстваше спокойна, сякаш ощастлива от манна небесна, и отново си помисли, че най-после е срещнала мъжа, когото подсъзнателно е чакала: той няма да я изостави, ще я брани и закриля с цената на живота си.

2.

В Хонконг самолетът пристигаше в четири сутринта. Още щом се качи и настани на мястото си, Турецки тутакси заспа. Събуди се чак в Улан-Батор, където имаше междинно кацане.

— Пристигнахме ли?

— Ставай да слизаме. Камилата ни чака — весело отговори Грязнов.

— Каква камила? — все още сънен, не разбра Турецки.

— Двугърба. Или ти предпочиташ да те возят с едногърба?

Турецки се наведе към илюминатора, прочете името на монголската столица, синеещо с едри неоновы букви върху фасадата на аерогарата, и се обърна към Слава.

— А ти, гледам, добре си се наквасил — многозначително се попипа той за гърлото.

— Че що да не се почерпя на аванта? — доволно се ухили Слава.

— Току само разкарват количката и предлагат. Вино, водка, коняк... Искаш ли? — извади той отворена бутилка коняк. — Има и мезенце.

— Май не сервират по цели бутилки...

— Кой как я уреди! Да ти капна ли?

— Капни.

— А на тебе, Валера? — обърна се Слава към Саргачов.

— С Турецки ще пийна. Отдавна не сме пили — отговори Валерий.

— Валера... — усмихна се Турецки. — Дойдохме си на думата. А пиенето не е на аванта. Включено е в цената на билета. Но не в такива дози — почука той бутилката.

— Да бе, видях аз как се ококори стюардесата, когато ѝ я грабнах от количката! — разсмя се Грязнов. — Наздраве!

— Зачурулика ли вече на китайски? — попита го Турецки.

Слава произнесе няколко фрази, без да поглежда в разговорника.

— Чурулика — обади се Саргачов. — Добре се справя.

— Браво бе, мой човек! — изненадан го похвали Александър.

Въпреки ранния час в Хонконг ги чакаха посрещачи, откараха ги в хотела, настаниха ги в самостоятелни стаи, учтиво се поинтересуваха какви са плановете им за деня и когато разбраха, че гостите ще започнат работа в десет часа, любезно се сбогуваха и си отидоха.

В десет часа пред входа на хотела спря бяла хонда. Турецки и Саргачов потеглиха за срещата със следователя, който водеше делото за убийството на Кузмински, а Грязнов реши да се поразходи из града.

Господин Ши, така се казваше следователят, беше мъж на години, твърде любезен, с неизменна усмивка и приветлив поглед. И точно както подозираше Турецки, той беше склонен да приеме версията за убийство по битови причини. Според него Кузмински е бил убит след полунощ от бившия любовник на момичето — любовникът се казва Цзен, а момичето — Лянсан. Цзен се издирва, а Лян, естествено, е на свобода. Господин Ши говореше на английски, а когато минаваше на китайски, Саргачов превеждаше. Турецки знаеше английски, но реши да не афишира това. Ето защо питаше и отговаряше на руски.

— Първият ми въпрос — проговори той, след като изслуша информацията — е, къде е била охраната на Кузмински?

— Охрана не е имало — каза господин Ши, гледайки Валерий, след което се обърна към Турецки.

— Това е невъзможно. Докато е ял и пил, са го охранявали, а когато влязъл с проститутката... са му ударили балтията — малко грубо възрази Турецки.

— Дословно ли да преведа? — поинтересува се Саргачов.

— Да, дума по дума.

В отговор господин Ши се усмихна и лаконично каза нещо на китайски.

— Не е имало охрана — повтори Саргачов.

— Попитай го тогава, дали изобщо е имало охрана?

— Да, имало е. Четирима китайци и двама руснаци.

— Знае ли господин Ши имената на руснаците?

— Знае ги. Пьотър Евгениевич Грачов^[1] и Дмитрий Николаевич Скворцов.

— Птички значи — промърмори Турецки, вадейки от куфарчето си някакъв лист с бележки. — Къде беше? Такаа... Грачов, Скворцов...

С прякори Гаргата и Скореча. Те изобщо не са от охраната на Кузмински, а пиленца от съвсем друго гнездо.

— Да преведа ли?

— Няма нужда. Интересно, къде са те сега? Дали са още в Хонконг?

— Според сведенията, с които разполага господин Ши, Грачов и Скворцов са отлетели за Русия.

— Кога?

— Сега ще уточни.

Господин Ши набра някакъв номер, поговори и след малко Турецки узна, че Гаргата и Скореча са заминали за Хабаровск.

— А е трябвало за Москва, да придружат тялото на вожда, щом са му били телохранители — забеляза Турецки. — Валера, дали да не поприказваме с господин Ши за триадите?

При последната дума китаецът едва забележимо се напрегна. Отговори, че той се занимава само с криминални следствия, в политиката не се меси, убеден е, че версията му за убийството е вярна, което ще докаже веднага щом арестува Цзен. А делата, свързани с триадите, води шефът на специалната служба господин Би Ян, който е уведомен за идването на руснаците и с нетърпение чака да се срещне с тях, така че ако господата имат желание, срещата може още сега да бъде уговорена по телефона. От цялото словоизлияние на китаеца Турецки разбра, че нищо повече няма да научи от него: или господин Ши действително вярва, че убийството е по битови причини, или са му заповядали да повярва.

— Нека се обади на шефа на спецслужбата — каза той на Саргачов. — Отиваме да се срещнем с него.

Господин Ши изпрати гостите до колата. Шофьорът услужливо отвори вратата. Саргачов се обърна към следователя и го попита нещо на китайски, господин Ши се позамисли, след което каза няколко думи на шофьора. Той сви рамене и с любезна усмивка подаде на Валерий ключовете от колата.

— Без свидетели е някак по-удобно — каза Саргачов, сядайки зад волана.

— Но ти познаваш ли града?

— Няма да се изгубим — намигна Саргачов. — Господин Би Ян добре говори руски. Ще можеш да минеш и без мене.

— И защо? — възрази Турецки. — Ти не ми пречиш.

— Би Ян е ревностен и честен служител. Отскоро е шеф на службата и здравата се е захванал с бакиите. Друг въпрос е докога ще му стигне усърдието.

— Познаваш ли го?

— Да, запознахме се.

— И кога успя?

— Преди по-малко от месец.

— В Москва или тука?

— Тука.

— Какво ще кажеш за версията на господин Ши? — след кратко мълчание попита Турецки.

— Нагласена история.

— И аз така я разбрах.

— Ти разбра повече.

— Имаш предвид Гаргата и Скореча?

— Именно.

— Трябва да направим справка за тия птички в МВР. Не е изключено убийството на Кузмински да е работа на някой от мафиотите. Може дори на Монголеца.

— Така излиза.

— Как мислиш, каква може да е причината? — погледна го изпод вежди Турецки.

— Писнало му е да го храни и пои, обува и облича.

— И защо ще го убива? Би могъл просто да го натири гладен и без гащи...

— Значи не е могъл. Или не е сметнал за необходимо.

— Аз лично нямам какво да правя в Хонконг — въздъхна Турецки. — Трябва да замина за Хабаровск, да прибера Гаргата и Скореча и от тях да започна танците.

— Сигурен ли си, че нямаш работа в Хонконг? — подсмихна се Валерий. — Защо тогава ме прикрепиха към тебе? Много работа имаш тука, Саша... Пристигнахме.

Господин Би Ян беше висок енергичен мъж, облечен по европейски, в тъмен костюм и белоснежна риза.

— Аз бих казал, господа — говореше шефът, като се разхождаше из кабинета и димеше с цигарата си, — че ние изобщо не проумяваме

какво става в спецслужбите на Русия. Но бих казал и обратното — че ни е пределно ясно какво става. И едното, и другото е вярно. Преценете сами. В Хонконг почти постоянно пристигат и пребивават руснаци. Създадоха си връзки с местните мафиоти в наркобизнеса. Ние неведнъж сме предупреждавали вашето най-високо началство за опасните последици от срастването на руския и хонконгския наркобизнес, но така и не получихме ясно предложение за съвместни действия.

— А какво по-точно бихте искали да получите? — поинтересува се Турецки.

— Например вашите началници официално да ни уведомят за желанието си да създадем съвместна група за борба с нашите и вашите мафиоти. И още по-конкретно: да получим отговор на въпроса докога ще пребивава в Хонконг господин Иванов.

Турецки извади от куфарчето си списък и го прегледа.

— Тук фигурират трима Иванови. Кого конкретно имате предвид?

— Имам предвид вашия всепризнат бандит Ваня Монголеца — рязко отговори господин Би Ян, натъртвайки на всяка дума.

— В такъв случай можете просто да го изритате от страната.

— Но ние нямаме право да го експулсираме!

— Защо? — учуди се Турецки.

— При нас има демокрация.

— У нас също.

— Но той е бандит!

— Гражданинът Иванов е преди всичко свободен човек. Да, той е бил по затвори и лагери, но е законно освободен. В момента официално се смята за собственик на строителна фирма, което у нас не само че не е забранено, но дори се поощрява. Плаща си и данъците. Вероятно и в Хонконг пребивава във връзка с дейността на фирмата си?

— Да — съгласи се шефът. — Закупува строителни материали оттук.

— Ето на, виждате ли — въздъхна Турецки, — дори пълни вашата хазна. Какво осъдително има в това? Дори трябва да сте му благодарни.

— А връзката с местните мафиоти? — напомни господин Би.

— Ако докажете например че пратката с хероин, която нашите спецслужби задържаха в Хабаровск, принадлежи на Ваня Монголеца, незабавно ще вземем съответните мерки.

— Преки доказателства няма.

— Ние с вас сме почти в едно и също положение, господин Би — усмихна се Турецки. — Вие се разправяте с триадите, които имат вековен опит в заобикалянето на законите, а ние — с всепризнатите бандити, чийто опит е неизмеримо по-малък, но са много по-опасни.

— Ще се справите с тях — уверено каза шефът и го погледна със загадъчна усмивка: — Руските престъпници вършат фатална грешка.

— И каква е тя?

— Искат всичко и отведнъж. Ще налапат голям залък, но няма да могат да го преглътнат. И това ще ги погуби.

— Доста добре владеете руски...

— Аз съм родом от Шанхай. Следвах в Съветския съюз. По-късно съдбата ме запрати в Хонконг.

— Труден път сте изминали, господин Би — отбеляза Турецки, обмисляйки как така един китаец, получил образование в социалистическа страна, се е озовал в Хонконг, и то на толкова отговорна длъжност.

— Разбрах ви, Александър Борисович — тънко се усмихна шефът. — За Тайван и Хонконг предстоят големи събития. Територията им със сигурност ще мине във владение на Китай. Това е неоспоримо. И като човек, познаващ китайската система на управление, аз съм на мястото си. Не съм се борил за тази длъжност, тя ми беше предложена.

— Значи на „територията“ има сили, заинтересувани от присъединяването към Китай? — предпазливо попита Турецки.

— Във всяка страна има сили, противодействащи едни на други — уклончиво отговори господин Би. — Но ние се отвлякохме от темата. Както обичате да казвате вие, нека се върнем при нашите овце!

[2]

— С удоволствие! Всъщност основната ми задача тук е да се запозная с разследването на убийството на Кузмински. От разговора с господин Ши разбрах, че за пряк извършител се смята някой си Цзен, любовник на момичето, с което е бил заварен Кузмински при твърде пикантни обстоятелства... Вие какво бихте могли да ми кажете?

— Името на този момък бе посочено от самата Лянсан непосредствено след убийството. Бяха разпитани и приятелките на Лян. Никоя от тях не се сети да познава човек на име Цзен. Разбира се, Лян е имала клиенти с такова име. Но това са клиенти. Трябва да ви кажа, че момичетата с тази професия особено чувствително приемат съобщенията за един или друг мъж, който искрено се влюбва в тях, или поне се отнася доброжелателно. Макар и не често, но се случва понякога някои мъже да се женят за момичета от масажните салони с червени фенери. Обикновено такъв мъж се среща само с момичето, което му е харесало. Ухажва го, подарява му цветя, обсипва го с подаръци. И това става пред очите на всички, то е събитие. Не е ли странно, че никоя от колежките на Лян не е забелязала този Цзен?

— Дори много странно — съгласи се Турецки. — Пък и да се решиш да убиеш не кого да е, ами един политик с такава охрана, е особено рисковано, съгласете се.

— Охраната е била снета.

— Подозирате руска следа? — директно запита Турецки.

— Убеден съм в това. Друг въпрос е, ако полицията наистина намери момък на име Цзен и той се признае за виновен.

— Господин Ши ни увери, че ще го намери.

Шефът се усмихна и разпери ръце:

— Искате ли да знаете моето лично мнение?

— Ще ви бъда признателен.

— Мисля, че в тази история няма никакъв Цзен.

— А признанието на Лян?

— Макар и не всичко, но парите решават много неща — каза шефът и погледна часовника си.

— Задържаме ли ви, господин Би?

Вместо отговор шефът взе от бюрото една папка и му я подаде.

— Тук има оперативни и следствени документи, по-точно копия от документи, които хвърлят известна светлина върху действията и живота на руснаците в Хонконг. Повечето са на английски език. Четете ли английски? В такъв случай ще чакам да ми се обадите утре следобед в пет часа.

— Благодаря — пое папката Турецки.

— А вие, господин Саргачов, сте били мълчалив човек — обърна се китаецът към Валерий. — При миналото ви идване не останах с

такова впечатление.

— Идвах без шеф — кимна към Турецки и също се усмихна Саргачов. — Субординация.

— Така си и помислих — продължи да се усмихва господин Би.

Турецки лежеше в хотелската стая и размишляваше. Току-що се бе запознал със съдържанието на папката и сега, така да се каже, асимилираше прочетеното. Отначалото бъркаше имената на разните Ван, Сан, Ген, Чжан, но постепенно се ориентира. В оперативните доклади бяха описани най-подробно с точен час и място срещите на Ваня Монголеца с хонконгски бизнесмени, но нямаше нищо, което да подскаже сделка с наркотици. Вероятно господин Би бе разчитал на опита и съобразителността на своя руски колега. Посочени са имена и адреси, споменава се думата „стока“. Какво още му трябва? Да, пълно е с разните му там Ван и Чжан, хонконгски магнати, китайски мандарини, дяволите да ги вземат! И не щеш ли, сред тях се озовал и Иванушка, но не глупака, съвсем не глупака от приказките... Турецки отново запрелиства материалите. Стоп! Какво е това? Госпожа Стрелникова! Отначало не повярва на очите си, но черно на бяло пишеше: „17 авг. 95 г. В ресторант «Виктория» се състоя среща на г. Иванов с лидерката на общоруското движение «Прогресивни жени» — госпожа Стрелникова. На срещата присъства и г. Анатолий Павлов, редактор в издателство «Прогрес». Разговорът продължи четиридесет и седем минути.“ Толкоз, това сочат фактите.

Още не е намерил отговор на въпроса защо госпожа Стрелникова отиде, макар и инкогнито, на погребението на Кузмински, и пак така с този Павлов и Саргачов, а ето че сега се появява още една загадка, и то каква: бъдещ вицепремиер в компанията на един всепризнат бандит! „Най-късата линия е правата и най-краткият път — директният“, повтаряше му навремето старият адвокат, при когото изкара студентската си практика. Ще трябва да покаже този доклад на Саргачов и да види как ще реагира, когато прочете за срещата на госпожа Стрелникова с Ваня Монголеца. Впрочем защо Валера изобщо не му е споменал за това? Не би било зле да се посъветва и със Слава. Но къде е той? Къде се губи? Откакто тръгна тая сутрин да се разхожда из града, никакъв го няма. Турецки на няколко пъти набира

номера му в стаята, но никой не вдигна слушалката. Минаваше полунощ и той сериозно се разтревожи. Чужд и непознат град, бардаци, проститутки, мошеници и престъпници на всеки ъгъл. „Само да ми дойдеш, Слава, на секундата те връщам в Москва!“ — закани се Турецки и позвъни на Саргачов:

— Не спиш ли?

— Ударил съм го на живот.

— Пиеш или какво?

— Ела и ще видиш.

Саргачов седеше в един фотьойл и гледаше порнографски филм по телевизията. На ниската масичка до него имаше голяма бутилка коняк и чинии с най-различни плодове.

— Прочети това — подаде му папката Турецки.

— Ако ти се пие, налей си — предложи Валерий.

— Очевидно много си падаш по коняка.

— Други напитки не признавам.

Саргачов четеше материалите почти четиридесет минути, после внимателно ги прибра в папката и въпросително го погледна.

— Какво ще кажеш? — попита Турецки.

— Полезна информация.

— Да, но ако си размърдаме мозъците и вникнем в нея.

— Ами да почваме тогава гимнастиката. — Саргачов стана и изключи телевизора, приседна до масичката и наля в чашите коняк. Чукнаха се, пиха.

— Не те ли разтревожи нещо? — кимна към папката Турецки.

— Имаш предвид госпожа Стрелникова? Не. Не ме разтревожи. И какво толкова? Пристигнала жената в Хонконг, отишла на ресторант и забележи, не сама, а с кавалер, запознала се и разговаряла с друг мъж, който се оказал бандит. Ти виждал ли си Монголеца?

— За съжаление само на снимки. Анфас и в профил.

— Наистина жалко. Ако го видиш, няма да го познаеш.

— А ти срещал ли си се с него?

— Да, при миналата командировка. Запозна ме Джек Кан, онзи полуруснак-полукитаец, за когото ти говорих, доста внушителна личност, милионер, собственик на игрални и публични домове, един от големите мафиоти, занимаващи се с наркобизнес.

Турецки се замисли дали да не го попита открито защо е ходил на погребението на Кузмински с Лариса Ивановна и Павлов, но очевидно доста време се колеба, защото Валерий го изпревари:

— Не се измъчвай, Саша — усмихна се той. — Питай, каквото искаш.

Турецки продължила мълчи.

— Тогава аз ще те попитам. — Саргачов отново наля коняк и пи, без да се чукне. — Интересува ме следното. Аз съм, така да се каже, твой помощник по хонконгските въпроси. Ти обаче нито веднъж не ми се обади да се срещнем и да поговорим. Или всичко ти е ясно?

— Много неща са ми неясни, Валера. Но доста отчетливо виждам въпросите, зависещи от тебе.

— Виждаш ги в общи черти. Но има и конкретни подробности.

— За тях ти предпочете да мълчиш, пък и засега не настоявам.

— Всяко нещо идва с времето си. Много неща ми бяха неизвестни.

— А сега?

— Нещичко ми се поизясни.

— И по-конкретно?

— Всъщност още от първата ни среща ти ме прие с известни резерви — без да отговори на въпроса, отбеляза Валерий.

— Да, имаше нещо подобно — съгласи се Турецки. — Търсех могъщата ръка, която те е настанила в кабинета на „Огарьов“.

— Намери ли я?

— А ти как мислиш?

— Впрочем това е за теб фасулска работа — отговори Саргачов след кратко мълчание. — Аз обичам Лариса, там е цялата работа.

— Хубаво, ако любовта е взаимна.

— Ще ми се да вярвам... Та какво искаш да знаеш по-конкретно? Нали ти казах — питай.

— Е добре — реши Александър. — Познаваш ли се с Анатолий Павлов, редактор в „Прогрес“?

— Да. Имахме една среща. Чисто случайна. На Лариса изведнъж ѝ се прииска да отидем на погребението на Кузмински. Взе, че цъфна и полковникът от Държавна сигурност Павлов... Не се прави на учуден, Саша! Та ти си следовател по особено важни дела! И тръгнахме. Поседяхме там в колата, погледахме, послушахме и си отидохме.

Турецки наистина се бе учудил, но не за онова, което си бе помислил Саргачов, а на лекотата, с която му каза за отиването на погребението.

— Не ти ли се струва странно, че един вицепремиер на Русия отива да отдаде последна почит на някакъв си яростен националист?

— Не, не бих казал, че е така.

— Защо?

— Ами то си е просто човещина. Двамата са седели, кажи-речи, един до друг в Държавната дума. Пък и... всички сме смъртни.

— Виж, за това някак не помислих... Но тя е правителствено лице. Вицепремиер.

— Но най-вече — жена. Трепна й сърцето от жалост и реши да отиде. Сложи си очила и една широкопола шапка и тръгна. Това е!

— Охраната й къде беше?

— А полковник Павлов за какво е?

— Впрочем твоята среща с Монголеца не е отразена в тия доклади — потупа папката Турецки.

— Нищо не мога да ти кажа по този въпрос, трябва да питаш господин Би.

— А ти как мислиш?

— Смятам, че дори шефът на спецслужбата не би искал да си изостря отношенията с Джек Кан.

— Голямо внимание отделя полковник Павлов на госпожа Стрелникова. И от доста време вече — отново потупа папката Турецки.

— Ти най-добре знаеш, че когато една жена се издига, трябва да търсиш зад гърба й мъж с пагони — иронично се усмихна Валерий. — А полковник Павлов не отделя, а отделяше внимание на госпожа Стрелникова. Сега се интересува от друг човек.

— Трите му имена? — уж малко шеговито, но като заповед изстреля Турецки.

— Андрей Андреевич Василиев. Наш приятел от детство. Чувал ли си нещо за него?

— Гениалният картоиграч?

— Същият.

— И какво му е притрябвало на Павлов от Робърт Уест?

— Нима вече и Андрей е под твой „похлупак“? — удиви се Саргачов.

— Не под мой. Всички новобогаташи са под един грандиозен „похлупак“, чието име е народ. Из цяла Русия е плъзнал слух, та нещичко стигна и до моите уши.

— Павлов е служител във ФСБ. Вероятно казината са в неговия ресор.

— Това е ясно и за слепеца — равнодушно отговори Турецки. — Интересното е друго: къде ще отидат паричките на Уест?

— Де да знаех и аз! — подсмихна се Валерий, наливайки коняк.

Турецки набра номера на Слава, изчака няколко продължителни сигнала в слушалката, след което затвори.

— Но къде се губи тоя Грязнов?

— А според тебе при сегашната ситуация къде би могъл да е например комисарят Мегре?

— На местопрестъплението — веднага отговори Турецки.

— Да тръгваме тогава.

— Нощ е — почука часовника си Турецки.

— Истинският живот в Хонконг започва през нощта.

— Да тръгваме.

А с шефа на частна детективска агенция Вячеслав Иванович Грязнов се случи доста интересна история.

След като се раздели с приятелите си пред хотела, той се огледа наоколо, съзря отсреща някакво барче и бодро закрачи към него. Зад барплота стоеше китаец, по чието лице се разля обичайната приветлива усмивка при влизането на посетителя. В заведението седеше само един мъж, който приличаше на американец, така поне реши Слава, защото мъжът пушеше пура и от време на време отпиваше по глътка бира от високата чаша върху масичката. Слава извади разговорника и го отвори на буква „Б“.

— Бира. Две — показа той два пръста. — И водка. Сто и петдесет грама.

Китаецът напълни две чаши с бира, капна в порцеланова чаша водка, погледна въпросително клиента, и добави още.

— Уфф! — въздъхна Слава, взе бутилката от ръката му и безпогрешно си доля нормата. — Ето така, господин Ли!

— Ли! Ли! — радостно се усмихна китаецът, сочейки с пръст гърдите си.

— Я виж ти! — искрено се изненада Грязнов. — Ама верно си бил Ли значи!

След двете бири и водката настроението му значително се повиши. Той вървеше по улицата, надничаше в миниатюрните магазинчета, барчета, кафенета, съвсем плътно наредени едно до друго. Носеха се апетитни миризми на китайска кухня и по едно време Слава усети глад, влезе в най-близкото заведение и си поръча нещо като европейските кренвирши, обилно залети със сос и гарнирани с някаква зелена салата. И чак когато излапа „кренвиршите“, му хрумна подозрението дали пък не е ял змия. Дълго разучава менюто, като с разговорника се опитваше да разбере какво е било това ястие, но не успя, махна с ръка и продължи разходката си. Улицата го изведе на морето. В далечината плаваха най-различни морски съдове, недалеч се виждаше пристанището, край което се полюшваха на рейд белоснежни яхти. По крайбрежието се извисяваха небостъргачи.

Слава спря минаващия покрай него китаец, който тутакси оголи зъби в усмивка и се поклони.

— „Виктория“! Хотел „Виктория“! Къде е?

Китаецът забърбори нещо, после му направи знак да го последва. Хотелът се оказа наблизко, бяха извървели не повече от стотина-двеста метра.

— Благодаря — учтиво се сбогува Грязнов и дори се поклони.

Китаецът обаче не си тръгваше, гледайки го с очаквателна усмивка.

— А-а — досети се Слава и му даде един долар.

Когато влезе във фойето на хотела, при него тутакси дойде висок китаец в бял костюм и му заговори на английски. В отговор Слава гръмко се прокашля в шепа.

— Какво ще обича господинът? — с мек акцент попита на руски китаецът.

— Да пийна нещо — изтърси Слава първото, което му хрумна.

— В ресторанта, бара или в сепаре?

— В бара.

— Моля, заповядайте — галантно му посочи с ръка китаецът.

В бара беше прохладно, тихо свиреше музика, Грязнов си поръча коктейл и седна на една маса до прозореца с изглед към морето. Неслучайно беше влязъл в този хотел, знаеше, че докато Турецки и Саргачов се мотаят по разните му там началства, той ще дойде тук, та дано попадне на някаква следа. Тайно се надяваше да се запознае с момичето, при което е бил наръган лидерът. Все щеше да намери някакъв подход към тая фльорца, с колко такива се е разправял досега. Пък тя току-виж се изтървала за нещо и го ориентира накъде да търси. Но изведнъж Слава започна да се притеснява. Да предположим, че я открие. А после? Тя ще си бръмчи на китайски, а той — на руски. И разговорникът няма да помогне. Трябва му преводач. Например Саргачов.

„Не, няма нужда — помисли си Слава след кратко колебание. — Ще се справя и сам. Може пък тя да поназнайва руски? Я как го праска оня изтупан китаец, трябва да беше портиерът!“

Повечето посетители в бара бяха чужденци. Чуваше се смях, непонятна реч, млада двойка унесено танцуваше на дансинга. Окуражен от мисълта, че момичето може да разбира руски, Грязнов допи коктейла си и се върна във фоайето. И пак така услужливо при него дойде китаецът с белия костюм, явно портиерът, както бе предположил.

— Господинът би искал да си поотдъхне?

„Да става каквото ще! — помисли си Слава. — Или ав, или дав!“

— Господинът би искал да узнае подробности около убийството на руския гражданин Кузмински — отсече той и подаде на китаеца служебната си карта. — Частна детективска агенция. Водя разследване.

По лицето на портиера не трепна нито едно мускулче, погледът му си остана все така приветливо услужлив, макар че той проучи най-внимателно картата, а когато я върна, леко се усмихна:

— Нищо не ми е известно, господин директор.

— Дори дали изобщо е имало убийство, нали? — ехидно попита Слава.

— Извинете.

Портиерът понечи да се отдалечи, но Слава го подръпна за ръкава и му посочи с глава да се отдръпнат настрани. „Колко да му дам? — поколеба се той. — Петдесетачка?“ Отидоха в сянката на

огромната палма и Слава бавно мушна в ръката на китаеца петдесет американски долара.

— Убийство имаше — проговори той.

— И то при твърде интересни обстоятелства. Може би ще ми кажете адреса на момичето?

— Елате, моля — вместо отговор портиерът го поведе към близката масичка с вестници и списания, след което му посочи фотьойла.

Не се наложи да чака дълго. След десетина минути китаецът се появи придружен от внушителен гигант с лице на чистокръвен руски селяк. „Мишка Слона! — ахна вътрешно Грязнов. — Той е. Ето, и с единия крак понакуцва. Кой ли го простреля тогава? Дали пък не бях аз? Загазихме го...“ Мишка бавно слизаше по стъпалата, застлани с широка килимена пътека, изви очи към портиера и той му посочи с поглед Слава. Слава мигом грабна едно списание и се прикри зад него, преструвайки се, че не забелязва Слона, който след секунди се отпусна тежко на отсрещния фотьойл и запали цигара. Известно време двамата седяха така и мълчаха, единият пушеше, другият четеше.

— Покажи си лицето, господин директор — не издържа Слона.

— Здравей бе, Миша — хвърли списанието Грязнов и с широка усмивка му подаде ръка.

— Здравсти — позабави приветствието си Слона. — Я чакай... Май съм те виждал някъде...

— Ще ти припомня. Востряково. Бяхте трима. Ти, Скореча и Гаргата. И вместо да си вдигнете ръчичките, решихте да офейкате...

— Другарю подполковник! Живо-здрavo! — сграбчи го Миша с огромните си лапи и го притисна до мускулестите си гърди. — Я глей къде се срещнахме, а?

— Аз съм бивш подполковник.

— Изритаха ви? И за кво?

— Може би защото бях спец да ловя такива като тебе.

— Сигурация — ухили се Слона. — Сега добрите ченгета не са на мода.

— Прав си, Миша — съгласи се Грязнов.

— А за към директор си се писал?

— На частна детективска агенция. Да ти покажа ли тапията?

— Ако потрябва, ще я видим — намигна Мишка. — Хайде, ела.

— Къде?

— Нали се интересуваш от едно адресче. Ще дрънна на шефа, ако нареди, смятай, че проблемът ти е решен.

Качиха се с асансьора на третия етаж и Мишка широко отвори висока врата от махагоново дърво. Грязнов беше влизал в луксозните апартаменти на редица московски хотели — „Москва“, „Славянски“, — но когато видя просторния хол, обзаведен със скъпа мебел, разтворените бели врати, водещи в различни помещения, направо се слиса.

— Колко стаи има тука?

— Към пет.

— И кой държи тоя апартамент?

— Засега, както виждаш, аз.

— Добре са се нагушили тия копелета — промърмори си Слава.

— Кво викаш?

— Викам, че дечицата в Русря нямат както да ядат, а вие сте пуснали пеликански гуши и сте се разпуснали като... сити пиявици!

— И в Русия има сити, не са само гладните. Кой превари, той натовари!

— Голям умник си станал бе, Миша.

— Аз никога не съм бил глупак. Ти търчеше за две стотачки. И то на месец! А аз с тия стотачки щях да си... Тфу!

— Докато лежеше по наровете, другояче мислеше.

— Да де, ама лежах, а не търчах — ухили се Слава. — Е, твърдичко беше, но се ядваше. Що ме бързикаш бе, Грязнов? Не се намираш в твоя кабинет, дошъл си на гости!

— И каква е разликата? На вас басма не съм ви цепил никога. Заслужил ли си — получавай си го, а ако нямаш вина — пръждосвай се.

— Вярно е, няма да си кривя душата — съгласи се Слона. — Уважавахме те. Особено задето лафиш с нас на нашенски, сякаш си ни роден брат, пък и на разпитите не ни маризеше. И то се знае, задето си падаш по тая част — надигна палец към устата си Мишка. — Да ти сипна ли?

— Нали щеше да се обаждаш на шефа си — напомни му Слава. — Може пък той да ме покани на гости.

— Мислиш ли?

— Ако шефът ти е Ваня Монголеца, можеш да бъдеш сигурен.

Слона извади мобифон от вътрешния джоб на самото си, набра номера и се дръпна настрани.

— Един хубав човек е дошъл при нас!... Да-да... А аз исках да те изненадам, разбираш ли... Добре. — Мишка се обърна към Слава: — Ще те чака. Напалил е банята. Има истинска руска баня с метлички от брезови клонки, от дъбови, пък ако искаш, можеш да се париш и с палмови или лаврови. Хайде да тръгваме.

Ваня Монголеца живееше в неголяма вила на брега на морето. Както подобава на любезен домакин, той посрещна гостите си на прага на дома. До него, държейки поднос с хляб и сол, стоеше китайка, шестнайсет-седемнайсетгодишно момиче с мраморно личице, пухкави устнички и тънички, гъвкави ръце. Момичето се усмихваше, показвайки белите си зъби, и вероятно много се забавляваше от представлението, в което играеше ролята на домакиня.

Грязнов си отчупи залък хляб, топна го в солта и го лапна.

— Като в Русия — усмихна се Монголеца.

— Не съвсем — възрази Грязнов, гледайки момичето.

— Това е госпожа Лянсан — представи я Ваня.

Слава се наведе и леко докосна с устни ръката на момичето.

— Вкъщи ли ще влезем, или първо ще се понапарим?

— По-добре първо в банята.

Монголеца приповдигна ръка, сякаш сбогувайки се със Слона, и гигантът послушно закрачи към колата.

— Да беше го оставил да се понапари и той — съжалително отбеляза Грязнов. — На идване през целия път ми разправя за твоята баня.

— Има време, някой друг път — отговори Монголеца.

Банята се намираще под две палми, малка, спретната постройка от трепетликово дърво, с просторна съблекалня.

— Паля я с бреза — кимна Ваня към купчината дърва.

— Брезата май не вирее тук — неуверено отбеляза Слава.

— Да, но аз използвам брезови дърва.

— Скъпичко удоволствие...

— Дават ми ги на безценица. В пристанището е пълно с нашенски дървен материал.

Монголеца пръв се съблече и отвори вратата на потилнята.

— Влизай, Грязнов! Ама гледай да не се катурнеш от пейката! Горещо е като в сибирските бани!

Слава обичаше горещата пара, беше му се случвало в Сандунските или в Догоромиловските бани да бие по издръжливост дори най-коравите любители на руската баня, но сега, когато влезе в потилнята, направо му секна дъхът.

— Даа — проточи той. — Бива си я...

— Ще поседим ли?

— Да. — Слава се покачи на високата пейка, намести се до Монголеца и се огледа наоколо. — Също като в селските бани. Качета, валчести камъни и котел има, май че е от мед...

— Да, меден е — потвърди Ваня. — А ти вземи си покрий голото теме! Ей там има шапка!

— Нищо — изпръхтя Слава. — Засега се търпи.

— Да подам ли още пара?

— Мъничко може.

Ваня слезе, гребна с дървен очукан черпак вряла вода от котела и я плисна върху нажежените камъни.

— Как е?!

— Добрее... Стига, Иван, стигаа!

— Да, хубаво — потвърди Монголеца и се покачи на пейката.

— Черпакът, гледам, е руски.

— Остана от дядо ми. Миналата година ходих към нашия край. В родното ми село...

— Как те посрещнаха?

— Посрещнаха ме — въздъхна Монголеца. — Жените се бяха изпокрили, а мъжете ме чакаха със сачмалийки. Къщата ни запустяла. Мама и татко отдавна вече са там, където след време и ние ще идем. Та намерих само тоя черпак. Взех го и го прибрах... Да плисна ли още?

— Нее, Ваня! Къде са метличките?

— В качето. Вземи една и за мен!

— Каква?

— Брезова!

— А аз май ще си избира лаврова.

Охкаха, пръхтяха, подвикваха, докато се пляскаха един друг с метличките и зачервени от нетърпимата горещина, изпълзяха на

четири крака в съблекалнята. Там ги чакаше софра, отрупана със запотени бутилки бира, в продълговато блюдо бяха подредени парченца солена есетра, в друго — димяха варени картофи. Отвориха си по една бира и надигнаха бутилките.

— Оох — задъхано проговори със задоволство Грязнов. — Не бях очаквал в Хонконг такава хубава баня! Уважи ме.

На два пъти още влизаха в потилнята, след което, наметнати с големи хавлиени кърпи, тръгнаха към къщата.

— Чакай бе, Иван, а къде са ми дрехите? — сепна се Грязнов.

Монголеца бутна вратата на една стая и мълчаливо посочи на Слава дивана, където бе оставена изгладената му риза, чисто бельо, а отделно на закачалка висеше костюмът му, почистен и изгладен, сякаш току-що бе донесен от магазина.

— След петнайсетина минути те чакам в трапезарията — каза Монголеца и затвори вратата.

Грязнов видя, че съдържанието на джобовете му — документи, пари, цигари, запалка, ключове — е старателно подредено на ниската масичка.

Облече се, среса рядката си рижа коса, като се стараеше да прикрие плешивината си, поседна на дивана, запали цигара, после стана и излезе от стаята.

— Моллия, моллия — с усмивка го посрещна Лянсан. — Моллия, заповиядийте.

— Добре дошъл, господин директор! — приветства го Ваня Монголеца, изправен до вратата на трапезарията, и тутакси изгърмя тапата на бутилка шампанско. — „Мадам Клико“!

Пиха по една голяма чаша шампанско, след което седнаха на масата.

— Водчица?

— Наливай.

Поговориха известно време за банята, като взаимно си правеха комплименти за издръжливостта, и отново си наляха водка.

— Та за чия душа си долетял, архангеле? — попита Монголеца.

— Какво, това вместо наздравнца ли е? — като помълча, отговори на въпроса с въпрос Слава. — Така човек може и да се задави.

— Извинявай.

Пиха и започнаха да ядат. Ваня мълчеше, Грязнов също не проговаряше, но по някое време отмести чинията и изпитателно вперил очи в младия мъж срещу себе си.

— Значи питаш за чия душа, а? Може и за твоята да е.

— Е, сега вече заговори ченгето Грязнов — широко се усмихна Монголеца.

— Бях ченге, но напуснах.

— Знам. Тъжно, нали?

— Жалко. Не за мен, а за работата.

— Свършено е с вас, драги другари...

— С кои — нас?

— С всички. И с ченгетата също.

— Не бързай толкова, Ваня.

— Край с Русия!

— И за това не бързай.

— С вашата Русия. Глупашката.

— Доста глупаци има в Русия, прав си — съгласи се Грязнов. — Но и умните не са малко. Като видят глупаците какво правят умните, току-виж и те поумнеят.

— Съмнявам се.

— Вкарвал ли съм те в затвора, Ваня?

— Че кога беше то? Вкарай ме сега де.

— Ще му дойде времето и ще влезеш.

— Мина това време, минаа. Е, вярно, ако не бяха изгонили от органите такива ченгета като тебе... Тогава, разбира се, щяхме да се поозорим. А сега? Половината ченгета из цяла Русия са ми тук — сви юмрук Ваня Монголеца. — И не пискат. Щото няма къде да мърдат. Затънали са до гуша. А знаеш ли какви важни хора държа в ръцете си?! Ако ти кажа, ще паднеш от стола.

— Кажи.

— Да де, ама после ще трябва да те очистя!

— Линията на живота ми е много дълга, Ваня.

Монголеца го погледна и пак наля водка.

— Да пием тогава за твоя дълъг живот!

— Благодаря! — позасмя се Грязнов.

— Не знам колко е била дълга линията на вожда, но го клъцнаха и вече го няма! А иначе какви планове градеше! Какви речи

произнасяше! А как живееше?! От пиле мляко дето нямаше, ама защото птичките не се доят!

— Ти заложи на погрешен кон, Ваня.

— Ето, пак започваш — намръщи се Монголеца, взе мобифона и заповяда нещо на китайски.

Влезе Лянсан и се спря до вратата.

— Ще говоря на руски, за да не се съмняваш — обърна се той към Грязнов. — Ела при мен, дете — повика той момичето. — Тоя чичко е ченге. Полицай.

— Полицай — повтори момичето.

— Той казва, че аз съм убия оня мъж във „Виктория“. Разбра ли?

Аз!

— Цзен, Цзен го уби! — извика пребледнялото момиче.

— Какво ще кажеш? — обърна се Монголеца към Грязнов.

— Нима съм казал, че именно ти си го убил?

— Добре. Слушай, Лян. Не съм го убил аз. Не аз. А друг. Руснак.

Така казва полицаят.

— Цзен — повтори момичето.

— Върви си — махна с ръка Монголеца.

— Лянсан ли е въпросното момиче? — заговори Грязнов, но Монголеца го прекъсна:

— И на парчета да я режеш, друго няма да каже.

— А тоя Цзен намериха ли го?

— Ще го намерят. Изобщо не мога да си обясня за какъв дявол сте се довели тук?! Или руската милиция изведнъж се е сдобила с излишни пари? Пък и това за вас е умряла работа. А за полицаята на Хонконг всичко е ясно. Убийство по битови причини.

— Времето ще покаже...

— Нее, вас другаде ви стяга чепикът. Неслучайно тук е дошъл не кой да е следовател, а важняк — самият Турецки!

— Но и жертвата не е кой да е, нали.

— Бих ти предложил пари, Грязнов, много пари, каквито дори не си сънувал, но знам, че няма да приемеш — бавно каза Монголеца.

— Защо, приемам — спокойно отговори Слава и като срещна изненадания и въпросителен поглед на събеседника си, добави: — Агенцията ми работи на собствена стопанска сметка.

— Вземаш за работа? — уточни Монголеца.

— Естествено.

— А аз реших, че и ти си налупал въдицата! — разсмя се Ваня.
— Имах предвид, че някои вземат лесни пари.

— Вземат — съгласи се Грязнов. — Но дай Боже, скоро ще им приседнат.

— Ще преглътнат. Нищо ново не ти казвам, и аз го научавам от вестниците. — Монголеца кимна към масичката, затрупана с поща: — Всеки ден ми ги карат. Със самолет. Днешните още не съм ги прегледал... Например генерал Лебед, който е известна личност, а най-важното — чиста, открито и на всеослушание посочи имената и длъжностите на корумпираните генерали. И какво? Излезе в оставка! Шматка се там из Думата с измачкано сако и разкривена вратовръзка, бие се в гърдите и ги приказва едни, не можеш да го разбереш! Аз, вика, не съм за комунистите, не съм за демократите, нито за негово величество царя, аз съм независим! Но така не става. Една лястовичка пролет не прави!

— Лебед тепърва ще покаже на какво е способен — замислено отбеляза Грязнов. — Той не е сам, Ваня.

— Ти по-добре знаеш. — Монголеца наля водка, приветствено вдигна чашата си и я изпи. — Или пък крещят: мафия, мафия, рекет... Що се дерете бе? Имате танкове, самолети, армия, ФСБ, ФСК, МВР и прочие, и прочие. Разстрелвайте, арестувайте, осъждайте. И ще настъпи пълен ред.

— Късно е.

— Нали и аз това казвам. Да не говорим за големите градове и районните центрове, където можеш да вкараш в затвора всеки чиновник. И само по един параграф — за рушветчийство. Нужен е Сталин.

— Ти трябва да идеш при Анпилов! — засмя се Грязнов.

— Анпилов е мъж на място. Първо, не можеш да го купиш. Второ, той не лъже, а говори онова, което мисли. — Монголеца отиде до масичката с пощата, видя някакъв бял плик, отвори го, прочете бележката и извади няколко цветни снимки. — Я погледни, Грязнов!

На снимките беше Робърт Уест, явно фотографиран в казино, защото около него — някои седнали, други прави — имаше тълпа от елегантно облечени мъже. В един от тях Слава позна полковник Павлов.

— Абе казваха ми, ама аз не обърнах внимание. А я го виж как се е разпищоллил!

— За какво става дума?

— Не ти ли е позната тая мутра? — бодна с пръст Ваня физиономията на Уест върху снимката.

— За първи път го виждам.

— А за руските казина не си ли чувал?

— Разправят, че се е появил някакъв спец на „двайсет и едно“. Обирал всички наред!

— Е това е той! — Монголеца отново прочете бележката. — Я виж... Монако, Сан Марино, Марсилия, Париж... Чак в Щатите отишъл! Копелето му гадно! Добре. Ще я видим ние тая работа.

— Що не ми подариш някоя — каза Грязнов и избра една снимка с Павлов.

— Вземи я — малко колебливо отговори Монголеца. — Понапарихме се с тебе, водчица си пийнахме, полафихме си, с главния свидетел те запознах... Какво още жадува душицата ти?

— Ще ми се да поплувам, не съм се къпал в Южно Китайско море...

— Ще те заведат.

— Сам ще ида. Наблизо е.

— Носиш ли си плувки?

— В хотела са.

— Ето на, виждаш ли. Ще те придружи човек.

Излязоха на двора и тутакси отнякъде се появи мършав китаец.

— Името му е Суй. Говори руски — каза Ваня и обръщайки се към китаеца, добави: — Заведи господина на плажа.

Плажът се оказа миниатюрно островче от пясък на територията на вилата, оградено от висока бамбукова ограда. Под едно дърво с широки листа, чието име Слава не знаеше, имаше малко бунгало, пак така от плетен бамбук. Вътре беше прохладно и чисто, безшумно работеше климатикът. В единия ъгъл имаше хладилник, в който Слава видя разнообразни напитки и плодове. Върху кръгла ниска масичка бяха подредени на купчинки малки и големи хавлиени кърпи, разноцветни плувки.

Грязнов остана в морето дълго. Водата беше топла и прозрачна. Мяркаха се ята дребни рибки, на дъното лежах едри сепии.

Когато излезе от водата, видя бързащия към него Сюй с голяма хавлиена кърпа в ръце. Китаецът понечи да го избърше, но Слава се възпротиви:

— Благодаря, Сюй, благодаря — и взе кърпата от ръцете му.

След като се подсуши, влезе в бунгалото, оставяйки вратата отворена, защото смяташе, че китаецът ще го последва, но Сюй остана навън. Слава извади от хладилника кутийка сок, плодове и еднолитрова бутилка вино.

— Влизай, Сюй — подвикна той.

Отговор не последва.

— Ама ти какво? — излезе на вратата Слава.

— Нисто, нисто, моллия — заусмихва се китаецът.

— Влизай де.

С влизането си в бунгалото китаецът светкавично огледа масата, измъкна от стенното шкафче широки блюда, старателно и красиво подреди в тях плодовете, извади от хладилника голям кокосов орех, с един удар на ножа го продупчи, изля съдържанието в дълбоко канче, отвори бутилката вино и напълни само една чаша.

— А-а, приятел, така не става — възрази Слава, — я извади още една.

— Нисто, нисто — оголи в усмивка жълтите си зъби китаецът, но все пак извади още една чаша.

— Наздраве!

След втората пълна чаша, която Сюй изпи със същото удоволствие, както и първата, Грязнов се опита да завърже с него разговор, като му задаваше съвсем невинни въпроси, обаче в отговор чуваше само „нисто“ и „моллия“.

— Че това ли ти бил руският?! — промърмори си той под нос, изпи на един дъх кокосовото мляко и стана. — Хайде да се връщаме.

В къщата го посрещна Лянсан.

— Къде е Иван? — попита Грязнов.

Лян посочи телефона, допря едната си ръка до ухото, а с другата махна напред.

— Излязъл ли е?

— Излязъл... Да. Кола.

— Добре — замислено проговори Слава и отиде до телефона с намерението да се обади на Турецки, но се сети, че не знае номера на

хотела, и взе да рови по джобовете си, търсейки хотелската визитна картичка.

Всичко беше на мястото си — документите, парите, разговорникът, но картичката не се намери. Помъчи се да си спомни дали изобщо я беше взел, или е останала да лежи на масата в хотелската му стая. Сети се, че Турецки му бе позвънил, за да го събуди, после той отиде в банята, взе душ, облече се, обу се, провери дали документите са в джоба му, взе ключовете... Точно така! Забравил е картичката. Слава разтвори разговорника. Господи, колко много хотели има! А неговият как се казваше? Тфу, дявол да го вземе! И името на хотела е забравил.

— Трябва по-малко да пия — промърмори си той.

Набра първия номер, който му попадна пред очите, и в слушалката се чу нежен мелодичен глас. Жената каза нещо на китайски, но като не чу отговор, мина на английски: „Ду ю спийк инглиш?“, после попита на немски: „Шпрехен зи дойч?“, при което Слава внимателно постави слушалката.

Безшумно се появи Лянсан с поднос в ръцете, на който имаше миниатюрни чашки.

— Кафе? Чай? — с пленителна усмивка предложи тя.

Чаят в чашката беше само една глътка, дори не можеш да си изплакнеш устата, но затова пък беше силен и с изключително възбуждащ аромат.

— Такъв не съм пил — усмихна се Слава. — Чудно чайче!

С все същата пленителна усмивка Лянсан напълни чашката догоре.

— Това вече е по нашенски — одобри Грязнов. — Благодаря.

Но не успя да го допие. Сякаш някаква ефирна мъгла нахлу в главата му, стаята се люшна и заплува нанякъде, проблесна розова светлина, чу се прекрасна музика...

— Какво ми даде, Лян? — прошепна той и безсилно се отпусна във фотъйла.

... Събуди се късно вечерта в спалнята. Лежеше съблечен в леглото и колкото и странно да изглеждаше, не го болеше нищо — нито главата, нито сърцето, нито стомахът, дори напротив, чувстваше някаква лекота и радост, сякаш се бе подмладил с цели десет години.

Вратата се отвори и на прага израсна Ваня Монголеца, самодоволно ухилен.

— Добре те изпързалях — похвали се той.

— Колко е часът? — попита Грязнов.

— Дванайсет.

— Какво толкова съм нагълтал?

— Ти, господин директор, погълна цяло състояние!

— И все пак?

— Абе и аз не знам точно. Някакви треви. Тибетските монаси ги приготвят. Двайсет хиляди гуцера шишенцето! Една капка от тях стига да повалиш цял слон, а ти им се нахвърли като прежадняла камила!

— Слушай, сигурно вече ме търсят...

— А ти как мислиш? Ставай, тръгваме към твоята „Виктория“.

— Бива си ги хората ти, еша си нямат!

— Хайде, обличай се.

След един час пристигнаха във „Виктория“. Ваня отведе Грязнов до вратата на ресторанта.

— Ей ги къде кукуват. Виждаш ли ги?

— Да.

— Бъди здрав, Грязнов!

— Мога да те запозная.

— А-а, не, с тебе се поотпуснах заради старото приятелство — усмихна се Монголеца. — А по „важняци“ не си падам. Прекалено сериозни са. Тръгвай, че те чакат и се притесняват.

Грязнов незабелязано се приближи до масата, на която седяха Турецки и Саргачов, и лекичко се прокашля.

— Добър вечер, господо!

Турецки вдигна очи, изгледа го продължително, остави на масата няколко банкноти за сметката, мълчаливо стана и се отправи към вратата. Саргачов и Грязнов тръгнаха след него.

— Да не съм малко дете? — взе да се оплаква Слава на Валерий.
— Ми разходих се, поразгледах града, изкъпах се в морето. И се прибрах, не съм се загубил!

Саргачов само се подсмивваше. Пред хотела на гъста редица бяха паркирани луксозни лимузини.

— Недей бе, Саша, що си такъв сега? Е, виновен съм, извинявай — обърна се Слава към Турецки.

— Да знаеш само как бих те праснал! — замахна Александър.

— Ако ще ти олекне, прасни ме! — примирително се съгласи Слава. — А Валера накъде тръгна?

— Отиде да докара колата — намръщено отговори Турецки, все пак радостен, че вижда приятеля си жив и здрав.

Грязнов извади снимката с Робърт Уест и Павлов.

— Откъде я взе?

— Грязнов не си пилее времето на вятъра. Като ти разкажа, ще паднеш от смях.

— Прибери я — каза Турецки, съгледал приближаващата се кола.

— Ясно, Саша.

На другата сутрин Турецки седеше в стаята на Грязнов и наистина се превиваше от смях, слушайки за неговите похождения. Но и Слава се стараеше доста, разказваше с хумор и за да подсили комичния ефект, вмъкваше от време на време по някоя остроумна забележка. „Нисто, нисто, моллия“ — току имитираше произношението на Сюй, виждайки, че това разсмява Турецки.

— Това ли е всичко? — попита накрая Александър, когато забеляза, че Слава започна да се повтаря.

— Ами да.

— Значи Монголеца не пожела да се запознае с мен...

— Не си падам, вика, по „важняците“.

— Монако, Сан Марино, Марсилия... — разглеждайки снимката, каза Турецки. — Тучни места. И с колко според тебе са се натоварили там?

— С много. А и с още колко ще се натоварят! Мирише на милиони.

— Казах ли ти, че Павлов е служител на ФСБ?

— Ти изобщо не говориш с мене, само ръмжиш — ехидно отговори Грязнов.

— Не му е дошло времето още да ти разкажа всичко.

— Отдавна го разбрах. Може да не съм много умен, но имам глава на раменете.

— Не се обиждай — меко каза Турецки. — И аз самият още съм с догадки, подозрения, съмнения. Какви са ти планове за днес?

— Никакви.

— За бога, моля те зарежи тия твои детективски изпълнения!

— Това заповед ли е?

— Ако щеш, заповед.

— Нямах проблеми! — усмихна се Грязнов. — А твоите планове какви са?

— Саргачов искаше да ме запознае с някой си господин Джек Кан.

— Американец?

— Полуруснак-полукуитаец. Между другото, голям мафиот.

— Недей да пиеш чай. Особено пък с тръпчив аромат — посъветва го Слава.

— А китайката защо те е поила?

— Както ми каза Монголеца — за да не попадна в лоша компания.

— Голям веселяк бил тоя Ваня! — разсмя се Турецки.

— Пада и философ. Той, братле, си има своя теория за спасението на Русия. По пътя към хотела ми я каза.

— Значи и Ваня се писа спасител на Русия... „Бий белите, докато почервенят, и бий червените, докато побелеят!“ Така ли?

— Приблизително... Мангалите да се изстребят до крак, чифутите са се изпратят в Израел, а комунягите — в лагери!

— Руснаците ще превиват гръб, а император ще им бъде всепризнат бандит — продължи Турецки.

— Всичко е възможно, Саша — сериозно отбеляза Грязнов. — Всичко е в ръцете му. Не бях направил и една крачка, а той вече знаеше за мен, бяха му докладвали!

— А, да — сети се за нещо Турецки. — Внимавай с твоите двама „афганци“, дето ти ги е пробутал Саргачов — и в отговор на въпросителния поглед на приятеля си добави: — Разговаряхме по тоя въпрос. Нещо крие... Е, хайде, аз тръгвам.

— Успех.

Джек Кан беше точно такъв, какъвто си го представяше Турецки след паметния разговор със Саргачов на Патриаршеските езера. Висок, жилест мъж със светла коса и живи черни очи. Той посрещна гостите си радушно, с истински руски размах, но Турецки се сети за срещата с господин Би и отказа каквито и да било концентрати. Прие да пие само

сухо испанско вино, с което доста изненада домакина. При разговора у него се създаде впечатление, че Джек Кан искрено обича руснаците, вълнува се от състоянието на държавата, но твърдо вярва, че Русия ще излезе с чест от бездушието и ужасната летаргия, че накрая ще дойде човек, който ще изведе страната към благоденствие и просперитет. „Православие, монархия, народност. Цар е нужен на майчица Русия“ — често повтаряше Кан.

Турецки не проявяваше особен интерес към монархическото движение, но си спомни, че през май, в деня на коронацията, ще бъде открит паметникът на руския самодържец Николай Втори. „Парцал! Тъпо говедо! Пияница! — избухна Кан. — Писмено да се отрече от престола?! Да остави държавата на произвола на съдбата, да я разкъсат на парченца?! И на това цар ли му викат?! Павел не се отрече, умря, но не подписа, и така запази монархията! А беше в много по-лошо положение от Николай! Кой знае какво са правили с него Пален, Бенигсен и разните му там Зубови?!“ Турецки слушаше, като същевременно си мислеше с горчивина, че този човек, който по някакъв свой начин очевидно искрено обича Русия, може всеки момент да продаде някоя мъничка атомна бомба и тя ще причини големи щети не къде да е другаде, а именно в Русия. По-късно разговорът се прехвърли към родословието на Кан и Турецки узна, че предците му — порусени немци — са се изселили от Германия още по времето на Петър Първи, през царуването на Елисавета негов прапрапрадядо получил дворянска титла, а родословието му по майчина линия е чисто руско, от старата дворянска фамилия Матвееви. Кан показва няколко редки снимки на адмирал Колчак, оригиналите на негови писмени разпореждания, дневника на професор Гинск, негов сподвижник и заместник. С една дума, срещата мина доста изискано, в дух на взаимна любезност, но Турецки не извади никаква полза от нея, освен че видя отблизо един голям мафиот.

По-късно той се обади на господин Би, който му предложи да се видят насаме. За десетина минути Саргачов го откара и спря колата пред сградата на спецслужбата. Долавяйки смущението му, Валерий отвори вратата и се усмихна:

— Върви. Не ти трябва преводач.

Веднага след приветствените ръкостискания Турецки върна на господин Би папката с материалите.

— Надявам се, че сте ги прочели внимателно? — попита шефът.

— Постарах се.

— И какво ще кажете?

— В Москва има хора, много по-компетентни по тези въпроси — уклончиво отговори Турецки.

— В такъв случай можете да покажете папката в Москва.

— Много съм ви признателен, господин Би — искрено благодари Турецки.

— Ние с вас се борим за една кауза, господин Турецки. Много пъти съм казвал и пак ще повторя: ние сме твърде обезпокоени от срастването на хонконгския и руския наркобизнес. И смятаме, че от някой отдел в руските спецслужби изтича информация.

— Каква информация?

— Изходяща от нас.

— Предположението ви е доста сериозно.

— Не е предположение, а твърдение.

— Кого конкретно подозирате?

— А вие?

— Така доникъде няма да стигнем, господин Би.

— Но ние положихме доста усилия — потупа папката господин Би.

— Покажете си всички козове и аз ще покажа моите.

— Конкретно подозираме полковника от ФСБ Анатолий Павлов.

— Бих се съгласил с това предположение, ако разполагах с конкретни доказателства.

— Важното е, че нашите мнения съвпадат — облекчено отбеляза шефът.

— Да, но всичко това изисква внимателна проверка — каза Турецки.

— Що се отнася до задграничните пътувания на господин Павлов, ние знаем някои неща. Например че с госпожа Стрелникова се е запознал преди няколко години в Лондон.

— С много хора е могла да се запознае госпожа Стрелникова...

— Обаче именно след това запознанство започва стремителната ѝ политическа кариера. Имате право, хората се запознават и разделят, понякога — за известно време, най-често — завинаги. В дадения случай тяхното познанство преминава, меко казано, в приятелство,

което заяква с всяка изминала година. — Господин Би отвори някакъв плик и извади от него няколко снимки, които подаде на Турецки. — Поразгледайте ги, любопитни са.

Част от снимките, на които сияеше усмихнат Ваня Монголеца, бяха направени в ресторанта на „Виктория“, а две-три — в хотелската стая, на тях Павлов и госпожа Стрелникова бяха в доста интимни и недвусмислени пози.

— Страстна жена — разпери ръце Турецки. — Какво да се прави?

— И ние сме на това мнение, ето защо не придаваме особено значение на сексуалния й живот.

— Но това е компромат, и то много сериозен.

Господин Би акуратно прибра снимките в плика и ги побутна към събеседника си.

— В Москва могат да послужат на някои хора, по-заинтересовани от този срамен компромат, отколкото вие, господин Турецки. Вземете ги. — Шефът запали цигара и няколко пъти дръпна дълбоко от нея. — И последното, за да не се връщаме повече на този въпрос... В една швейцарска банка е открита сметка на името на господин Павлов. В нея има към десет милиона долара. — Господин Би замълча в очакване да види по лицето на Турецки ефекта от това съобщение. Но тъй като нищо особено не забеляза, реши да добави: — А госпожа Стрелникова има сметка с шест милиона американски долара.

— Ще позволите ли? — протегна ръка към цигарите Турецки. — Искан да ги отказвам, ама не мога... — Той запали от услужливо поднесения му огън и с наслада пое ароматния дим.

— Разбира се, тези сведения са точни?

— Можете да не се съмнявате.

— Известно ли ви е къде се намира в момента господин Павлов?

— В Съединените щати. — Господин Би лукаво присви очи.

— Също така е необяснимо каква връзка може да има между един полковник от Държавна сигурност и някакъв комарджия?

— Казината са в неговия ресор — каза Турецки, като си спомни думите на Саргачов.

— Да, разбира се — бързо се съгласи господин Би. — А не ви ли изненада молбата ми да говорим насаме?

— Не особено. Аз наистина се старах да чета много внимателно всеки от материалите в папката, но за съжаление никъде не открих нито ред за Саргачов и господата Кан и Иванов.

— Както ви е добре известно, в нашата работа играят немалка роля някои специфични обстоятелства.

— Да разбирам ли, че не е по силите на спецслужбите в Хонконг да се разправят с господата като Джек Кан? — директно попита Турецки.

— Няма господата като Джек Кан. Той е единствен. Впрочем какво впечатление ви направи господинът?

— Най-добро.

— И на мен ми прави най-добро — усмихна се със задоволство шефът. — Той би ми направил прекрасно впечатление, ако не ми беше известно, че оглавява мафиотските структури в Хонконг, свързани с наркобизнеса и търговията с оръжие.

— И какво лошо има в това, че господин Кан търгува с оръжие?

— Зависи с какво оръжие.

Господин Би дълго и втренчено се взира в очите на своя събеседник, стана и zakрачи из кабинета, димейки с цигарата, после рязко се спря.

— Като дисциплиниран чиновник аз ще се подчиня на всяко законно правителство, което ще заеме мястото на сегашната власт. Но ще положа всички усилия тази смяна да стане без кръв или поне с малко кръв. И ето защо ни трябва, просто ни е необходима помощта на вашите спецслужби.

— Да си призная, не виждам...

— Ние сме сериозно разтревожени от неограниченото, безпрецедентно обогатяване на хонконгските магнати в наркобизнеса. От Русия влиза валута в брой по каналите на вашата мафия. И не от време на време и по малко, а на цели потоци! Изпрани са милиарди долари, от които огромен процент е отишъл по сметките на нашите мафиоти. А има ли пари, ще има и оръжие. Всякакво. И в нужния момент то ще бъде пуснато в действие. Аз не искам жертви, не искам кръв... Разбирате ли ме?

— Да, господин Би.

— Още при първата ни среща ми вдъхнахте доверие. Моля, предайте думите ми на хора от най-висок ранг, но на които вярвате.

— Ще се постарая.

— Радвам се, че се запознахме. Кога си заминавате?

— Вероятно тази нощ.

— Можете да докладвате, че хонконгската полиция е изпълнила с чест своето задължение: убиецът е намерен и идентифициран.

— И естествено, той се оказа господин Цзен?

— Естествено — потвърди шефът.

— И Цзен е бил идентифициран от госпожа Лянсан?

— Че от кой друг? Тя е очевидка — единственият достоверен свидетел. Всъщност тя идентифицира не живия Цзен, а неговия труп. С известни усилия, но го позна.

— Водата, особено морската, силно, а понякога до неузнаваемост променя външността на жертвата...

— Много сте съобразителен, господин Турецки.

— Основната ми специалност са наказателните дела.

— И още. От днес госпожа Лянсан е собственичка на една вила край морето с уютен плаж и руска баня — лукаво се усмихна господин Би. — Желая ви добър път, господин Турецки.

— Довиждане, господин Би.

В Москва пристигнаха в десет часа сутринта, а в единайсет Турецки вече седеше в кабинета на зам. главния прокурор на Русия. Меркулов внимателно изслуша доклада му, който продължи не по-малко от половин час, без да го прекъсва и да задава въпроси, като същевременно разлистваше материалите от папката на господин Би.

— А сега да направим равносметката — проговори той, когато Турецки замълча. — Най-напред по първия въпрос. Убийството... Какво може да се очаква от капиталистите империалисти? Едната ръка мие другата. Всичко е съшито с бели конци. Какъв ти Цзен? И за слепеца е ясно, че убийството е работа на Ваня. На съвестта му тежат много хора. Един повече или един по-малко — все тая... Причината? Да речем, че не са могли да си поделят жената... Как ѝ беше името? Лянсан! Хубаво момиче, казваш, а?

— Не съм я виждал. Грязнов твърди така.

— А може и да не е Ваня — промени мнението си Меркулов. — За какво му е притрябвала смъртта на вожда?

— Отначало и аз се съмнявах, но Саргачов ме убеди.

— И с какво толкова те убеди?

— Ами каза, че му е писнало на Монголеца да храни и облича цялата безпътна сган на Кузмински.

— А той има ли доказателства, че именно Ваня ги е хранил и обличал? Няма. В Хонконг ти не забеляза ли нещо особено?

— Забелязах.

— Какво?

— На всяка крачка има проститутки.

— Тях не е трудно да ги забележиш — спокойно каза Меркулов.
— А Монголеца случайно да се е изтървал за нещо пред Грязнов? След банята трябва да са поседнали на чашка.

— Слава добре си знае работата. Нали виждаш с какво ни снабди — и посочи снимката на Робърт Уест.

— Чакай. Ще стигнем и до снимките. С тебе, Саша, трябва да докладваме за, така да се каже, трагичната и внезапна смърт на Кузмински.

— И без нас ще бъде доложено официално, а копията от следствените материали, които ми предаде господин Би, са пред тебе.

— Но ние се съмняваме...

— Че на кого са нужни нашите съмнения, Костя? Ония там по върховете не могат да се нарадват, че най-после са се отървали от един подобен главобол. Дори може и те да имат пръст? Отде да знам!

— Слушай! — приповдигна ръка Меркулов, намери сред материалите доклада на хонконгския оперативник и прочете: — ... на срещата присъства господин Анатолий Павлов, редактор в издателство „Прогрес“.

— Трябваше да почнеш от по-горе. По-интересно е.

— Не бързай като пърле пред майка си — недоволно промърмори Меркулов. — Смяташ, че трябва да стоим настрана?

— Трябва да притиснем Скореча и Гаргата...

— Няма с какво, а с блъф не можеш да ги стреснеш. Е, добре. Битово убийство, така да бъде. Хвала и чест на хонконгската полиция! Прав си — всички ще бъдат доволни. Но ние с теб все пак ще си имаме едно наум... Минаваме към втория въпрос. Виж какво съобщава хонконгският агент: „В ресторант «Виктория» се състоя среща на г. Иванов с лидерката на движението «Прогресивни жени» госпожа Л. И. Стрелникова.“ Повтори ми какво ти каза по този повод Саргачов?

— Ами отишли на ресторант с Павлов и не щеш ли, заварили там Ваня.

— Значи Саргачов подлива вода на полковника... Защо?

— И аз се питам... И това не му е за първи път. — Турецки кимна към снимката на Робърт Уест: — Накисна своя приятел от детството, а заедно с него и Павлов. И то без да съм го дърпал за езика.

— Обича да вади кестените от огъня с чужди ръце?

— Абе ще се наложи ние да ги вадим! Но доста парят!

— Сега Саргачов свири първа цигулка при вицепремиерката — отбеляза Меркулов, прехвърляйки пикантните снимки.

— В какъв смисъл?

— И в този също — метна настрана снимките зам. главният прокурор. — А може и за някои други работи!

— Саргачов обича Лариса Ивановна. Това е стара история, още от ученическите им години.

— Да де, още повече, защото я обича — загадъчно произнесе Меркулов. — А тоя плик какъв е? Не е разпечатан.

— Донесоха ми го на аерогарата. Господин Би ме помоли да го предам на човек от висок ранг, на когото имам доверие. А друг поблизък от тебе, Костя, си нямам.

Меркулов отвори плика, извади отвътре някакви компютърни разпечатки и бегло ги прегледа.

— Копия от изпратена информация до ФСБ — каза той, като подаде листата на Турецки. — Това са документи! Могат да ни свършат добра работа... И така, какво имаме с тебе, Саша? — Меркулов взе чист лист хартия, нарисува в центъра един кръг и написа името на вицепремиерката. — Ето какво. Тук, по средата, е Лариса Ивановна Стрелникова... Прекарваме стрелка. Тук, да речем, е редакторът Павлов, до него — картоиграчът Робърт Уест. Пиша го до него, защото двамата са комбина, заедно обикалят задграничните казина... Тук ще сложим Валерий Степанович Саргачов. Ето, това са приятелите на нашия уважаем вицепремиер... Интересна компания. Да предположим, че информацията, изпращана от господин Би, изтича от отдела, в който работи Павлов...

— Господин Би е сигурен, че това е негова работа — прекъсна го Турецки.

— Да предположим — повтори Меркулов. — Шефът на Павлов е голяма клечка, генерал-лейтенант. Павлов има да служи маса време, докато стигне до неговите пагони... И какво излиза? Че генерал-лейтенант Самсонов е в ръцете на някой си Павлов? Невъзможно! Ръководителят на отдел „К“ и... — Меркулов махна с ръка. — Отпада.

— Каква връзка има Павлов с тези структури?

— Вероятно същата, каквато има и с Робърт Уест.

— Положението с картоиграча, общо взето, е ясно. Бил е дойна крава на bankerите, а сега — на ФСБ... Саргачов...

— Проблемът е по-сериозен — внесени са милиони долари по швейцарски банки.

— Някакъв документ за това донесе ли? Не донесе. А така само ще си чешем езиците! Празни приказки! Ето, и сред народа се носят слухове, че нашият вицепремиер има навсякъде открити сметки, и то не с милиони, а с милиарди! Две вили в Калифорния, уж на името на Зикина, певицата. Какво ли не си приказват хората! И така, Саргачов. Щом е изместил от вицепремиерката такъв вълк като Павлов, значи е човек с характер. Костелив орех.

— И все пак си заслужава да се поинтересуваме от него.

— Трябва да се направи следното — хлопна с длан Меркулов по бюрото. — Първо, да се разровят в счетоводните книжа. Отново и особено старателно да се провери цялата документация на това мило движение „Прогресивни жени“. Откъде са дошли парите им? В чии ръце се намира сега цялата им недвижима собственост, парцелите и сградите в Москва? По колко е платено за всяка сграда и всеки парцел? Общо колко пари е имало? На чии сметки са преведени сега? На кого ще възложиш проверката?

— На Лиля Федотова. Тя е в течение.

— Полковник Павлов трябва да се държи под денонощно оперативно наблюдение...

— Външното наблюдение ще възложим на Грязнов. Не можем да разчитаме на милицията или на безопасността. Те ще изпращат докладите си не на нас, а на Павлов или на шефа му, генерал-лейтенант Самсонов — каза Турецки, но когато забеляза скептичната усмивка на началника си, добави: — Хич да не ти минава и през ум, Костя. Грязнов беше добро ченге, наше момче е, такъв си и остана.

— И трето. Полковник Саргачов.

— Аз ще го поема — след кратък размисъл отговори Турецки.

— А сега се обади вкъщи — усмихна се Константин Дмитриевич и помести телефона към него.

— Привет, Ирина Хенриховна — весело подвижна в слушалката Александър. — Пак ви безпокои Турецки! Добре де, добре, не ми се карай така жално! Тръгвам!

[1] Грач — полска врана. — Б.пр. ↑

[2] Буквален превод на френския идиом *Revenons a nos moutons*, което значи да си дойдем на думата. — Б.пр. ↑

3.

Престъпният свят на столицата — директори на търговски банки, собственици на магазини, пазари, павилиони, членове на чеченската, азербайджанската, грузинската, асирийската групировки — от няколко дни вече стоеше на тръни: в Москва беше пристигнал Ваня Монголеца. Че беше пристигнал, беше, но никой не го беше почувствал. Обикновено при идването на Монголеца, независимо в кой град на Русия, настъпваше суматоха, започваха да се разчистват сметки, един след друг се появяваха трупове на уважавани личности, а понякога и на кръстници от мафията. Ваня с желязна ръка въвеждаше ред в своето стопанство. А сега не се чу нито автоматен откос, дори пистолетен гърмеж, да не говорим за бомбени експлозии, беше спокойно и тихо като в гробища. „Не е на добро, момчета, ох, не е на добро! Замислил е нещо Ваня!“ — шепнеха помежду си разните бандити, фирмаджии и техните замове и помове.

А Ваня действително беше замислил голяма работа.

Той отседна в Подмосковието, в едно селце по Ярославското шосе с удивителното име Тишина. Край селцето течеше рекичка, в която дори се въдеха раци, особено рядко явление в наши дни. Преди време Ваня хареса това селце заради името му, отби се, пообиколи, поогледа, забеляза най-високата къща — наистина килната на една страна, с дървен покрив, обрасъл с мъх, — видя и банята, която също беше стара; запозна се с бабичката, която беше собственичка на къщата, и веднага ѝ предложи да я замени или с апартамент в Москва, или с нова къща, построена където и да е, ако иска дори тук, в Тишина — така че след по-малко от месец ще влезе в каменни палати.

— Ако не се майтапиш, момко, купи я. Не ѝ ща много — хитро отговори бабичката. — Само че имам синове. Двама са.

— Пият ли?

— Опазил ме Господ!

— Ще ги излекуваме — твърдо заяви Ваня. Плати на бабата десет пъти повече от посочената цена, хубавичко си поговори със синовете и наистина ги отказа от водката, осигури им работа и сега

двамата бяха уважавани търговци в Сергиевото предградие, имаха си сергии и живееха в собствени къщи, а бабата не можеше да се нарадва. И така, постегнаха старата къща, изправиха я, сложиха ѝ нови основи, но по желание на Ваня вътре не беше пипнато нищо, всичко си остана както си беше: голяма руска печка с широк одър отгоре ѝ, дървени пейки покрай стените. Така къщата в Тишина напомняше на Ваня родния му дом в Сибир.

Монголеца отдавна беше намислил да въведе ред в своята империя, а че огромното стопанство на господин Иванов бе своеобразна империя — дори властите не се съмняваха. Достатъчно е да се каже, че годишният оборот на средствата, получени чрез рекет, търговия, наркобизнес, проституция, „данъци“ от редица търговски банки и предприятия възлизаше на десетки трилиони рубли. Не би било вярно да се твърди, че Монголеца държеше под пълен контрол всички групировки — всеки кръстник, колкото и незначителен да беше, се чувстваше пълновластен господар на своята територия. Но именно Монголеца редовно получаваше полагаемата се част от техните печалби. Той обаче имаше сериозни подозрения и не без основание, че сумите са много по-малки от уговорените проценти. А щом като има империя, трябва да има и император. Така че той си постави за цел да обедини под своя власт всички групировки, да контролира всички парични постъпления, да сложи на важни постове свои хора и така да създаде единна и строга система за контрол в цяла Русия. Знаеше, че ако не постигне това, след време империята му ще рухне като пясъчна кула. Появи се указът на президента за борба с организираната престъпност, който можеше да им подпали чергата. Впрочем досега бяха излезли много президентски укази за какво ли не, но не вършеха кой знае каква работа.

В Питер на общоруската среща на най-крупните авторитети Ваня се опита да развие идеята си, но срещу нея се обявиха бандитите от старата генерация от типа на Веня Пуяка, Шамана, Кръста — много се бяха насъбрали. „Нее, Ваня, ти се целиш в Кремъл, в светловелможните палати, а каква работа имаме ние там? Нека Елцин си тъпче по дебелите килими, свикна вече, дано Господ здраве да му дава! Открай време бандитите си живеят по собствените къщи, а нашите сега не са по-лоши от кремълските. Пак ще се пролее много кръв и не се знае как ще свърши цялата работа.“

Образованите младежи също зинаха усти: „Не сте прав, господин Иванов. Съгласни сме, че трябва да има обединяващо начало, дори нямаме нищо против вие да станете обединителят, но категорично отхвърляме всяко насилие.“

И напразно се опитваше Ваня да ги убеди, че именно сега е моментът да се действа, да покажат кой е истинският господар на Русия, точно сега му е времето, докато държат в ръцете си чиновниците от всякакви инстанции, докато имат свои хора по върховете, докато генералите тъпчат джобове и строят дворци, и докато още не са им иззели цялото оръжие и не са започнали да ги разстрелват на групи.

— Ех, братлета, ще си спомните думите ми, ама ще бъде късно — уморен от увещания заключи Ваня. — Ако ченгетата не ви видят сметката, вие сами ще се изпоколите един друг.

— Виж, това вече е приказка на място — оживиха се старците. — Говориш самата истина! Щото някои от външните много се увълчиха и всеки иска да стане главатар. Тук си стопроцентово прав, Иван, така че — обединявай, командвай, действай.

С това решение приключи срещата. Но още щом се разотидоха, отново започна касапницата. И Ваня реши да тръгне по друг път. Докато преди това държеше търговията с тютюн, спиртни напитки и донякъде рекета, сега реши да сложи ръка и върху наркобизнеса, обещаващ луди печалби. Спря вниманието си на хероина, който все още беше малко разпространен в Русия, но Ваня беше сигурен, че този наркотик ще завладее руския пазар, както е завладял американския и европейския пазар. Афгано-пакистанският хероин не му харесваше — не беше пречистен, за най-подходящ по качества смяташе латиноамериканския бял пращец, но превозът му би излизал доста „солено“. Спря се на азиатския хероин — камбоджански и лаоски, който изглеждаше доста по-чист от афганския. През месеците, които прекара в Хонконг, уреди закупуването на наркотика и пътищата за внасянето му в Русия. И сега, когато тайните складове във Воронеж бяха вече пълни, Ваня реши да действа.

Една вечер в село Тишина влязоха три вносни автомобила и спряха пред дома на Монголеца. От първия и третия изскочиха мускулести мъже и зорко се огледаха наоколо. От средния бавно и достолепно слязоха Антон Маевски и Михаил Сергеев, познат в

подземния свят с прякора Майкъл. И двамата бяха всепризнати бандити, но ако някой извън техния кръг ги нарече така, тези елегантни господа, облечени по последния вик на модата, биха приели това за кръвна обида.

Антон беше юрисконсулт на няколко руски банки и заемаше тая длъжност като пълноправен юрист, защото имаше диплома за висше юридическо образование, друг въпрос е как я беше получил. И то с отличие.

Майкъл минаваше за добър специалист по икономическите въпроси, също имаше диплома, но от Плехановския институт, и пак така с отличие. При него това стана по-сложно. Работата е там, че се наложи да „отработи“ в лагер четири присъди, за разлика от Антон, който се опари само два пъти, но очевидно би трябвало да предположим, че и в лагерите е имало добри професори — както по право, така и по икономика. Редно е да кажем, че и единият, и другият действително се справяха чудесно с работата си и неведнъж се случваше да удивляват истинските професионалисти, с които им се налагаше да се срещат в сферата на своята дейност. Антон например знаеше наизуст Наказателния кодекс, пък и с Гражданския работеше добре. Майкъл, който прояви изключителна способност за изучаване на чужди езици, поставяше в неловко положение професори и академици по икономика, като им цитираше по цели страници на оригиналния език не само от съчиненията на Кант или Фойербах, но и на някои от съвременните икономисти. Така че Антон и Майкъл, старите авери на Ваня, бяха за него незаменими...

Входната врата беше широко отворена, но ниска. Снажните джентълмени понечиха да влязат, но не пресметнаха височината си и блъснаха чела в горния праг. Цялата къща се огласи с отбрани цветисти псувни. Ваня, разперил ръце за прегръдка, като видя тази картина, избухна в неудържим смях. По благородните чела на всепризнатите бандити бавно започнаха да се издуват тъмночервени цицини. Стремително нахълтаха горилите на Антон и Майкъл, но под ледения поглед на Монголеца тутакси се изнизиха навън.

— Трябва да се навеждате — нравоучително отбеляза Ваня. — Знаете ли защо вратите на старите къщи са ниски?

Двамата господа се приближиха към голямото мътно огледало.

— Е, не е кой знае какво — каза Майкъл. — Търпи се.

— Абе ти можеш ли поне да си познаеш фасадата? — възрази Антон. — Това според теб огледало ли е?

— Защото — все така нравоучително продължи Ваня — гостите трябва да се кланят на домакина, когато влизат в дома му. Щещ не щещ, ама си навеждаш кратуната!

— Ниски са, за да не излиза топлото бе, умнико! — подвикна всезнаещият Майкъл.

— И това е вярно — съгласи се Монголеца, огледа приятелите си и отново прихна. — Трябва да намерим медени петачета, те са най-доброто средство... Поозърна се наоколо и като съгледа големите медени кръстове по стените, намигна: — Сега ще ви излекувам. — Свали кръстовете и ги връчи на гостите. — Притиснете ги до челата си.

— Но аз не съм кръщаван! — възпротиви се Антон.

— Пред Господа Бога всички сме равни. Притисни го. Моля те!

И покани приятелите си на трапезата. На широката маса бе сложена тава с цяло печено агне на шиш, гарнирано с краставици, домати и зелена салата, до тавата стоеше еднолитрова бутилка водка, в дървена купа чернееше ръжен хляб, нарязан на едри парчета. Когато видя всичко това, Майкъл се намръщи, беше свикнал с по-изискани специалитети. Двамата джентълмени седнаха на трапезата, притискайки кръстовете до челата си.

— И как ще набивам сега? — намръщено се оплака Антон.

— Ще се наложи да ви обслужа — поухили се Ваня и започна да къса големи парчета димящо месо и да ги слага в чиниите на гостите си.

Пиха за благополучното им пристигане и се заеха с агнешкото.

— М-м, ти ли си го пекъл, Иван? — удиви се Антон. — Направо се топи в устата.

— Че кой друг? — изчерви се от удоволствие Ваня.

Според неписаните бандитски закони хора от ранга на Монголеца не пипваха никаква работа. Пък и той самият по-скоро би умрял, отколкото например да вземе лопата в ръцете си. Но имаше една слабост: да гощава гостите си с ястия, които сам приготвяше. Всички знаеха това, но си мълчаха, а по-късно някои свикнаха, както сега Антон, да се „изненадват“ колко е вкусно, знаейки, че тези комплименти са като балсам за душата на Монголеца.

— Ама верно бе! Просто се топи! — взе да приглася на приятеля си Майкъл. — Дори в Италия не съм ял такава печено!

— При Златаря ли? — поинтересува се Ваня.

— Да.

— И как изглежда дворецът му?

— Ти пък! — едва можа да изрече Майкъл.

— Мисля, че не е по-грозен от твоята колибка намръщено се обади Антон. — Двайсет и пет милиона гущера, това си е бая кръгла сумичка.

— Сицилианците, дето са толкова свирепи, отначало не повярваха. Но когато се нанесе, само вдигнаха ръце. Викат, че от нищо не му пукало на господин Золотарьов!

— Тури му в сметката тия двајсет и пет милиона, Миша, за срок от един месец.

— Доста строго, Иван...

— Така трябва.

— То минавало бе — като пипна челото си, възкликна Антон.

— Дръж, дръж. След половин час ще бъдеш като нов. — Монголеца изгледа един след друг приятелите си и спря очи на Майкъл. — Започвай, Миша.

Майкъл посегна към бутилката, но Монголеца го спря:

— Ще пием след разговора и банята.

— Как искаш да ти докладвам, общо или конкретно? — попита Майкъл, като отваряше куфарчето си.

— Първо общо, а после конкретно.

— Докато ти се блъскаше в Хонконг, чиновниците също не си губиха времето. С една дума, създадоха мрежа от стопански кланове из цялата страна. Прав беше ти навремето като каза, че „белите якички“ ще ни изядат. Те вече ни налапаха.

— Плащат ли?

— Едни плащат, други се стискат.

— Кои?

— Ами да вземем рибарите от Мурманск и Архангелск. По най-скромни изчисления те са прибрали към седем милиона в зелено, а нас са ни минали.

— И къде е гледал Вася Бика?

— Ама ти не си ли чул, Иван? — след кратко мълчание попита Майкъл. — Светла му памет на Бика...

— Кой?

— Не се знае. Появи се в Мурманск един младок и чисти наред. Привикаха го. Кълне се, че не бил той. Поприказваха с него и го пуснаха.

— Не разбирам.

— На всеки му е мил живота, Ваня.

— Продължавай.

— И така, налапаха ни — повтори Майкъл. — И малко по малко на гърба ни трупат страхотен пасив. А защо? Защото си намериха други. Наплодиха се страшно много офицерчета, все безработни. Открехнати на всякакви номера. А „белите якички“ нищо повече не им трябва от тях. Ние няма да издържим срещу офицерчетата. Те са гладни и зли, а виж ги нашите на какво са заприличали! Загладиха косъма, копелетата, оядоха се, ладите не са коли за тях, дай им само „мерчо“ да карат!

— И защо изтървахте офицерчетата?

— Ма те са идеалисти бе, Ваня! Клетва били давали. И май не са наясно, че служат не на властта, колкото и калпава да е, а за джоба на чиновника. Ти, да речем, можеш ли да се намърдаш в нефтената далавера? Не можеш. А чиновниците могат. Ще ти посоча някои цифри. — Майкъл надникна в книжата си. — По нефта. Годишно Русия получава от износа на нефт дванайсет и половина милиарда долара. А фактите говорят друго. Изнася се за петнайсет! Къде са тия два милиарда и половина, а? Или да вземем златото. По официални данни добивът е намалал с четиринайсет тона. А аз си режа главата, че не само не е намалал, а се е увеличил с тон и половина, два! И пак питам — къде са тия тонове? В гушките на „белите якички“. И защо Златаря да си няма дворец за двайсет и пет милиона?

— За Златаря се разбрахме.

— Май не си много наясно, Ваня... — започна Майкъл, но като срещна погледа на Монголеца, тутакси млъкна.

— Има ли с още нещо да ме зарадваш?

— Всичко е наред, Ваня. Само искам да те попитам... Кога да го подхвана Златаря?

— Утре. Ще изпратиш хора в офиса му. И без много приказки. Срок една седмица.

— Нали каза месец.

— Размислих. Ако имаш още нещо да казваш — говори.

— Има много най-различни неща, но са дреболии. Сам ще се оправя.

— Тогава добре — усмихна се Ваня и се обърна към Антоша.

— При мене, мисля, всичко е наред. Има много поръчки и всички са по банките.

— Общата сума?

— Шестнайсет милиона.

— И колко много са?

— На едро — четири.

— А на дребно?

— Осем или девет. Мога да уточня.

— Тези на дребно влизат ли в общата сума?

— Разбира се.

— Банките все московски ли са?

— Две са московски, има тулска, тверска, две ростовски, три в Питер...

— Не си напъргай акъла — каза Ваня, като видя, че Антон се опитва да изброява по памет. — Трябва да уважим господата банкерите... Сега ще говоря аз, а вие слушайте. Няма да ви напомням какво стана на срещата в Питер, ще кажа само, че всичко се развива, както го предрекох. Златно време загубихме. Благодаря ви, братлета, че от всички стари авери само вие се обадохте в моя подкрепа. Знайте, че не съм забравил добрите ви думи...

— Я стига ги реди тия жални-милни! — не издържа Майкъл. — Току-виж съм се разревал като крава!

— Ама верно, Ваня, какви ги приказваш? Като че се прощаваш. Говори по същество.

— И това ще стане. Правилно си забелязал, Михаил. След половин-една година гювечът ще свърши, ще си надойдат от Чечня маса офицери и войници, а при това — сами знаете, вестници четете — нашият всенароден избраник даде заповед славната ни армия да стане професионална. Тъй че представете си какво ще правят тия ветерани, щом като са научени само на едно — да се бият. Но ви

казвам, че и на „якичките“ ще им дойде редът. И това време не е далече. Винаги съм го казвал: който има власт, има и мангизи. Стоят на кормилото чиновниците и си купуват дворци. Ние на кормилото няма да стоим. И за последен път повтарям — изгървахме времето. Но ще живеем, и добре ще си живеем. Разбира се, докато капят мангизи от „якичките“, които не са успели да се сдобият с офицерчета, нека капят. И банките ще държим до последно. Но е безполезно да се репчим на професионалистите. Ще изгорим. Как прие в казиното нашите хора господин Попов-Городецки? — обърна се монголеца към Антон.

— Спокойно.

— И какви са постъпленията?

— Абе не са много, но постоянно текат.

— Ние имаме само едно казино — уточни Монголеца. — А колко общо ги има в столицата?

— Над седемдесет.

— Официални?

— И към трийсет „покрити“.

— Значи са стотина само в Москва! А смятай колко ги има в цяла Русия? Така че, братлета, всички казина, игрални домове заедно с разните му там курви, директори, келнери, бармани и другата паплач трябва да са наши.

— Чух, че Алик-Попа е разговарял с Тофик — каза Майкъл.

— Нали натам бия. Ти, Миша, направи ли една груба сметка колко ни излезе Хонконг?

— Ох, не ми се ще да си спомням... Касата направо се изпразни. Нали тогава пратихме и „горе“.

— Разплатихме ли се напълно?

— Както ми беше наредено...

— Чеченците може ли да довтасат? Оня Якуб или Бек? Азери, чеченци — все един дол дренки!

— Ами може — обади се Антон. — Те нали са от една вяра. Изтокът е деликатна работа!

— Няма да се появят. Имат си много свои проблеми. Но ако се наложи, ще им припомним. И Питер, и Выборг... Тука се е пръкнал някакъв голям майстор — нареждайки снимките с Уест, продължи Монголеца. — Как е, много ли се товари?

— С очите си го видях! — потупа се по гърдите Антон.

— Видял... — не повярва Ваня. — Не си го видял, ами си играл!
Така кажи!

— Е, поседях — призна Антон.

— И си стана като оскубано пиле, а?

— Това, братлета, е нещо невъобразимо... Тоя мъж не е човек, а извънземен. И едно мога да ви кажа: бая нещо е намазал от него Алик Попа.

— С феесбейците ли движи сега?

— С тях ами. Къде да се дене?

— Само в Монако се е натоварил с два милиона — вмъкна Майкъл.

— Прибрал ли се е вече?

— Прибра се. Заедно с тоя мошеник — бодна с пръст Майкъл снимката с Павлов. — Нашите се позавъртяха, ама къде ти... Охраната е двайсет души. Качиха го в колата и дим да ги няма!

— Не ми се вярва нашите да не са ги придружили — усъмни се Монголеца.

— Придружиха ги. Ама те ускориха и свиха по „Рубльовка“! И на петия километър нашите бяха спрени от патрулна кола.

— Златна кокошчица, ама чужда — въздъхна Антон.

Монголеца изразително го погледна, но нямаше какво да възрази.

— Ха стига ги държахте! — усмихна се той и кимна към кръстовете. — Ето, всичко изчезна! Като се понапудрите, може и на прием при президента да идете! — И в следващата секунда прогони усмивката от лицето си. — Напомням. За тебе, Миша, е Златаря, срокът — една седмица. Ти, Антон, се заемаш с банковите поръчки. Всичко друго остава за мене.

Досега никога не се беше случвало Монголеца да се обади на Анатолий Павлов с тон, изключващ всякакви възражения, и да му определи незабавна среща. Ако това бе станало преди година-две, Павлов чисто и просто щеше да му затвори телефона, но сега се съгласи, защото си даде сметка, че доста се е оплел с него. Срещнаха се в малкото ресторантче на „Пречистенка“.

— Моите поздравления, Анатолий Сергеевич — веднага пристъпи към въпроса Монголеца.

— За какво?

— За околосветското пътешествие. Или не сте се къпали в бистрите води на Средиземно море заедно с небезизвестния Робърт Уест?

— Благодаря — сухо отговори Павлов.

— И работата ви вървеше като по ноти. Особено в Европа. Тръгна отлично и в Щатите, но до Филадельфия, нали има един голям град с такова име...

— Наистина, голям и богат град е Филадельфия — подсмихна се Анатолий.

— И защо така избързахте да го напуснете?

— Кой ви каза, Ваня, че сме избързали? Имахме си план, към който се придържахме.

— Мисля, че в него не е било предвидено да не се връщате в хотела, в който заряхте и куфарите си.

— Предавам се! — разсмя се Павлов. — Какво искаш?

— Имаш предвид кого искам? Спокойно, не е Робърт Уест — също преминавайки на „ти“ отговори Монголеца.

— Дори и много да го искаш, няма да те огрее — все още усмихнат отбеляза Анатолий.

— Твоят Уест можеше да изчезне във Филадельфия.

— Да не намекваш, че в Щатите ни пришпориха твоите момчета?

— Именно това намеквам.

— Наистина ли, Иван? — стана сериозен Павлов.

— А ти си мислеше, че във вратовете ви диша самото ЦРУ?

— Бях сигурен. А с хора като тях, знаеш, че трябва да си винаги нащрек.

— Не си наясно, Анатолий Сергеевич, къде са злачните местенца в чужбина. Какво им пука на ЦРУ или ФБР за някакви си комарджии? За разлика от нашите органи те се занимават само с преките си задължения.

— Разбрах накъде биеш. Но внимавай, Ваня, не се изсилвай.

— Минавам към въпроса. Имам нужда феесбейците да не мътят водата на моите момчета в твоите любими злачни места, когато започна да действам.

— И кога ще започнеш?

— Скоро.

— Дошъл е значи моментът...

— Много знаеш, Анатолий Сергеевич, но не всичко.

— Не ми трябва да знам всичко. Но ако имаш предвид Воронеж, за него се знае и на „Огарьов“, и на „Петровка“.

— Воронеж не е малък град — ухили се Монголеца. — И ако там, на „Петровка“, си мислят, че стоката лежи по хангарите, дълбоко се заблуждават... Така че какво ще кажеш?

— Услуга за услуга.

— Цял съм в слух.

— Ти каза, че Уест е можел да изчезне дори във Филадельфия. Но той може да изчезне и тук, в Русия.

— Защо, какво не поделихте?

— Какви ги говориш?!

— Според мен ти се изрази доста ясно.

— Дявол да го вземе! — възкликна с досада Павлов. — Изобщо не ми е минавала подобна мисъл!

— Ми тогава се изразявай по-точно.

— С една дума, работата е следната. Уест има не мозък, а компютър. Но всичките си комбинации, а те са над сто хиляди, е вкарал в истински компютър. Именно той ми трябва.

— За всеки случай?

— Да, за всеки случай.

— Каж ми къде стои и аз ще го взема.

— Де да знаех! Вероятно някъде вкъщи.

— В коя къща? В апартамента, вилата, а може би в правителствената резиденция?

— В правителствената резиденция, драги ми Ваня, отдавна ходи друг човек. Уест вече няма достъп там. Всъщност той още храни някакви надежди, но това си е умряла работа.

— А кой е щастливецът?

— Полковникът от вътрешната служба Валерий Степанович Саргачов.

— Сериозен мъж. Още щом го видях, веднага разбрах що за човек е. С него шега не бива.

— Прав си — съгласи се Павлов. — Не бива. Известно ли ти е с какво се занимава?

— Че с какво може да се занимава един полковник от МВР? Със службата си.

— Той е включен в групата на следователя по особено важни дела Турецки, за разследване на убийството в Хонконг.

— Не само той е включен, но и Грязнов, бивше ченге, а сега частен детектив.

— Надявам се, разбираш, че Турецки няма да се задоволи само с убийството?

— Да, дълбоко ще копне „важнякът“. То си е ясно — потвърди Монголеца.

— Ако вече не е копнал.

— Играта е с открити карти, Анатолий Сергеевич! Знам, че Турецки с голямо удоволствие би ми закопчал гривните, за да ме върне зад решетките. Но как ще го направи? Ами никак! Хванаха една пратка. Образуваха дело. А сега умуват. И нека си умуват!

— Турецки ще го изумува.

— Може би да. Може би не. Кой знае? Но истината е, че той е упорит копелдак и най-важното — неподкупен. На такива като него се е държала и още се държи руската власт, макар че вече е започнала да се пропуква.

— С тебе отдавна не сме се виждали, Иван. Не мога да те позная — подсмихна се Павлов.

— Виждам ти се поумнял, що ли?

— Не е тая думата.

— Аз никога не съм бил глупак. Но си прав, сега поумнях още повече. Животът ни учи, Анатолий Сергеевич! И навярно пипето ми щрака, щом като моите момчета ви сгациха чак във Филадельфия!

— Далече пипаш, Ваня... Но от какъв зор?

— Ще ти разкажа една история, Анатолий Сергеевич — след като се позамисли, отговори Монголеца. — Случи се през деветдесет и трета. Оставаше ми да лежа три месеца и три дни. И не щеш ли, викат ме при голямото началство. Тъй и тъй, казват ми те, в Питер и Выборг чеченците вършат разни поразии, та не можеш ли, Ваня, ти да ги озаптиш? „Трудна работа — отговарям, — но всяко нещо си има цена.“ — „А за тая работа каква е?“ — „Свобода.“ Споразумяхме се. Пристигам в Питер. И веднага довтасаха аверите. Наистина чеченците така се бяха разпищолили, че никой копче не можеше да им каже! Но за три дни настъпи пълен ред.

— Чувал съм за този случай — каза Павлов. — Тютюн, спиртни напитки, митницата... Четири трупа.

— Че как иначе? Никой не ще да си цапа ръцете, нали? Ама така не става. Та тогава си помислих: щом с такава дреболия не можах да се справя в едно нищо и никакво градче като Выборг, какво остава за цяла Русия! Като сте некадърни — махнете се бе!

— И кой ще дойде?

— Нито ти, нито аз — отговори след известно мълчание Монголеца. — Може би хора като Турецки, Грязнов... Откъде да знам? А може пък изобщо да идва свършекът на света? Живей, докато все още се живее.

— Мрачни мисли са те налегнали нещо, Ваня. Да не си станал набожен?

— Без Бога и връзките на обувките не можеш си върза — отговори Монголеца. — Така казваше моята майчица...

— Всичко ще бъде наред — отбеляза Павлов.

— Докато сме с тебе в една лодка.

— Тука вече сбърка, Ваня — усмихна се Павлов. — С тебе никога не сме били в една лодка и няма да бъдем.

— Ето затова пипам аз надалече.

— И надалече гледаш.

— Това ни държи.

— Сега е последната ни среща с теб, Иван — каза Павлов.

— Споразумяхме ли се, Анатолий Сергеевич?

— Споразумяхме се — бавно отговори Павлов.

— Да пораздрусаме ли Уест?

— За него и компютъра нищо не съм ти казвал и ти нищо не си чувал.

— Свикнал съм на доброто да отговарям с добро — възрази Ваня.

— Има време да се обсъди и този въпрос — стана и подаде ръка Павлов. — Но ще го обсъждаш с друг човек, не с мен.

След като си отиде Павлов, Монголеца се замисли, анализирайки всяка дума от разговора си с него. Бяха се срещали само четири-пет пъти и никога не бяха говорили открито за деловите си отношения. И за двамата беше ясно: единият плаща, другият получава. И естествено, получава не на ръка, а съвсем официално, чрез посреднически фирми.

Друг е въпросът за колко процента работят фирмите, но това си беше грижа на Павлов. От днешната среща Монголеца стигна до заключението, че във ведомството на полковника са станали някакви промени: много явни грешки допусна Павлов. Първата беше Уест и неговият компютър. Защо ще се захваща с такава главоболна работа, след като цялата охрана на Уест са негови хора? Страх ги е да не си оцапат ръцете? И то феесбейците? Разправяйте ги на баламите, но не и на Монголеца. Значи проблемът е друг. Ако става дума за недоверие към охраната, към собствените му хора, значи на Павлов му е спукана работата. Второ. Защо подстави Саргачов? И то на кого? На един всепризнат бандит. С каква цел? Да го пречукат? Нее, Ваня не се хваща на тия пинизи. Двамата плюскат от една копаня, с една и съща жена се търкалят, нека да се разправят помежду си сами. „А може би пресилваш, Ваня? Защо да е намеквал за убийство? — помисли си Монголеца. — Оня може да го е настъпил за нещо и тоя се раздрънка. Наистина, не пред кого да е, а пред мен...“ Монголеца беше доволен от разговора, най-важният му проблем беше решен: феесбейците няма да „забележат“ действията на неговите хора, сигурен беше. Павлов винаги бе държал на думата си.

Сега оставаше да се реши последното: дали да започне без предупреждение, или все пак да си поприказва с Городецки и Тофик Алиев. „Тръгнеш ли да вършиш нещо сериозно, най-напред започни от главата — учеше го навремето големият авторитет Федя Кирпича. — Но не прекалявай! Горилите и разните му там дребни риби не закачай. Дай им пари, Ваня, плати им добре. Те ще забравят предишните си господари и ще почнат да работят с тебе.“

Ваня погледна часовника си. Всеки миг в ресторантчето трябваше да влязат Антон и Майкъл. Смяташе да се посъветва с тях — един акъл е добре, ама три мислят още по-добре. Ето ги и тях, бързат, крачат запъхтени, размахвайки ръце, чувстват се виновни, че са закъснели със седем минути. Тъкмо се отпуснаха на столовете и до масата изникна келнерът с поднос, на който имаше потни бутилки бира и чиния с филе от есетра — чудесно знаеше какво обичат добрите му клиенти.

Монголеца търпеливо изчака да пийнат и хапнат, след което ги изгледа въпросително един след друг.

— При мене е тип-топ — бързо отговори Антон. — За една седмица всичко ще бъде уредено.

— И при мене тръгна добре — обади се Майкъл. — Влизам, здрависвам се. Кафе, коняче, бонбони... Лаф за едно-друго. „Как е — питам — господин Золотарьов?“ — „Чудесно! На почивка е.“ — „И къде е на почивка?“ — „Нима не знаете, господин Сергеев?“ Не бях в настроение да си играем на криеница. „Ми изплюй камъчето — викам, — я му звънни в двореца. Там май трябва да се намира и телефонче.“ И ми се обажда някакъв задник, че господин Золотарьов бил зает. Бре да му се не види! Човек иска да му се обади от Москва, от майчица Русия, а той, представяте ли си, бил зает?! Учтиво обяснявам на тоя задник как стоят нещата. Нашичкият вдигна най-последно. Басово ми говори, но го усещам, че гащите му треперят. Какви претенции сме можели да имаме, работите им били наред, но ако случайно е станал някакъв фал, естествено, можем да се разберем... И аз взех, че му изнесох една лекция. На италиански.

— Ми той бъкел не е разбрал! — разсмя се Монголеца.

— Така ми каза после и Златаря. Та му заговорих на родния ни руски език. Ти какво си позволяваш бе, господин Золотарьов? Сега, когато деца и ученици припадат от глад по улиците, когато миньорите нонстоп слизат под земята с една коричка хляб и шише вода, ти за двайсет милиона в зелено си правиш дворец! Не е хубаво!

— Двайсет и пет — коригира го Антон.

— Италианките, казвам, ти правят там масажи, а тука жена ти и дъщеря ти кукуват. Между другото, засякох пред вилата ти двама хапльовци...

— Виж, с това си го заковал — похвали го Монголеца.

— „Какво искаш, Антоша?“ — пита той. — Антоша... С тебе ме сбърка — обърна се Майкъл към Антон.

— Сащисал се е човекът — подсмихна се Антон.

— А аз продължавам да го подгрявам. Търся, казвам, справедливост. Твоята барака не ме интересува, премятай си се в нея както искаш, но двайсет и пет парчета ще преведеш на известната ти сметка. Сумтя, пъшка, но рече: „Дай слушалката на заместника ми...“

— Карай по-сбито — прекъсна многословието му Монголеца. — Какво се разбрахте?

— Повишават вноските си двойно.

— Има резон — като помисли, каза Антон. — След година, година и половина ще ги натаманят.

— Добре, така решаваме — хлопна с длан по масата Монголеца.

После накратко предаде разговора си с полковник Павлов, при което подчерта, че феесбейците няма да се месят, и мина към основния въпрос.

— Знам, че трябва да се разтълкува според всичките закони, но в дадения случай имаме ли нужда от това? Решавайте, както кажете, така ще стане — завърши Ваня.

— Ми ти вече си го решил бе, Иван — гледайки го в очите, каза Антон.

— А щом вече си го решил, за какъв дявол ни питаш?! — промърмори Майкъл.

— Значи без никакви офлянквания и тълкувания започваме с Бога напред, нали така? — попита Монголеца.

— Да поприказваме със „старците“... — започна Антон, но Ваня го прекъсна.

— Безполезно е. Ще занареждат: „Кокоската кълве зрънце по зрънце...“, „Всяка жаба да си знае гола“... И тем подобни.

— Кога започваме? — попита Майкъл.

— Вдругиден.

Монголеца напълни чашите с водка, мълчаливо се чукна с приятелите си и пи.

Преминаването на всички московски казина, скъпи ресторанти и нощни клубове в ръцете на Монголеца стана делнично и просто. Цяла нощ по улиците на Москва кръстосваха джипове, мерцедеси, „деветки“, от колите слизаха елегантно облечени млади мъже, под чиито сака се долавяха очертанятията на късоцевни автомати, двама от тях се качваха в кабинетите на собствениците и твърде убедително обясняваха, че отсега нататък за тях не съществува господин Попов-Городецки, а цялата горница ще отива в ръцете на друг, също така най-учтиво молеха в казиното да няма и помен от „треви“ като анаша, още по-малко метадон, опиум, морфин и тем подобни боклуци — с една дума, да няма от онова, с което ги снабдява небезизвестният Тофик Алиев. Могат да търгуват, но само с хероин от най-висока проба, чист, без примеси, време е и ние, неуките, да свикваме с изискания живот на западниците, още повече че печалбата — личната печалба — ще бъде

двойно и тройно по-висока, отколкото от „тревите“. Мнозина разбираха още от първата дума, други мънкаха нещо неясно под носа си, но когато момчетата търпеливо им повтаряха казаното, прибавяйки, че половината от общата печалба ще остава за нуждите на заведението, тогава дори и за най-недосетливите всичко ставаше от ясно по-ясно. Двамата млади мъже слизаха при тримата си другари, които също не си губеха времето: те успяваха да обиколят всички салони и стаи на заведението, да открият с набитото си око пласьорите на „трева“, както и нейните любители. Цяла нощ звъняха телефоните, водеха се разговори, солидни граждани и уважавани господа се съветваха, караха се, нервничеха, без да знаят откъде духа вятърът, докато накрая не изплува името на Монголеца. И кой знае защо, тогава всички въздъхнаха с облекчение. В края на краищата не е ли все тая на кого ще броиш парите?

И така, всичко стана делнично и просто. Но това беше само началото. Тепърва ги чакаше утрешният ден.

4.

Монголеца не се беше излъгал. Действително Анатолий Павлов се чувстваше напоследък доста напрегнат. С инстинкта си на професионалист той усещаше, че е застрашен, но не можеше да разбере откъде идва опасността. Не забелязваше някой да го следи, макар че често спираше с колата си пред някоя будка за вестник или пред павилион за кутийка сок и докато пиеше, най-внимателно оглеждаше минавачите, но не забелязваше нищо особено. Наистина, веднъж при него дойде някакъв тип за огънче и по начина, по който припалваше цигарата, затуляйки я с шепа, пък и как често подръпваше, Павлов разбра, че момъкът пред него или е воювал по горещите точки, или е бивш лагерист. „Отдавна ли си навън?“ — поинтересува се той. Момъкът помълча, попуши, после бавно изрече: „Колко много червеи се навъдихте. С калашника да ви подбере човек, не може да ви изтреби“. — „Афган? Чечня?“ — не се засегна Павлов. — „Що за прокурорски въпроси?“ — „Вземи“ — пхна в ръцете му пакетчето „Малборо“ Анатолий и си тръгна. „Случаен е — помисли си той. — Няма страшно.“ Монголеца не беше сбъркал и по отношение на Саргачов. Наистина в съзнанието на Павлов се мерна беглата, но коварна мисъл дали да не намекне на Ваня, че полковник Саргачов му пречи, та той да се погрижи за това както умее най-добре — има го Саргачов, няма го Саргачов. Къде се е дянал? Пиши го бегал!

Обиколката из казината в чужбина не мина кой знае колко успешно. Павлов се надяваше на повече пари, но и спечелените не бяха малко. Докато наблюдаваше играта на масата и се заслушваше в разговорите наоколо, той стигна до извода, че трябва да осъществи намерението си — да открие и прибере компютъра. Разбира се, Андрей Василиев е своеобразен гений, но и гениите са смъртни. Има и друга опасност — да го отвлекат, за което впрочем бе подслушал разговора на двама господи в Лае Вегас. Или пък просто да го купят с всичките му дърмешки. Малко ли начини има една „дойна крава“ да мине от ръка на ръка? Робърт Уест събуди интереса и на ФБР. Тук Павлов не можеше да се излъже, феберейците му го казаха директно, без намеци,

нищо, че Монголеца разправяше нещо за своите момчета. Това може да е вярно за Филадельфия, но в Ню Йорк бяха наистина хора от ФБР. С една дума, Павлов се реши. Обикновено след игра, когато се завръщаха в хотела, Уест пийваше нещо за отпускане — две чаши водка или коняк, повече Павлов не му разрешаваше. Но веднъж, точно преди края на пътуването, вече в Швейцария, в Берн, Андрей беше приятно изненадан, когато влезе в хотелската си стая: чакаше го богато сервирана маса. „За успеха на начинанието! И за тебе!“ — вдигна първия си тост Павлов. Тази нощ Робърт Уест действително се отпусна добре. Взе да бърбори, че той лично нямал нужда от много, не му трябва нито вила, нито кола, нито телохранители, иска да започне собствен бизнес, дори може да е свързан с хазарта, а от изкараните пари ще открие своя картинна галерия, която ще се казва „Василиевска“ и която също като Третяков ще подари на народа... „Ще стане, Андрюша, всичко ще стане“ — току повтаряше Павлов и го прегръщаше. „Всичко, което остава от човека, са спомените! И аз искам да оставя след себе си хубав спомен!“ — „Ама, разбира се! — съгласяваше се Анатолий. — Ще оставиш! Искаш ли казината в Москва, в Питер, в цяла Русия? Твои са!“ И така лека-полека Павлов го предразположи и Андрей му каза за любовта си към Лариса Стрелникова и за компютъра, в който е вкарал комбинациите. Вероятно щеше да се изтърве и за мястото, където го е скрил, обаче се случи нещо непредвидено: след поредната чаша водка клюмна глава и заспа.

Павлов му свали дрехите и обувките, настани го в леглото, старателно го зави с одеялото, после пребърка джобовете му, прерови и куфара и там откри онова, което търсеше — ключовете. Те бяха няколко, закачени на два еднакви ключодържателя с мече. Тъй като познаваше ключовете от вилата, Анатолий извади отпечатък само от ключовете за апартамента.

На аерогара Шереметиево ги посрещнаха служители от отдела на Павлов. Когато потеглиха към Москва, те забелязаха, че зад тях са се лепнали две вносни коли, и затова от околоръстното шосе завиха по Рубльовското, като преди това се обадиха на ДАИ техни патрулни коли да спрат джипа и аудито, които неотстъпно ги следваха. Павлов си даде ясна сметка, че или той, или Уест са под наблюдение, и именно оттогава у него се появи тревожното чувство за опасност. „Да ги проверим ли?“ — кимна към колите един от феесбейците. „Няма

смисъл“ — отговори Павлов. Излезе, че е постъпил правилно, защото по-късно узна, че това са били хора на Ваня Монголеца. И му поолекна — значи обектът на наблюдение е бил Робърт Уест, а не той.

Спряха във вилата на Анатолий край Москва река, недалече от Звенигород. Тя беше старинна дървена постройка с голям парцел земя, който представляваше истинска борова гора. Андрей нямаше търпение да види Лариса и на няколко пъти предложи да ѝ се обадят в Москва, но всеки път Павлов му отговаряше едно и също: „Не бързай.“ Най-после вечерта я потърсиха и я откриха в извънградската ѝ резиденция. „Добре дошли! — поздрави ги тя. — Как мина?“ — „Отлично!“ — „Поздравявам ви.“ — „Ние сме наблизо, в моята вила“ — намекна Павлов. „Почивайте“ — отговори Лариса Ивановна и в слушалката се чу сигнал за свободно. „Ще ни приеме утре — излъга Павлов, като видя застиналия в очакване Андрей. — В краен случай вдругиден.“ Лариса Ивановна ги прие след три дни в кабинета си. Разговорът се водеше с усмивки, дружелюбно, но съвсем официално, още повече че на него присъстваше първият помощник на вицепремиерката, сериозен младолик мъж с очила. Павлов си обясни неговото присъствие, макар че и той самият не бе подготвен за него. Но за Андрей Василиев се оказа пълна изненада и той много се смути. На разговора бе обсъдено и решено, че с цялата индустрия за развлечения, където ще влязат и казината, ще се заеме Василиев, получените средства ще отидат за строеж на Дисниленд паркове в големите градове и на първо място в Москва, за което има вече писмен договор със столичните власти, които предоставят голям участък в района на „Нескучни сад“. Пряк началник на Василиев ще бъде именно първият помощник на вицепремиерката, така че всички възникнали въпроси Андрей Андреевич ще решава с него. Павлов слушаше, а в главата му пулсираше едно име: „Саргачов, Саргачов, Саргачов...“

Оказа се прав. След няколко дни всичко се изясни напълно: Саргачов е особено приближен на вицепремиерката, има постоянен пропуск за всички правителствени учреждения, на няколко пъти е оставал да ношува както в извънградската къща на Лариса Ивановна Стрелникова, така и в московския ѝ апартамент, почивните си дни също прекарват заедно. Сега вече Павлов беше съвсем сигурен, че всичките действия, решения и постъпки на вицепремиерката се диктуват от Валерий Степанович Саргачов.

Доколкото си спомняше, той не му беше направил особено впечатление при тяхната първа и единствена среща. Наистина забеляза, че е доста мълчалив и затворен. Павлов уважаваше хората, които не говорят за щяло и за нещяло, вероятно защото той самият не беше от мълчаливите, обичаше да говори, или по-точно да бърби, но тази бърбивост беше особена — уж приказваше за сериозни неща, а когато човек се позамислеше, в крайна сметка откриваше, че не е казано нищо конкретно.

Павлов реши сериозно да се заеме със Саргачов. За кратко време проучи досието му, узна къде е роден, на какъв адрес е живял, къде е учил и кои са били най-близките му приятели и колеги. Добре поработиха момчетата от „Лубянка“ в сградата на Кутузовски проспект. Словоохотливи бабички им разказаха най-различни неща. Особено голям късмет извадиха с един пийнал алкохолик, когото веднага почерпиха с огромна чаша водка. И той като си развърза езика... Дали бяха пиянски измислици, или самата истина, но той заяви, че е внук на покойния маршал Подгорбунски, че бил оправил всички млади жени от къщата, включително и вицепремиерката Лариса Стрелникова, а тия надути копелета — Валерка Саргачов и Андрюха Василиев — ги е сложил в малкото си джобче. Разправят, продължи да боботи алкохоликът, че Валерка много се е издигнал и затова нищо чудно, че пак се е заврял под полите на Лариска, гаднярът му с гадняр. А когато момчетата го подпитаха за Василиев, той им отговори с тайнствен тон, че е станал голям баровец, ходи с бодигардове, а с какво се занимава, няма да им каже, знае, но няма да им каже. „А ти с какво се занимаваш?“ — С нищо — гордо отговори алкохоликът. — Щом пропия наследството от дядо ми и... „сбогом, скалисти планини!“ По-късно се разбра, че този мъж наистина е внук на маршал Подгорбунски.

След като обмисли всички сведения от писмените и устните доклади, Павлов стигна до единствения сериозен извод, че и двамата — както Саргачов, така и Василиев — още от малки са се влюбили в едно и също момиче — Лариса Стрелникова — и до ден-днешен я обичат. „Случват се и такива неща в живота, рядко, но се случват“ — философски заключи той. Беше му известно, че Андрей обича Лариса Ивановна, но че и Саргачов е хлътнал, този мълчалив, стегнат и корав мъж... Неведоми са пътищата Господни!

Пътищата са си пътища, но полковникът от държавна сигурност Павлов бе принуден сериозно да се замисли. Изобщо не можеше да си обясни мотивите за това поведение на Лариса Ивановна. Бяха минали вече няколко седмици след завръщането му от чужбина, а тя изобщо не се обаждаше. Та нали той със собствените си ръце я издигна на този пост! Пак той я посъветва или по-скоро ѝ заповяда да прекъсне всичките си предишни връзки с хора като Алик Попа, Фишкин и недвусмислено ѝ намекна, че им предстоят още по-мащабни начинания, а тя не отговори нищо, само извърна очи, в които за миг проблесна подигравателно презрение. „Мата Хари! — възкликна вътрешно Павлов. — Да, тя е втора Мата Хари!“ Именно тогава бе моментът полковникът да си спомни как неотдавна съвсем брутално и цинично беше карал тази жена да преспи с лидерите на демократичните движения, как отчаяно и горчиво бе ридала тя и как сухо отговори после с „не“ на въпроса му дали го обича. Не, нищо не си спомни полковникът и жалко, защото жените не прощават такива неща.

Павлов подозираше, че може би Лариса е разказала някои неща на Саргачов, но, разбира се, само някои, а не всичко. Не е в неин интерес да се разкрива изцяло. Пък и защо? Кой е Саргачов и какви са възможностите му? Без подкрепата на могъщите сили, които стоят зад гърба на Павлов, Лариса Ивановна е нищо, беше си най-обикновен юрисконсулт и ако се наложи, отново ще се върне на предишното си положение.

„Ами ако действа през главата ми? — помисли си той. — Директно, чрез генерала? Лариса има тази възможност, нали е вицепремиер... Срещат се, говорят и откриват кой е «стрелочникът»?“

При тази мисъл се обля в пот. Как се сбогува Лариса след официалния им разговор в кабинета ѝ? Каза им „довиждане“, но гледаше само към Андрей! Значи по-късно може би са се виждали?

Анатолий стана от дивана, разходи се из стаята, отиде до прозореца и се загледа в огромния пурпурен залез. И странно, колкото по-дълго гледаше угасващото светило, спокойно и вечно, толкова по-властно настъпваше в душата му някакво всепоглъщащо спокойствие. Започна да вижда положението си някак отстрани: ясно си представяше всички последици и дори някои от тях определяше съвсем точно. В съзнанието му от само себе си се изгради цяла схема.

Съществува организация, наблюдаваща индустрията за развлечения, и в тази организация той играе важна роля. А заслонът е такъв, за каквото може само да се мечтае — ФСБ. Всички сътрудници без изключение тайно са свързани с взаимно поръчителство, което не се обсъжда на глас. И ако някой пожелае да се освободи от тази връзка, или сам ще си строши главата, или „от горе“ ще се погрижат за това — никой няма интерес да се хвърля сянка върху службата за безопасност. Но има и друг изход: по всяко време феесбейците могат да арестуват, дори да избият хората на Ваня Монголеца — „при опит за съпротива“. Ще се вдигне страшен шум по медиите, всичко ще бъде представено като мащабен, решителен удар по организираната престъпност, ще се зарадва данъкоплатецът. Ако, да речем, вицепремиерката е подхванала своя игра — и от това положение има изход, ще бъде задействан последният вариант за унищожение на престъпните групировки, свързани с наркобизнеса. А случи ли се някой да го издаде, остава му само едно — да се покрие и да избяга в чужбина.

Щом стигна до това решение, изведнъж му олекна и мислите му отново се насочиха към делничните проблеми. Дали си беше такъв по характер, или животът го беше научил, но Павлов беше свикнал да довежда докрай всяка започната работа. След като си беше наумил да притежава компютъра на Уест с всичките му комбинации, значи на всяка цена ще намери или него, или дискетата. Впрочем сега му се откриваше шанс за това. По нареждане на Лариса Ивановна Андрей беше заминал за Санкт Петербург да се заеме с организирането на казината, така че ще може да потършува в апартамента му.

Апартаментът на Андрей Василиев се намираше недалеч от стария Арбат в старинна сграда от първата половина на деветнайсети век, великолепно реставрирана както отвътре, така и отвън. Павлов набра шифъра, ключалката изщрака и тежката входна врата на сградата меко се откряна. Той се качи по широкото мраморно стълбище на четвъртия етаж, приближи се до високата врата от дъбов фурнир, безпогрешно вкара всеки ключ в нужната ключалка и влезе. Апартаментът на Уест беше тристаен, с просторна кухня и широк вестибюл, където имаше малък диван с две ъглови канапета, тапицирани с тъмночервено кадифе. Павлов бавно обиколи целия апартамент. Гостната, спалнята и кабинетът бяха в стил деветнайсети век, с копринени тапети на стените, гипсови тавани с орнаменти и

бронзови полилеи и аплици. Макар че Уест само от време на време и за кратко живееше в този апартамент, той не правеше впечатление на необитаем, дори напротив, навсякъде цареше изрядна чистота, сякаш току-що е избърсана прахта от всеки мебел и предмет, дори въздухът не миришеше на застояло, както се случва обикновено, когато стопаните отсъстват за дълго. Павлов отиде в кухнята, надникна в хладилника и облекчено въздъхна, когато видя, че вътре няма нищо друго, освен няколко консерви и две неразпечатани бутилки водка. Ако, не дай Боже, Андрей беше оставил някого да живее в апартамента му, храната в хладилника нямаше да е само консерви, а и бутилките със сигурност щяха да бъдат отворени. Колкото до чистотата — и за това имаше обяснение. Да речем, че Андрей е помолил някоя старица да наглежда жилището му и тя полага старания, а днес вече добре се е постарала, така че работи си спокойно, полковник Павлов.

Започна претърсването от кабинета. Прегледа книгите по рафтовете на библиотеката, старателно провери чекмеджетата на бюрото, попипа и отупа масивния кожен диван, после влезе в гостната и я обхвана с поглед. Маса, столове с високи облегалки, килим на пода, голяма картина на стената с тежка рамка. Покачи се на един стол и леко приповдигна крайчеца на рамката, стори му се, че под тъмното платно има някакъв тежък предмет. Понапъна се и успя да откачи картината от куката, но не прецени тежестта на рамката и тя се стовари като парен чук и обърна стола под краката му.

— П-по д-дяволите! — ядно изруга Анатолий, като се понадигна от килима и започна да разтрива хълбока си.

— Имате ли нужда от помощ, Анатолий Сергеевич? — учтиво попита познат глас.

По професионален навик Павлов се претърколи и извади пистолета си. До вратата на гостната стоеше Валерий Саргачов.

— Няма смисъл — намръщено кимна той към оръжието. — Ще се вдигне много шум. За нищо.

— Как попаднахте тук? — глупаво попита Павлов, ставайки от пода.

— Тук живея.

— Според мен живеете на съвсем друго място — позасмя се той, успял вече да се поовладее.

— Временно — уточни Саргачов. — Докато моят приятел е в командировка.

— Какво съвпадение! Андрей Василиев е и мой приятел.

— Но не от детските години.

— За това сте прав. Ще поговорим ли?

— Първо да върнем картината на стената.

След като я закачиха, Саргачов покани със знак Павлов да го последва. Настаниха се в кухнята.

— За какво ще прием? — вдигна чаша „домакинът“.

— За нашето запознанство.

— За новото ни запознанство — коригира го Валерий.

Пиха, хапнаха консерви с черен хляб и се погледнаха в очите.

— Кой ще започне? — проговори Павлов.

— Може би аз. Вие ще лъжете, както е редно за хората от вашата професия, а на мен ще ми бъде съвестно. — Саргачов позамълча. — Ще говоря истината и само истината. Вие не сте глупав човек, ще разберете... Лариса Ивановна Стрелникова е вече моя съпруга пред Бога. Венчахме се.

— Честито... И къде? В Йелоховската катедрала?

— Не — сякаш без да забележи подигравката, отговори Саргачов. — В една селска черквица край Москва. Така че сега вече отговарям пред Всевишния не само за себе си, но и за моята съпруга. Това е първото.

— И за мен лично — най-неочакваното.

— Ще ви кажа и друго, което ви засяга Анатолий Сергеевич. Компютърът с комбинациите е у мен...

— Значи Лариса?! — неволно възкликна Павлов.

— Лариса Ивановна няма нищо общо с това. Повтарям, че с Андрей сме приятели от деца. Поприказвахме и той всичко разбра, правилно го разбра.

— При умело боравене това е нещо, което може да донесе цяло състояние...

— За това ще говорим по-късно — махна с ръка Саргачов. — Да решим главното. Какво ще правим?

— И нищо повече ли няма да ми кажете?

— Това е само началото на разговора ни.

— Разбрах, първо, че сте се венчали и, второ, че компютърът е във ваши ръце. И от това си правя извода, че Лариса Ивановна ви е казала за компютъра, тъй като аз я уведомих за него. А това означава, че вашите отношения са отишли много по-далеч от пределите на селската черквица. И аз бих искал да зная: колко по-далече?

— Всичко ми е известно.

— Абсолютно всичко ли?

— Да. От момента, когато сте се запознали в Лондон.

— Бих искал да чуя и продължението — усмихна се Павлов.

— Моля. Сделките с Ефим Аронович Фишкин и Попов-Городецки. Сметките в швейцарски банки както на ваше име, така и на името на Лариса Ивановна, да не говорим за задграничното турне на Робърт Уест с прякото ви участие. Срещите в Хонконг, след които се появява с ваше съдействие един документ с подписа на вицепремиерката, разрешаващ вноса на стока, добре известна за вас... Да продължа ли?

— Слушам ви.

— Съществуването на организация във ФСБ, която се занимава... Ще се изразя директно, Анатолий Сергеевич.

— Както обичате.

— Организация, престъпна по своя характер. Ще ви припомня поговорката: колкото и да се къдри и вие връвчицата, все ще ѝ дойде краят. А в тая организация вие съвсем не сте деветата дупка на кавала.

— Достатъчно. Добре сте осведомен.

— Известно ми е и онова, за което вероятно вие се досещате, но не сте сигурен.

— Че ме следят?

— И това.

— Ваши хора?

— Не само...

— Нима...

— Не — прекъсна го Саргачов. — Засега шайбата все още не е стигнала до отдел „К“, макар че има предпоставки за това. Но аз ще ви дам шанс да се измъкнете. Голям шанс, повярвайте ми. В случай на успех, а при вашите качества би трябвало да има, гответе се за генералски пагони!

— Казахте „не само“...

— Не забравяйте, че съм включен в групата на Александър Турецки.

— Знам и помня.

— Не мога да кажа със сигурност дали съдържанието на разговора ви с Монголеца е известно на Турецки, но той знае за срещата ви.

— Невъзможно... — втрещено проговори Павлов. — Нима разследването е толкова напреднало?

— Но защо реагирате така? — усмихна се Саргачов. — Та това не е първата ви среща. Такава е професията ви. Много важно, че сте провели някакъв си разговор с един бандит. Работата го налага.

— От разговор до разговор има голяма разлика.

— Нали това казвам. — Саргачов запали цигара и на няколко пъти дръпна дълбоко. — Пък и вече ви уверих: гответе се за генералски пагони.

— И за най-хубавия ресторант, в който и да е град по света — добави с кисела усмивка Павлов.

— Готово! Но при едно условие.

— В моето положение да говорим за условия е празно губене на време. Казвайте.

— Спирате всякакви контакти с вицепремиерката.

— И само това? Съгласен съм.

— Отлично. За ваше здраве, Анатолий Сергеевич.

— И за ваше.

Известно време двамата мълчаха и пушеха, поглеждайки се един друг.

— Връзките може да се прекъснат, но само личните — наруши мълчанието Павлов. — А какво ще стане с връзките на вицепремиерката с началствата на нашето ведомство?

— Не се безпокойте за това — малко сухо отговори Саргачов.

— Ще получа голяма звезда и почетно излизане в запаса?

— Първо трябва да я получите. Отново ще се върнем към този разговор.

— Кога?

— След няколко минути.

— Говорите с недомлъвки.

— Не е в характера ми. Впрочем говорете вие, щом сте останали с такова впечатление.

— Разбирам стремежа ви да предпазите съпругата си от всякакви неприятности. Но не е ли късно?

— Това ще зависи от вас и от мен.

— Колкото до мен, аз съм на вашите услуги!

— Имате ли ми доверие? — внезапно попита Саргачов.

— На никого нямам доверие — последва отговорът.

— Жал ми е за вас... И все пак да продължим. Вероятно си давате сметка защо седя тук с вас? Именно аз, а не някой друг?

— Като стар приятел на домакина от детските години — с престорена наивност отговори Павлов.

— Недейте така — намръщи се Саргачов. — На мое място можеше да бъде и някой оперативник от криминалната милиция... Така че, ако обичате, ключовете.

Павлов ги извади и ги сложи на масата, при което погледна събеседника си с обезоръжаваща усмивка.

— Предавам се! Съвсем ясно ми е, че всичко, което минаваше през вицепремиерката, сега ще минава през вас.

— Най-после! — усмихна се и Саргачов. — Можех и сам да ви го кажа, но фактът, че се сетихте пръв да го заявите, е голям плюс за вас.

— Досещам се, че ще поискате и повече — отбеляза Павлов и срещайки въпросителния му поглед, добави: — Например да ви запозная и с по-важни личности от мен?

— Нямам нищо против, но не е задължително. Напълно ме задоволяват и връзките ми с вас.

— Да минем към генералските пагони. Вие ме заинтригувахте.

— С ваше позволение ще обрисувам ситуацията, както си я представям и с удоволствие ще изслушам възраженията ви, ако имате такива.

— Моля.

— Както ви е пределно ясно, крайната цел на всяко крупно начинание, свързано с държавните интереси, е властта. Вашата организация е успяла да постигне много. Не бих искал да изброявам, но фактът, че на един от върховете на държавните структури се намира ваш човек, говори много и е особено показателен. Надявам се, че този

човек не е единствен... Положението в Русия е такова, че на власт могат да дойдат хора с различни възгледи, дори всепризнати бандити. Стига да имат пари. Милиарди долари. А те ги имат. Друг въпрос е дали им е нужна тази власт. Мисля, че чудесно ще минат и без нея... Какви са вашите перспективи?

— Нашите — коригира го Павлов.

— Благодаря — бавно отговори Саргачов. — Нашите перспективи, предполагам, са петдесет на петдесет.

— Какво конкретно имате предвид?

— Не президентската власт — иронично се усмихна Саргачов. — За нея има безброй претенденти! Да запазим, а още по-добре е да засилим влиянието на структурите на истинската власт, властта на премиера, министерствата, губернските администрации, ведомствата, банките, да държим изкъсо престъпните групировки — това е нашата задача.

— „Колкото и да се вие и къдри връвчицата...“ — напомни Павлов.

— Зависи колко е дълга! А нашата, убеден съм в това, при точни и правилни действия ще стигне до края на живота!

— Зависи и колко е здрава — усъмни се Павлов. — Има излинели...

— Именно затова казвам — петдесет на петдесет.

— Откровеност за откровеност, Валерий Степанович... При разговора с Монголеца ми мина мисълта дали да не ви помогна да изчезнете завинаги.

— Мисля, че тя все още не ви е напуснала.

— Не знам дали ви е известно, че полковник Павлов винаги държи на думата си...

— Чувал съм, че думите ви не се разминават с делата.

— Нали сме от един отбор. Ето ви моята дума. Аз съм ваш приятел.

Павлов му подаде ръка. С известно колебание Саргачов я пое:

— Големи приятели няма да бъдем, Анатолий Сергеевич, но фактът, че сме в една глутница, ни задължава много.

Пиха и още веднъж си стиснаха ръце.

— Вероятно се сетихте за Афган и Чечня? — попита Павлов и поясни: — „Руските вълци“. Така наричаха муджахидините вашата

разузнавателна рота.

— Нещо не ви е харесало в моето досие?

— Вашето досие може още сега да се окачи в рамка на стената!

— По-добре да минем към генералската звезда — промени темата Саргачов, като извади от джоба си малка аудиокасета и я постави на масата. — Няма да ви обяснявам как и при какви обстоятелства попадна тази касета у мен, ще ви кажа само, че отлично владее китайски. Струва ми се, че в Хонконг не ви се е случвало да се запознаете с господин Джек Кан?

— Не, но съм чувал и знам за него немалко неща.

— И какви, ако не е тайна?

— Наркобизнес и търговия с оръжие.

— Търговия с оръжие... — повтори Саргачов. — Съветвам ви да отидете с тази касета при прекия си началник в отдел „К“ генерал Самсонов. На нея има запис, който доказва, че господин Джек Кан е продал ракети, които се внасят в Русия.

— Още утре ще докладвам.

— На ваше място бих побързал.

— Не е удобно да се обаждам сега! — почука часовника си Павлов.

— И защо не? — възрази Саргачов. — Ракетите са с атомен минизаряд.

— Кой е купувачът? — пребледня и неизвестно защо, взе да шепне Павлов.

— Не се знае. Информацията е зашифрована.

Павлов стана, поразходи се, после извади мобифона си и набра номера.

— Полковник Павлов. Моля за извинение, Николай Василиевич. Трябва незабавно да се срещна с вас — проговори той, но явно чул отрицателен отговор, продължи да настоява: — Мога да кажа само едно. Проблемът е свързан с безопасността на страната. Слушам. — Той изключи мобифона и на въпросителния поглед на Саргачов кратко отговори: — Отивам.

— Господ да е с вас, Анатолий Сергеевич — спокойно каза Саргачов и побутна касетката към него.

Павлов отиде в банята, наплиска лицето си със студена вода, после енергично го разтри с пешкира, а на тръгване каза на Саргачов,

потупвайки джоба на самото си, където бе прибрал касетката:

— Заслужава си генералските пагони.

— Чакам — отговори Саргачов и затвори вратата след него.

В очакване на „хайманите“, както наричаше подчинените си в „Глория“, Вячеслав Грязнов седеше в своя кабинет, като разсеяно драскаше на един лист фигурки, напомнящи готически катедрали. Почти веднага след завръщането им от Хонконг Турецки го осведоми обстойно, без да пропусне дори най-малката подробност, за резултатите от разследването на случая: убийството на Кузмински и наркобизнеса. Слава повече се интересуваше от старите си познати Гаргата и Скореча, бодигардовете на Кузмински. С излишна заинтересованост разглеждаше пикантните снимки на госпожа Стрелникова и Павлов, при което направи доста неприлични забележки. Турецки не обърна внимание на думите му и го помоли да се заеме с полковника от ФСБ.

— Пари ще намерим. Върви да работиш. Докладвай ми всеки ден — приключи приятелския разговор Турецки. И Слава с въодушевление се зае за работа. Извика Николай Шчербак и Михаил Самохин, когото всички наричаха просто Самоха, и им постави задачите за външно наблюдение. Първо: полковникът от държавна сигурност Анатолий Сергеевич Павлов. Второ: хората на Ваня Монголеца — Скореча, Гаргата и Мишка Слона.

Трето: гениалния картоиграч Робърт Уест.

— Ама какъв поменик изреди само — мрачно отбеляза Самоха. — И тия всичките да ги следим само ние двамата?

— Плюс още две коли — ауди и джип — ухили се Слава.

— Че няма да потичваме подире им — още по-мрачно каза Самоха. — Без Кроткия няма да се оправим.

— Точно така — подкрепи партньора си Николай Шчербак. — Без Кроткия не можем.

— Алексей Петрович Кротов — коригира го Грязнов и след известно колебание добави: — Вземете го.

— Е, така става — оживи се Самоха.

— От сърцето си го късам! — потупа се по гърдите Грязнов.

Кроткия, най-добрият агент-съгледвач на „Глория“, беше незаменим не само като „опашка“, но и заради многото си познанства с хора от московския подземен свят, както и с господата от елита на

„новите руснаци“. Шчербак и Самоха се заеха плътно с Павлов, а Кроткия привлече за работата някои свои познати измежду клошарите, проститутките, келнерите, портиерите, а също така и двама-трима приятели, постоянни посетители в казината. Как успяваше да се справя с външното наблюдение — никой не знаеше, такъв човек си беше Льошка Кроткия.

— Шефе — каза един ден Самоха на Грязнов, — знаеш ли, че не само ние сме по петите на полковника. За него са се лепнали и други.

— И кои са те? — поинтересува се Слава.

— Дявол ги знае! Нашите коли са само две, а техните — най-малко два-сет и две. Но че са се лепнали за него, е сигурно.

— Трябва да ги смотаеете

— Да бе, да, да ги смотаем. Току-виж те са ни смотали... Такива каяци са, че ще ти съберат очите!

— Какво искате?

— Дай ни още момчета.

Ще не ще, Грязнов им отпусна още четирима детективи.

— Сега е добре — успокои се Самоха.

— Ще им избягаме.

Именно Самоха и Шчербак чакаха в момента Грязнов. Той си даваше сметка, че по изключение се занимава с наблюдението на служител от ФСБ и МВР. За тази цел си има спецслужби. Но така бе решил Костя Меркулов, зам. главният прокурор на Русия. А Костя е гений по следствията, наблюденията и субординацията.

Когато двамата детективи влязоха в кабинета, Грязнов веднага разбра по лицата им, че се е случило нещо непредвидено.

— Докладвайте, гълъбчета — злоещо ги подкани той.

— Издънихме се! — ядно изгърси Самоха и на един дъх обърна традиционната голяма чаша чай с коняк.

— Искам да чуя от самото начало. Може би ти, Коля, ще разкажеш?

Шчербак делово разясни ситуацията. Както обикновено, те незабелязано „изпратили“ Павлов до вкъщи, но решили да не си тръгват веднага, да поизчакат известно време. Усъмнило ги това, че полковникът паркирал колата си пред входа на сградата, не я прибрал в гаража, който е в двора. След час, час и половина Павлов отново излязъл и потеглил нанякъде. След него тръгнали другите „опашки“.

— И така — продължи Шчербак, — изпратихме го до Арбат, а там се включи и Кроткия. Той ни каза, че след като Павлов влязъл в сградата, където е апартаментът на Уест, пристигнал фордът на полковника от МВР — Саргачов, и което е най-интересното, заедно с него от колата слязъл и нашият Демидич.

— Нима някой се е раздрънкарал? — изненада се Грязнов.

— Какво говориш, Слава — укорително забеляза Шчербак.

— При това положение щеше ли така явно да се движи Демидич?

— Просто да се чудиш и маеш! — с досада се плесна по челото Грязнов. — И как по-точно се издънихте?

Шчербак изпъшка и погледна партньора си.

— Моя е вината — намръщено заяви Самоха.

— И двамата сме виновни — дойде му на помощ Шчербак.

— По едно време Кроткия рече, ох, горещо ми стана, хвана ме съклетът, изчезвам. И ние значи тръгваме...

— А Демидич се сврял в храсталаците. И ни се хили — отново се обади Самоха.

— И после?

— Ми нищо. Чака в приемната.

— Такаа — проточи Грязнов, оглеждайки подчинените си.

— И къде прекарахте нощта?

— Абе бяхме, където бяхме — каза Самоха.

— Двамата с Демидич?

— Защо двамата? И Колка беше.

— Прекарахме добре. Културно — поясни Шчербак солидно. — Що не сипнеш от твойто кафенце, ама чисто.

Грязнов извади някъде изпод бюрото си начената бутилка коняк, наля им по една чаша и като ги видя как жадно я изгълтаха, а после шумно издишаха, весело се усмихна.

— Сега вече се уверих, че наистина сте прекарали нощта културно... И кой успя да закове Демидич? С гардероб като него трудно можеш да се справиш.

— Той не очакваше — призна Самоха. — Но вече се сдобрихме. Добро момче е, разбрано.

— Може би е излишно да разговарям с него?

— Не сме приказвали за работа. Той си мълча и ние си мълчахме. Нали ни предупреди, Слава. И не знае нищо за полковниците. Впрочем Кроткия ни каза да не се тревожим...

— Няма да се тревожите — успокой ги Грязнов. — Кроткия вече идва при мен! Тфу! Кротов! Алексей Петрович! А сега стига толкова, оправихте си махмурлука и гуд бай! Нека влезе Демидич.

Владимир Демидов, родом от Архангелска област, ловец и рибар, воювал в Афганистан под командването на Саргачов, женен, но разведен, оставил на жена си и дъщеря си жилището, в момента живее в Заветите на Илич, селце по Ярославското шосе, в дървена къща, която навремето купил по съвет на жена си, често ноцува в Москва у своя партньор. Всъщност това беше всичко, което знаеше за него Грязнов.

Сега седи насреща му, гледа някъде в ъгъла и мълчи. Наля му пълна чаша, сипа и на себе си.

— Пийни, Володя.

Демидич мълчаливо изпи коняка и обърса устни с ръка.

— Вземи да си замезиш — предложи му бонбони Грязнов.

— Ами, излишни глезотии — изкашля се в шепа Демидич.

— Така ли ще мълчим?

— Ми що да приказвам? Май вече се разбрахме.

— С кого?

— С твойте.

— А ти чий си? Не си ли мой?

— Разбрахме се — повтори Демидич.

— И за какво се разбрахте?

— Що питаш, те не ти ли казаха?

— Не успяха. Бързах да поговоря с тебе.

— Аз ще мълча. Всичко е тайна. Саргача няма да го закачате.

— Ами ако го закачим?

— Ваша си работа. Но сетне да не съжалявате.

— Имаш ли си баня в Заветите?

— Е, и?

— Какво — е, и?

— Имам.

— Да беше ме поканил. Чак в Хонконг се понапарих у Ваня Монголеца, а в твойта баня, дето ми е толкова наблизно, не съм стъпвал!

— Ми ела. Ще я напалим.
— Виждам, че не се изненада.
— Що да се изненадам?
— Нима не си чувал за Монголеца?
— Да, чувал съм. И кво?
— Тфу! — възкликна с досада Грязнов. — Що! Кво! Само това си знае! Архангелски чукундур! Ти разбираш ли, че след твоята намеса аз не мога да те пусна? Разкри хората ми! Разкри ги! Вдяваш ли?
— Мойта дума е закон. Щом съм рекъл, че ще си трая, значи ще си трая. Що, те не ми ли вярват?
— Те може и да са ти повярвали, но аз не мога, нямам право да ти вярвам!
— Интересно — отбеляза Демидич и млъкна.
— И какво толкова ти е интересно?
— Май с една и съща работа сте се захванали, а си вървите по петите.
— Значи вдяваш — усмихна се със задоволство Грязнов. — Може би ще се замислиш защо след един и същи човек, полковника от ФСБ Павлов, сме тръгнали и ние, и твоят бивш командир?
— Няма що да се замислям. Заповядано ми е, изпълнявам.
— Заповядано ти е да „тропаш“ за моята агенция! И значи „тропаш“, така ли?
— Нее — поклати глава Демидич. — Не „тропам“. Не съм такъв човек.
— А партньорът ти? Как му беше името... Федя?
— Питай него.
— Сериозен мъж си, Володя — каза Грязнов. — Уважавам хора като тебе.
— И аз те уважавам — разтопи се в усмивка Демидич.
— Май ще ти повярвам. Ще си траеш.
— Ми то се знае! — пробърбори Демидич. — Само че отсега ти казвам — не закачайте Саргача!
— Чух вече.
— Щом свирне Саргача, всички „вълци“ ще довтасат в Москва.
— Кой са тия „вълци“?
— Ако му дойде времето, ще видиш.
— Добър командир ли беше Саргачов?

— И още как!

— И какво му беше доброто?

— Само ще ти разкажа една история, Грязнов, пък ти си вади заключението. Една нощ муджахидините ни подхвърлиха наш боец. Какво са правили с момчето — не знам, но видяхме, че е бил изтезаван, отрязали му члена и го заврели в устата му. И какво, мислиш, направи Саргача?

— Слушам те, Володя.

— Хванахме десетина от тия плъхове. И също ги подхвърлихме... Вдяна ли?

— Вдянах.

— А ти ми приказваш...

— Хората се променят, Владимир. Внимавай да не сбъркаш...
Кога си на дежурство?

— Утре ми е смяната. Ако вече не си ме уволнил.

— Върви в твоите Завети да се напиш.

Демидич колебливо се изправи, позамисли се, сякаш очакваше Грязнов да го попита за нещо, но въпрос не последва и той се отправи към вратата.

Слава набра номера на Турецки:

— Здравей. Да дойда ли, Саша? След петнайсетина минути съм при тебе. Доскоро.

5.

Във вилата на Алик Попа се провеждаше своеобразна среща в намален състав. Около масата в гостната бяха насядали домакинът, Тофик Алиев — най-големият авторитет на азербайджанската мафия, двамата му помощници — Джалал и Сабир, Ефим Аронович Фишкин и представителят на чеченската групировка Гирихан, известен с прякора Гирата. Всички изглеждаха спокойни и самоуверени, а всъщност само се стараеха да се държат така, което се разбираше от напрегнатия израз по лицата им. Пък и наистина разговорът, който им предстоеше, беше особено сериозен. Джигитите на Тофик бяха пречукали човек от охраната на Антон Маевски, а партньорът му, прострелян на две места, избягал. Колата била надупчена като решето, но копелето гадно все пак се измъкнало. Гонили го и почти го настигнали, но хитрецът знаел къде да иде и тутакси спрял пред нощния клуб на Цветни булевард. Веднага при колата дотичали хора на Монголеца начело с Мишка Слона, така че се наложило джигитите спешно да офейкат.

Антон беше спешно уведомен за инцидента, след което веднага се обади на Монголеца. „Започвай, Антоша — нареди му той. — Не ние, а те първи проляха кръв.“ И още същата нощ, призори, дежурните милиционери на Ленинградската гара откриха четири трупа на лица от кавказка националност, както е прието да се казва сега. Те лежаха един до друг като на изложба, облепени до стената на някакво складово помещение, и всички до един имаха акуратна дупка на челото. Ченгетата потриваха ръце: нека се избиват помежду си тия разбойници, но убийството си е убийство и затова беше възбудено наказателно производство, изясни се, че убитите са от групировката на Тофик Алиев, един скитник видял да спират два автомобила, от които разтоварили нещо, но какво точно — на него хич не му пукало, та не погледнал. И така, делото забуксува, но само за милицията и прокуратурата, то бе минало вече в ръцете на Монголеца и Тофик Алиев.

Като домакин първи взе думата Алберт Георгиевич. Положението му беше особено деликатно. Разбира се, преди сбирката двамата с Фима обсъдиха по-нататъшната си стратегия, но не стигнаха до конкретно решение. Твърде неочакван и категоричен беше ответният удар на Монголеца. Едно е да се срещнеш, да си поприказваш с човека и да се съгласиш на взаимни компромиси, на каквито Алик и Фима бяха готови, и съвсем друго — когато са налице пет трупа. „И с това няма да приключи — унило повтаряше Фима Фишкин. — Монголеца няма да се спре.“ — „Не хленчи! И без това ми се гади!“ — с досада го прекъсваше Алик.

— Господа! — изправи се Алберт Георгиевич и огледа присъстващите. — Да поменем нашите другари! Лека им пръст!

Всички станаха на крака и в пълно мълчание, без да се чукат, изпиха чашите си.

— Сега, господа, ще обрисувам ситуацията както аз си я представям... Моля да не приемате думите ми като нещо вече решено. Но преди да възразите, внимателно обмислете становището си. Ударът на Монголеца ни лишава от нашите основни доходи. И той няма да се задоволи само с Москва. В най-скоро време същото ще стане и по всички други градове. Защо се реши Монголеца на тази стъпка? Защото няма друг изход. Хвърли маса пари, стотици милиони в зелено, за да закупи „хера“, да я внесе и да плати на хората, който ще се заемат с този бизнес. Касата му е празна, разбира се, относително. Убеден съм, че преди да започне тази акция, той си е осигурил ако не подкрепата, то бездействието на ФСБ. В противен случай не би се осмелил. Впрочем за това се убеждаваме с очите си. Всички феесбейци изведнъж се покриха нанякъде! Имаше ги — вече ги няма! Зад гърба на Монголеца стои страшна сила. Не бих се учудил, ако например сега пристигнат една-две бронирани коли, дори танкове с пълно въоръжение и войници на борда. Не се иска много ум, за да си представи човек какво може да последва... И бъдете сигурни, че средствата за масова информация ще направят всичко възможно, за да се раздуха враждебно настроение срещу нас, като към основен източник на всички злини. Разбира се, заслугата за това ще си припишат силовите министерства и на първо място МВР. В Москва Монголеца е привлякъл към петстотин души. Ако се наложи, ще се присъединят още толкова. Какъв е изходът? Всеки миг тук ще дойде

Антон Маевски. Той ще ни постави окончателните условия, които по принцип и без това са ясни... Единствен изход при нашето положение са преговорите. А по същество те ще се водят в следния дух: ние плащаме всички разходи на Монголеца около „херата“, след което ще делим примерно петдесет на петдесет. Друг начин не виждам.

— Ами пролятата кръв? — обади се Тофик. — Кой ще отговаря?

— Лошото примирие е по-добро и от най-добрата война, Тофик — криво се усмихна Городецки.

— Няма да го бъде. Кръвта не се прощава.

— В такъв случай ще си строшиш главата.

— Позната ни е силата на Монголеца. Но ние виждаме и друго: малката Чечня бие голямата Русия.

— Не може да се сравнява едното с другото! — внезапно кипна Городецки. — Кой печели от нашата война? Ченгетата! Какъв смисъл има да се изпотрепем взаимно?! Повтарям: трябва ни мир. Условията диктува Монголеца. Въпросът е само те да бъдате приемливи. Ако се съгласи Монголеца да работим фифти-фифти, трябва да приемем. А по-нататък ще видим, каквото е рекъл Господ...

— Кой ще плати разходите на Монголеца? — попита Сабир.

— Ние.

— Стотици милиони в зелено... Че ние нямаме толкова мангизи.

— Ако се бръкнете, ще намерите.

В този миг запищя зумерът на интеркома.

— Пуснете го — нареди Городецки. — Антон Маевски.

Антон, както винаги елегантно облечен по последна мода, влезе в гостната, махна с ръка за поздрав към присъстващите, приседна срещу Городецки и усмихнато заяви:

— Ето ме, дойдох.

— И защо не дойде Монголеца? — свирепо го погледна Тофик.

— Пази си скъпоценния живот.

— А ти?

— Аз съм само един подчинен. Нарездат ми — идвам. И с голямо нетърпение чакам какво ще ми съобщите.

— Той ни се подиграва! — избухна Джалал, вторият помощник на Тофик.

— Така ви се струва, господин Джалал Мамедоглу — сухо отговори Антон.

Городецки почука по масата с кокалчетата на пръстите си, като се стараеше да привлече вниманието им.

— Господа! — повиши той глас. — С ваше разрешение ще обявя предложението, за което се споразумяхме!

— Предложение ли? — попита Антон. — Очевидно не съм чул добре.

— Добре сте чули, господин Маевски. Ние обсъдихме предложения, които, надявам се, ще бъдат приемливи и за двете страни.

— Любопитно... — отбеляза Антон, вперил очи в разговарящите на своя език Тофик и Сабир. — Струва ми се, че само сте ги обсъждали, но не сте стигнали до споразумение.

В разговора на своите сънародници се намеси и Джалал. В гласа му клокочеше ярост. По едно време сякаш забравили, че не са сами, тримата взеха нервно да ръкомахат и почти се разкрещяха, а Джалал направо обезумя, разкъса яката на ризата си, при което се оголиха косматите му гърди, и човек имаше чувството, че е готов всеки миг да извади своя ГТ.

— Изглежда, нямам работа тук — заяви Маевски и стана.

— Къдее?! — стрелна го с кръвясал поглед Джалал. — Сядай!

Вместо отговор Антон извади радиостанцията, натисна бутона и заповяда:

— Пригответи се, Миша. След три минути — огън.

Всички втрещено се спогледаха.

— Ти какво? Какъв огън?! — попита пребледнял Городецки.

— С ракети. „Стингър“ — спокойно поясни Антон. — След три минути, приятели, отиваме на оня свят. И там ще си продължим разговора... Една минута вече мина.

— Не прави глупости, Антон. Моля те — удари го на молба Городецки, като стана и сложи ръка на гърдите си.

Фима Фишкин се метна към прозореца.

— Нищо не виждам — изломоти той. — Къде са?!

— Това шега ли е? — обърна се Тофик към Маевски.

— Господи! Прости ме и приеми грешната ми душа! — проникновено изрече Антон, като се обърна към големия иконостас на стената.

— Плащам! — неочаквано изскимтя Фима Фишкин. — Поемам всички разходи!

— Остана една минута.

Лицето на Антон бе добило суров вид. Той огледа присъстващите с празен, обречен поглед и отново се обърна към иконостаса.

— Съгласни сме! — тропна с юмрук по масата Тофик. — Чуваш ли, Алик? Съгласни сме!

Фима се втурна към Антон и с треперещи ръце сграбчи радиостанцията:

— Всичко плащам! Всичко! Дай отбой, Антоша!

Антон погледна часовника си, изчака стрелката да понаближи края на третата минута и чак тогава нареди:

— Миша! Отбой!

Городецки избърса потта от челото си, мълчаливо наля коняк по чашите и на един дъх изпи своята. Другите последваха примера му, освен Антон, който запали цигара, облегна се назад на стола си и въпросително впери очи във Фима.

— Какви разходи поемате, Ефим Аронович?

— Кажи му, Алик — обърна се Фишкин към домакина. — Защото аз, такавата... Човек може и да се гътне от такава уплаха.

— Ще ви платим всички разходи за „херата“ и после ще делим наполовина.

— Известно ли ви е на каква сума възлизат?

— Мисля, че не са повече от двеста-триста милиона.

— Грещиш, Алберт Георгиевич.

— А колко са?

— Прибави към тях само още една нуличка и всичко ще стане точно.

— Милиарди! — едва чуто промълви Фима.

— Ако това е приемливо за вас, можем да поговорим, но след известно време. Сега не мога да ви отговоря. Не съм упълномощен.

— Как мислиш, ще се съгласи ли Монголеца? — попита Городецки.

— Ако сумата бъде изплатена веднага и в брой...

— Замисли се какви ги приказваш, Антон? — прекъсна го Городецки. — Нима е възможно?!

— И аз мисля, че е невъзможно. Много се изсилихте, Ефим Аронович... Така че, струва ми се, е излишно да говорим повече по тоя въпрос, нали?

— Кой ще отговаря за пролятата кръв? — върна се на болната тема Тофик.

— На теб ли да ти обяснявам, Тофик? Който започна, той ще отговаря. Сега сме квит.

— Но вие пречукахте четирима, не един!

— Така се случи — вдигна ръце Антон, при което погледна часовника си. — Загубих скъпоценно време...

— Ще ни докарат до просяшка тояга! — възропта Тофик. — Кажете на Монголеца да си припомни изпращането в Котлас...

— Помни го, Тофик. И е много благодарен за гостоприемството.

— Онова не беше гостуване, той беше изложен на смъртна опасност!

— И това не е забравил Монголеца. От своя страна той също ме помоли да ти напомня Княжеския хан. Защото и онова там не беше гостуване. Нали го помниш, Тофик?

— Помня.

— Значи, двамата също сте квит. И още помоли да ти предам, че ако ти не беше славен главатар, не се знае кой би се оказал на мястото на онези четиримата.

— Това заплаха ли е?

— Предупреждение — любезно се усмихна Антон. — И така, господа, дойде време да се сбогуваме. Условиата си остават предишните.

— И какви са те? — попита Тофик.

— Нима те не са в течение, Алберт Георгиевич?

— В течение са.

— Искам да ги чуя. Лично — настоя Тофик.

— Моля. Незабавно да освободите всичките ви познати злочинни места в Москва, Питер, Нижни, Ростов и Екатеринбург. Всичките. Както виждате — нищо работа! Стига да имате желание.

— Грабеж! Това е абсолютен грабеж!

— Защо бе, Тофик? На теб ти остава огромно поле за действие. Пазари, павилиони, ресторанчета и барчета с малко по-скромно положение, гари, аерогари, хотели, общежития... Няма чет! Е, ще

трябва, разбира се, да се потрудиш повечко, но знаеш, че народът е казал: „Сухо дупе риба не яде!“

— Сбогом, Антон — намръщено проговори Тофик.

Маевски галантно се поклони на всички и излезе. За известно време в гостната настъпи пълно мълчание.

— Какво ще кажеш, Гирихан? — обърна се Тофик към Гирата.

— Ще отговоря след твоето окончателно решение.

— Ами ако реша да воюваме?

— Най-напред го реши.

Тофик погледна помощниците си. И двамата опряха на масата показалеца на дясната си ръка. С известно колебание и Тофик опря своя.

— Война — обяви той.

— За съжаление съм принуден да ви огорча — каза Гирата. — Ние си имаме много по-важни проблеми. Води се друга война. Война за свободата на моя народ. И нямаме право да рискуваме. Особено тук, в Москва. И нашите няма да ни разберат. Извинявай, Тофик, но ти трябва да ми влезеш в положението.

— Благодаря за откровеността — унило процеди Тофик.

— Впрочем мисля, че ще можем да поемем част от разходите. Повече ми допада предложението на Алберт Георгиевич.

— Стингъри! — подигравателно се усмихна Джалал. — Така ни избудалка!

— Сега ще проверим — каза Городецки и натисна бутона за повикване.

В гостната влезе Гришуня и се спря до вратата.

— Разкажи ни, Гриша, какво видя, какво чу? — нареди му Городецки.

— Какво точно те интересува?

— Антон ни стресна с някакви си стингъри...

— Имаше — потвърди Гришуня. — Не знам дали е било стингъри или нещо друго, но имаше.

— Ама ти видя ли ги с очите си?

— Ами да. Такива дула, че да ти падне шапката! С Мишка Слона стоях, зад оградата бяхме. Всички се мотаеха само зад оградата. По-навътре не ги пускахме, както ми нареди. Та стоим ние там и пушим. По едно време чувам да говори Антон. По радиостанцията.

— Какво каза?

— Пригответи се, вика. След три минути — огън. Изскочиха от джипа петима души с тия дула на рамо и дойдоха при оградата. Накараха ни да легнем под дулата.

— И вие легнахте? — не се стърпя Джалал.

— А Мишка каза — без да обръща внимание на азербайджанеца, продължи Гришуния, — че всичко ще иде по дяволите. Жалко за Антон, вика, но заради него ще вземем и вашите души. И така, лежим ние и чакаме.

— Говеда! — ядно възкликна Джалал.

Гришуния и този път се сдържа, само го изгледа с равнодушно пренебрежение.

— Погледнах си часовника. Третата минута изтичаше. И тъкмо си рекох „Сбогом, живот, здравей, студен гроб...“, видях, че момчетата с дулата на рамо хукнаха обратно към джипа. Дойде Мишка. Ставай, вика, заповядаха отбой, и се хили.

— Страхливи кучета! Чакали! — разбесня се Джалал.

— Не говори така — лениво му подхвърли Гришуния. — Разбирам, че си с гореща, южняшка кръв, ама недей.

— Той ни спаси! — възкликна Фима. — Разбираш ли?! Спасиии ни! Григорий! Благодаря! Казвай какво искаш, всичко ще направя за тебе!

— Сипни една чаша — кимна Гришуния към коняка.

Когато я изпи, обърна поглед към Джалал и поклати глава:

— Няма да изкараш дълго, момче. Много си кибритлия.

Лицето на Джалал побеля. Дясната му ръка бавно се вдигна към пистолета под сакото.

— Я се стегни! — заповяда му Тофик и се обърна към Гришуния: — Благодаря ти, брат!

Гришуния нищо не отговори и бавно се отправи към вратата.

— За нашето спасение! — вдигна чаша Городецки.

Пиха, после се спогледаха един друг и почнаха да се сбогуват. След като останаха сами, Городецки и Фишкин потънаха в мисли.

— Какво си се умълчал, Фима?

— Мисля, Алик, мисля...

— Да се обадим на Павлов?

— Търсих го. Не отговаря.

— Да не са го прибрали, Фима?
— Кой знае. Мен повече ме тревожи следователката, Алик. Оная, Федотова. От прокуратурата.
— Същата ли, дето беше юрисконсулт?
— Същата.
— Ами тя парафира всички документи. Какъв интерес има сама да се топи?
— Там е работата, че не всички — въздъхна Фима.
— Ясно — досети се Городецки. — Домъчняло ти е за старата професия.
— Абе така си беше. Пък и тя нямаше да сложи параф. А ние вписахме кораборемонтния завод. Срещу нищо. А колко мед, бронз, титан, сребро измъкнахме... Къде ти?! Ако задълбае — свършено е!
— А далаверата чиста ли е?
— Как може да питаш! — дори се позасегна Фима.
— И още какво?
— Акциите за диаманти и двата пионерски лагера край Москва. За лагерите, ако си спомняш, тя отказа да парафира, а за диамантите аз изобщо не ѝ предложих.
— Не се тревожи, Фима — успокои го Городецки. — Като копне под краката на вицепремиерката, и ще ѝ секне ищахът.
— Едва ли. Инат жена е. Дойде със заповед, подписана от главния прокурор!
— А документацията е в прокуратурата, така ли?
— Че къде другаде да е? Официална рутинна проверка.
— Ще спре — замислено повтори Городецки. — Твърде надалече води следата. А колкото за подписите, ще ти кажа, че не само ти си спец в тая работа.
— Така е — съгласи се Фима.
— А какво мислиш за азерите, дали ще почнат?
— Ще почнат, Алик. И те като Монголеца нямат друг изход. Много тлъст гювеч им отнема Монголеца.
— А ти „плааащам...“ — сети се Городецки.
— Ми то от страх човек какви ли не ги дрънка? И за какъв дявол ми е всичко това — вдигна ръце Фима, — щом като мен няма да ме има?
— Абе и аз си изкарах ангелите. Само секунди оставах!

— Не ще и дума, всички напълниха гащите...

— Пак добре, че се размина — каза Городецки. — Монголеца отнема гювеча не само на Тофик, но и нас ни издои яко...

— Не му мисли, Алик! Ние с Тофик нямаме работа!

— За друго си мисля, Фима... Има две сили, способни да спрат Монголеца. Павлов и старите кръстници. Пуяка, Шамана, Кръста, Кирпича... Павлов отпада.

— Мръсник е той! — кипна Фима. — Направи му сметка с колко мангизи се натовари?! А благодарност — никаква!

— Остават кръстниците — без да обърне внимание на ядните му забележки, продължи Городецки.

— Кръстниците няма да обявят война срещу Монголеца.

— Не се знае... Те не обичат шумотевиците.

— Скъпо ще ни излезе, Алик.

— Няма да е повече от онова, което губим.

— Абе може да поговорим.

— Поговори. Но след касапницата.

— Да, голяма касапница ще падне. Просто го усещам.

— Ще изчакаме — реши Городецки и наля коняк в чашите. — За това, че отървахме кожата! Наздраве!

На следващата сутрин пред очите на смаяните московчани няколко мъже стреляха от упор с автомати срещу една кола „Ауди“, в която седяха четирима от хората на Монголеца. Тримата загинаха на място, а четвъртият бе откаран в болница „Склифософски“. „Колко са млади, Божичкоо...“ — бърбореше някаква старица, като не спираше да се кръсти. „Разчистват си сметките — мрачно отбеляза мъжът до нея. — Така им се пада на тия мръсни гадове!“

Монголеца прие съобщението за тази трагедия спокойно, дори с известно смирение. „Антоша, заповядай на момчетата да напуснат ония кокошарници. Стига са седели.“ — „Ясно!“ — „На собствениците ще кажеш да плащат на азерите. Болен е Ваня, на легло! Хванала го е диария.“ — „Ясно!“ — „И последното. Искам да знам всяка крачка на Тофик. Няма да се стискаш за мангизи.“ — „Ясно!“ — за трети път кимна Антон, но тонът му вече бе доста по-унил. „Тръгвай.“

Бойците от ударната команда на Тофик бяха доста изненадани, когато решително и готови на всичко нахълтваха в казината и заварваха там само усмихнатите собственици, келнерите, елегантните

крупната и раболепните портиери. „Къде са ония чакали?“ — свирепо се блещеше Джалал Мамедоглу. Но от „чакалите“ нямаше и помен. Нямаше ги в нито едно казино, нито един хотел, нито един нощен клуб. Помощникът на Тофик тържествуваше, но самият Тофик бе сериозно озадачен. „Не е в стила на Монголеца — често повтаряше той. — Не, не е такъв човек. Пък и няма откъде да знае, говори само руски. Разбрахте ли?“ Но Антон Маевски си имаше преводачи от азербайджански. Те денонощно подслушваха гърлената азиатска реч по миниатюрните американски „бръмбари“, с които Антон щедро снабди сговорчиви хора из казината и ресторантите, още повече че тези доброволци не рискуваха безплатно. Мина седмица, започна втора. В уютните заведения отново замириса на „трева“, хората на Тофик се ободриха, живнаха, дори вирнаха глави. Ваня пък търпеливо чакаше. И дочака. Преводачите заслужиха богатото възнаграждение. Една вечер при него дойде Антон и възбудено му каза: „Клъвнаха! Ще се събират или на някакво съвещание, или на гуляй!“ — „Къде?“ — „В квартирата на Джалал!“ — „Кога?“ — „Утре в осем!“ — „Ето че дочакахме своя час, Антоша“ — усмихна се Монголеца.

Операцията мина гладко като по ноти. Бойците на Монголеца, пръснати на различни места около сградата, където живееше Джалал, пропуснаха да влязат свободно всички гости — целия щаб на Тофик Алиев, който се състоеше от петима души — и застинаха в очакване само на заповедта за по-нататъшни действия. А Монголеца се бавеше, чакаше шефа. Но не само той го чакаше. В очакване тръпнеха и гостите, поглеждайки богатата трапеза, отрупана с деликатеси и бутилки скъп коняк.

— Пристигна! — чу се гласът на Сабир, който стоеше на балкона.

— Да го посрещнем с шампанско! — предложи някой.

Загърмяха тапи, пенливата течност започна да се разлива по високите бокали. Както се полага за среща с шефа, всички облякоха черните си сака, постегнаха вратовръзките си, някои дори се посресаха. Преценил, че докато Тофик влезе във входа и се качи с асансьора, ще мине не повече от минута, Джалал реши да отвори, без да изчака звънеца. Гостите излязоха в просторния вестибюл и с чаши в ръце застанаха „мирно“ като на парад. Джалал широко разтвори вратата... Петимата във вестибюла, посечени от автоматен откос,

едновременно се строполиха облени в кръв. Джалал, който бе съборен от вратата, успя да се изправи и с див рев се втурна към гостната, където беше оръжието, но в следващата секунда отново падна, надупчен от куршумите на три автомата. От асансьора излязоха Тофик и Ваня Монголеца.

— И мен убий — каза Тофик, като видя окървавените тела на най-близките си другари.

— Живей — бавно отговори Монголеца. — Ако можеш.

— Убий ме — повтори Тофик.

— Помисли за живите. Давам ти срок от два часа. Ние си отиваме.

Вратата се хлопна и Тофик остана сам с мъртвите си другари.

След два часа пред скъпите заведения започнаха да спират вносни автомобили, от които слизаха млади мъже, добре познати на келнерите и портиерите. Те най-спокойно влизаха вътре като господари, сигурни, че ще бъдат посрещнати ако не с цветя, то с усмивки. Макар и неискрени, раболепни, но усмивки.

Лиля Федотова бързо се справи с документацията, иззета от фирмата на Ефим Аронович Фишкин. Винаги бе разчитала на добрата си памет и чудесно помнеше, че като юрисконсулт не е парафирала нито книгата за акции от диамантените находища, нито за кораборемонтния завод на Ока, а за краймосковските пионерски лагери изобщо и дума не можеше да става. Но по всички документи стоеше нейният подпис. Не само на един. Колкото и да се взираше в буквите на името си и познатите заврънкулки, не можа да открие нищо подозрително, и ако някой я попиташе в момента дали това е нейният подпис, Лиля би потвърдила. Тя веднага се втурна към криминалистичната лаборатория. Експертизата доказа, че подписът е фалшив и следователката реши незабавно да отиде при шефа си.

Освен Турецки в кабинета седеше и Слава Грязнов.

— И какво? — попита Турецки, след като прегледа книгата.

— Искам да възбудя наказателно дело. Току-що бях при графолозите. Подписът не е мой. Тия мръсници са поработили вместо мен — навсякъде са го подправили.

— Кой? Искам да кажа, срещу кого смяташ да възбудиш делото?

— Срещу вицепремиерката.

— Твърде отведнъж... Но спокойно можеш да възбудиш производство въз основа на факта, че е извършена злоупотреба. Не срещу Стрелникова, защото ще загазиш.

— И защо?

— Ами защото тя е вицепремиер! Не си ли даваш сметка? В подобни случаи не може да се процедира без разрешението на главния и на премиера!

— Но нали трябва някак да придвижим нещата?

— По-спокойно, Лиля — каза Турецки. — Още не му е дошло времето. И фактически срещу нея няма никакви доказателства.

— Как да няма? Значи да дочакаме деня, когато цяла Русия ще бъде разпродадена на търг, така ли — понижи тон Лиля. — Да вземем тия акции за диамантите. Дали Господ, дали някаква друга висша сила, или пък самата природа, не знам, но някой помага на Русия. В Архангелска и Новгородска област, в Коми, сред блатата, където само дяволи се въдят, изведнъж се откриват диамантени залежи. И то на какви диаманти! Сини! И какво става? Половината от акциите за разработването им отиват в американски компании, а другата половина у разбойници като Городецки и Фишкин!

— Ами да, документът се води на фирмата на Фишкин — каза Грязнов, като надникна в книгата. — А между другото, Фишкин е излежавал присъда за фалшификация на пари.

— Смяташ, че е негова работа? — посочи подписа Турецки.

— Че защо му е да прибягва до помощта на сульо и пульо, след като е спец по тия неща?

— Ще го поемеш ли?

— Както кажеш.

— На документите фигурират три подписа — на Стрелникова, Фишкин и Федотова — вдигна очи към Лиля Турецки. — С други думи, твоят. И трябва да ти напомня, че точно той е основният подпис, юридическият, подписът, визиращ и осигуряващ меродавността на сделката, както ти е известно.

— Ама вие не чухте ли, Александър Борисович?

— Да предположим, че възбудиш производство срещу вицепремиера — без да обръща внимание на въпроса й продължи Турецки. — Какво ще направи тя? Първо. Няма да те пусне да

припариш до кабинета ѝ. Второ. Ще изтича при шефа си, който е просто премиер, без никакво „вице“. А той къде ще иде? Очевидно при своя шеф. Засегната е честта на мундира... Който пък шеф ще пусне надолу указ, именно до нашия главен.

— Че точно тя ли е олицетворение на честта им? — намръщено каза Лиля.

— Всичко ще бъде обяснено. И за честта, и за мундира — успокой я Турецки. — Трябва да се знае. А кой е шефът на премиера? Точно така. Президентът. Ще вдигне пръст и... къде отива тя, юристката, следователката втори клас Федотова? Беше тук — няма я. Имай предвид и факта, че полковникът от ФСБ Павлов е голям приятел на госпожа вицепремиерката, за което лесно си могла да се досетиш, когато се любуваше на снимките им... А Павлов също си има свои шефове и също до немай-къде влиятелни хора. И трето. — За секунда Турецки се замисли, после реши: — Третото по-добре да не го казвам. Ето, това е положението.

— Ще се обърна към съда — кипна Лиля, събирайки книгата.

— На какво основание?

— За защита на личното ми достойнство и гражданска чест.

— И тук не бързай — сериозно я предупреди Турецки.

— Не искам след време да ме сложат на една подсъдима скамейка с тия гадове. А това време ще дойде.

— Съществува и така наречената четвърта власт — СМИ. Средствата за масова информация.

— Виж, за този вариант не се бях сетила — бавно проговори Лиля. — А това е сериозен ход и удар. И твърде решителен.

— Трябват ти верни хора.

— Имам ги.

Грязнов високо се изкашля и укорително впери очи в Александър.

— Е, майната им на тия СМИ! — тутакси разбра Турецки. — Избий си ги от главата! Въздух под налягане!

— Вече си ги избих — усмихна се Лиля.

— Отлично! Я иди пак при графолозите, нека поработят още малко. Дали няма да открият нещо сходно между личния подпис на Фишкин и фалшифицирания. Да направят по-подробна експертиза.

Ако открият извършителя, ще подръпнем от тази нишка. Ще се включи и Слава...

— Благодаря. Сама ще се оправя — заяви Лиля и излезе.

— Ти май нещо се увлече по едно време — намръщено отбеляза Слава.

— Абе усетих се, но чак когато изгрухтя — с досада отговори Турецки.

— СМИ! Да не би телевизията?! Ми нали веднага щом се изкаже, може да й теглят куршума още в студиото.

— Пепел ти на езика! — ядоса се Турецки. — Първо трябва да влезеш в телевизията, пък после да стреляш! — А когато се поуспокои, добави: — Но тя няма да се спре, Слава.

— А ти щеше ли да се спреш? Така де. Ще стигне докрай.

— И нищо чудно да се дигне още сега я с метрото, я с тролейбуса и да иде при Фишкин...

— Ох, сиромашия — проточи Слава. — Хайде, от мен да мине, ще й отпусна едно ауди.

— А аз — волга с четирима души.

— Телохранилел й трябва — замислено каза Слава. — И да не се отделя от нея! Да поговоря с Демидич? С него човек е като зад каменен зид!

— Това е идея — одобри Турецки.

— Аз поработвам с него от време на време. Мълчи, но слуша внимателно.

— Дали не рискуваме много?

— То се знае, че рискуваме. Но съм сигурен, че щом става дума за жена, Демидич на всяка цена ще я защити.

Когато се прибра в агенцията, Грязнов извика Демидич в кабинета си и му обясни новата задача.

— Що не — отговори той. — Може.

— Обади се, посъветвай се — кимна към телефона Слава.

— Че що да се съветвам? Казах: може, значи така ще стане.

Грязнов се изненада, но с нищо не даде да се разбере.

— Оръжие по избор.

— И от какво да избирам? Ти имаш само някакви си пукала. Да плашиш гаргите.

— А ти какво искаш?

— Късоцевен ще дадеш ли?

— Да бе, да, още малко ще поискаш и гранатомет!

— Имам си.

— Имаш гранатомет?

— Да, а що не?

— Тфу! Ще ти дам късоцевен!

— Така всичко е наред — широко се усмихна Демидич.

— И внимавай, няма да се отделяш от нея! Където тя, там и ти!
— Кого учиш бе, Грязнов? Четири години съм се влачил по петите на един голям шеф.

— Е, в такъв случай наистина всичко е наред — успокои се Слава.

Когато Демидич си отиде, Грязнов се обади на Турецки, че е уговорил всичко и утре в девет нула-нула телохранителят Владимир Афанасиевич Демидов ще чака пред следствената служба с автомобил ауди.

Константин Дмитриевич Меркулов и Турецки седяха в кабинета на генерал Самсонов, началника на отдел „К“ във ФСБ. Николай Василиевич беше възнисък набит мъж със съвсем побеляла коса, но младолика физиономия.

— Колко години се познаваме с тебе, Костя? — обърна се той към Меркулов.

— Към трийсет...

— Трийсет и две — уточни Самсонов. — И мисля, че никога не сме се карали и сме се разбирали от първата дума, нали?

— Можеш и да не ме предупреждаваш, няма да ти искам нищо излишно.

— Е, така става! Аз внимателно проучих книгата, Александър Борисович, които така любезно ви е предоставил господин Би. И за първи път се запознах с информацията в тях. По лицата ви виждам, че е излишно да обяснявам защо за първи път... Специалното подразделение за контрол над индустрията за развлечения бе

създадено веднага след като в страната се появиха казина, нощни клубове и масажни салони, които засега, разбира се, още нямат по вратите си червени фенери. Друг въпрос е в каква организация е прераснала тази структура... Повярвайте, аз се захех с тази работа отблизо. И веднага ще добавя, че няма да допуснем прокурори във вътрешните си проблеми. Не се засягайте. Но ви обещавам, че след като приключи проверката на тая индустрия, ще ви дам да се запознаете с всички материали по делото. Колкото до полковник Павлов... След завръщането му от командировката вие, Александър Борисович, ще имате възможност да разговаряте с него за всичко. Трябва да кажа, че информацията за валутните сметки в швейцарските банки съответства на действителността. Надявам се, че полковник Павлов ще ви обясни как и откъде има в личната си сметка милиони долари, но що се отнася до вицепремиера, тук вече, както се казва, аз вдигам ръце. Тя заема твърде висок държавнически пост. Нейни съдници са премиерът и президентът. Толкова от мен.

— Строго секретна ли е командировката на Павлов и може ли да попитам къде е заминал и по каква причина? — обади се Меркулов.

— В Хабаровск. Таен превоз на модерно оръжие с голяма мощност.

— Да не са ракети с атомен заряд? — поинтересува се Турецки.

— Известно ли ви е нещо, Александър Борисович?

— Бих искал да знам какво ви е казал по този повод Павлов.

— Една нощ дойде при мен и ми даде касета с шифрован запис. Още същата нощ го дешифрираха. Узнахме датата, мястото, паролата. И изпратихме група начело с Павлов. Чакаме ги да се върнат.

— Начело с Павлов? — настръхна Меркулов. — Не е ли прекалено, Николай?

— Групата е от моя отдел.

— Вие не го ли попитяхте откъде има тоя запис?

— Да, попитах го. — Генерал-лейтенантът погледна в бележника си. — Получил го е от Валерий Степанович Саргачов, служител в МВР.

— В такъв случай трябва да ви съобщя нещо.

— Слушам ви, Александър Борисович.

— За разлика от вас, Николай Василиевич, ние нямаме тайни, които не бихме могли да кажем на началника на отдел „К“. Както ви е

известно, аз бях назначен със заповед на главния прокурор за ръководител на следствено-оперативната група, в която влизат не само служители от прокуратурата, но и служители от ФСБ. Така ли е, Константин Дмитриевич?

— Да, Саша, така е — усмихна се Меркулов. — Но с малка корекция. Групата бе сформирана във връзка с убийството на господин Кузмински.

— Убийството е разкрито! Делото приключи, аз изготвих заповед за прекратяването му. И смятам, че всички са доволни. Включително и отдел „К“.

— Слушай, Костя — удивено произнесе генералът. — Той винаги ли е такъв?

— Какъв?

— Да речем, праволинеен.

— Винаги.

— Тогава ясно. Браво! Та какво искаше да ми съобщиш, синко? Разказвай.

Турецки широко, по момчешки се усмихна:

— Ще бъда кратък, Николай Василевич...

Той разказа, че във връзка с компрометираща информация Саргачов е поставен под наблюдение. Най-вероятно се е сдобил с касетата, когато е бил командирован в Хонконг. Също така той е добре приет в дома на най-големия мафиот Джек Кан, търговец на оръжие и наркотици. Изниква един въпрос, на който той, Турецки, не може да намери отговора.

— И какъв е въпросът? — заинтересува се генералът.

— Какво е накарало Саргачов да даде записа, при положение че е могъл да извлече от него голяма полза за себе си? На гърдите му би светил орден, дори би получил генералски пагони!

— Още повече че Саргачов е в близки, почти роднински отношения с госпожа Стрелникова — добави Меркулов.

— Същия въпрос ми се щеше да задам и на Павлов, но се въздържах — отбеляза генералът.

— Защо?

— За да не го подплаша, Саша. Отдавна бях получил оня плик с информацията. Още преди заминаването на Павлов.

— И все пак коя е причината Саргачов да даде записа — повтори Турецки. — Защото за първи път и толкова продължително, повече от час, разговаря с Павлов. Те се срещнаха и на погребението на Кузмински, където е настоявала да отиде госпожа Стрелникова.

— Виждам, че не дремете — усмихна се Самсонов. — Причината ли? Може само да се предполага. Известно ли ви е, че Саргачов и госпожа Стрелникова са венчани? Да, да, те са се венчали в черквата край московското село Покровско. В паспортите им няма печат, но пред Бога те са съпруг и съпруга. И ако се вземе предвид, че вицепремиерката и Павлов са доста здраво свързани, то защо да не се постарее Саргачов поне малко да отмие мръсотията от Павлов. Очевидно той не е глупав мъж и си дава сметка, че ако Павлов се провали, то и жена му ще си има неприятности.

— Неприятности — иронично се усмихна Турецки. — А на вас, Николай Василиевич, известно ли ви е...

— Не — прекъсна го генералът. — Не ми е известно. Аз, Саша, се занимавам с моята си работа, а вие — с вашата. Така ще продължим и занапред.

Самсонов каза това с усмивка, но тонът му беше такъв, че Турецки реши повече да не се обажда.

— Ама какво става бе, Коля? Вършат се какви ли не страхотии, а ние гледаме с вързани ръце! — проговори Меркулов.

— Старееш, Костя. Дръж се, приятелю, не й се давай на старостта! Отведнъж ще те събори. Стегни се де. Тепърва ще воюваме — намигна генералът.

— Цял живот воювам, Коля. И каква полза? Колкото повече престъпници вкараш в затвора, толкова повече се роят! Откъде се вземат? И колко искат да заграбят? Грабят, грабят и все им е малко! А прибират не десетки, не стотици хиляди, а милиони! И кой ги прибира? Онези, до които не можеш да се докопаш! Понякога си мисля, че всички са полудели. Или може би лудият съм аз?

— Ти я! — ухили се Самсонов. — Заместник главният прокурор! Като си тръгнеш оттук, влизаш в която и да е търговска банка и на секундата ставаш мултимилionер! Не са ли ти предлагали?

— Не, никой нищо не ми е предлагал.

— А на тебе, Саша?

— По мен стреляха, налитаха да ме бият, взривиха ми колата, но да ми предложат нещо... Не помня такъв случай.

— И на мен не са ми предлагали — разсмя се Самсонов. — Значи сме хора на място, скъпи мои колеги! — Генералът стана, подаде ръка първо на Меркулов, после на Турецки: — Не се обиждай, драги ми Александър Борисович. Ще си помисля и ще ви съобщя своето решение. Става ли?

Вместо отговор Турецки здраво стисна ръката на генерала.

ЧАСТ ТРЕТА

ПРОВАЛЪТ

1.

Александър Турецки се събуди от продължителния звън на телефона.

— Слушам!

— Добро утро! — чу се гласът на Слава Грязнов. — След десет минути чакай долу. Заминаваме.

— Къде?

— Да ловим риба на Клязминското водохранилище!

— Хайде без шегички, Слава!

— Взривена е вилата на Робърт Уест.

— Идвай — каза Турецки и затвори.

Часовникът показваше пет без петнайсет. За десет минути трябваше да вземе душ, да си приготви чашка кафе, да се облече и обуе и — напред. Ледената вода го освежи чудесно, а чашата кафе окончателно го мобилизира за работа. На улицата слезе точно след десет минути и веднага видя пристигащия джип.

— Имаме ли трупове? — попита Турецки, като се тръшна до Слава на предната седалка.

— Не се знае.

— Давай газ тогава.

— Едната стена е избита, таванът се е съборил. Сега правят огледа.

— На тебе кой ти съобщи?

— Имам си хора — както винаги малко тайнствено отговори Грязнов.

Пристигнаха бързо, за около трийсет и пет минути. Пред вилата се тълпяха хора. До градинската врата стояха двама милиционери, Турецки и Грязнов показаха картите си и влязоха в къщата. Експлозията бе станала на втория етаж, в гостната, която бе с площ около сто квадратни метра. Когато забелязаха един познат оперативник, майор от „Петровка“, Грязнов и Турецки отидоха при него.

— Доста силно е треснало — проговори Турецки.

Ъгълът на гостната бе избит, таванът не беше срутен, но единият му край бе хлътнал, кажи-речи, до пода. За мебели, огледала и прозоречни рамки и дума не можеше да става, всичко бе пръснато на парчета.

— Любопитното е, Александър Борисович — каза майорът, — че труповете бяха открити тук — посочи той място, близо до входната врата, — а експлозията е била там, в ъгъла.

— Трупове ли?

— Два трупа. На собственика и на неговия бодигард.

— Силно ли са обезобразени?

— Това също е интересно. Собственикът е без ръце и с разкъсан корем. Бодигардът лежеше като жив! Дори отначало това си помислихме. Че е жив. Създава се впечатление, Александър Борисович, че в ръцете на собственика е избухнала граната. От силата на експлозията се е взривило нещо в ъгъла. Там е имало склад или нещо такова...

— Труповете още не са откарани, нали?

— В спалнята са. Ще ви заведе, Александър Борисович.

— Идваш ли? — обърна се Турецки към Грязнов.

— Нее — отказа Слава. — Ще ида да потършувам. На друго място.

Телата на убитите вече бяха прибрани в найлонови чували. По знак на майора двама оперативници дръпнаха циповете. „Кой те уби, «кралю на казината»? — помисли си Турецки, докато се взираше в мъртвото лице на Андрей. — На кого си препречил пътя? Или сам реши да си разчистиш сметките с живота? Но няма логика.“

— Намерихте ли в тях документи?

— У бодигарда. — Майорът измъкна от вътрешния джоб служебна карта и я подаде на Александър. — От службата за безопасност.

— Виждам. „Олег Викторович Долгих“ — прочете Турецки и върна картата. — Очевидно е сибиряк. В Сибир са разпространени тези фамилни имена. Долгих, Седих, Рижих...

— В дясната ръка на тоя Долгих имаше пистолет. „Макаров“. Изстрелян е един патрон.

— Затворете чувалите — каза Турецки и отиде при висок посивял мъж с бяла престилка. — Здравейте.

— Добро утро.

— Казвам се Турецки.

— Александър Борисович?

— Точно така.

— Ами ние се познаваме, веднъж ви правих експертиза. Аз съм доктор Гошадзе, Ираклий Багратович.

— Вие сте грузинец? Изобщо не приличате!

— Майка ми е рускиня. На нея съм се метнал.

— С какво ще ме зарадвате, Ираклий Багратович?

— Осколочни рани. В младия е попаднало само едно парче. Но точно в сънната артерия. И това го е убило.

Турецки излезе от къщата и приседна на пейката до вратата. Имаше нужда да събере мислите си и да си състави някакви що-годе логични предположения. Още от първите дни, след като пое това многоепизодно дело, той постоянно се интересуваше къде са неговите „фигуранти“, движещи се на свобода. По този въпрос му докладваха членовете на неговата бригада. Вчера вечерта Андрей Василиев беше още в Петербург. Вариантът да се е прибрал в столицата с влак или кола е възможен, но малко вероятен. Значи е пристигнал със самолет на Шереметиевската аерогара, защото именно там, на паркинга, събира прах неговото волво. Пристигнал е, да речем, към десет вечерта. И после направо ли е потеглил насам към вилата? Или пък се е отбил някъде? Къде е изстреляният куршум от пистолета „Макаров“? Ако се намери в тялото на Андрей, то случаят добива повече или по-малко конкретни очертания. Впрочем протоколите от аутопсията на труповете ще се получат утре или вдругиден.

Дойде Грязнов, приседна до него и запали цигара.

— Потършува ли?

— Тук си имат една стаичка, нещо като КПП. Дежурят хора от охраната на Уест. Той е пристигнал в четири и двайсет сутринта. Доста пийнал.

— С каква кола?

— С волвото си.

— Сам?

— Сам.

— Нали казваше, че телохранителите го следват на всяка крачка?

— Не е имало никого. И още нещо. В три часа пазачите са си заминали. Двама души.

— Един обаче е останал. И както видя, завинаги.

— Засега това е всичко.

— Четири и двайсет... Ти ми се обади в четири и четиридесет и пет.

— Не смятай. Експлозията е станала в четири и трийсет и пет.

— Докато прибере колата и се качи в гостната на втория етаж, вероятно се е забавил някъде, като е забелязал, че охраната я няма... Излиза, че трагедията се е разиграла за някакви си седем-осем минути. Ела, Слава, да се обадим в Шереметиево — надигна се Турецки.

— Седи — снизходително го подръпна Грязнов, после извади от вътрешния си джоб клетъчен телефон и набра номера на аерогарата. — Сергей?... О, здрасти, Микола!... Не ме позна ли? Значи според поверието ще стана богат! Микола, я погледни с кой полет е пристигнал от Петербург гражданинът Андрей Андреевич Василиев!... Ще почакам... Да, Микола, казвай! Такаа, ясно. Много ти благодаря, приятел!... Полет двайсет и четири седемнайсет. Пристигнал е в двайсет и един и четиридесет.

— Двайсет и един и четиридесет — повтори Турецки. — След двайсетина минути Уест се е качил в колата и е потеглил... Накъде?

— Към родната ни столица. Накъде другаде?

— Около единайсет е бил в Москва...

— Може и да се е отбил до вкъщи?

— Тук е пристигнал в четири и двайсет. Махаме един час за пътя. Така че, Слава, живи-мъртви трябва да узнаем къде, с кого и как е прекарал времето от единайсет вечерта до три и двайсет сутринта господин Робърт Уест... Я ми дай клетъчния телефон! — Турецки набра някакъв номер. — Маша? Добро утро! Извинявай, че те будя. Мислех си, че твоят благоверен ще вдигне... А къде е? Ако се обади, нека ми позвъни. Дочуване. Поздрави децата!... Маша Погорелова — поясни той на Грязнов, връщайки му телефона.

— А Валка къде е?

— Второ денонощие не се е прибирал.

— Поне обаждал ли се е?

— Обаждал се е.

— Е, тогава всичко е наред! Харесва ли ти? — попита Слава, като потупа с пръсти телефона.

— Не ми бъркай в здравето!

Слава пхна телефона в джоба на сакото му и решително каза:

— Твой е! И без излишни приказки, за бога!

— Но това е скъпа вещ, Слава...

— Край. Точка.

— Е, благодаря...

— Американски е. Такъв си няма и главният!

— Главният може и да си има, но Костя със сигурност няма. Да тръгваме, Слава.

По пътя Турецки се обади на дежурния на „Петровка“ 38, който му помогна да се свърже със заместник-началника на Московската криминална милиция полковник Погорелов. Валентин каза, че знае за експлозията, докладвал му е майорът, с когото Турецки е разговарял и който е негов човек, много енергичен и упорит мъж, може да бъде спокоен.

— А ти къде си? — попита Александър.

— Абе мотая се тук и там — неопределено отговори Погорелов.

— Убили са нашия Игорьок, Саня.

— Пилюгин?

— Да.

— Задържаха ли виновника?

— Ще го задържат. Е, добре. Казвай сега какво искаш?

— Ще се справя, Валя.

— Казвай де!

— Трябват ми две по-оправни момчета.

— Други не държа. Къде да ги изпратя?

— При мен.

— След час ще дойдат.

— Благодаря ти, Валентин.

— Бъди здрав! Пази се!

— Какво има, Саня? — откъсна очи от пътя Грязнов. — Бял си като платно!

— Убили са Пилюгин.

— К-копелета г-гадни! — скръцна със зъби Слава.

Мълчаха чак докато стигнаха пред прокуратурата.

— За какво ти трябват момчетата? — попита Грязнов, изключвайки двигателя.

— Да пообиколят сградата, където е апартаментът на Уест, да разпитат съседите.

— Ще изпратя Кроткия.

— А знае ли адреса?

— Кроткия знае всичко.

— До дванайсет ще си бъда в кабинета.

— Ще се чуем.

В девет часа Турецки обясни задачата на двамата оперативници от криминалната милиция и ги изпрати на адреса на Андрей, а след петнайсетина минути му се обади Грязнов.

— Чакай ме. Тръгвам. Имам новини — телеграфно му каза той.

Слава дойде с Алексей Петрович Кротов. Турецки бе чувал много и най-различни неща за Кроткия, но не бе имал случай да работи с него. Говореше се, че известният наемен агент не е с особено „чисти“ ръце, че получава пари от различни организации, като се започне от „Петровка“ 38 и частната агенция „Глория“ и се свърши едва ли не с кръстниците на престъпните групировки. Той можеше например да отиде на масата на Ваня Монголеца, да поседи, да пие с него, дори най-приятелски да го потупа по рамото, след което спокойно да си тръгне, без никой да го закачи. От друга страна, беше близък с дипломати, високопоставени чиновници, директори на банки и дори, според слуховете, винаги добре приет при всесилния кмет на столицата. Кроткия се обличаше модерно, но ако обстоятелствата го изискваха, можеше да се превърне в скитник, просяк, дрипав бедняк, изпаднал алкохолик — в каквото си пожелае. Голям артист беше този агент, но не на сцената, а в живота. Играеше на рулетка, на карти, ходеше по конни състезания и същевременно успя да вземе две висши образования — юридическо и кой знае защо, по археология. На безименния си пръст носеше златен пръстен с фамилен монограм, който всъщност го правеше действителен член на Дворянското събрание. Ако не знаеше, че Кроткия започва четиридесетата си година, Турецки, пък и никой друг, не би му дал тази възраст. Изглеждаше великолепно като младеж под трийсет години, не повече. И сега, когато му подаде ръка, Турецки с любопитство се взираше в блестящите очи на „артиста“, умни и с пронизателен поглед. Ръката на

Кроткия, малка и крехка на вид, се оказа удивително твърда и силна. Александър се опита да я стисне по-здраво, но изведнъж се усети приклещен в такова менгеме, че тутакси му се изпари желанието да се състезава по сила с Кроткия.

— Какво сте спортували? — попита той с уважение.

— От всичко по малко.

— По малко — присмехулно се обади Грязнов. — Има черен пояс! Срещу него, Саша, ти си гола вода...

— Заповядайте, седнете — покани ги Турецки.

— За първи път видях Уест в казиното на „Рождественка“, когато още работеше за Городецки. Заинтересувах се. Безспорно беше изключително добър картоигращ... У вас пуши ли се?

— Моля.

Кротов извади не скъпи вносни цигари, а „Беломор“ и си запали не с някаква причудлива запалка, а пак така с руски кибрит.

— Човек можеше да се запознае и да размени няколко празни приказки с Уест, но нищо повече. След игра охраната му моментално го наобикаляше и го извеждаше от казиното. Така беше и при Городецки, така остана и след преминаването на Уест под крилцето на ФСБ. Доколкото разбирам, ви интересува времето, което е прекарал Уест след завръщането си от Петербург?

— Интересува ни всичко, което може да хвърли светлина върху гибелта му.

— Видях го в казиното на „Цветния“ в два часа през нощта. Седеше на една масичка, отрупана с пачки долари. Гледаше ги мълчаливо, по едно време махна на келнера да му налее, а той чакаше отстрани с бутилка „Наполеон“ на подноса. Изпи коняка и започна бавно, една след друга да къса банкнотите. Трябваше да видите лицата на околните! Но, изглежда, нещо му прищрака, престана да ги къса, стана и високо обяви: „Моля, загубилите да дойдат при мен!“ Приблжиха се десетина души. Уест загреба парите с шепи, метна ги нагоре, засмя се и тръгна към изхода. А аз след него. Той се качи в колата си, аз — в моята. Пристигнахме на „Рождественка“. Историята се повтори.

— И пак захвърчаха долари към тавана?

— Да. С едно изключение. Част от парите, и то немалка част, напъха в джоба си. И се отправи не към изхода, а влезе в една добре

позната ми стая, при един пак така добре познат за мен човек, който се занимава с доста доходен бизнес...

— Търговия на оръжие?

— Наложих се да чакам Уест към четиридесет минути. Беше влязъл с празни ръце, а излезе с куфарче. Трябваше да избирам между две възможности. Да продължа обиколката с него или да разбера с какъв багаж си отива. Избрах втората. Очевидно сбърках. Впрочем кой можеше да очаква подобно развитие на нещата?

— Успяхте ли да узнаете с какъв багаж си е тръгнал?

— Четири гранати и автоматичен пистолет.

— В колко часа напусна казиното на „Рождественка“?

— Моят часовник показваше три и петнайсет.

— Във вилата е пристигнал в четири и дваайсет. Излиза, че от „Рождественка“ е потеглил директно натам. По наши изчисления той се е прибрал от Шереметиево в Москва около единайсет часа. А вие, Алексей Петрович, сте го видели в казиното на „Цветния“ някъде след един... Остава да разберем къде е прекарал тези два часа и нещо. Всъщност аз изпратих двама души от криминалната в сградата, където е апартаментът му...

— Разрешете — придърпа Кроткия телефонния апарат модел „Асистент“. — Лельо Настя?... Че кой друг?... Работа, лельо Настя, работа... Добре си със здравето?... И слава богу!

Турецки бе поразен от промяната, станала пред очите му. Допреди малко пред него седеше важен господин, който говореше непринудено и уверено, едва ли не басово, а сега премина на някакъв противен писклив тенор, лицето му доби простовато изражение, от очите му изчезна проникателният поглед.

— Друго лекарство ще ти донеса, лельо Настя... Добре, става... Кво прави там моят приятел?

Кроткия натисна един бутон на апарата и в кабинета се чу женски глас.

— ... идва, Льоша, идва! Нали дъщерята ми дойде на гости, та съвсем се бях отвееяла! И кога погледнах часовника, Божичко, то станало десет и половина! Че като се юрнах! На бърза ръка оправих и почистих, и тъкмо се прибрах, ето ти го, той пристига! И пак ми даде стотачка, Льоша!

— Трупай ги, лельо Настя, спастрай си ги. Само не ги давай на зетя. Ще ги пропие тоя поразник! — засмя се Кротов.

— И побърза да се качи. Един такъв весел-весел... Ама защо ти разправям? Твоите момчета всичко ще ти кажат!

— Момчетата ли? В сиви костюми, нали?

— Същите. С червени книжки. Веднага разбрах, че ти ги пращаш.

— Правилно си разбрала, лельо Настя — въздъхна Кроткия. — Та казваш, побърза да се качи. И весел. Това ли е всичко?

— Не минаха и пет минути и го видях да тича по стълбите надолу. Като луд, Льоша! Не приличаше на себе си. Качи се в колата и полетя...

— И кой го е уплашил така?

— Ми знам ли! Трябва да е квартирантът.

— Какъв квартирант, лельо Настя? Помисли, какъв квартирант му е притрябвал на един милионер?

— Абе да, така си е! Сигур е приятел на Андрей Андреич... Сериозен, строг. Веднъж чух, че май идва с някаква жена.

— Млада?

— Жената ли? Че можеш ли ги разбра сега? Виждаш как се разкрасяват... Отзад гледаш пионерка, а отпред — пенсионерка!

— Тоя квартирант шофьор ли го вози, или сам кара колата?

— Сам. Колата му е кафява. Дълга.

— Волгата също е дълга...

— Не, Льоша, не е волга. Чужбинска е.

— Сигурна ли си, че е кафява?

— Още не съм кърава бе, Льоша! А, сетих се. Форд! Нали децата все по двора играят. А там е пълно с коли, няма къде да се завъртиш! Та те ги определят коя каква е, това, викат, е „мерчо“, това е... Дори не мога да ги повторя! А това, викат, е форд.

Турецки извади на бюрото си снимка на Саргачов.

— Лельо Настя, ако ти покажа снимката на тоя квартирант, ще го познаеш ли?

— Че как няма да го позная? Той не тича като луд, стъпва бавно и важно, поздравява.

— Ми тогава ще взема да прескоча, лельо Настя.

— Кога да те чакам?

— След час.

— Ела, миличък, заповядай. За идването на дъщерята съм напекла банички. От твоите, любимите. Със сушена калина. Ела.

Кроткия постави слушалката на вилката, върна бутона в предишното му положение и премести апарата към Турецки.

— Това се казва добра работа! — похвали го Грязнов.

— Отдавна ли се познавате с леля Настя? — попита Турецки.

— Знам я от малък. Вероятно се интересувате как се е уредила да работи като чистачка в дома на Уест? Отговарям — с моя помощ.

— Въпросът е приключен — усмихна се Турецки.

Зазвъня телефонът.

— Слушам... Още веднъж, Ираклий Багратович...

Доктор Гошадзе говори кратко. Турецки благодари за съобщението, затвори, след което огледа събеседниците си и бавно каза:

— При аутопсията на Уест е открит куршум в сърдечната област, изглежда идентичен с изстреляния от пистолета „Макаров“ на бодигарда. Експертизата ще уточни.

— Трябва да разберем кой е заповядал да го убият — високо каза Грязнов. — Защото Павлов го няма в Москва!

Кроткия запали една „Беломор“ и се обви в дим.

— Алексей Петрович — обърна се към него Турецки, — какво ще кажете, ако ви помоля да ни направите някои услуги? Разбира се, не като следовател, а като сътрудник.

— В качеството на сътрудник? И каква ще бъде работата?

— В качеството на оперативник и детектив, какъвто сте всъщност. А работата ще бъде следната.

— Слушам ви — каза Кроткия.

Той наистина го изслуша внимателно, без нито веднъж да го прекъсне, дори без да зададе въпрос, а когато Турецки приключи, подаде ръка и каза:

— На ваше разположение съм, Александър Борисович. Мога да се заема с тази оперативно-детективска работа.

И този спокоен тон и немногословие за пореден път показаха на Турецки, че има пред себе си действително добър професионалист и познавач на престъпните среди, а такива професионалисти трудно биха се намерили сега в Московската криминална милиция...

Върнаха се двамата оперативници от милицията. Турецки изслуша доклада им и фактически не научи нищо ново, което да не знаеше вече.

Леля Настя веднага идентифицира Саргачов на снимката и докато го щаваше с банички Кротов и Турецки, току само повтаряше: „Ми да, щом погледнах, веднага познах, че е той!“ Един-два пъти Турецки се опита да прехвърли разговора към „жената“, но леля Настя махаше с ръка. „Млад мъж! Що да не си доведе?“ И чак на третия опит на Александър неочаквано се сети: „Беше с капела! Жената де. Една такава широка капела. И с очила.“

— Явно е идвал с госпожа Стрелникова — каза Турецки, когато излязоха на улицата. — На погребението на Кузмински вицепремиерката беше пак с такава широкопола шапка. Саргачов и Лариса Ивановна са венчани, така че навсякъде ходят заедно.

— Леля Настя каза „помня, веднъж май идва“...

— Могла е да дойде и два пъти — възрази Турецки.

— Любовен триъгълник? Стрелникова — Саргачов — Уест. Ревност? А защо не?... Така излиза. Като се вземе предвид поведението на Уест в казината, това е напълно възможно.

— Тримата са расли в една сграда. И от деца са дружали. Заедно са постъпили в юридическия факултет. По-късно пътищата им се разделят. След много години Саргачов и Лариса Ивановна се венчават... Едно време работех със Саргачов. Още тогава беше влюбен в Лариса, сегашната ни вицепремиерка. И струва ми се, любовта му беше искрена.

— Сега сигурно апартаментът на Уест е запечатан от органите?
— попита Кроткия.

— Да, до провеждането на щателен обиск.

— За съжаление вече трябва да се сбoguвам с вас. Нека се видим утре, ако нямате нищо против? — спря се Кротов.

— Тогава до утре.

В прокуратурата пред кабинета на Турецки чакаха двама свидетели — пазачите, които си бяха тръгнали през нощта от вилата на Андрей Василиев.

— Влезте — отвори вратата Александър. — И сядайте. Дайте си служебните карти и паспортите, ако обичате... С кого ще започнем?

Турецки извади на бюрото си два празни формуляра на протокол от разпит на свидетел.

— Не е ли все едно — намръщено каза единият, русоляв момък с бели вежди и клепки. — Може и с мен.

— Обяснете коя е причината за вашето внезапно заминаване през нощта.

— Олежка нареди и ние тръгнахме.

— Прапорщик Долгих ли беше старши на групата?

— Ами така излиза.

— Изведнъж му хрумна на Олежка и ви заповяда, така ли?

— Защо? Обадиха му се по телефона.

— И кой му се обади?

— Ами началството — колебливо отговори Беловеждия.

— Вашите началства са много. Но се е обадил само един началник. Кажете ми с какъв чин е и как се казва?

— Като че ли подполковник Рябков...

— Като че ли, или точно той?

— Като че той...

— Така може и да не се разберем, момчета — усмихна се Турецки. — Виждам, добре са ви напомпали... Ще започнем от другия край. Известно ли ви е какво се случи във вилата?

— Чухме.

— Загина Олежка.

Младежите се спогледаха, но не казаха нищо.

— Кой ви докара при мен?

— Не са вашите хора — горделиво отговори Беловеждия. — С вашите нямаше да тръгнем!

— И откъде ви докараха?

— От кабинета на Рябков.

— Значи, съмнало-несъмнало, а полковникът вече клечи на бюрото си?

— Как така съмнало-несъмнало?... Заповяда ни в десет и ние отидохме в десет.

— За какво ви пита?

Беловеждия подсмъркна и замълча.

— Момчета, вие знаете ли къде се намирате? — започна да губи търпение Турецки.

— Ясно къде, в Главната прокуратура, при следователя по особено важни дела.

— Точно така. По особено важни дела. Боите се да не сгафите, така ли?

— Кой се бои?

— Ами защо мълчиш като партизанин, щом си такъв храбрец?!
— повиши тон Турецки. — Питам те, отговаряй! Предупредих ви какви са последиците за неверни показания, ето ги подписите ви. Ще говориш конкретно.

— Питахте кой от двамата ни е вдигнал слушалката.

— И кой я вдигна?

— Аз — каза Беловеждия.

— И какво каза подполковник Рябков?

— Заповяда да извикам прапорщик Долгих.

— А ми казваш „като че“... — подигравателно се усмихна Турецки. — За какво продължи разговорът?

— За нищо!

— Съвсем за нищо? Повика го и... Здравсти, чао!... Е добре. За десетина минути ще ви оставя, момчета — каза Турецки, като сложи формулярите пред тях, — а вие тук ще си напишете „домашното“. Ще допълните показанията си, но ясно, грамотно, четливо и съответстващо на истината.

— А кво да пишем?

— Тази нощ, в еди-колко си часа ме събуди телефонен звън. Обади се подполковник Рябков...

— Като че — неуверено вметна Беловеждия.

— Пиши каквото смяташ за необходимо — съгласи се Турецки.
— Но знай, че за неверни показания носиш отговорност.

— А ако човек наистина не е сигурен? — обади се мълчалият досега другар на Беловеждия.

— Ако наистина не сте сигурни, пишете „като че“ — отговори Турецки и излезе.

В коридора видя двамата оперативници от криминалната милиция, които бяха довели злополучните пазачи, и отиде при тях.

— Момчета, ония двамата трябва да изчезнат за една седмица — каза той.

— Ще се погрижим.

— А сега ще ви помоля да ми доведете на синджирче подполковник Рябков. И побързайте. Ако се наложи, ще ви подпиша заповед. Имам предвид, в случай че не пожелае да дойде доброволно.

Турецки рискуваше. Беше длъжен за незабавния разпит на Рябков да уведоми прекия му началник, макар че по закон следователят има правото да разпита всеки свидетел, чиито показания са важни за делото. Но дали изобщо би успял да задържи Рябков?

— Съчинихте ли си показанията? — попита той, когато се върна в кабинета.

Младежите мълчаливо му подадоха изписаните формуляри на протоколите за разпит на свидетел.

— Добре — похвали ги Турецки, след като набързо ги прочете. — И няма никакви „като че“... — Огледа младежите и внезапно попита: — Искате ли да живеете, момчета?

— Че кой не иска? — промърмори Беловеждия.

Турецки извади връзка ключове, измъкна един от ключодържателя и го сложи на бюрото.

— Това е ключът от вилата на един мой добър приятел. Ще идете на Ярославската гара, ще се качите на електричката и ще слезете на гара Семхоз... Я по-добре да направим така. Аз ще ви начертая план как да стигнете дотам, а през това време вие ще се обадите на близките си.

— И какво да им кажем?

— Че внезапно ви изпращат в командировка за една седмица. С важна специална задача.

— Мамо, аз заминавам. Ще се върна след една седмица — с крайчеца на ухото си слушаше Турецки, докато чертаеше плана. — Каква Чечня?! Там не изпращат за една седмица! Е хайде, мамо, това е!

— А ти защо не се обадиш? — обърна се Турецки към Беловеждия.

— Няма на кого.

— Гледайте сега. Ще слезете значи на гара Семхоз. Ще прекосите железопътната линия и ще вървите все направо към пет-шест километра. Ще стигнете в село Уголки. Четвъртата къща отляво. Съседката се казва леля Дуся. От нея ще взимате храна. Мляко, яйца, сметана... Имате ли пари?

— Ще намерим.

— В селото има магазинче. Ще си купувате хляб, сол, захар... В мазето ще намерите две бутилки домашен ликьор от трънки. Разрешавам ви да заприходите едната. Но няма да я изпивате наведнъж!

Младежите се усмигнаха. Турецки отиде до прозореца и дълго гледа навън, после се обади по телефона.

— Михалич! Вкарай колата във вътрешния двор. Ще закараш двама служители на Ярославската гара.

— Защо се тревожите толкова, Александър Борисович? На кого сме притрябвали?

— Там е работата, момчета, че на никого — тъжно отговори Турецки.

След като ги изпрати, той се върна в кабинета и почти веднага иззвъня телефонът. Съобщиха му, че подполковник Рябков е излязъл и никой не знае къде е отишъл.

Генерал-лейтенант Самсонов разглеждаше папка с книжа. На отсрещния край на дългата маса, гледайки го очаквателно, стоеше генерал-майор Юрий Гаврилович Пестов, ръководителят на стратегическата група за наблюдение на индустрията за развлечения, тоест спецотдел 15 — едър, около петдесетгодишен мъж с очертаващо се шкембенце. В креслото до прозореца седеше Турецки.

— Странно — проговори Самсонов и вдигна очи към Пестов.

— Не разбрах, Николай Василиевич...

— Странно, че стоите прав. Мисля, че с вас се бяхме разбрали и до днес вие се ползвахте от тази наша уговорка.

Пестов се изчерви и предпазливо седна на крайчеца на стола.

— Така е по-добре... Не виждам, Юрий Гаврилович, протокола от съдебномедицинското изследване на трупа.

— Всички документи без изключение са в папката пред вас — твърдо заяви Пестов.

Самсонов погледна към Турецки и той отвори своята папка, извади няколко документа и ги сложи пред генерала.

— Това е Александър Борисович Турецки. Ръководител на следствено-оперативната група, в която влизат и наши служители. Старши следовател по особено важни дела при Главната прокуратура на Русия.

Пестов се понадигна и отсечено кимна.

— Запознайте се с това — подаде му документа генерал Самсонов.

— Но това коренно променя нещата! — възкликна Пестов, след като прочете написаното.

— И аз така мисля... Сега имате ли желание да ни съобщите нещо? Съветвам ви обаче, преди да ми отговорите, добре да си помислите.

— За първи път виждам тези документи. И, разбира се, незабавно ще взема мерки. — Пестов помълча и хващайки се за

спасителната мисъл, припряно заговори: — А не предполагате ли, че те може да са се скарали? Млади мъже, темпераментни...

— Всичко може да се предположи. Но вече няма как да ги попитаме. Мъртвите не говорят...

— Да си призная, все още не съм вникнал във всички подробности на това дело...

— Престанете да хитрувате, Юрий Гаврилович! — прекъсна го Самсонов. — Бъдете така добър да говорите истината!

— Нямам какво да добавя към онова, което вече казах.

Самсонов включи телевизора и пусна видеото.

— Седнете по-близо — заповяда той на Пестов. — Познахте ли входа на сградата, в която живеете? Записът е малко мътничък, през нощта е правен все пак...

На екрана се появи кола, от която слезе някакъв мъж.

— Този човек е добре познат за Юрий Гаврилович — обади се Самсонов, — но за тебе, Саша, ще поясня, че това е подполковник Рябков.

От входа на сградата излезе Пестов, приближи се до Рябков, двамата запалиха по цигара, генерал-майорът започна нещо да говори, при което подполковникът само кимаше, вмъквайки сегиз-тогиз по някоя фраза. Разговорът продължи не повече от минута. Записът свърши.

— Е, и какво толкова необичайно има? — сви рамене Пестов. — Появиха се неотложни задачи и се наложи да дойде. В това няма нищо удивително, а удивителното е по-скоро друго — че аз съм поставен под оперативно наблюдение. И е възмутително!

— Намерихте ли Рябков?

— Търсим го. Обадихме се по всички болници, клиники, в „Бърза помощ“...

— Подозирате автомобилна катастрофа?

— Какво ли не може да му се случи на човек!

— Прав сте, добре го казахте... — замислено отбеляза Самсонов. — И какви толкова неотложни задачи накараха Рябков да дойде при вас по никое време?

— Те са свързани с оперативната дейност на нашия отдел.

Самсонов въздъхна, отключи сейфа и сложи пред Пестов червена папка. В нея имаше заповед от директора на ФСБ, с която той

нареждаше цялата работа на Стратегическата група на Пестов да премине към отдел „К“.

— И обърнете внимание, Юрий Гаврилович, на коя дата е подписана. Както виждате, заповедта е с едномесечна давност.

— Защо не се възползвахте от правото си по-рано?

— Виждам, че сте доста некомпетентен в нашата специфична работа, така че нямам намерение да ви обяснявам каквото и да било — отговори Самсонов, но забелязал недоволството на генерала, добави: — Затова пък особено добре се ориентирате за неща, които нямат нищо общо с характера на нашата дейност.

Пестов помълча и очевидно взел някакво решение, рязко се изправи:

— Разрешете да напусна, другарю генерал-лейтенант?

— Ще ви изпратят. Не бързайте. Не отговорихте на въпроса ми.

— Забравих го, другарю генерал-лейтенант — криво се усмихна Пестов.

— Припомням. Защо подполковник Рябков ви обезпокои по тия нощни доби и за какво разговаряхте?

— Смятам, че при вашия опит и компетентност този въпрос е излишен.

— Освен че сте крадец и рушветчия, на всичкото отгоре сте и простак — бавно и спокойно каза Самсонов.

Пестов стана моравочервен, сви юмруци, готов сякаш да отвърне с някаква обида, но съумя да се овладее.

— Ще ми платите за това оскърбление — с усилие процеди той и тръгна към вратата.

Но в следващия миг тя се отвори и на прага се появиха двама служители.

— Отведете го — заповяда Самсонов.

Единият от служителите чевръсто опипа униформата на генерала, след което отстъпи крачка настрани, давайки му път.

— Това арест ли е? — обърна се Пестов. — Къде е заповедта на прокурора?

— Вие сте задържан и това е в моята компетенция. Още веднъж ви съветвам добре да си помислите. И да разкажете на мен и на господин следователя цялата истина.

— Не се уплаши — каза Турецки, след като вратата се затвори зад Пестов. — Чувства се в безопасност...

— Искаш ли кафе, Саша?

— С удоволствие бих пил.

— Обичам да си го правя сам. И то само турско. Впрочем откъде ти е това фамилно име, Турецки?

— И аз не знам, Николай Василичевич! Специално съм се интересувал. Разучавах родословието си чак до осемдесетте години на по-миналия век!

— И всички са Турецки?

— До един.

— С какво са се занимавали? — любопитства генералът, слагайки на котлона кафеничето с вода и захар.

— Воювали са. В рода ни е имало и поручици, и кавалерийски капитани, и полковници. Дори един генерал!

— На Турецки по турски! — обяви Самсонов, наливайки кафето в чашите. — Заповядай!

— Кафе — един път! — похвали Александър.

— Пестов е задържан, но за другите е в краткосрочна служебна командировка. Два-три дни ще можем да работим спокойно. После ще започне силен натиск отгоре. И ще се наложи да вземам решение. Ако съберем доказателства, ще го изпратим в Лефортово, в противен случай ще се наложи да го освободя.

— Само да не ни пречат да работим тези два-три дни... Няма ли звук този видеозапис?

— Нищо не се чува, но нашите хора работят върху него. Знае се, че Пестов е заповядал на Рябков незабавно да бъде ликвидиран Уест.

— И съответно Пестов е получил такава заповед от друг?

— Да, беше прехванато, веднага ще добавя, едно странно обаяване.

— Указанието може да идва от вицепремиерката и полковник Саргачов — продължи да поддържа линията си Турецки.

— Най-вероятно — съгласи се генералът.

— И чий е бил гласът — на мъж или на жена?

— Прозвуча само траурна музика — отговори генералът.

Владимир Демидов седеше в колата и чакаше кога ще се отвори вратата на входа, откъдето ще изтича усмихнатата Лиля, лека като пеперуда, тя ще кацне до него на седалката, ще го докосне по ръката и както винаги, мило ще поздрави: „Привет, Демидич!“ През тези няколко дни, които прекара със следователката Федотова, той забележимо се промени. Докато по-рано не признаваше нищо друго, освен поло, яке и дънки, сега се наложи да облича костюм с бяла риза и дори да си сложи вратовръзка. Така този едър мъжага с широки мускулести рамене, гладко избръснат и лъхащ на вносен дезодорант, имаше доста представителен вид. Помнейки заповедта на Грязнов да не се отделя от охраняемия си обект нито за секунда, той влизаше след Лиля в кабинетите като същински танк, без да обръща внимание на протестиращите секретарки. Можеше да го спре само Лиля — с поглед или с дума, но и тогава той оставаше в приемната, сядаше някъде до прозореца и се превръщаше в невъзмутим монумент. Доста неща беше чул от Лиля за разните му там чиновници от телевизията, по редакциите, министерствата и си беше направил еднозначния извод, че в тези учреждения работят само безделници, надути и високомерни, но иначе жалки и страхливи, мошеници, каквито рядко е виждал светът, хора, които говорят изискано и гладко, целуват ръка на Лиля при сбогуване, уж нещо обещават, възмущават се, ядосват се, а като се замисли човек, излиза, че всичко е само празни приказки.

— Привет, Демидич!

— Здравейте! — разтопи се в усмивка младият мъж. — Къде ще ходим днеска?

— Днес отиваме на такова място, където няма да те пуснат не само в приемната, но дори да влезеш през вратата!

— Що?

— Пак ли зацока? Колко пъти да ти казвам, Демидич?

— Питам къде толкоз ще ходим.

— В Белия дом.

Демидич неопределено изхъмка и подкара колата.

Лиля Федотова имаше уговорен час в приемното време на вицепремиера Стрелникова, Предишната вечер Лариса Ивановна ѝ се обади и няколко минути разговаряха за съвсем общи и незначителни неща, но накрая вицепремиерката каза с почти заповеднически тон, че би искала да се срещнат на другия ден в кабинета ѝ точно в десет часа.

За тази покана можеше да има две причини: можеше да я вика по молба на Ефим Аронович Фишкин, което е съвсем вероятно след разговора ѝ с него, или по друг, много по-сериозен повод, ако по някакъв начин вицепремиерката е узнала за подготвяната публикация в един от централните вестници.

— И какво ще правим сега? — попита Лиля, когато Фишкин прочете констатацията в протокола от графологичната експертиза, че подписите са фалшифицирани.

— Това е минала работа. Защо да си я спомняме?

— В дадения случай срокът на давност не е изтекъл, още повече че констатациите са още пресни-пресни.

— Какво смятате да предприемете?

— Не е ли ясно? Да ви предявя обвинение, да приключи разследването и да изпратя делото в съда. Но най-вероятно то ще бъде водено от друг следовател.

— Съдилищата са затрупани с къде-къде по-сериозни дела...

— Вашето е не по-малко сериозно и аз ще намеря начин да го ускоря. И ви уверявам, че ще бъдете осъден.

— И на колко?

— По акциите за диамантените находища и пионерските лагери ще предявя обвинение за злоупотреба и подправяне на документи, включително и на моя подпис, което ще ви донесе три годинки. Но виж, обвинението по кораборемонтния завод е много по-сериозно. Вие, Ефим Аронович, изцяло сте разграбили този завод, недостроените кораби. Всичко сте изнесли в прибалтийските страни. Сумите от получените печалби са ви много по-добре известни, отколкото на мен. Така че за всичко това ще ви бъде предявено обвинение за разхищения с особено големи размери.

— Тези твърдения имат нужда от доказателства — изпъчи гърди Фишкин.

— Нима предполагате, че съм дошла при вас без доказателства?

Лиля сложи на бюрото една папка.

— Тук, Ефим Аронович, са свидетелските показания на бившите ръководители и на работниците от завода, шофьори на камиони, копията от вашите заповеди и писма, режимните разходи, а също така и складовите разписки за получените материали. А тъй като аз съм заинтересовано лице — подправяйки подписа ми, вие сте искали да ме

сложите на топа на устата, — естествено ще доведе делото до логичния му край. Дори без самата аз да си помръдна пръста, а чрез моите колеги, другите следователи.

— Може би има някакъв начин да се споразумеем? — уплашено предложи Ефим Аронович.

— Да — с готовност се съгласи Лиля.

— Назовете сумата и аз съм изцяло на вашите услуги — въздъхна той с облекчение.

— Не ме разбрахте, Ефим Аронович. Аз рушвети не вземам — спокойно отбеляза Лиля. — Но все пак можем да се споразумеем. На документите фигурират три подписа — вашият, моят и на госпожа Стрелникова. Аз искам да знам как акциите на диамантените находища са попаднали точно при вас, като се има предвид огромната конкуренция при тия сделки. И защо госпожа Стрелникова се е преизпълнила с такова невероятно уважение към вашата фирма, заделайки ви особено привлекателни обекти както в столицата, така и по цялата страна.

— Струва ми се, че докато бяхте юрисконсулт на движението, вие почти не се интересувахте от подобни въпроси, като слагахте своя подпис, тоест като парафирахте документите...

— Сега не съм юрисконсулт на движението, а следовател, член на следствена група при Главна прокуратура на Русия — напомни Лиля Федотова.

— В такъв случай е по-добре да зададете въпросите си лично на вицепремиерката.

— Благодаря за съвета. Непременно ще я попитам. Но вие сам отворихте дума за взаимно споразумение. Аз ви отговорих. Не се получи нищо. Ще смятаме разговора за излишен. Довиждане.

— Чакайте — спря я Фишкин. — Имам нужда от време. Поне до утре.

При следващия им разговор, а той се проведе в кабинета ѝ, Фишкин се държа самоуверено, отричаше да е имал нещо общо с фалшифицирането на документите и подписите, дори недвусмислено намекна, че я чакат големи неприятности, ако пусне делото в ход.

— Правите грешка, Ефим Аронович, като давате лъжливи показания — резюмира тя, приключвайки разпита.

— А вие вече я направихте, като ми предложихте сделка, хвърляща петно върху едно правителствено лице — отговори Фишкин, при което Лиля забеляза, че той е бръкнал в джоба си и пипа нещо.

„Само това оставаше, да е записал разговора.“

— Що сте намусена? — попита Демидич, когато я срещна в приемната на следствената служба.

— Я не ми щокай! — срязва го Лиля и ядно изруга на жаргон.

— Ама ти какво?! — ококори се Демидич.

— Тоя мръсник Фишкин тайно записа разговора ни с касетофон!

Демидич мълчаливо се обърна и тръгна към изхода. Не минаха и две минути и той се върна с миниатюрен касетофон в ръка.

— На този ли?

Лиля бе изтичала след него на улицата и сега двамата стояха на десетина метра от сградата на прокуратурата.

Тя включи касетофона и като чу гласа си, извади касетката и я прибра в джоба си.

— Стойте! — чу се силен крясък.

Към тях тичаше Фима Фишкин, придружен от двама млади мъже.

— Какво си се развикал такъв? — лениво го попита Демидич и му подаде касетофончето.

— Махай си ръцете! — изкомандва единият от мъжете.

— Недейте бе, момчета...

Другият измъкна пистолет, но тутакси се свлече като подкосен: Демидич го беше боднал с пръст в корема. А партньора му, който се наведе да вземе пистолета, моментално хвана за врата и го натисна към тротоара, при което строго каза:

— Не прави глупости. А ти — обърна се към Фишкин — ела при мен.

Лиля не чу какво му каза, но по изражението на Фишкин разбра, че цялата ситуация му е пределно ясна. После Демидич бавно изпразни пистолета и като я пропусна да мине, спокойно тръгна след нея, прикривайки я с огромния си гръб.

— Ох, Демидич — възкликна Лиля, когато се качиха в колата, — с тебе човек наистина се чувства като зад каменен зид.

— Такава ми е работата — усмихна се той.

— Не те ли е страх? Някой ден може да сбъркат...

— Що?

— Благодаря ти, Демидич — каза Лиля, като го прегърна и целуна по бузата.

— Не очаквах — промърмори той.

— Да те целуна ли?

— Да знаеш така добре жаргона.

— И аз не очаквах да си така чевръст.

Скоро пристигнаха пред сградата на Белия дом.

Както предрече Лиля, Демидич не бе допуснат дори да влезе във входа. А Лиля на секундата бе въведена в кабинета на вицепремиерката, още щом каза името си. Лариса Ивановна я посрещна хладно и веднага мина към повода за срещата.

— Какво ще ми кажете за това? — попита тя и ѝ подаде няколко листа компютърна разпечатка.

— Да, това е статията ми. Дадох я за публикация. Очевидно вече сте се запознали със съдържанието ѝ — отговори Лиля, като бегло погледна листата. — Нещо не ви е ясно?

— Предлагам ви да се откажете от тази идея.

— Не виждам причини.

— Една от тях е, че в статията се цитира моето име.

— И защо не? Нали вие оглавявахте женското движение?

— Слушайте, Лиля — продължи с по-мек тон Лариса Ивановна. — Ще бъда откровена. Разбирам, че е засегната вашата чест като юрист, като честен човек. Но аз изобщо не знаех, че този идиот е подправил подписа ви!

— В такъв случай няма от какво да се безпокоите.

— Аз се безпокоя не толкова, че не съм знаела, колкото, че ще бъде опетнено, макар и донякъде, моето име.

— Но моля ви се, Лариса Ивановна! Как така ще бъде опетнено? Ако сте чели статията ми внимателно, вероятно сте забелязали, че в нея няма нито дума срещу вас. Чисто и просто аз се защитавам. Защото е опетнено точно моето име. И, естествено, аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да измия от себе си тоя позор.

— Хайде да не хитруваме — каза след кратко мълчание вицепремиерката. — Известно ви е много повече от онова, което сте писали в статията си.

— Да, много неща са ми известни.

— Включително и за мен, нали?

— Включително и за вас.

— Твърде жалко, но ще си счупите главата.

— Може би. Но интересното е друго, Лариса Ивановна. Мисля, че у нас има свобода на словото и печата и както ме увериха, материалите би трябвало да се държат в тайна до публикуването им, а по някакъв начин у вас се появява моята статия...

— Тя няма да бъде публикувана.

— Е, един главен редактор се е оказал страхливец, такъв може да се окаже и втори, и трети, но аз съм убедена, че ще се намери четвърти, който въпреки високопоставеното ви положение ще събере смелост и ще я публикува.

— Какво целите, Лиля?

— Нищо, освен онова, което ви казах. Истината.

— Довиждане — сбогува се вицепремиерката.

От фойето Лиля се обади на главния редактор на вестника, в който трябваше да се появи статията. Той я увери, че тази статия ще излезе в утрешния брой, че вече е подписал коректурите и не вижда причини защо да не излезе. „Не ви ли се обадиха?“ — попита Лиля. „Обадиха ми се, но това няма никакво значение.“

На другия ден вестникът изобщо не излезе. Когато Лиля позвъни в редакцията, секретарката ѝ каза, че главният редактор е извикан в Министерството на печата. По-късно Лиля има продължителен разговор с шефа си. Турецки ѝ обясни, че е постъпила не само глупаво, но и противозаконно. Първо, тя е замесена в делото Фишкин-Стрелникова. Второ, няма право да публикува статия в пресата. „Рано или късно ние ще арестуваме Фишкин — каза ѝ той, — пък и не само него, но сега положението е такова, че трябва да се събират доказателства, пък и изобщо делото би трябвало да се възложи на друг следовател.“ Лиля мълчаливо го изслуша и когато си тръгна, ядно затръшна вратата след себе си.

Едва в колата, когато вече приближаваха дома ѝ, тя изведнъж се разплака. Демидич направо изгуби ума и дума, не можеше да издържа на женски сълзи.

— Ми ти... такавата... Недей де, чуваш ли — объркано повтаряше той. — Защо ревеш сега?

И като видя в очите му искреното състрадание и жалост, Лиля неочаквано и за самата себе си му разказа всичко.

— Как да живея, Демидич? Наоколо е пълно с крадци, рушветчии, мръсници! Как да живея?! А от мен изискват да спазвам формалностите! Какви формалности може да има в борбата с тия разбойници?!

— Хайде, стига — махна с ръка Демидич. — Не го вземай толкоз навътре.

— Ето и ти също... — възкликна Лиля и слезе от колата.

Както винаги той я изпрати до вратата на апартамента и се сбогува.

В полунощ някой позвъни в дома на Лиля. Тя погледна през шпионката и видя, че това е нейният телохранител.

— Извинявай, идвам съвсем за малко — мрачно каза той, когато му отвори.

— Какво се е случило? Влизай.

Демидич старателно обърса обувките си, прекрачи в коридора, измъкна от джоба си един лист и й го подаде. На листа, озаглавен „Чистосърдечно признание“, бе написано със старателен почерк, че гражданинът Ефим Аронович Фишкин изцяло и напълно признава вината си в злоупотребите и фалшифицирането на подписите върху документите за придобиване на акции от редица предприятия, в това число и за кораборемонтния завод на Ока и пионерските лагери край Москва, за което той дълбоко се разкайва и прави това изявление по своя инициатива и най-доброволно...

— Аз тръгвам — каза Демидич и хвана дръжката на вратата.

— Жив ли е? — шепнешком попита Лиля.

— Кой?

— Фишкин.

— Че какво да му има? Диша си.

— Но той се движи с бодигардове...

— Е, та?

— Те дишат ли?

— Ми сигурно — след като се позамисли, отговори Демидич.

— Какво да ти кажа, Демидич...

Той се изкашля и въпросително я погледна.

— Ти престана да щокаш.

— Ми явно някой ме е отучил — широко се усмихна той. — А сега да тръгвам.

— Не си отивай, Демидич — проговори съвсем тихо Лиля, но той я чу и застина като закован.

Всичко стана толкова неочаквано и бързо, че Фима Фишкин не можа да реагира. Чу зад гърба си някакъв глух удар, обърна се и видя проснати на асфалта двамата си телохранители, а в следващия миг нещо го повдигна и го метна в близката кола. Дойде на себе си едва когато тя с рев подскочи напред и потегли, а после усети върху китките си студения метал на белезници. „Седи си кротко“ — каза му шофьорът. Фима извърна очи и видя, че това е същият момък, който най-нагло му отне касетофона. Пътуваха малко, свиха под арката на висока сграда и спряха пред някаква градинка. Момъкът извади от жабката твърда папка и сложи върху нея чист лист хартия. „Имаш ли химикалка?“ — попита той, докато отключваше белезниците. Фима послушно измъкна паркера си. „А сега пиши.“ — „Какво?“ Момъкът търпеливо му обясни какво се иска от него да напише и накрая допълни: „Няма да повтарям.“ И когато го погледна в очите, Фима разбра, че той наистина няма да повтаря: или ще му тегли куршума, или ще го удуши с голи ръце. Момъкът прочете написаното, грижливо прибра листа в папката и я върна в жабката, след което хлопна капака. „А сега си тръгвай по живо, по здраво. И не те съветвам да запомняш номера на колата. Хайде, мърдай.“ Фима си тръгна, без да се обръща. Ръцете му неприятно трепереха, гърбът му беше плувнал в пот, на челото му също избиха ситни капчици. Когато мина обратно под арката, облекчено въздъхна, спря първото такси и потегли към къщи. Пред вратата го чакаха двамата му бодигардове. Искаше му се да си изкара злобата на тях, но се въздържа. След като изслуша оправданията им, отсече: „Мисля, че не е във ваш интерес да разказвате за това прекеждие. Трайте си. Нищо не се е случило. Ясно?“ — „Ясно!“ — в един глас отговориха двамата.

Когато се прибра в апартамента си, най-напред Фима изпи половин водна чаша коняк, пое си дъх, приседна на един стол, поколеба се и изпи още толкова. Поолекна му. Сега вече можеше да обмисли случилото се. Той добре познаваше законите на подземния

свят, в който бе живял. Това бяха вълчи закони. В глутницата вълците изяждат болния или ранения си събрат, така става и в неговия свят. Държат до последно за тебе, ако трябва, ще премахнат всеки свидетел, обаче никога няма да ти простят слабостта, от чиито последици може да пострада техният интерес. Така или иначе, но той прояви слабост, сам подписа присъдата си. И разбира се, оная следователка ще продължи да рови, ще се хване за тая следа и един Господ знае докъде ще стигне. Дори може още утре да го арестува. Самопризнанието — безспорното доказателство за неговата вина — е налице. Дали да не обсъди това с Алик Городецки? Не, безполезно е. В най-добрия случай ще го посъветва да се покрие някъде, в най-лошия... Дори не му се мисли.

Разбира се, би могъл незабавно да се яви пред органите и да заяви, че признанията са измъкнати от него насила, че е бил под смъртна заплаха. И тогава доказателствата, базиращи се на неговото самопризнание, тукатси ще загубят стойността си. За съда обаче. Не и за вълците... Там е цялата работа.

Както никога досега Лиля закъсня за работа. Когато я видя, Турецки удивено попита:

— Какво ти е, Лиля?

— Нищо.

— Цялата сияеш! И някакво спокойствие има в очите ти... Сигурен съм, че се е случило нещо! Да не си влюбена?

— Да.

— Ив кого?

— В един мъж.

— То се знае, че няма да е в жена.

— В един истински мъж.

— Ами какво ще правя аз? — дори някак объркано възкликна Турецки. — Нали двамата уж...

— Ти закъсня, Турецки! — разсмя се Лиля и сложи на бюрото му един лист. Това беше „чистосърдечното признание“, собственоръчно написано от Фишкин.

Турецки го прочете, изгледа своята помощничка и вдигна слушалката на телефона...

Ефим Аронович Фишкин седеше в салона бизнес класа на един боинг, пътуващ по линията Москва — Женева. Стюардесата отдавна бе обявила пътниците да затегнат коланите и да се приготвят за излитане.

— Защо не излитаме? — разтревожено се обърна Фима към съседа си, който четеше вестник.

— Какво?

— Трябваше вече да излетим, време е — почука часовника си Фима.

— Ще излетим — равнодушно отговори съседът и отново заби нос във вестника.

— Извинете — спря Фима минаващата стюардеса. — Защо се бавим?

— Не се безпокойте — любезно отговори девойката и внимателно го изгледа. — Лошо ли ви е? Да ви дам валидол или нитроглицерин?

— Благодаря — отказа Фишкин и се обърна към илюминатора.

По пистата с голяма скорост се движеше светла волга и се закова до самолета, в който се намираше Фишкин. От колата слязоха двама мъже и се насочиха към стълбата.

Ефим Аронович отключи колана си и безсилно се отпусна върху облегалката на креслото...

3.

Операцията в Хабаровск се провали. Уж всичко бе обмислено до най-малката подробност, но нищо не излезе. Към къщата в покрайнините, в която според дешифрирания запис трябваше да се получи „стоката“, се движеше кола, но на двеста-триста метра от нея изведнъж се взриви. Няколко оперативници се втурнаха към мястото на експлозията, а другите нахълтаха в къщата. В една от стаите завариха възрастен китаец, който спокойно седеше и пиеше чай. На въпросите им не отговаряше нищо, само любезно се усмихваше и се кланяше.

— Сега и ние ще хвъркнем по дяволите! — каза Павлов. — Откарайте го в колата — кимна той към стопанина на къщата. — Майор Климов, капитан Стеценко и аз оставаме тук. Всички други да излязат. И се изтеглете достатъчно надалече! Започвай, капитане. Ти си специалист по взривните устройства — мрачно се усмихна полковникът. — Молете се на Бога, момчета! Ако избухне...

Павлов не се доизказа и махна с ръка. Взривно устройство не беше открито, но намериха много и най-различно оръжие, включително и ракети. Стоценко се зае с тях, като внимателно ги отвинтваше и измъкваше отвътре детонаторите.

Павлов излезе от къщата и дълбоко си пое дъх, бършейки потта от челото си.

— Наред ли е всичко, другарю полковник? — попита го притичалият оперативник.

— Да. Започвайте да товарите. Ракетите в отделен камион.

Павлов закрачи към колите със запалени габарити, като взе да разкопчава яката на ризата си и разхлаби вратовръзката.

— Къде е китаецът? — попита той пресрещналия го оперативник.

— Седи във волгата и май е задрямал.

Китаецът седеше на задната седалка, опрял рамо на вратата. Очите му бяха затворени: Павлов отвори вратата и отпуснатото тяло меко се свлече в краката му.

Павлов попипа китката му за пулс, поотвори клепките.

— Мъртъв е.

Аутопсията показва, че гражданинът Ляо Чжай се е самоубил с цианкалий, сложен в разтворима капсула. Не успяха да установят самоличността на шофьора, загинал във взривената кола. Намереното в къщата радиодистанционно управление показваше, че взривното устройство е било задействано от Ляо Чжай. Оръжието и ракетите бяха изпратени със специален самолет в Москва, а малко по-късно за там заминаха с обикновен граждански полет Павлов и неговите подчинени.

В самолета Павлов напрегнато обмисляше кой и по какъв начин е предупредил Ляо Чжай за подготвената операция. Защото нямаше съмнение, че китаецът е бил предупреден. Постепенно в съзнанието му изплуваха спомени от Хонконг, сети се за господин Джек Кан, търговеца на оръжие, после за Ваня Монголеца... Ами ако това е работа на Монголеца? Но той нямаше откъде да знае, че полковник Павлов е загинал от Москва. За командировката знаеше само генерал Самсонов. Друг въпрос е Хабаровск. Там Ваня си има предани хора. Но дори при това положение изниква въпрос. Операцията беше строго секретна и се провеждаше от московски оперативници, те дори не се появиха в града, не отседнаха в хотел, а прекараха само няколко часа на аерогарата, и при това пак така на място, където пише „Вход забранен“. И неочаквано Павлов трепна, сякаш нещо го бодна. „Саргачов!“ Да, така може да постъпи само той. Но как ли е предадена заповедта да бъде отстранен получателят? Нима връзките на Саргачов — а и силата му! — са толкова големи, че само при една негова дума на хиляди километри от Москва ще се взриви кола и ще се самоубие човек? Ако ли пък не е Саргачов, остава само още една личност, която разполага и с връзки, и с хора, и със средства. Вицепремиерката Лариса Ивановна Стрелникова. Но защо ѝ е да го прави? Напротив, ако получателят на „стоката“ и стопанинът на къщата бяха арестувани, щеше да бъде накиснат именно той, Павлов, така че в този случай вицепремиерката би могла да си отдъхне с облекчение. Ех, ако знаеше само кой седи зад гърба на загиналия получател! Момчетата от хабаровската ФСБ обещаха веднага да му съобщят резултатите от следствието, имали вече някои идеи. Със сигурност ще установят на кого лично или на коя фирма принадлежи взривената кола, а оттам нататък ще тръгнат по следата и току-виж открили нещо...

След като пристигна в Москва, Павлов набра един номер, на който се обаждаше само в краен случай. Каза паролата и тутакси получи лаконичния отговор: „Арестуван е Пестов. Изчезвай.“ И това беше всичко. Сега ситуацията му стана ясна. На аерогарата никой не ги бе посрещнал и това обстоятелство бе добре дошло за него. Всъщност майор Климов се върна да му каже, че на паркинга ги чакат една волга и микробус „Латвия“.

— Добре — отговори Павлов и влезе в сградата на аерогарата. — Отивам да си купя вестник, а ти върви.

И тогава майорът направи грешка. Вероятно за това допринесе фактът, че в Хабаровск полковник Павлов остана с него в къщата, не се уплаши, а тя наистина можеше да се взриви. Полковникът рискува живота си и той, Климов, неволно изпита уважение към него. От друга страна, майорът добре помнеше заповедта на генерала, че още щом пристигнат в Москва, двамата с Павлов трябва веднага да се явят на доклад в кабинета му. Но за секунда забрави за това. Сети се едва на няколко метра от волгата и се върна обратно пред вратата на аерогарата, за да изчака полковник Павлов. Той обаче не се появи, оперативниците, които изпрати да го потърсят, също не го намериха никъде. Полковникът беше изчезнал.

Алберт Георгиевич Попов-Городецки започваше да се притеснява. И имаше защо. След като си издал солиден банков чек, неговият съдружник Ефим Аронович Фишкин бе заминал за Женева, без да предупреди когото и да било. Секретарката му не обърна особено внимание, че шефът ѝ го няма, беше се случвало, и то неведнъж, да отсъства по работа, но винаги през първата половина на деня той се обаждаше дори ако е в друг град, за да провери как върви работата във фирма „Диана“. Тази сутрин и дори следобеда той обаче не се обади и секретарката отиде да сподели съмненията си с Городецки. Като човек врял и кипял, Алберт Георгиевич тутакси усети нещо нередно, позвъни на неколцина приятели и бизнесмени и когато те го увериха, че нищо не знаят, за всеки случай се обади на аерогара Шереметиево. Оттам го уведомиха, че господин Фишкин е заминал със сутрешния полет за Женева. Городецки, естествено, знаеше за неприятностите на своя партньор, но това тайно заминаване го

изненада много: в края на краищата Фима можеше да се посъветва с него, тези неприятности не са чак толкова сериозни. Значи е премълчал нещо или пък е изпаднал в паника, което иначе не е в характера му, били са и в много по-сериозни ситуации и винаги са намирали изход. Още повече се разтревожи Городецки, когато му се обади вицепремиерката Стрелникова и му каза, че точно в десет часа при него ще дойде полковник Валерий Степанович Саргачов, чиито указания трябва да изпълни безпрекословно.

Точно в десет Саргачов отвори вратата на кабинета му:

— Полковник Саргачов.

— Попов-Городецки, изпълняващ длъжността директор на фирмата. Заповядайте, седнете. Пушите ли?

Городецки премести към посетителя пакетчето „Кент“.

— Пуша. И точно тези — каза Саргачов, но извади на масата своето пакетче.

Городецки бегло погледна цигарите и се усмихна:

— Тези — каза той, като премести по-близо до полковника своя „Кент“ — са малко по-различни по качество. Не са по лиценз, а американски.

Саргачов запали и дълбоко дръпна.

— Да — съгласи се той. — Различават се. Предупреден ли сте за моето идване?

— Да, Валерий Степанович.

— Беше ми наредено да ви предам дословно следното. Всички делови въпроси, независимо дали са минали или такива, които тепърва може да изникнат, отсега нататък ще минават през мен. Моля да ми предоставите незабавно цялата документация за придобитата недвижима собственост.

— Всичко е в касата на Фишкин.

— Отворете я.

— Но ключът сигурно е у него.

— Значи ще я разбиете.

— В наши дни касоразбиваческата професия е рядко явление, Валерий Степанович...

— В такъв случай нека Фишкин ви предаде ключовете.

— Но Фишкин го няма. Не, наистина, това неговото на нищо не прилича! Толкова време сме заедно, работим рамо до рамо, уж

нямахме никакви тайни един от друг, а сега ето какво ми сервира!

— Защо се възмущавате, Алберт Георгиевич?

— А вие не знаете ли?

— Някои неща са ми известни...

— Тогава защо питате? — намръщено промърмори Городецки.

— Предполагате, че господин Фишкин е в Женева?

— А къде другаде?

— Грешите. Ефим Аронович е в следствения арест.

— Фима е арестуван? — бавно попита Городецки. — Защо?

— Надявах се вие да ми отговорите на тоя въпрос.

— Той си имаше известни неприятности, но за адвокат като неговия те са фасулска работа!

— Кой е адвокатът на Фишкин?

— Господин Вержбицки.

— Знам го. За господин Вержбицки това е наистина фасулска работа... Обаче и най-маловажният случай може да повлече след себе си голямо дело, ако се разчопли. И така, слушам ви.

— Предполагам, че ще разговаряме съвсем открито...

— Иначе ще е по-добре никога вече да не се срещаме. Не е във ваш интерес да скривате от мен каквото и да било, още повече че аз съм в течение на някои важни обстоятелства. Мисля, че може да се има доверие на лицето, което ви се обади, нали?

— Искате ли питане?! — махна с ръка Городецки. — Излиза, че Лариса Ивановна... Как да се изразя по-деликатно...

— Няма нужда да се изразявате деликатно. Говорете така, както смятате за необходимо. Ако в дадения случай не намирате думи, аз ще ви помогна. Всички документи, в които фигурира името на вицепремиера, трябва да бъдат предадени на мен или да бъдат унищожени в мое присъствие. А касоразбивачите, истинските специалисти, засега не са се свършили. В случай че не успеем да вземем ключа от господин Фишкин, ще намерим кой да ни отвори касата. И както ви казах вече, това трябва да бъде направено час по-скоро.

— Значи, Фима е арестуван... — промълви Городецки.

— Нека да говорим по същество, Алберт Георгиевич.

— Едно време юрисконсулт на движението „Прогресивни жени“ беше Лилия Василювна Федотова. Жена с характер, доста придирчива,

но все пак парафираше документите, без да ги задържа, макар и с видимо нежелание. Веднъж отказа да подпише един документ за придобиването на собственост върху пионерски лагери край Москва, а други два — за акции от диамантените находища и за корабостроителен завод, — изобщо не ѝ предложихме да подписва. Трябва да добавя, че Ефим Аронович е голям майстор в подправянето на всякакви документи.

— Знам — прекъсна го Саргачов. — За това е излежавал присъда.

— Приятно е да работиш с човек, на когото не се налага да обясняваш някои деликатни биографични моменти — усмихна се Городецки.

— Известни са ми подобни моменти и от вашата биография.

— Не се съмнявам. Вероятно Лариса Ивановна ви е осведомила и за всичко, свързано с... нека да ги наречем заведенията с развлекателен характер?

— Да не искате да ви разкажа подробно за вашата, лично вашата роля в дейността на казината, ресторантите, представителните хотели? Мога да го сторя в свободното си време. Но нека първо да приключим с господин Фишкин.

— Ясно — след кратко мълчание каза Городецки. — С една дума, Ефим Аронович подправи подписа на Федотова и ние съвсем „законосъобразно“ придобихме недвижимата собственост.

— Подобни шегички водят до петгодишна присъда!

— Както повтаря незабравимият Остап Бендер, Фима почиташе Наказателния кодекс. А аз го чета.

— Защо господин Фишкин не се обажда на адвоката си? Очевидно обвинението вече му е предявено, така че адвокатът вече може да се включи в делото.

— И аз не мога да си обясня!

— Може би се страхува от нещо? Или от някого?

— Не е човек, който се страхува от подобни неща... От къде-къде по-трудни положения е излизал. Но виж, дали се страхува от някого? Това е интересен въпрос. Известно ли ви е къде работи сега Федотова и като каква? Впрочем откъде бихте могли да знаете? Преди малко ви споменах името ѝ...

— Лилия Василиевна Федотова е член на следствената група, оглавявана от старши следователя по особено важни дела Александър Турецки. А за да ви стане още по-ясна същността на проблема, ще ви кажа, че аз също съм член на тази следствена група. Тя бе сформирана, за да се разследва убийството на Кузмински. По-късно се заехме и с убийството на Андрей Василиев, небезизвестния за вас Робърт Уест. И за да бъда още по-конкретен, ще ви кажа, че ние се ровим, с други думи — работим и по търговията с наркотици, с които вие, уважаеми Алберт Георгиевич, имате съвсем пряка връзка.

— Твърде голям диапазон има вашата работа — отбеляза Городецки. — И така, вече ви казах, че от нищо Фима не се бои, но виж, от някого може и да се уплаши. Там е работата, уважаеми Валерий Степанович, че наскоро той има разговор с помощничката на Турецки, Федотова. Фима записа този разговор, в който следователката допусна малка, но твърде неприятна за нея грешка...

— Къде е записът?

— Там е работата, че го няма. По принцип го има, но касетата е или в джоба, или в сейфа на самата Федотова.

— И по какъв начин е попаднала в ръцете ѝ?

— Много лесно. Един побойник с гигантски ръст и перки на щангист от тежка категория чисто и просто я взе от Фишкин, прибра касетофона в джоба си и си отиде.

— Но нали вие се движите с толкова горили. И всички те са спортисти, дори майстори на спорта!

— Така е — съгласи се Городецки. — И горилите на Фишкин не са слаботелесни, но въпреки това бяха направени на пух и прах, ако се изразя, така да се каже, по старинен руски маниер.

— А вие самият бяхте ли там?

— Опазил ме Господ! — възкликна Алберт Георгиевич и дори се прекръсти.

— Вярвате ли в Бога?

— Вярвам — смирено отговори Городецки. — В Бога, в дявола, а най-вече в себе си.

— Правилна вяра — подсмихна се Саргачов. — А би ли могъл някой да идентифицира този побойник?

— Разбира се! Ако щете, същите момчета, които е направил на пух и прах. Между другото, те вече поразпитаха тук и там и разбраха

кой е, къде работи и дори някои подробности от биографията му.

Саргачов доста изразително го изгледа, без да задава въпроса на глас.

— Разбира се... Момент — разтвори настолния си бележник Городецки. — Казва се Демидов, Владимир Афанасиевич, в момента работи в охраната на частната детективска агенция „Глория“, воювал е в Афганистан, награждаван е...

Колкото и да владееше нервите си, Валерий Саргачов трепна, щом чу името, бързо извади цигара и запали.

— Познавате ли този звяр? — предпазливо попита Городецки.

— А какво мислят момчетата по повод случилото се? — отговори с контравъпрос Саргачов.

— Чувстват се оскърбени. Много оскърбени.

— И могат да предприемат съответните мерки?

— Да, ако получат заповед.

— От кого?

— В момента очевидно от вашия покорен слуга.

— Заповед не бива да има — остро каза Саргачов. — В никой случай.

— Много са оскърбени — повтори Городецки. — И не само те.

— И кой още?

— Други двама телохранители на Фишкин.

— И тях ли е направил на пух и прах?

— Докато първите са се отървали само с уплаха, другите двама и досега ги болят главите.

— Разкажете, ако обичате.

— Ще разкажа само онова, което успяха да ми разправят тия пикливи телохранители... Излязъл Ефим Аронович от входа на прокуратурата и както обикновено, те тръгнали след него. Нищо особено не забелязали, уж никого нямало наоколо, но изведнъж някаква незнайна сила ги сграбчила за косите и от този момент нищо повече не си спомнят. Притичали другите двама, навели се, гледат ги — ни мърдат, ни шават, а на челата им цицини колкото гъши яйца. А на Фишкин му го няма касетофонът със записа. Това е всичко.

Неочаквано Саргачов избухна в силен смях.

— Нищо смешно не виждам — мрачно отбеляза Городецки. — Ами ако аз попадна в положението на Фишкин?

— Правилно се ориентирахте одеде, Алберт Георгиевич: „този звяр“ — рязко прекрати смеха си Саргачов — е „руският вълк“ Демидич.

— Да. Точно така го наричат в агенцията — Демидич.

— Ето защо не ви съветвам да давате заповедта. В противен случай животът ви ще продължи точно толкова време, колкото ще им потрябва, за да ви открият.

— Кои?

— „Руските вълци“.

— Те може изобщо да не ме открият.

— Изключено. Необходимо им е най-много едно денонощие.

— Така уверено говорите, че ми хрумват какви ли не идиотски асоциации...

— Аз воювах в Афганистан — кратко отговори Саргачов, при което така погледна своя събеседник, че той разбра всичко.

— Заповед няма да има.

— На пострадалите предайте, първо, най-искрени съболезнования и, второ, посъветвайте ги да забравят всичко. И най-добре завинаги.

— Ще им предам. Но хората са си хора и...

— Без всякакви „и“! Платете им. Дайте им пари. И то сума, достатъчно голяма да затворите устата и на четиримата. Казвам ви най-сериозно, че ако някой направи нещо на този „звяр“, няма да ви има нито вас, нито вашите телохранители, нито фирмата ви.

— Давам ви честната си дума — сериозно го увери Городецки.

— Да се върнем отново на господин Фишкин. С какви средства разполага фирмата, ако се наложи да плати гаранция?

— Зависи в какви размери ще е гаранцията.

— Не по-малко от милион и половина долара.

— И след това Ефим Аронович ще бъде пуснат на свобода?

— Без право да пътува. Още по-малко — със самолет.

— За Ефим Аронович фирмата ще намери средства. Ако при освобождаването му бъде върнат издаденият банков чек, който той беше взел, то няма да има абсолютно никакви проблеми.

— Всички вещи, иззети при арестуването, се връщат.

— Да позвъня ли на адвоката?

— И то незабавно.

Городецки набра номера.

— Добър ден, Анатолий Евгениевич! Познахте. Аз съм. Благодаря, добре, не се оплаквам. Но един друг ваш пациент има оплаквания... Пак познахте! — Городецки прикри мембраната с ръка и се обърна към Саргачов: — Кой орган води следствието?

— Следствената служба при Главна прокуратура.

— Следствената служба при Главна прокуратура, Анатолий Евгениевич. Вероятно Лилия Василиевна Федотова, или нейният шеф — Турецки. Знаете го? Е, това вече, дето е речено, са си ваши проблеми. Още сега идете, няма защо да протакаме! Всичко хубаво! Чакам да се обадите! — Городецки затвори и погледна полковника. — Дано само не се е разприказвал преди срещата с адвоката...

— Вече се е разприказвал. И то отдавна.

— Не съм чувал от него нищо такова...

— Графологичната експертиза установи, че подписите на Федотова са фалшифицирани от Фишкин.

— Тоест това е категорична констатация, така ли? Няма никакви съмнения?

— Да. И представлява най-важната улика срещу него. Ако не са се появили и други — замислено отговори Саргачов.

— Какво имате предвид?

— Ами Фишкин е в ареста! Не знаем например за какво е разговарял с него Демидич насаме, когато е изолирал телохранителите.

— Убеден съм, че вие имате възможност да разберете.

— Нека се заемем с нашата си работа — върна се към началото на разговора Саргачов.

— Касата ли? — не съобрази веднага Городецки. — Да изчакаме ключа, а? Сами не можем да я отворим. Само ако я взривим. Тя е белгийско производство, а не знам дали знаете, но белгийците са царе на секретните ключалки.

— Значи касата трябва да се изнесе от фирмата.

— Момент — плесна се по челото Городецки. — Цялата документация за недвижимата собственост е у Федотова! Ето го и протокола за изземването! Заповядайте!

— Защо тогава ми загубихте толкова време? — недоволно каза Саргачов, след като го прочете.

— Просто бях забравил.

— Недопустимо е голям бизнесмен като вас да забравя подобни неща — назидателно отбеляза полковникът.

— Цялата документация, освен трите перфектни договора. Те си имат истински параф — подписа на бившия юрисконсулт Федотова.

— С това въпросът не е решен — възрази Саргачов. — Казах ви, че всички документи, на които фигурира подписът на вицепремиерката, трябва да изчезнат. И това не е мой каприз.

— Ще ги получите веднага щом бъдат върнати.

— Вече се разбрахме за всичко, нали?

— Бих искал да си попрिकाзваме с вас в малко по-уютна обстановка — подаде му визитната си картичка Алберт Георгиевич. — Може да ми се обаждате по всяко време.

— Благодаря.

— Кога е погребението на Андрей Андреевич? — попита Городецки, изпращайки вече госта си до вратата.

— Сигурно вдругиден. Чакат родителите му. Клавдия Владимировна е получила сърдечна криза.

— Вие познавате и родителите на Андрей? — изненада се Городецки.

Саргачов му подаде ръка, без да отговори.

— А аз толкова го предупреждавах да се пази. Впрочем рано или късно той щеше да свърши пак по този начин. Погуби го неговата доверчивост.

— И за какво го предупреждавахте толкова? — поинтересува се полковникът.

— Андрей беше вкарал гениалните си комбинации в компютър. А за подобно нещо човек заплаща единствено с живота си.

— Той беше глупав, не само доверчив — рязко отбеляза Саргачов. — За такива неща човек обикновено си мълчи.

— Той мълчеше.

— Да, но ето че вие знаете, нали?

— Дватамата се уважавахме. Поне такава чувство имах. В миг на откровение ми разказа за компютъра. И за своята програма.

— Да го бяхте посъветвали да се отърве от този компютър, да го счупи, да го изхвърли в някое езеро!

— Именно последното го посъветвах да направи.

— И какво? Той изпълни ли съвета ви?

— Сега се вижда, че не го е изпълнил.

— Да, но щом като е бил откровен с вас, защо пък да не прояви подобна откровеност и към някой друг?

— Вероятно за да го направи, трябва да е имало и още някаква причина...

— Каква? — бързо попита полковникът и тази припряност не убягна от вниманието на Городецки.

— Службата за безопасност също не дреме. А те бяха взели Андрей под свое покровителство.

— Да, не дреме — съгласи се Саргачов и въздъхна с облекчение.
— Довиждане.

— Довиждане.

След като полковникът си отиде, Алберт Георгиевич седна зад бюрото и се замисли. Саргачов му беше направил странно впечатление. От една страна, у него се усещаха огромна сила на духа, решителност и прямота, граничеща с грубост, но от друга — и това Городецки също долови с животинския си нюх, — личеше някаква не толкова неувереност, колкото стремеж да се реши на нещо, за което вероятно все още не са съзрели обстоятелствата. В очите му улови тревога, най-вече на сбогуване, и тя съвсем явно пролича в цялото му поведение при, общо взето, съвсем невинната забележка за откровеността на Андрей. А щом като познава родителите на Уест, то какво остава за самия него! Пък и не отговори на въпроса дали ги познава, а побърза да се сбогува, с което фактически събуди подозренията. И въобще що за човек е този полковник Саргачов, откъде се взе изведнъж, защо е поел всички делови въпроси на вицепремиерката? Подозрителен е и фактът, че той има някакви неясни връзки с „руския вълк“ Демидич. Ами ако Андрей е споделил тайната си и с полковника? Всъщност трябва да се поинтересува що за птица е този Саргачов...

Епизодът, в който фигурираше Фишкин, бе възложен на младия следовател Коля Чижов, тъй като Федотова бе разпитвана като свидетел.

Ефим Аронович Фишкин, който допреди това изглеждаше доста объркан, внезапно коренно се промени. Пожела веднага да се срещне

със своя адвокат, затвори се в себе си и отказа да дава каквито и да било показания. И адвокатът му, известният на цяла интелектуална Москва Анатолий Евгениевич Вержбицки, спечелил немалко безнадеждни дела, още с идването си поиска от Чижов незабавно да се види със своя клиент.

След два часа следователят и адвокатът пристигнаха в „Матроска тишина“.

— Ама какви са тия работи, Ефим Аронович? Като че ли сте малко дете! — с престорен гняв се скара адвокатът на Фима, когато го въведоха в следствения кабинет. — Мисля, че се бяхме разбрали с вас! Никакви разговори със следователя в мое отсъствие! Извинете, Николай Афанасиевич, бих искал да поприказвам с господин Фишкин насаме.

— Не виждам необходимост — сухо отговори Чижов.

— Добре — веднага се съгласи адвокатът. — Следователят ме запозна с някои материали по делото и ми обясни причината за вашето задържане, Ефим Аронович — обърна се той към клиента си. — И у мен възникнаха някои въпроси, на които, надявам се, ще дадете конкретен отговор.

— Ще се постарая — каза Фишкин.

— Преди да дойда тук, ходих във вашата фирма и чух от телохранителите ви една история. Сама по себе си тя вече е криминално престъпление. Вярно ли е, че неизвестен млад мъж е нанесъл удари и обезоръжил вашите бодигардове, с което им е попречил да изпълнят задълженията си към вас?

— Вярно е — отговори Фима.

— И коя е причината за това нападение?

— Той ми взе касетофона.

— Кой?

— Този човек, очевидно той е телохранител на Лилия Васиリエвна Федотова...

— Мъжът, отнел касетофона, наистина ли е телохранител на Федотова? — обърна се адвокатът към следователя Чижов.

— Това не зная.

— И за какво му е притрябвал на този човек, телохранителя, вашият касетофон? — продължи да следва линията си адвокатът.

— Вероятно за да прослуша записа.

— И какво точно беше записано на касетата?

— Разговорът ни със следователката Федотова.

— Значи, телохранителят е имал важна причина, за да ви отнеме този запис. За какво се отнасяше разговорът ви?

— Беше засегнато името на едно високопоставено лице...

— По-смело, Ефим Аронович, по-смело!

— На вицепремиера Стрелникова.

— Твърде интересно! — подсвирна адвокатът. — И по какъв повод?

— Мисля, че Федотова постъпи непредпазливо, като опетни един член на правителството. Обвини я в тъмни сделки.

— Още по-интересно! И в какво по-конкретно се състоеше тази „непредпазливост“?

— Сега не мога да си спомня дословно, но може да се прослуша касетата.

— Ще поговоря с Федотова да изясня този факт — обади се следователят Чижов.

— Нека да обсъдим един друг въпрос — каза Вержбицки. — Аз прочетох вашето прекрасно написано изявление, с което изцяло и напълно се признавате за виновен в подправянето на подписа на бившия юрисконсулт, а понастоящем следовател Федотова. За съжаление пострадалите телохранители не внесоха яснота в произшествието, мълчат, но кой знае защо аз съм убеден, че сте написали това самопризнание не по своя воля. В противен случай е необяснимо защо преди това някакъв си мъж ще посегне на живота на вашите бодигардове? Така ли е, Ефим Аронович, или не е така?

— Разбира се, че не по своя воля! — оживи се Фима. — Отидохме в един двор, заплаши, че ще ме убие, и аз го написах. Че нали искам да живея?! Нали ми е мил животът?!

— Добре — пак се обади Чижов. — Ще проверим този факт. А графологичната експертиза?

Но Вержбицки не му обърна внимание и продължи да говори на Фишкин.

— И така, за мен всичко е ясно. Вашето престъпление е незначително. Смятам, че ще ви пуснат под гаранция. Разбира се, без право да напускате столицата. Сумата за гаранцията, с ваше разрешение, ще обсъдя с прокурора. За нищо не се тревожете, не се

разстройвайте, всичко ще се уреди. Да, за малко да забравя! — Анатолий Евгениевич отвори обемистото си куфарче и започна да вади оттам най-различни хранителни продукти. — Заповядайте, Ефим Аронович. Хайвер, пушено филе от риба, салам, вашият любим тоник...

— Върнете ги обратно в куфарчето и ги дайте за проверка — строго нареди Чижов.

Адвокатът го погледна и разпери ръце:

— Ама разбира се, веднага! Но всичко това са формалности и бюрокрация. Още не мога да свикна с тях!

От следствения арест адвокатът Вержбицки отиде при Федотова.

— Ще може ли да поговоря с вас, Лилия Василичевна? — попита той, влизайки в кабинета ѝ.

— Може. Но предварително знам за какво ще бъде разговорът.

— Предварително знае всичко само Господ Бог!

— Необходим ви е моят съвет как по-изискано да съставите оплакването, с което да натопите пред прокурора следователката Федотова за незаконосъобразни действия, нали така?

— „Да натопите...“ — намръщи се Анатолий Евгениевич. — Долавям школата на Турецки!

— С какво не ви харесва Турецки?

— Харесва, не харесва... Подобни неща не се обсъждат! Особено пък когато става дума за лъвове като Александър Борисович.

— Вие го познавате?

— И пак ще кажа, че това не е важно. Важното е друго.

— Какво именно?

— Това, че вие сте негов помощник, а значи той е в течение на вашите следствени и неследствени действия.

— Разбира се. Че как иначе?

— Нали и аз това казвам — не може иначе... Дойдох при вас, защото си помислих дали няма да ме почерпите с чашка кафе въпреки нашите обтегнати отношения?

— Според мен нашите отношения са си най-делови. Аз обвинявам, вие защитавате, а двамата заедно се стремим към едно. Истината.

— Така не става! Истината? Откровено казано, функцията на адвокатите не е да се стремят към истината. Нашата задача е да

защитим човека, обвинен в престъпление. Мисля, че в юридическия факултет са ви преподавали професори от старата съветска школа. Говорейки за истината, те изобщо си нямаха понятие какво представлява тя!

— Много и най-различни неща съм чувала за вас — откликна Лиля. — Ще ви почерпя с кафе — добави тя, докато слагаше чайника на котлона.

— И какво са ви наговорили за мен?

— Наговорили? — удиви се Лиля. — Да не се смятате за прочут артист, певец, писател или за още някаква звезда?!

— Но вие току-що сама казахте: „много и най-различни неща съм чувала за вас...“

— Чувала съм, но не са ми ги наговорили.

— Убеден съм, че сте чували само гадни клюки!

— Е, не само.

— И нещо хубаво?

— Да. Например че вие сте голям донжуан. Голям прелъстител на жените, съкрушаващ техните сърца.

— И кой ви е казал подобна глупост?! Цяла Москва знае, че съм женомразец и харесвам другия пол.

— Такива думи пред една жена — укорително поклати глава Лиля. — Нима това е истина?

— Да, аз се причислявам към така нареченото сексуално малцинство. Какво лошо има в това?

— По-рано тези неща бяха подсъдни. И водеха до немалко години в затвора — отбеляза следователката.

— По-рано не пускаха и под гаранция, а сега — моля, заповядайте! И колкото по-голяма е сумата, толкова по-бързо приключва делото.

— За гаранция ще говорите с Турецки или Меркулов.

— Именно с този въпрос ще се заема още днес. А вие, Лилия Василична, няма какво да криете. Вие сте лице, лично заинтересовано от изхода на делото, и бяхте отстранена от следствието съвсем справедливо.

— Зависи кой как гледа на това!

— Както и да го гледаш, то си е пълна глупост! Да нарушиш наказателния процес!

— Именно защото съм заинтересовано лице, аз сама се отказах от делото. Сега, както ви е известно, го предадох на Чижов.

— И правилно, има си закон и той трябва да се спазва.

— Не възразявам — замислено проговори Лиля.

— Сега вече не участвате в делото — усмихна се адвокатът, като поемаше чашата с кафе, — така че вече ще можем да си поприказваме открито.

— Искам само да ви напомня, господин адвокат, че независимо от всичко делото се разследва под ръководството на Турецки.

Адвокатът Вержбицки се задави.

— Колко много ви стряска тоя Турецки, все пак хич не го харесвате. Ужасно! — разсмя се Лиля.

— Най-добре е човек изобщо да си няма работа с такъв мастодонт.

— Турецки — мастодонт?! Та той е елегантен, строен, умен...

— Голям женкар, пияница и грубиян. С него човек дори едно кафе не може да пие!

— Че защо не? — възрази Лиля. — Може. И дори турско кафе.

— Бих искал, Лилия Василичевна, да прослушам касетата.

— Знаех си, че се самопоканихте на кафе единствено с тази цел! — отново се разсмя следователката.

— Щом чуя записа, веднага ще забравя, че именно вие сте ми го дали за малко, Лилия Василичевна.

— Защо да бързаме? Ще го изслушате след приключването на следствието, при подписването на протокола по смисъла на член двеста и първи от Наказателно-процесуалния кодекс.

— Ще бъде късничко.

— Може пък да се случи точно навреме. Фишкин приказва за някакво си петно, което съм искала да хвърля на вицепремиерката! Така че следствието и съдът ще решат кой кого петни.

— Това последната ви дума ли е?

— По този въпрос — да.

— Да минем тогава към един друг въпрос. Може ли да поговоря с вашия телохранил?

— Ще се опитам да ви предоставя тази възможност! — Лиля вдигна слушалката на телефона: — Владимир! Влез, ако обичаш!

Отсега ви моля да го извините, Анатолий Евгениевич. Той е простичък човек. Не се обиждайте, ако нещо бъде не както трябва...

В кабинета влезе Демидич и помещението веднага отесня, така поне се стори на адвоката.

— Това е господин Вержбицки. Води защитата на Фишкин. Има желание да се запознае с теб — поясни Лиля, обръщайки се към момъка.

С цялото си огромно тяло, също като мечка, Демидич се извърна към адвоката и го погледна. При този мрачен поглед Анатолий Евгениевич усети как сърцето му се сви и сякаш изведнъж спря.

— Владимир... Извинете, нямам честта да знам бащиното ви име...

— Афанасиевич — подсказа Лиля.

— Владимир Афанасиевич, вие сте телохранител на Лилия Василичевна, нали?

— Е и? — гръмко произнесе Демидич.

— Ами питам ви — така ли е, или не е така?

Демидич се обърна към следователката:

— Тоя какво, да не ме е взел в плен, а? Май ме подлага на разпит?

Анатолий Евгениевич изумено вдигна вежди.

— Володя — укорително произнесе Лиля. — Това не е разпит. Известният адвокат се интересува...

Момъкът пак изгледа Вержбицки и се обърна към Лиля:

— Той не ми харесва.

— Откровено казано, донякъде и на мен — засмя се следователката.

Демидич отново се обърна към адвоката и се надвеси над него, кажи-речи, целият.

Анатолий Евгениевич неволно зяпна и под мрачния, някак нечовешки поглед на момъка сякаш загуби ума и дума. Предпазливо стана, мина ребром покрай него и бързо изчезна зад вратата. Лиля не бе очаквала такава реакция.

— И таз добра, просто да му се не начуди човек! — възкликна тя.

Демидич се приближи до нея и я вдигна на ръце. Лицето му сияеше от нежна, добродушна усмивка.

— Мечок! Пусни ме веднага. Ще вземе да влезе някой.

Демидич внимателно я пусна на пода и я загледа мълчаливо с виновна усмивка.

— Сега тоя ще се раздрънка наляво и надясно!

— Ще мълчи — уверено отговори Демидич.

— Между другото, е обратен.

— Ми то си му личи — намръщи се момъкът.

Алберт Георгиевич доста се учуди, когато съгледа на вратата на кабинета си адвоката Вержбицки с разкривена от страх физиономия.

— Какво се е случило, Анатолий Евгениевич? — съчувствено го попита той.

— Как му е фамилното име на оня разбойник?

— Кой разбойник?

— Телохраниелят на Федотова?

— Откъде да знам? Струва ми се, вие говорихте с нашите момчета.

— Ами, мълчат като риби!

— В такъв случай ви съветвам да попитате в детективска агенция „Глория“. Неин директор е бившият подполковник от Московската криминална милиция Грязнов. Познавате го. Сигурен съм, че той с удоволствие ще ви помогне — издевателски допълни Городецки.

Анатолий Евгениевич приседна, наля си чаша минерална вода и я изпи на един дъх.

— Що за човек е той? — вече по-спокойно попита адвокатът.

— След като не знам името му, мога ли да знам що за човек е? — резонно забеляза Городецки.

— Простак с простак!

— Това вече на нищо не прилича! — избухна Алберт Георгиевич и тропна с юмрук. — Какво си позволявате, адвокате?

Вержбицки стреснато завъртя глава, мъчейки се да си обясни какво толкова си е позволил, по някое време съобрази и весело се разсмя:

— Но това не се отнасяше за вас! Как можахте да го допуснете?

— А за кого тогава?

— За никого — отговори след кратък размисъл Анатолий Евгениевич. — Казах го просто така.

— Имам чувството, че сте се запознали лично с телохранителя на госпожа Федотова — разтегна устни в усмивка Городецки. — Как е там Фишкин?

— Добре. Гответе пари за гаранцията.

— Парите са готови. Вашите интереси също са взети предвид. Сега мислете само за освобождаването под гаранция. Фима трябва да излезе на свобода. И забравете за разните му там телохранители и горили, оставете ги на мира. Ясно ли ви е, Анатолий Евгениевич?

— Абе на мен всичко ми е ясно, обаче със сърцето си чувствам, че телохранителят на следователя по особено важни дела ще ви развали настроението...

— Много чувствително сърце имате, господин Вержбицки — насмешливо отбеляза Алберт Георгиевич.

След като адвокатът си отиде, в кабинета влязоха четиримата пострадали телохранители на Фишкин.

— Разбирам ви, момчета, обидно е — подхвана Городецки.

— Но се налага да преглътнете това оскърбление. Не мога да ви заповядам, но ви моля да не предприемате нищо. Разбира се, колко му е да убиеш човек, обичайна работа, ами последиците? Какво ще кажете?

— Абе ние си мълчим — извърщайки поглед, отговори един от телохранителите. — Засега. За известно време.

— Някой от вас чувал ли е за „руските вълци“?

— Имаше такива. В Афганистан.

— И що за хора са?

— Хора ли? Че вие сам казахте — вълци. Същински вълци. Славата им се носеше из цял Афганистан. Страхотни момчета. Помня, че си имаха командир с прякор „Саргач“.

— Този прякор не идва ли от името му? — след като помълча, попита Городецки.

— Да. Саргачов им беше командир.

— И къде са сега тия „вълци“?

— Къде — в Москва! Не всички, разбира се, но повечето. Разправят, че Саргача ги бил уредил вече на работа.

— Къде?

— Малко ли банки има, разни там фирми и други учреждения, където ги лапват като топъл хляб!

Городецки отвори чекмеджето, извади пачка долари, отброи десет банкноти и ги подаде на най-близкия телохранител.

— Хиляда гуцера. За мълчанието. — Отброи още и добави:

— И още десет, за да забравите думите „за известно време“. Надявам се, ще ме избавите от каквито и да било обяснения?

— Ако това е заповед...

— Заповед, подкрепена с молба и парична премия. Виждам, че вече всичко ви е ясно. А сега си отивайте.

Младите мъже си тръгнаха.

„Значи ето какъв си бил ти, Валерий Степанович — командир на «руските вълци». Какво искаш, какви са целите ти, драги ми полковник? Дали пък не можеш да ми бъдеш с нещо от полза?“ Дълбоко бе скрил под маската на равнодушие голямата си обида от Ваня Монголеца бившият собственик на многобройните казина, ресторанти и тайни публични домове господин Городецки. Но той не е Тофик Алиев, не прати хората си на „война“ и смърт, няма и да ги изпрати, обаче страшната обида непрекъснато гризеше сърцето му. Той съзнаваше, че сега е загубил в борбата с Монголеца, но нали след днешния ден винаги настъпва утрешният и Алберт Георгиевич търпеливо чакаше своя час. Може би полковник Саргачов ще ускори настъпването на този час? И дето е речено, Городецки няма да пожали нищо. Ще му даде половината, дори всичко ще му даде, само и само да види Монголеца унижен, а най-добре — мъртъв. Така че би трябвало да намери начин на всяка цена да заздравя връзките си с полковника. Дали да не му предложи солидно участие във фирмата? Да го назначи за фиктивен представител в чужбина? Но щом като е дясната ръка на вицепремиерката — а Городецки добре познаваше госпожа Стрелникова, — значи няма да се полакоми за пари. Ами ако поеме издръжката на неговите „вълци“? Да им ушие униформи, да ги облече и обуе, да им осигури малки жилища, да ги въоръжи — с една дума, да създаде бойна мобилна група, готова при първата заповед да изпълни всяка задача? Това е идея, и то доста добра. Тогава вече Саргачов няма да устои. Разбира се, трябва да му направи това предложение под най-благовиден предлог. Но какъв? Как му липсва Фима! На секундата би го измислил, но какво да се прави, засега ще трябва да изчака, но пак добре, че му хрумна тази добра и най-важното — перспективна идея.

4.

„По-добре да нямаш много пари, а да имаш много приятели“ — така гласи известната руска поговорка, на която трудно би могло да се възрази. Разбира се, полковник Павлов не изчезна безследно, чисто и просто отначало той се смеси с тълпата, за да прикрие следите си, а после влезе в служебната стая за почивка на самолетните екипажи, където едва ли не от вратата съгледа свой добър приятел.

— Кого виждам?! — високо възкликна Павлов. — Юраа!

Набит мъж с пилотска униформа се обърна и разпери ръце:

— Тооля! Здравсти бе, момче, здравей!

Прегърнаха се и се разцелуваха, потупвайки се един друг по гърба.

— Защо си тук, а не на Шереметиево?

— Е — махна с ръка Юра, — сдърпах се с един тип! Нали си ме знаеш бе, Толик!

— Началството ли?

— Да. Яд ме е, разбира се, но срещу вятъра не се пикае!

— Да ми беше дръннал един телефон.

— Абе откровено казано, мина ми тая мисъл, но после се отказах.

— Жалко. Щяхме да намерим решение...

— А ти все там ли си, в „Детски свят“?

— Навсякъде съм, Юра. И там също. От път ли пристигащ, или заминаваш?

— Преди двацет минути се приземих. Преобличам се и хуквам към къщи! А ти що не ми дойдеш на гости, а? Връщам се от Петропавловск на Камчатка. Нося рибка, хайвер, омари...

— Може — с готовност се съгласи Павлов. — А към рибката ще купим и биричка!

— И водчица!

— А жена ти и децата къде са?

— Няма ги. Заминаха на село.

— Значи, всичко е тип-топ.

— Тука ли ще ме изчакаш, или ще дойдеш с мен? Връщам се веднага.

— По-добре да дойда с теб.

— Да тръгваме.

Двамата приятели минаха по тесен коридор и се озоваха в чиста уютна стаичка. Юра отвори шкафчето си, извади цивилен костюм и започна да се преоблича.

— А къде са рибата и хайверът?

— В колата.

— На паркинга пред аерогарата?

— Имаме си наши местенца. Безплатни.

— Чудничко значи.

— Готов съм, да тръгваме.

— Знаеш ли, Юра, ще ми се да излезем отзад. Може ли?

— Защо не? Всичко може. Да не ти се е лепнал някой на „опашката“?

— Позна! — разсмя се Павлов.

— И кой, ако не е тайна?

— При моята работа кой ли не ми се лепва — уклончиво отговори полковникът.

— Спирам с въпросите — вдигна ръце Юра.

Минаха през няколко коридора, после — покрай самата сграда и стигнаха на служебния паркинг.

— Мицубиши — отбеляза Павлов, когато Юра спря до бяла кола. — В Япония ли го купи?

— В Токио. Само за хиляда и петстотин в зелено!

— Добре е поддържан, изглежда като нов.

— Ами пътищата им не са като нашите. Качвай се.

Колата беше с тъмни стъкла и Павлов спокойно се настани на задната седалка.

По пътя си спомниха минали истории, много се смяха и се шегуваха. Павлов поддържаше веселото настроение, дори разказваше вицове, обаче мислите му бяха заети със съвсем други неща. Разбира се, майор Климов е съобщил вече на „Лубянка“ за неговото изчезване, вероятно дори е докладвал лично на Самсонов, и сега ще вдигнат всички на крак, ако вече не са ги вдигнали. Изключено е да се появява в апартамента си, на вилата или по местата, известни на колегите му.

Е, ще поостане тази вечер при Юра Придорогин, дори може да пренощува у тях, а после? Юра е свястно момче, няма да му откаже подслон, дори може да му предложи да поживее у тях известно време, още повече че след някой друг ден отново ще тръгне на път и ще си мълчи. Но има ли смисъл да се прибягва до този вариант? Трябва старателно да прецени всички „за“ и „против“, да се поотпусне и най-важното, да не губи самообладание.

Колата спря до четиринайсететажен блок.

— На кой етаж живееш?

— На последния.

Апартаментът на Придорогин беше тристаен, с малък балкон и просторна лежа, облицована с дървена ламперия и украсена с големи саксии с кичести декоративни растения.

— Вечнозелени ли са? — попита Павлов, като докосна с пръст твърдите листа.

— Донесох ги от Израел. От Йерусалим. Мислех, че няма да се хванат, а я гледай как избуяха!

На ложата имаше бамбукова масичка с плетени столове.

— Тук ще си прием! — реши Павлов.

— Харесва ли ти?

— Чудесно е, същински рай!

— Ей сега ще подредим масата.

— Юра, нека взема един душ с твое позволение.

— Добре, Толик, върви да се изкъпеш.

Горещите струи вода го ободриха и той сякаш започна да гледа на положението си някак отстрани. Да приемем, че експлозията е работа на Саргачов. Как би постъпил той, Павлов, ако е на мястото на Валера и при него дойде полковникът от ФСБ? Би довел работата докрай, би го премахнал като ненужен, използван реквизит. Кой знае, може пък китаецът да е получил заповед не само да взриви получателя, но и цялата оперативна група? Наистина, в къщата му не откриха взривно устройство, но обискът съвсем не бе професионално извършен — както си е редно, със специална апаратура, кучета и опитни сапъори. Не очаквах, не предвидиха това произшествие. А може би китаецът е решил да пожали живота на младите оперативници? Отнесе тайната в гроба си и вече никой не е в състояние да узнае истината. Не, не бива да ходи при Саргачов. Ами

ако отиде направо при Лариса, уважаемата вицепремиерка? В края на краищата тя му е задължена за главозамайващата си кариера. Но, естествено, те са в комбина със Саргачов, нали са мъж и жена, за всичко са се разбрали, всичко са обмислили и са стигнали до решение. Внезапно си спомни нощта, когато ѝ предложи да преспи с лидерите на демократичните движения, спомни си и как тя плака и рида, а после си отиде въпреки неговите настоявания да остане. Да, именно след онази нощ те вече нито веднъж не спаха в едно легло. Жените са злопаметни, да не говорим за Лариса. Тя не е забравила това оскърбление и ще си отмъсти. Ще издаде заповед и няма да го допуснат дори да припари в кабинета ѝ, ако ли пък го пуснат — жив няма да си иде. Всъщност той си има закътани местенца, където може да изчака, да преживее, изобщо да изчезне за дълго време, а после току-виж положението се оправило. Няма да оставят генерал Пестов в ръцете на Самсонов, сигурно вече се е вдигнал шум. А ако излезе на свобода, Пестов непременно ще намери начин да го оневини. И още една мисъл като мълния проблесна в съзнанието му. Да действа с контрафалц, да отиде в кабинета на Самсонов и да си признае вината, да прати по дяволите и вицепремиерката, и Саргачов, и генерал Пестов, да разкрие каналите, по които се внасят наркотици в Русия, да се разкае за обиколката в чужбина с Робърт Уест... Робърт Уест! Андрей Андреевич Василиев! Ето кой може да го спаси! Павлов дори се оживи при тази мисъл, а когато излезе от банята, отиде на ложата и видя масата, отрупана с червен хайвер, лъснало в мазнина филе от пушена риба и проблясваща бутилка водка, настроението му съвсем се повиши.

Пиха по една чаша и замезиха с риба, наляха си по втора.

— Ще взема да се обадя, докато съм, още трезвен — каза Павлов.

— Телефонът е в коридора.

— Имам мобифон.

Павлов набра един номер. Отсреща почти веднага вдигнаха слушалката.

— Здравейте. Търся Андрей Андреевич.

— Кой го търси? — попита мъжки глас.

— Негов приятел.

— Андрей е мъртъв.

Чуха се честите сигнали за свободно, отсреща бяха затворили.

— Какво се е случило? — попита Юра, когато видя преbledнялото лице на Павлов.

— Умрял е един приятел.

— Всички ще умрем — философски отбеляза домакинът. — Е, всеки с времето си. Да го поменем?

— Дали пък не сбърках номера? — промърмори си Павлов и извади бележничето си с телефони. — Не, всичко е точно.

— Млад ли беше?

— Мой връстник.

— А от какво? Нещо е боледувал?

Анатолий още веднъж набра номера на Уест.

— Извинете — каза той. — Пак съм аз. Току-що се връщам от командировка и не знаех, нищо не съм чул...

— Какво ви интересува? Ако искате да знаете кога е погребението, то ще бъде вдругиден на Пятницкото гробище. Ковчегът с тялото ще бъде изнесен в десет сутринта от жилището. Предполагам, знаете адреса, щом сте приятел на Андрей?

— Вие сигурно сте баща му? Андрей Зосимович?

— Да — чу се въздишка в слушалката. — Баща му.

— И Клавдия Владимировна ли пристигна?

— Да — стана по-приветлив гласът. — Сега вече вярвам, че сте му приятел...

— Как се случи това, Андрей Зосимович?

— Синът ми загина.

— Приемете най-искрените ми съболезнования, скъпи Андрей Зосимович.

— Благодаря — отговори бащата.

Павлов се изправи на крака, изпи чашата си, без да се чукне, седна отново и енергично потърка лицето си с длани.

— Трябва да тръгвам, Юра.

— Разбирам.

— От насилствена смърт е починал моят приятел — леко се усмихна Павлов.

— Досетих се. Може би все пак ще останеш? Няма да си пречим, къщата е голяма.

— Благодаря ти, приятел. Но се налага.

— Щом се налага, значи трябва. Все още ли си ерген?

— Абе нали знаеш, не е зле човек да се ожени, ама да не попада на зла жена.

— Я вземи това, хладилникът ти сигурно е празен... Чакай да го увия в нещо.

Когато слезе на улицата и измина известно разстояние, Павлов се спря. Не можеше да си обясни защо изведнъж реши да си тръгне от дома на своя гостоприемнен приятел, но някакво вътрешно чувство му подсказваше, че трябва да си отиде. Първо, не можеше да накисва Юра, кой знае как е завършила хайката на аерогарата, а че е имало хайка, беше сигурен, така че вероятно по някакъв начин са стигнали и до служебната стая за персонала, където, освен Юра имаше и други хора. Второ, съобщението за гибелта на Уест беше твърде неочаквано, то сякаш го тласна към спонтанното решение да избяга, да се скрие някъде, никого да не вижда и чува. Сега, след като се поуспокои, Павлов отново се върна към мислите за Саргачов. Трябваше да вземе някакво решение по отношение на него. Все пак не е толкова лесно да бъде убит един полковник от ФСБ, защото има специална подготовка, въоръжен е, и то не само с пистолет, разполага с много повече и похитри средства и е под въпрос кой кого ще очисти по-бързо, ако се наложи. Павлов и друг път бе попадал в критични положения, но тогава зад гърба си имаше могъща организация, незабавна свръзка, верни хора, които работеха не от страх или за пари, а по съвест. Сега той е в ръцете на Саргачов, но и Саргачов е в неговите ръце, двамата зависят един от друг и именно това обстоятелство трябва да се използва. Стигнал до това решение, Павлов облекчено въздъхна.

— Полковник Саргачов — чу той гласа на Валерий, след като набра номера му.

— Полковник Павлов.

— Къде си?

— В района на Ваганковското гробище.

— Сериозно? — засмя се Саргачов. — И там ли да се срещнем?

— Тръгвай. Ще те чакам пред входа.

— След половин час съм при тебе.

Валерий Степанович пристигна с кафявия си форд, слезе, огледа се и запали цигара. Павлов изчака няколко минути, за да провери дали

полковникът не е довел след себе си „опашка“, но нищо особено не забеляза и тръгна към него.

— Ще се поразходим ли? — кимна Саргачов към вратите на гробището.

Известно време двамата вървяха по алеята между гробовете и мълчаха.

— Все така ли ще мълчим? — попита Саргачов.

— Знаеш ли за произшествието в Хабаровск?

— Не с такива подробности като тебе, но основното ми е известно.

— Твоя работа ли е?

— Не съвсем. Аз не съм слагал бомбата в колата.

— Недей така, Валера. Не ми е до шеги.

— Влизам ти в положението. Как успя да се измъкнеш?

— Мълчешком.

— Виждаш ли, и ти започна да се шегуваш.

— Не ми беше трудно да се измъкна. Сега обаче не зная какво да правя. Реших да се посъветвам с теб.

— И правилно си решил. Един ум мисли добре, а три — още по-добре.

— Според поговорката умовете са два.

— Да, но ние сме трима. Ти, аз и Лариса Ивановна.

— Имах чувството, че сте ме зачеркнали от списъка си.

— Лошо мислиш за нас.

— Хубаво, лошо... Тези понятия са ми непознати. Мисля си, че в интерес на работата за тебе беше по-изгодно да ме отстраниш от пътя си в Хабаровск. Или не е така?

— Вероятно именно ти би постъпил така, както го каза. Но аз, Анатолий Сергеевич, съм човек от съвсем различно тесто. Освен теб в Хабаровск имаше и други хора. И между другото — наши, руски момчета. Те за какво са виновни?

— Все пак не съм се излъгал. Включил си хората на Монголеца, нали?

— Какво общо има тук Монголеца? — намръщи се Саргачов.

— Джек Кан, търговия с оръжие...

— Добре се ориентираш. Джек Кан.

— Значи оня китаец е бил негов човек?... Сега вече всичко ми е ясно.

— Успях да науча за арестуването на генерал Пестов и при това положение цялото ни начинание с ракетите се оказа безсмислено. Обадох се на Кан. Останалото ти е известно.

— Кой беше получателят?

— Има ли някакво значение, и бездруго не е между живите. Или е жив?

— Стана на парчета. Китаецът завърши със самоубийство. Глътна хапче с отрова.

— Намерихте ли ракетите?

— И още много други неща, освен тях... Тъй като добре си спомням последния ни разговор, искам да те питам за две неща.

Саргачов не каза нищо, само въпросително го погледна.

— Първото. Отново се връщам към поговорката. Ти каза един ум мисли добре, а три още по-добре...

— Да, точно така.

— За това обаче пречи нашето споразумение.

— Припомни ми го.

— Да прекъсна всякакви връзки с вицепремиерката.

— То си остава в сила.

— Значи все пак умовете са два?

— Под връзки имах предвид срещи, разговори, изцяло да се забрави миналото. Под минало разбирам всичко, което те е свързвало с Лариса Ивановна. А що се отнася до третия ум, нито ти, нито аз можем да минем без него. Ти си в безизходица. Спасението ти е само в третия ум.

— А сега другото. Все още ли сме в един екип?

— Ако си спомняш, Анатолий Сергеевич, аз казах, че няма да бъдем големи приятели. И всъщност това е така. Нито сме приятели, нито — врагове. Ние сме в една глутница. Съдбата ни събра.

— В какво се състои моето спасение?

— Ами помисли си.

— Вие, ти и Лариса Ивановна, можете да ми предложите само едно — далеч от очите, далеч от сърцето! А аз мога да изчезна и без вашата помощ.

— Никой не ти предлага да изчезваш. Днес или утре генерал Пестов ще бъде освободен. Но без тебе тук се е натрупала толкова работа, че ще се наложи Пестов да излезе в оставка. Единственият кандидат за неговата длъжност си ти.

Това беше толкова неочакван обрат, че Павлов се спря и учудено го изгледа.

— В такъв случай защо, по дяволите, избягах?

— Постъпи правилно. Засега Пестов все още не е освободен. Ако ти се беше върнал на „Лубянка“, щеше да му станеш съсед по килия.

— Значи не всичко още е загубено?

— Всичко тепърва започва.

— Как загина Робърт Уест? — попита Павлов след известно мълчание.

— Чух, че във вилата му станала експлозия.

— И кой знае защо, точно в неговата вила, нали! По всички други вили е спокойно, цари тишина и благодат, а неговата — гръмва!

— Попитай Александър Борисович Турецки. Може би той ще ти обясни... Да се връщаме, а?

— Добре.

Сбогуваха се при колата. Саргачов предложи да го откара, но Павлов отказа. Вървя пеша няколко квартала, като сегиз-тогиз се обръщаше, влизаше по магазини, изчакваше известно време, но „опашка“ не забеляза. После хвана такси и отиде в едно тихо и уютно гнезденце, където беше сигурен, че винаги го чакат.

Докато Саргачов и Павлов разговаряха на Ваганковското гробище, генерал-лейтенант Самсонов седеше в кабинета на директора на ФСБ. Полека-лека в органите бяха започнали да свикват с честата смяна на ръководителя на службата, дори някак се нагодиха към положението си и макар че дисциплинирано отговаряха „тъй вярно“ и „слушам“, всеки вършеше работата си както намери за добре. Но така беше до идването на новия шеф, бивш началник на президентската охрана. Прекалено придиричлив, дребнав и злопааметен се оказа бившият бодигард. Той помнеше всичките си заповеди, разпореждания, в него кипеше неизчерпаема енергия, но не беше професионалист, нямаше понятие от тънкостите в работата на разузнаването, а още по-малко на контраразузнаването. Обаче в интерес на истината той имаше твърд и открит характер. Ако си наумеше нещо, никой не беше в състояние да

го разубеди. По-рано хора като него са били наричани диктатори и това определение съвсем точно пасваше за характера на шефа на ФСБ. Той току-що бе изгледал озвучената касета, на която бе записана срещата на двама служители от ФСБ. От нея бе разбрал, че генерал Пестов е получил от някого заповед да бъде премахнат някой си Уест, а на свой ред Пестов е заповядал на подчинения си да пристъпи към изпълнението на заповедта, при това незабавно.

— И какво, заповедта изпълнена ли е? — след дълго мълчание попита директорът.

— Да. Робърт Уест загина.

— Кой е тоя Робърт Уест?

— Един гениален картоиграч.

— И каква връзка има между генерал Пестов и някакъв си комарджия?

— Именно с този въпрос се занимаваме в момента.

— При какви обстоятелства е загинал Уест?

— Във вилата му е станала експлозия, но аутопсията показва, че смъртта е настъпила от куршум, попаднал в сърдечната област. Заедно с него е загинал и един служител от отдела на Пестов.

— Той пък как е попаднал във вилата на комарджията?

— Уест е богаташ. Охраняваха го служители от отдела на Пестов.

— Нима това влиза в техните задължения? Или си нямат достатъчно работа? — повиши глас директорът.

— За това трябва да попитате самия генерал Пестов. Освен това подполковник Рябков, когото видяхте на записа, изчезна. Засега търсенето е без резултат.

— Предполагате, че са очистили и него.

— Да.

— Обади ми се премиерът и ме помоли да изясня всички тези проблеми — малко объркано отбеляза директорът.

— Според мен вече ги изяснихте.

— Да седи в ареста! — удари с длан шефът по бюрото си.

— Официално генерал Пестов е в служебна командировка... Само няколко души знаят, че е задържан: аз, вие, сега вече и премиерът, както и човекът, който го е помолил да ви се обади. Плюс сътрудника, който ни даде информацията.

— Не мога да схвана мисълта ви. А след час трябва да дам ясен и точен отговор на премиера.

— Ами именно това ще докладвате — че Пестов е в служебна командировка.

— Но премиерът знае къде е, нали ми се обади!

— И все пак вие така ще докладвате.

— Не. Нямам намерение да се занимавам с глупости — отсече шефът, след като се позамисли.

— В такъв случай го попитайте кой го е помолил да ви се обади.

— Е, неудобно е. Все пак не е някой си там Иван Иванич, нали!

— Неудобно е, когато човек напълни гащите — спокойно каза Самсонов, с което си върна за думата „глупости“. — Загинаха двама служители от ФСБ. Нови жертви ли ще чакаме?

— Я по-спокойно, генерале.

— Аз лично съм си много спокоен, но фактите, с които разполагам, са доста тревожни. Добре би било, ако случаят приключи само с два трупа, но се опасявам, че ще последват и други.

— Не преувеличавате ли опасността?

— Помолете тогава премиера да ви даде писмена заповед за освобождаването на Пестов от ареста — без да отговаря на въпроса му го посъветва Самсонов.

— Виж, това е идея — хвана се за предложението директорът. — А вие мислите ли, че ще ми даде?

— Не съм сигурен.

— Значи въпросът е решен — каза шефът и внимателно изгледа събеседника си. — А какво ви е мнението за полковник Павлов?

— Полковник Павлов е способен служител. Дори много способен — позабави отговора си Самсонов.

— Смятате ли, че ще се справи със задълженията на началник-отдел?

— Възнамерявате да назначите полковника на мястото на генерал Пестов? — попита Самсонов, като се стараеше да спечели време за размисъл.

— Да.

— Подкрепям становището ви.

— Моля да ме държите в течение на по-нататъшните събития — каза на сбогуване директорът и подаде ръка.

„Майната ти — изруга Самсонов, докато крачеше по коридора, — «по-нататъшните събития»! Господи, докога ще ни изпращат такива дръвници?! Но виж, за Павлов добре го каза, приятел, много добре! Сега вече няма да го търсим, сам ще се появи. Дори ще дойде на рапорт при мен. Амбициозна и упорита жена сте вие, госпожо Стрелникова! Или нямате друг изход? Но така или иначе направихте грешка, и то немалка. Ами така нареченият ваш съпруг от венчилото? И за най-големия идиот е ясно, че ще трябва да очисти полковник Павлов, вашия стар приятел! А може би пък сте го пожалили? Или просто не успяхте?“

Когато се прибра в кабинета си, генерал Самсонов нареди издирването на Павлов да бъде прекратено.

При обиска в апартамента на Андрей Василиев бяха открити множество пръстови отпечатъци по мебелите и по най-различни предмети. Турецки бързо получи дактилоскопската карта на Саргачов. С вицепремиерката обаче въпросът бе по-сложен, не беше толкова лесно да се открият образци от нейните пръстови отпечатъци, затова следователят бе принуден да се обърне към генерал Самсонов. След два часа на бюрото му вече се мъдреше красива кристална гарафа с изящна чаша за вода. Експертите криминалисти установиха идентичност между следите от пръсти, намерени по различни предмети в апартамента на Василиев, и пръстовите отпечатъци в дактилоскопската карта на Саргачов, както и тези върху гарафата и чашата, взети от кабинета на Стрелникова. Стана ясно, че полковник Саргачов и госпожа Стрелникова са посещавали апартамента на Уест, в което впрочем Турецки изобщо не се съмняваше, но сега вече поне разполагаше с някакви доказателства за този факт. Обаче за сериозен разговор със заподозрените не достигаше една доста съществена подробност: трябваше да се докаже, че те са били в апартамента на Уест в деня на неговото убийство, а също така и че именно те са дали заповедта за отстраняването на гениалния картоиграч.

— Мисли, Слава, мисли — за кой ли път вече повтаряше Турецки на своя приятел, — как да докажем, че имат вина за смъртта на Андрей Уест?

— Само ако си признаят. Друг начин няма. Трябва да ги приберем — намръщено отговаряше Грязнов.

— Абе ти си знаеш само едно! Да ги приберем! Размърдай си малко мозъка!

— Излез им с блъф. Подложи ги, така да се каже, на високо напрежение. Притисни ги до стената, в тая работа си спец.

— Кого бе? Кого ме съветваш да притисна?

— И двамата. Имаш им пръстовите отпечатаъци. А Уест е избягал от апартамента си като луд. Щом влязат в кабинета ти, ще пуснеш марша. Погребалния! И те ще проговорят. Марша, дето е записан на касетата. Мисля, че именно така са дали заповед за убийството на Уест.

Турецки погледна приятеля си и весело се разсмя:

— Слава, Славаа, косите ти побеляха, а умът ти още не е дошъл!

— Върви тогава да гониш Михаля — обиди се Грязнов. — Нали изчака да ти вземат Фишкин, ще дочакаш и тебе да забършат. И те ще го направят на драго сърце!

— Фишкин не са ми го взели, а просто го преместиха от един затвор в друг. Но сега в кабинетите на началниците се монтират западногермански климатици. Знаеш ли от кого?

— Ами то това си е рушвет. Днес климатици, утре — гаранция. И чао, Фима, шапка на тояга!

На вратата деликатно се почука. Влезе Алексей Петрович Кротов, неотразимият агент на всички московски оперативни ведомства. Той се ръкува с Турецки и Грязнов, седна до масата и извади своя „Беломор“.

— Не ни мъчи, Алексей, ами казвай какво има — не издържа Слава.

— В Хабаровск е загинал Дмитрий Николаевич Скворцов — каза Кроткия и млъкна.

— Дима Скореча?

— Той.

— Разчистване на сметки? — попита Турецки.

— Едва ли. Подробности не са ми известни, но се знае, че е трябвало да получи „стока“.

— Сигурно наркотици? — предположи Грязнов.

— Наркотици Монголеца си има с тонове във Воронеж.

— А тогава каква е била „стоката“ според теб?

— Вероятно оръжие.

— Това са твои предположения, нали?

— Със сигурност знам, че напоследък Монголеца се сближи с Гирихан, а на чеченците им трябва оръжие. Особено ракети.

— Все пак успя ли да научиш защо толкова са си домилели един на друг? Имам предвид Монголеца и тоя Гирихан — поинтересува се Турецки.

— Казаха ми, че Монголеца му изплащал дълг.

— Какъв?

— Чеченците не са подкрепили Тофик Алиев при разчистването на сметките, а са имали подобна възможност. Стояли са настрана, все едно че нищо не се случва. А ако Гирихан се беше намесил, Монголеца бая щеше да се озори.

Извън телефонът. Турецки вдигна слушалката, изслуша мълчаливо каквото му казаха и лаконично отговори:

— Тръгвам незабавно. — После погледна Кроткия и попита: — Това ли е всичко?

— По принцип да, като се изключат някои дребни подробности, които скоро може да прераснат в големи проблеми.

— Вашите сведения са много важни, Алексей Петрович. За дреболиите поговорете с Грязнов.

Турецки провери съдържанието на куфарчето си, помахаша с ръка и изчезна зад вратата.

Полковник Павлов беше ходил в кабинета на директора, получил бе заповедта за назначаването си като началник-отдел и сега отиваше в кабинета на генерал Самсонов.

— Моите поздравления — усмихнато го посрещна генералът, но не му подаде ръка, нито го покани да седне.

— Благодаря, Николай Василиевич — отговори Павлов, като същевременно поглеждаше към младоликкия стегнат мъж, застанал до прозореца.

— Значи ще работим рамо до рамо — продължи генералът, размествайки нещо по бюрото си.

— Така излиза — усмихна се Павлов и неочаквано потръпна, когато срещна острия пронизителен поглед на Самсонов.

— Приближете се — чу той заповедта. — Седнете. Моля да ми обясните как се озовахте в компанията на този господин?

Генералът подаде една снимка, на която Павлов бе фотографиран с Робърт Уест.

— Да ви помогна ли, полковник? — попита Самсонов, вперил очи в мълчащия Павлов. — Александър Борисович!

— Старши следовател по особено важни дела при Главната прокуратура, Турецки — представи се Александър. — Какво ви интересува, Николай Василиевич?

— Ако все така продължава да мълчи, ще се наложи вие да разкажете всичко, което ви е известно за контактите на Павлов с Робърт Уест.

Павлов мълчеше.

— Започвайте, Александър Борисович.

— Името на мъжа, който седи до Анатолий Сергеевич, е Андрей Андреевич Василиев с псевдоним Робърт Уест. Изключително талантлив играч на карти и по-конкретно на „двайсет и едно“. Повече от година е работил за Алберт Георгиевич Попов-Городецки, като, кажи-речи, е обрал касите на доста казина из цяла Русия, а по-късно е минал под „опеката“ на нашия събеседник. Заедно с Уест полковник Павлов е направил голяма обиколка из Европа и Щатите. Играта на Уест е била безпощадна и неотразима. Сумите, спечелени в европейските и американските казина, възлизат на милиони долари...

— И къде са сега тия парици? — простовато присви очи Самсонов.

— По-добре попитайте полковника.

— То той мълчи! Или вече имате желание да кажете нещо, Анатолий Сергеевич? Ето на, мълчи! Продължавайте, Александър Борисович!

— След завръщането си от чужбина Павлов се е срещнал с небезизвестния Ваня Монголеца в едно ресторантче на „Пречистенка“...

— Срамота, полковник от ФСБ с всепризнат бандит?! — поклати глава генералът. — И за какво са разговаряли?

— За какво могат да разговарят двама партньори? За наркотици, за тайните складове във Воронеж, за убийството на Уест...

Турецки блъфираше, всъщност не знаеше съдържанието на разговора, но блъфът му излезе сполучлив.

— Аз нямам нищо общо с убийството на Уест — глухо проговори Павлов.

— Момент — каза Самсонов, вземайки от бюрото някакъв лист. — „Установено е, че А. А. Василиев е въвел в паметта на компютъра си повече от сто хиляди комбинации за играта на карти. При обиска на апартамента му компютърът не бе открит...“ Това съм го приготвил за вас, Александър Борисович.

Заповядайте. Не съм чел по-нататък, но от този доклад вие ще узнаете кой е източникът на получените сведения.

— Всъщност компютъра ли търсехте в апартамента на Уест, Анатолий Сергеевич? — попита Турецки. — Намерихте ли го, или ви попречиха?

— Значи ви е известно, че някой е попречил? — поинтересува се Самсонов.

— Естествено!

— И кой?

— Полковник Саргачов. Валера.

— Валера ли — изхъмка Павлов. — Познавате ли го?

— С него се познаваме от много години.

Мълчанието на Павлов се оказа в негова полза, той разбра какво точно искат да узнаят от него и сега пресмяташе дали не може да извлече изгода от по-нататъшните си действия.

— Бих могъл да опровергая тази информация или поне да взема мерки за нейното опровергаване, но не искам. Чувствам се уморен от всичко това — поде накрая Павлов.

— Да продължа ли, Николай Василиевич? — обърна се Турецки към генерала.

— Ами щом като той е уморен...

— Николай Василиевич, пределно ясно ми е какво искате от мен — обади се пак Павлов.

— И какво?

— Да работя за вас.

— О, не за мен, гълъбче — отговори след кратко мълчание генералът. — А за Русия.

— Нима вие все още вярвате в нещо, другарю генерал? — усмихна се Павлов.

— Дори във вас вярвам, макар че сте вече почти изпечен негодник... Мълчете, полковник! Аз нямам предвид интимните ви отношения с госпожа Стрелникова, нито личните ви сметки в

швейцарски банки или връзките ви с престъпните групировки, аз говоря за това, че вие, заедно с генерал Пестов сте участвали в корумпирането на служителите от отдела. А по-рано, преди да се срещнат с вас, те бяха добри момчета... Не апелирам към вашата съвест, вие отдавна я нямате. Ще ви притисна да работите от страх. Страх от смъртта. Вие имате само един изход, ако ви е скъп животът.

— Какъв?

— Да изпълнявате моите указания.

— И това ще ми гарантира безопасността?

— Във всяко отношение. Но уви, не мога да ви дам гаранции, що се отнася до Саргачов и вицепремиерката. А може би вие сте най-застрашен именно от тяхна страна.

— Не е ли все едно от кого ще получа куршум в челото? — нервно се усмихна Павлов. — Краят е един.

— Като началник-отдел вие ще имате добра охрана. Това е първото. И второ — някои ваши действия могат да неутрализират резки постъпки от противната страна.

— Говорете открито, другарю генерал-лейтенант! Искате да издам вицепремиера Стрелникова?

— Не само това. Ще разкажете всичко, което ви е известно.

— Всичко, което ми е известно, директно и в най-малки подробности е свързано с името на вицепремиерката. Но дори сега да ви напиша цял том със спомени, повярвайте ми — дори косъм няма да падне от главата на Лариса Ивановна!

— Вие първо го напишете, а после ще видим. Впрочем защо трябва да пишете? Можете да продиктувате всичко на касетофон, показанията ви ще бъдат напечатани, след което ще трябва само да ги подпишете.

— Струва ми се, че все още не съм си дал съгласието...

— В противен случай незабавно ще бъдете арестуван. Можете да станете съсед по килия на генерал Пестов.

— Генералът не е освободен?

— Той ще стои в ареста дотогава, докато съберем всички доказателства за неговите престъпления.

— Съгласен съм — отговори Павлов след продължително мълчание.

— Работете — ставайки, каза Самсонов и се усмихна. — Имало е защо да ви хваля толкова пред шефа. Вие наистина сте способен и най-важното, разбран и съобразителен служител.

— Да започваме ли? — обърна се Турецки към Павлов, когато генералът напусна кабинета си.

— Не разбрах нещо за интимните ми отношения с вицепремиерката — проговори Павлов. — Ще ми обясните ли?

— Какво да ви обяснявам? Имали сте ги.

— Ас доказателства разполагате ли?

— И то доста живописни.

— Покажете ми ги.

— Може би няма смисъл?

— Горя от любопитство!

Турецки сви рамене, отвори куфарчето си, извади снимките, на които бяха увековечени твърде фриволните любовни игри на Лариса и Анатолий в хотелската стая, и разперени като ветрило, ги сложи пред Павлов.

— Хонконг! Да, Хонконг. Е какво можеш да получиш от този шибан град? Само неприятни изненади... Чувал съм, Александър Борисович, че и вас си ви бива по тая част?

— О, не мога да се меря с вас! Жени от такъв ранг не съм имал.

— Всички са еднакви...

— Грешите. Всички са различни.

— Точно така, бива си ви! — разсмя се Павлов.

— Коров човек сте — искрено се учуди Турецки. — Друг на ваше място сега би плакал.

— Да, но друг — проточи Павлов, измъквайки от вътрешния си джоб плоско шишенце от сребро с винтова капачка. — Искате ли да се почерпим?

— С удоволствие, стига да е без отрова.

— Чиста е. Това няма двойно дъно. А ето това — той извади от другия си джоб още едно, но по-малко шишенце — е с двойно дъно. Погледнете отдолу. Виждате ли бутончето?

— Виждам го.

— Натискаш, разклащаш, пиеш и — край!

— Ами ако не го натиснеш?

— Няма проблеми, сега ще ви покажа.

Полковникът отвинти капачката и отпи голяма глътка.

— И все пак предпочитам да пием от другото, без двойното дъно — каза Турецки.

— Усещам, че ще се сработим добре — усмихна се Павлов. — Откъде ще започнем?

— От самото начало. От запознанството ви с Лариса Ивановна Стрелникова...

Валерий Саргачов преувеличи малко, когато каза, че е телефонира на Джек Кан. Не беше в негов интерес да му се обажда, в противен случай у мафията биха се появили съвсем основателни подозрения, тъй като деловите им отношения нямаха нищо общо с търговията на оръжие. Полковникът бе получил касетата с шифрвания запис от един сътрудник на Кан с доста голям риск и срещу огромна сума долари. Саргачов си имаше свои разбирания за честта. Беше готов да извърши престъпление, за да спаси любимата жена, обаче никога нямаше да допусне оръжие с огромна разрушителна сила да попадне в ръцете на един бандит. При всички случаи тази касетка щеше да бъде предадена — ако не на Павлов, то в органите за безопасност. В този момент се появи Павлов, така че възникна възможност с един удар да бъдат убити два заека. Там е работата, че отстраняването на получателя, човек на Монголеца, бе предрешено и нямаше никаква връзка с арестуването на генерал Пестов. В случай че получателят попаднеше жив в ръцете на органите, следата щеше да отведе към Монголеца, а не след дълго — и към вицепремиерката. Ракетите с атомен заряд са твърде сериозна работа, така че никакви връзки нямаше да помогнат на Лариса. Но Саргачов имаше и друга идея. Можеше да се случи така, че заедно с получателя на „стоката“ завинаги да изчезне и полковник Павлов. Всичко зависеше единствено от решението на Монголеца, с когото Саргачов се срещна. След като узна, че Пестов е арестуван, а за Хабаровск със самолет е заминала оперативна група и няма никакво време за други решения, Монголеца не се поколеба. „Жалко за Скореча, но няма какво да се прави — каза той. — Благодаря за съобщението.“ Саргачов му намекна, че в групата има един човек, от когото не е зле да се отърве, но на това предложение Монголеца отговори: „С ФСБ не воюваме. Собствената кожа ни е по-скъпа.“ И тутакси пред Саргачов телефонира в Хабаровск и заповяда да се пусне в ход вариантът с кодовото име

„Змия“. „Смятате, че заповедта ви ще бъде изпълнена, така ли?“ — не повярва Саргачов. „Да, съвсем точно и в определеното време. При нас не е като в армията.“ И наистина заповедта бе изпълнена, на което стана свидетел именно полковник Павлов. Тогава Саргачов за първи път си даде сметка с каква сериозна сила разполага Монголеца, изобщо всички мафиотски структури в Русия. Прегледа секретните материали и стигна до извода, че живее в страна, пълна с престъпници, които изцяло са я разграбили. Бившият помощник на президента отхапа огромно парче от баницата и избяга в чужбина, сега го издирват, но и сто години да го търсят, няма да го намерят — не търсят където трябва. Един голям военачалник подари на Чечня въоръжение за цяла армия, колко е взел срещу това — само Господ знае, уж го попритиснаха, ама нищо не излезе, размина му се и отново яхна коня, пак е по върховете, сега оглавява цяло министерство. Сякаш в бездънна каца потъват милиардите рубли, изпращани в Чечня, затова пък като гъби растат по най-красивите места на Подмосковието генералските вили. За едни брадва, а за други сватба...

— Здравей, командире... — чу Саргачов плътен баритон, вдигна глава и видя Демидич.

— Здравсти. Закъсняваш — почука Валерий часовника си.

— Ми ти каза в градинката на „Кропоткинска“, а не посочи на кое място.

— Как я караш, Демидич?

— Нормално.

— Чух, че са те повишили?

— За какво говориш, командире?

— Станал си телохранител на следовател от Главната прокуратура!

— Каквото ми наредиха, това правя.

— Каква е заплатата? Стига ли?

— Защо ме извика, командире? — намръщено попита Демидич след кратко мълчание.

— Да те предупредя за една опасност.

Демидич бегло го погледна и неопределено изхъмка.

— Защо взе касетофона от господин Фишкин?

— Не обичам, когато някой иска да направи лошо на жена...

— А телохранителите за какво преби?

— Че кой ги е пребил?

— Да не би аз?!

— Не съм виждал никакви телохранители — мрачно отрече

Демидич.

— Ти си осъден, Демидич. Могат да те пречукат всеки момент.

— Интересно...

— Нищо интересно не виждам.

— Интересно откъде знаеш всичко това?

— Забелязвам, че вече умееш да правиш връзки между нещата.

Или някой те е научил?

— Недей така, командире...

Известно време двамата мълчаливо пушиха.

— Аз се ожених, Демидич — тихо каза Саргачов.

— И на сватбата значи не ни покани...

— Нямахме сватба. Само се венчах.

— Пред Бога си е по-сигурно.

— Венчах се за жената, която обичах още от момче. Обичам я и сега. До смърт.

— Това е хубаво — солидно одобри Демидич. — Така трябва.

— Защо не питаш коя е тя?

— Че защо да питам? Щом я обичаш, това е достатъчно.

— Тя е важен човек, Демидич. Член на правителството.

— Стрелцикова?

— Позна — усмихна се Саргачов.

— Е, то е съвсем близко до ума. Само една жена има в правителството.

— Трябва ми твоята помощ — пристъпи към въпроса Саргачов.

— Казвай, командире.

— Преди да стане вицепремиер, Лариса е оглавявала женското движение. То е имало делови отношения с някакви търговски банки и фирми. И Лариса е подписвала разни книжа...

Саргачов замълча, като обмисляше как по-непринудено да мине към повода за срещата, но Демидич го изпревари:

— Кажй си, командире, че искаш да взема тия книжа и да ти ги дам, нали така?

— Приятно е да разговаряш с умен човек — широко се усмихна полковникът.

— Абе, командире, като виждам цялата тая мръсотия наоколо, вече ми е ясно, че всеки гледа да докопа голям кокал, докато може и все още има!

— За тая работа ще получиш десет хиляди долара. Като аванс — две хиляди и петстотин.

— Нее — отказа Демидич. — Като ги донеса, тогава ще приказваме. Това ли е?

— Кога да ги чакам?

— Ще ти звънна. А на ония фишкинските копелета кажи, че ще им откъсна топките.

— Вече им казах.

— Тогава защо ме стряскаш бе, командире? — укорително го погледна Демидич.

— Отдавна не се бяхме виждали, а знаеш, че хората се променят.

— Да бе, да — намръщено промърмори Демидич. — А сега да тръгвам.

Саргачов му стисна ръка, изпрати го с продължителен поглед, стана от пейката и закричи по алеята. Внезапно спря и се плесна по челото.

— По дяволите!

— Не споменавай дявола, момче — каза минаващата покрай него старица, — не е на добро!

Настигна Демидич на пешеходната пътека, когато вече прекосяваше улицата.

— Не ти казах най-важното!

Момъкът въпросително впери в него очи.

— Трябват ми три документа...

— Фалшивите? — прекъсна го Демидич.

— Точно те.

— Много си се запъхтял, командире — усмихна се момъкът. — Я си поеми дъх.

Вече в колата, когато си припомняше разговора с Демидич и неговите реакции, Саргачов за секунда се усъмни дали бе постъпил правилно, дали не е сбъркал, като е бил толкова откровен, но той добре познаваше упорития характер на момъка и си даваше сметка, че може да му се въздейства само по този начин. Със заповед не може да го принуди, работата е твърде деликатна. И няма друга възможност да

получи документите от следователката Федотова, освен чрез бившия си подчинен.

Демидич завари Лиля Федотова много разстроена.

— Пуснали са Фишкин! — отговори тя на въпросителния му поглед. — Под гаранция от два и половина милиона долара.

— И всички вие се съгласихте?

— Не, аз подадох оплакване. До главния прокурор.

— Ами добре тогава.

— Демидич, Демидич — въздъхна Лиля. — Ти май още живееш с илюзиите от съветско време, но сега вече имаме демокрация!

— Прокурорът при всяка власт си е прокурор. А работата е ясна.

— Знаеш ли колко трае едно следствие?

— Няма да е цяла година я!

— Ще го проточат и повече! Но аз ще накарам Турецки и Чижов да направят всичко възможно, за да го приключат по-скоро. Макар че има ли смисъл? Фишкин вече е на Бахамските острови!

— Ще го спипаме.

— Веднъж вече успя, Володя, но втория път можеш да си изпросиш някой куршум.

— Абе днес кой откъдето ме види, все ме стряска... — ухили се Демидич.

— И кой друг, освен мене?

— Един приятел. Наскоро се е венчал.

— Да не е бившият ти командир?

— Я как позна! — удивено възкликна Демидич.

— Кои са ти приятели? „Афганците“. А доколкото знам, само един от тях се е венчал. Саргачов. Или има още някой?

— Има...

— Не ме баламосвай, Демидич!

— Ами... такавата... Защо не ми дадеш ония документи?

— Кои документи?

— На Фишкин.

— Да ти кажа ли какво е поискал от тебе Саргачов, или ти сам ще ми разкажеш? — бавно попита Лиля.

— Опитай...

— Върви си, Демидич — махна с ръка Лиля. — Няма да ги получиш.

— Само за една вечер ми ги дай. След ден-два. И още същата вечер ще ти ги върна.

— Какво си намислил, Демидич?

— За една вечер — повтори момъкът, извръщайки очи. — Трябват ми. Знаеш, че току-тъй няма да ти ги искам.

— Саргачов е опасен човек, Володя — заговори сериозно Лиля. — Много опасен.

— Само за една вечер — упорито настоя Демидич.

— Ще си помисля — отговори Лиля.

На погребението на Андрей Василиев дойде много народ. И все хора от света на бизнеса. Речи нямаше. Чу се, че бащата на Андрей е забранил. Турецки стоеше встрани, в сянката на едно дърво, като изчакваше момента, когато тълпата ще се разотиде и той ще има възможност поне за малко да поприказва с родителите на Андрей. Чуха се глухите удари о капака на ковчега и скоро се оформи пресният гроб, върху който гробарите натрупаха скъпите венци и букети цветя. Изпращачите на покойния бавно се отправиха към изхода на гробищата. При гроба в скръбно мълчание останаха застинали само две фигури — майката и бащата. Турецки загаси цигарата и тръгна към тях, но внезапно се спря — откъм черквата идваше стройна жена с широкопола шапка. В нея позна Лариса Стрелникова. Тя дойде при гроба и постави върху купчината цветя няколко жълти рози.

— Моите съболезнования, Андрей Зосимович и Клавдия Владимировна — чу Турецки гласа на Лариса Ивановна.

И в следващия миг тишината на гробищата внезапно бе нарушена от нечовешки сърцераздирателен писък.

— Проклетата да сиии! Вещицааа!

Андрей Зосимович се втурна към жена си, прегърна я и започна да ѝ шепне нещо успокоително, като я поведе по алеята към изхода. Стрелникова застина неподвижно като ударена от гръм. Турецки се забърза след двамата старци, по някое време се обърна назад и видя, че при Лариса е дошъл Саргачов.

— Извинете — спря Турецки родителите на Андрей. — Съзнавам, че моментът е съвсем неподходящ, но моля да ме разберете. Името ми е Турецки. Аз водя следствието за убийството на вашия син.

— Чуваш ли, Андрюша?! Убили са го!

— Вашите документи! — изкомандва по армейски Андрей Зосимович.

— Моля, заповядайте.

След като прочете служебната му карта, Андрей Зосимович каза:

— Трябва да поговорим с вас.

— Тук е телефонът ми и адресът на прокуратурата — подаде му визитката си следователят. — Можете да ме търсите по всяко време.

— Не, трябва да говорим още днес. С кола ли сте?

— Да.

— Да тръгваме тогава, живеем наблизко.

— Нима не сте отседнали в апартамента на сина си?

— Имаме си свое жилище — малко сухо отговори Андрей Зосимович.

Докато настаняваше родителите на Андрей в колата, Турецки видя с крайчеца на окоото си, че Саргачов и Лариса Ивановна излизат от вратата на гробищата. Вероятно и Саргачов го беше забелязал.

Апартаментът на Василиеви се намираше в стара къща, строена още през миналия век. Той се състоеше от две малки стаи и просторно антре. Таваните бяха високи, гипсови, прозорците — широки, а навсякъде бе постлано с протрити стари килими.

В по-голямата стая бе сервирана траурна трапеза. Посрещна ги възрастна жена, сестра на Клавдия Владимировна.

— Ние живеем на село, във Владимирска област — поясни Клавдия Владимировна, — а тук Феня е стопанката.

— Заповядайте — покани госта си Андрей Зосимович. — Нека да поменем нашия Андрюша.

Сестрите се прегърнаха и заплакаха.

— Хайде, стига вече, оплакайте го — строго каза Андрей Зосимович и вдигна чаша. — Светла ти памет, сине!

На масата бе сложен портретът на Андрей в траурна рамка.

— Светла му памет! — каза и Турецки, взирайки се в красивото младежко лице на покойния.

Сестрите отново си поплакаха, припомняйки си разни случки с Андрюша, колко добър, умен и отзивчив е бил, как е бил готов да свали и ризата от гърба си за приятелите, колко добре се е учил и колко способно момче с бъдеще е бил.

— Я идете да си поплачете в другата стая — прекъсна спомените им Андрей Зосимович. А когато двете жени излязоха, впери строг поглед в Турецки. — Трябва да знам с какво се е занимавал синът ми и ако може — подробности за неговата смърт.

— Той нищо ли не ви е говорил за работата си? — предпазливо попита Турецки.

— Казваше, че се занимава с бизнес.

— По принцип не ви е излъгал. Онова, с което се занимаваше, също би могло да се нарече бизнес.

— Не искам да ме съжалявате — остро каза Андрей Зосимович. — Трябва да знам истината. От това зависи по-нататъшният ни разговор.

Все пак, за да щади бащините му чувства, Турецки старателно подбираше думите си, когато разказваше за Андрей, и някак съвсем естествено обрисова образ на човек, който поначало е добър, но е попаднал сред изпечени престъпници, използвали гениалните му способности. Турецки не скри и подробностите около неговата гибел, като премълча само за изстрела на бодигарда.

— И той е бил престъпник като господарите си — строго заключи след дълго мълчание Андрей Зосимович.

После стана и свали от малкия бюфет продълговатото ковчеже със старинна изработка, натисна две малки пластинки отстрани и капакът със звън се отвори.

— Това е изделие на майстори от Севера, със секретни заключалки. Можехме да го отваряме само двамата с Андрей. Прочетете това писмо, Александър Борисович — подаде му той един лист.

„Скъпи мамо и татко! Дори не знам дали постъпвам правилно, като ви оставям тази бележка, но не мога да споделя с никой друг онова, което ще ви пиша. Предчувствам, че ще умра, или по-точно, че скоро ще загина. Страшно е, когато те предаде любимият човек. Знаете, че цял живот обичах само една жена — Лариса...“

По-нататък следваха задраскани редове.

„Пред мен се отвори дълбока пропаст. Аз бях лъган и мамен от хора, които гледаха собствените си користни интереси. Няма да ви обяснявам как печелех парите, ще подчертая само, че не са крадени, а спечелени с труд. Мечтата ми беше да създам картинна галерия, дори вече успях да откупя някои творби: няколко картини и гравюри на руски художници, които бяха собственост на частни колекционери на Запад. Сега се намират в апартамента на Арбат. Искях да нарека галерията «Василиевска». Любовта ми към Лариса ме погуби...“

И пак така бяха задраскани следващите два реда.

„Татко, оставям ти някои документи, оформени на твое име. Парични сметки в няколко банки, завещание за вилата, апартамента, колата и цялото ми имущество. Както виждаш, документите са подготвени отдавна. Това е всичко, което исках да знаете. Не казвам сбогом, а довиждане. Ако остана жив, ще започна нов живот. Но не съм сигурен, защото съм заобиколен от бездушни и страшни хора. Целувам ви.

Андрей.“

— Тук са книжата — подаде Андрей Зосимович една папка на Турецки.

— Не се обиждайте, но ние сме длъжни временно да ги конфискуваме, за да ги проучим. Вероятно те ще хвърлят някаква светлина върху убийството на Андрей — отговори Турецки и се приготви незабавно да напише протокол за изземването.

— Цялото богатство на сина ми ще бъде използвано за покупка на картини — заяви Андрей Зосимович, — както ни е завещал. Можете ли да ми дадете някакъв съвет в това отношение? Не съм много вещ по подобни въпроси.

— Колкото до юридическата страна при уреждането на наследството, можете да разчитате на мен. Ще ви намеря добър адвокат. А за продажбата на недвижимата собственост... Ще трябва да изчакаме, докато свърши следствието. Ако се установи, че парите са придобити по некриминален начин, всичко ще бъде ваше.

— Тук — потупа с длан по папката Андрей Зосимович — има книжа, които потвърждават, че на името на сина ми са внесени пари в швейцарска банка. Ето го сертификата, картончето с номера на сметката и сумите.

— Отлично, засега ще вземем всичко, а с останалите въпроси ще се заеме адвокатът, който ще ви препоръчам. Той е честен и опитен професионалист.

— Бих искал да не се протакат нещата.

— Значи още днес ще ви се обади. — Турецки отново плъзна поглед по писмото. — Има задраскани редове. С ваше позволение ще вземем и това писмо. Ще ви изпратя копие.

— Добре.

— Благодаря, Андрей Зосимович. А сега имам няколко въпроса. Очевидно синът ви не е идвал често в този апартамент?

— Дори твърде рядко. Той принадлежеше на моите родители. А ние живеехме на Кутузовски проспект. По силата на обстоятелствата се наложи да освободим онова жилище. Аз нямах желание да се унижавам, така че се преместихме тук. Андрей получи едностайна квартира.

— При родителите си? — попита Турецки, но като видя, че въпросът му не бе разбран, повтори: — Вие се преместихте при родителите си, така ли?

— При мама. Баща ми отдавна умря. А мама — преди четири години.

— Синът ви идваше ли при вас на село?

— Дойде само веднъж. С приятели. С две коли.

— Те не са му били приятели, а охраната.

— Разбирам. Знаете ли каква е моята професия? Всъщност сега вече бившата ми професия?

— Да, другарю полковник.

— Другарю полковник... — тъжно повтори Андрей Зосимович. — Отдавна не ме бяха наричали така. А вашата длъжност каква е,

Александър Борисович?

— Старши следовател по особено важни дела при Главната прокуратура на Русия. Старши юридически съветник, което отговаря на чин полковник.

— Очевидно проблемът е не само в убийството на Андрей, щом със случая се е заел следовател от вашия ранг... Иначе сега щях да разговарям с някой редови следовател.

— Така е — съгласи се Турецки. — Вие сте работили под ръководството на генерал Стрелников.

— Да.

— Що за човек беше той?

— Преди всичко добър професионалист. Истински чекист. Решителен и неподкупен. Той дълго се бореше срещу унищожаването на това ведомство. Но не излезе нищо. — Андрей Зосимович вдигна очи към Турецки. — Но вас повече ви интересува дъщеря му, а не той. И най-вече — връзката на сина ми с Лариса. Нали?

— Точно така.

— Връзката на един престъпник с вицепремиера на държавата — твърдо добави Андрей Зосимович.

— Сам разбирате, че тяхната връзка е донякъде странна... Лариса Ивановна е проявила интерес към сина ви не по времето, когато, да речем, е бил юрисконсулт в един научноизследователски институт или кореспондент в телевизията, а чак когато славата му на гениален картоиграч се разнесе по всички игрални домове в Русия.

— Андрей е станал прочут? Нищо подобно не знам, нито съм чувал за неговата слава.

— И аз нямаше да зная, ако не беше такава работата ми — усмихна се Турецки. — Той стана известен в тесен кръг от хора, занимаващи се с бизнес, финансови магнати от криминалния свят, комарджии, бандити и така нататък. А хората от този кръг добре умеят да пазят тайни.

— Горкото ми момче! — въздъхна Андрей Зосимович.

— Сега за вицепремиерката. Напоследък връзката на сина ви с Лариса Ивановна доста се заздравя, доби нови форми. Андрей Андреевич, който бе напуснал телевизията, отново стана специален кореспондент, започна да се появява по правителствени приеми и в

продължение на известно време бе престанал да играе. Но това беше за малко.

— Причината за това са сметките в швейцарската банка — каза Андрей Зосимович.

— Спомняте ли си Андрей да е споменавал някакви имена или прякори?

— Той общуваше повече с майка си. За съжаление аз не успях да се сближа със сина си.

— Този писък на гробищата... — сети се Турецки.

— Клава е убедена, че за гибелта на сина ни е виновна Лариса. А и след писмото... Тежко е! Какво ли е задраскал там? Нищо не си личи.

— Ще изясним, Андрей Зосимович. Кога според вас е било написано това писмо?

— В нощта, преди да загине.

— Сестрата на вашата съпруга постоянно ли живее тук?

— Често гостува на децата си, но точно онази нощ си е била тук.

— Забравих, как бяха имената ѝ?

— Анфиса Владимировна.

— Имате ли да ми казвате още нещо, Андрей Зосимович?

— Нищо, освен да ви помоля по-скоро да изпратите адвоката.

Турецки извади клетъчния телефон, който му бе подарил Грязнов.

— Лиля! Трябва ми икономист, юрист, счетоводител, който да разбира от банкови влогове в чужбина. Да, по делото Василиев. Кажете си телефона, Андрей Зосимович?

Турецки ѝ продиктува номера, затвори и прибра апарата в джоба си.

— Откровено казано, не обичам да си имам работа с жени... — намръщи се Андрей Зосимович.

— Аз говорих с помощничката ми. Тя е добър следовател. Порано е работила като юрисконсулт при Лариса Ивановна.

— Как се казва?

— Лилия Василиевна Федотова. Именно тя ще ви изпрати добър адвокат.

— Надявам се да ни помогне да се оправим с всички тия книжа и формалности.

— Разбира се. А сега, ако не възразявате, бих искал да поприказвам и с вашите жени.

— Клава! Феня! — провикна се Андрей Зосимович. — Я елате!

Бършейки сълзите си, двете жени влязоха и приседнаха.

— Анфиса Владимировна, на коя дата дойде Андрей?

— На осемнайсети. Не, часът беше дванайсет и петнайсет, значи — на деветнайсети.

„Датата съвпада — помисли си Турецки. — Идвал е тук, преди да тръгне из казината. И часът съвпада, като се вземе предвид, че на «Рождественка» се е появил към един и нещо.“

— Сам ли си отключи, или се наложи да ви събуди?

— И едното, и другото. Първо чух звънеца, но докато стана и отида, той стоеше вече в коридора.

— Как изглеждаше?

— Ами как? Добре, струва ми се...

— Беше ли трезвен?

— Съвсем трезвен! Е, няма да си кривя душата, по-рано е идвал тук и пийнал, но сега не беше близвал алкохол, иначе веднага щях да го усетя.

— Не забелязахте ли нещо особено в държанието му?

— Сега вече си спомням, че Андрюша май беше ядосан. Друг път все ще ме закачи нещо, ще се пошегува, а тази вечер дори не продума. Само ме целуна и каза, че идва за половин час. Помня, че му рекох да остане, къде ще ходи по нощите! Нищо не ми отговори, влезе в стаята и затвори вратата. Де да знаех, насила щях да го задържа! Легнах си аз, ама сън не ме хваща. След близо половин час чух, че се хлопна вратата. Станах, излязох, а него вече го нямаше. После колата на улицата изрева и си отиде моят сокол...

— Благодаря, Анфиса Владимировна. А сега и към вас имам един въпрос — обърна се Турецки към майката на Андрей. — Бях поразен от вашия писък на гробищата. Още кънти в ушите ми...

— Тя! Тая вещица затри моя Андрюша!

— Клава — укорително се обади Андрей Зосимович.

— Подмами го, омота го в мрежите си, а той, глупчото, й повярва! Че те живееха като мъж и жена! Спяха в едно легло! Нали Люда всичко ми разказа!

— Коя Люда? — бързо попита Турецки.

— Людмила Василиевна, майката на оная вещица. А после взел да прескача там и Валерка. С двама мъже спеше тая вещица! Вицепремиер, член на правителството... Прости ми, Господи, мръсница, а не член!

— Престани, Клава! — този път по-строго се обади Андрей Зосимович.

— Извинете, но къде са се срещали, така да се каже?

— На вилата.

— На вилата при Людмила Василиевна? — уточни Турецки.

— Да, при Люда.

— А Валерка сигурно е Валерий Степанович Саргачов?

— Той — сви устни Клавдия Владимировна. — Идете, ако искате, при Людмила Василиевна, може да ви разкаже още неща!

— Стига да ми кажете адреса на вилата им, непременно ще отида.

— Гара „Трудова“, по Савеловската линия, улица „Горска“, а там като попитате — всеки ще ви каже коя е вилата на генерал Стрелников.

— А Людмила Василиевна не ви ли каза нещо по-интересно за дъщеря си? Вие двете очевидно сте приятелки?

— От колко години вече дружим... Много са, не мога да ви кажа!

— Значи при това положение сигурно сте говорили и за децата си, нали?

— Да, навремето. Дори се готвехме да се сватосваме. Андрюша се влюби сериозно, но оная взе, че развъртя опашка като разгонена кучка! И после се омъжи тайно за някакъв учен. Ама не живяха много. После пък доведе някакъв си Анатолий. Писател или кореспондент — нещо такова. Иначе представителен мъж, възпитан, винаги ще донесе на Людмила Василиевна цветя, бонбони. Ох, ама какъв писател е той?! Лариска явно е забравила чия дъщеря е тя и чия съпруга е майка ѝ! А пък Люда веднага подуши какъв е тоя Анатолий!

— И какъв?

— А вие не сте ли разбрали?

— Не само че съм разбрал, но зная трите имена и чина на този човек, за мен обаче, Клавдия Владимировна, е важно да чуя същото и от други.

— И очите не съм му виждала на тоя Анатолий, така че по-добре да питате Людочка за него.

— Разбира се, ще отида и ще поговоря с Людмила Васи́лиевна, но не съм сигурен, че ще ми съобщи нещо сериозно. Все пак Лариса Ивановна е нейна дъщеря.

— Така си е — след като се позамисли, отговори Клавдия Владимировна. — Нищо няма да ви каже Люда. Бои се от своята Лариска. Щом като и генералът не може да излезе наглава с дъщеря си, какво остава за една стара жена? Голям чешит е нашата Лариса Ивановна — необуздана, упорита, с такъв характер, че... Опазил те Господ!

— Вие знаехте ли, че синът ви е заможен?

— Каза ми, че има вила с басейн, апартамент, милиони...

— И не се ли поинтересувахте откъде толкова бързо е придобил всичко това?

— Как да не съм, интересувах се. Каза ми, че работи в някаква съвместна фирма, занимава се с бизнес. Пък и напоследък се нароиха толкова много богаташи, така че не придадох на това особено значение. Е, казах му, че такива като него ги убиват. Пуснеш телевизора и като слушаш и гледаш — изправя ти се косата. Тоя го убили, оня го заклали...

Турецки погледна часовника си и стана:

— Трябва да тръгвам. Благодаря за всичко.

На сбогуване Андрей Зосимович каза:

— Намерете убийците, Александър Борисович. И ги накажете. С цялата строгост на закона.

— Доста сложно ще бъде, но ще се постараям, Андрей Зосимович. Довиждане.

— Всичко добро.

Когато пристигна в прокуратурата, Турецки се качи в кабинета на Меркулов.

— Здравей, Костя — весело го поздрави Александър.

— Защо си толкова весел?

— Идвам от погребение! А знаеш, че след това се яде и пие за помен на починалия.

— Имаше ли много хора?

— Нямаше.

— Нима никой не дойде?

— Как никой? Надойдоха бизнесмени, комарджии, мошеници, бандити, рушветчии... Да ти изброявам ли още?

— Достатъчно. Прав си, това не са хора.

— Дойде и вицепремиерката със съпруга си...

— Госпожа Стрелникова е постоянното присъствие. И пак ли беше с шапка и очила?

— В пълния блясък на предишния маскарад. И струва ми се, със същия тъмен костюм. Това май е нещо като ритуал при нея.

— Сядай да поприказваме.

— Задникът ме заболя от седене! А пък от приказки ми се наду главата!

— Затъжил си се нещо за престрелки? Ножове?

— Откровено казано, да, затъжих се. Поне разбираш, че живееш, а тук се занимаваш само с доклади, заповеди, протоколи, експертизи...

— Прочетох това — размаха една папка с книжа заместник главният прокурор. — Дори ако само една десета от него е истина, то Лариса Ивановна не е вицепремиер, ами... Дори нямам думи да го кажа! Всичките му там Алик, Тофик, Монголеца, взети заедно, не могат да се мерят с нея! Това е някакъв вампир, нечиста сила!

— И въпреки това — вицепремиер.

— Смятам да ида при главния с всички тия доказателства.

— Няма смисъл. Книжата са хартия, а хартията гори.

— Но за какъв дявол да чакаме?!

— Те сами ще се изядат един-друг. И то в най-скоро време. А ако отнесеш материалите от следствието на главния, той, естествено, ще докладва на премиера. А премиерът ще хукне при кого? Точно така — при президента. А сега се постави на мястото на президента. И на премиера. Премиерът е дал препоръка, президентът е подписал указ за назначаването на госпожа Стрелникова. И се получава страхотен гаф! Ще се отърват тихомълком от Лариса Ивановна, като я изпратят за извънреден и пълномощен посланик в някоя забутана държавица. И — край на представлението. И това няма да е прецедент. Обикновено бившите премиери отиват някъде посланици. А щом като сме решили да я сгацим, ще трябва да я разобличим с неопровержими факти. Или позор, или бесило. Горя от нетърпение да дочакам този момент.

— Павлов няма ли да подхване двойна игра?

— Възможно е. Има толкова пари по швейцарски банки, че нищо чудно да потърси канали за бягство в чужбина. Но ще му бъде много трудно. Виза по никой начин няма да получи. Така че му остават тайните канали. Кой може да му ги осигури? Мисля, че ще се намерят много благодетели, особено ако заплащането е добро. И тук обаче има проблеми. Охраната му се състои от хора на генерал Самсонов. Имат най-строга заповед, дори могат да използват оръжие.

— Какви са плановете на Николай Василиевич по отношение на Павлов?

— Казва, че каквото си е надробил, това ще сърба.

— С други думи, той смята чрез подкупени служители да въвежда ред из бардаците на Монголеца?

— Общо взето, това е планът.

— Много кръв ще се пролее, ще има маса жертви.

— Лично на мен не ми е жал нито за едните, нито за другите. Колкото повече се изпотрепят, толкова по-добре.

— Ами Божията заповед? „Не съди, за да не бъдеш съден...“

— Знаеш ли, Костя, много съм разочарован от всички тези Божии заповеди. Къде го тоя Господ, а? Накъде гледа? Хората се убиват един друг, грабят, изнасилват, а ние все на Бога се уповаваме!

— Даа — проточи Меркулов. — Сега вече разбирам, че си озверял от тия бумаги... Кога за последен път си излизал в отпуска?

— За да си отпочина както трябва — отдавна не съм излизал. Случвало се е за ден-два, не повече. Виж, миналата есен извадих късмет — цяла седмица бях свободен, когато ходих във вестника...

— Дали пък да не те пратя в отпуска?

— Прати ме, Костя!

— Пиши молбата.

Меркулов извади чист лист и химикалка. Турецки го погледна и разбра, че не се шегува.

— Не, все пак ще поизчакам, Константин Дмитриевич.

— Няма какво да чакаш! — повиши глас Меркулов. — И бъди така добър да се подчиняваш на началника си. Без капризи.

— Добре, но след като приключим делото.

— Не! Още утре излизаш!

— По дяволите! — махна с ръка Турецки, придърпа листа, взе химикалката, позамисли се и въздъхна. — Не мога. Извинявай,

Константин Дмитриевич.

— „Извинявай“ — намръщено промърмори Меркулов. — Озлобил си се ти, Турецки, с нашата работа. Нямах жал за хората... А виж, на мене ми е жал! Ще гинат руснаци, наши братя! За такива като Павлов и Пестов хич не ми е жал! Дори със собствените си ръце бих ги...

Меркулов пребледня, хвана се за сърцето, бързо извади таблетка нитроглицерин и я сложи под езика си.

— Костя, какво ти е?! — уплашено скочи Турецки и притича до Меркулов. — Ама и аз какъв идиот съм! Да извикам лекар?

— Извикаш ли го, още утре ще прочетеш заповед за моето пенсиониране по здравословни причини. Нищо ми няма. Вече ме отпусна.

— По-добре ти да излезеш в отпуска. Замини някъде по-далече да се лекуваш, да отпочинеш...

— Къде по-далече?

— Където искаш! Чувал ли си за Анталия? Там ще идеш.

— Нищо няма да помогне, Саша. Никаква Анталия... Вече съм пълна развалина. Веднъж споменах на главния, че трябва да ми потърси заместник — изразително погледна Меркулов своя приятел.

— А-а, за нищо на света! Ако ще да ме позлати! Още съм млад. Живее ми се. По-добре да обикалям с патрулната кола! Там поне работата е с живи хора.

— По-спокойно де. Помисли си. С твоя темперамент на всяка длъжност ще намериш работа с живи хора.

— И какво каза главният? — мрачно попита Турецки.

— Одобри идеята ми. Но засега не смятам да умирам. Ще поживея още, но усещам, че вече ми е време за почивка. А в нашата „къща“, знаеш, желаещи за заместник колкото щеш, само да научат. Цяла тълпа ще дотърчи! Обаче на мен си ми нужен ти.

— Ех, Костя! — успя само да въздъхне Турецки в отговор, после се забърза: — Аз да тръгвам. Да си взема ли папката с книгата?

— Вземи я — каза Меркулов и замълча. — Знаеш ли, ти си много прав. Ще се изядат един-друг. Бога ми, ще се изпоядат! Като... паяци в буркан!

Турецки тръгна към кабинета си с мрачно настроение. Два инфаркта бе изкарал Меркулов, а третият, както бе чувал Турецки,

обикновено е фатален. Той дори не можеше да си представи как ще работи без Меркулов, ако състоянието му се влоши. Костя винаги бе поемал върху себе си всички удари, насочени срещу него. Случваше се Турецки да греши, да действа рязко и безкомпромисно, а вместо него Костя се потеше пред началството и даваше обяснения. Не ще и дума, че ако го нямаше заместник главния прокурор Меркулов, нямаше да го има и старши следователя по особено важни дела Турецки. А той се смяташе за ученик на Меркулов и се гордееше с това.

Когато вече наближаваше вратата на кабинета си, Александър съгледа в коридора Саргачов, който също го видя и се забърза насреща му.

— Дошъл съм при теб.

— Влизай — разтвори вратата Турецки, пропускайки пред себе си неканения гост. — Ще пиеш ли кафе?

— Няма да откажа и нещо по-силно, ако ти се намира — отговори Саргачов.

— Само в Гърция се намира всичко! — усмихна се домакинът.

— Заповядай, седни. Чувствай се като у дома си, но не забравяй къде си!

Турецки бързо направи кафето, наля в чашките коняк и дори намери за мезе два замразени банана. След като пиха, той въпросително впери очи в посетителя си.

— Щом като планината не идва при Мохамед... — започна Саргачов, но Турецки го прекъсна:

— Стара приказка, Валера. Карай направо, без никакви планини и Мохамедовци.

— Чудя се как да започна.

— По-рано беше по-решителен. Ако искаш, мога да ти подсказам, а?

— Подскажи де — заинтригува се Саргачов.

— На твое място бих започнал така: „Дойдох при тебе, стари мой приятелю и бивш колега, по един тъжен повод. Моята благоверна съпруга пред Бога, Лариса Ивановна, ми направи сцена...“ После ще се сетиш как да продължиш, а може и да ти хрумнат доста хубави мисли.

Саргачов отново напълни чашата си, пи и запали цигара.

— Виждам, че не си губиш времето напразно.

— Много ми харесва най-краткият анекдот за Чапаев: „Василий Иванович! Белите са отзад!“ — „Напред, Петка!“ Така че и аз, Валера, карам само напред.

— Да, моята съпруга пред Бога ми направи сцена — решително заяви Саргачов.

И неочаквано усети, че се възвръщат самообладанието и смелостта му, които никога не го напуснаха в тежки мигове — както беше в Афганистан, както беше и в Чечня.

— Тя бе потресена на гробищата.

— Аз също — отбеляза Турецки.

— И ме помоли, по-точно ме накара да дойда при тебе. Така че аз дойдох.

— Ясно. Търси информация от първа ръка. Иска да знае с какви факти разполагаме по случая с убийството на картоиграча Уест, нали?

— Стопроцентово си прав.

— Ще ги научите, когато ви запознаят с делото в качеството ви на обвиняеми.

— Да не ни подозираш за смъртта на Андрей?

— Не само ви подозирам, но съм убеден, че това поръчково убийство е извършено именно по нареждане на Лариса Ивановна.

— Има ли някакви доказателства?

— В противен случай бих мълчал.

— Ти даваш ли си сметка какво говориш? — бавно и злоещо произнесе Саргачов.

— Да.

— Ами ако предам тези думи на Лариса?

— Именно затова разговарям с тебе. Знам, че дословно ще предадеш разговора ни на заподозряната Лариса Стрелникова.

— Но ти ще бъдеш унищожен, Турецки!

— Свикнал съм на всякакви закани, заплашвали са ме с какво ли не.

— Зависи кой те е заплашвал...

— Това няма значение. Наемният убиец работи за пари и му е все едно кой дава поръчката. Дали е вицепремиер или изпечен бандит — все тая. Но слава богу, все още съм жив и здрав.

— Има и други средства. Човек може да бъде унищожен и без помощта на наемни убийци.

— Нищо няма да направите. Вярно, с хитър контрафалц уредихте нещата с полковник Павлов, но не успяхте да измъкнете от ареста генерал Пестов. И няма да успеете. Много трудно ще ви бъде да се отървете от мен. Дадох ти някаква информация с надеждата, че вие двамата с Лариса все пак имате съвест и ще дойдете при мен доброволно да признаете вината си.

— Знаеш ли за експлозията в Хабаровск?

— Не само за експлозията, но и за твоята роля в тази история. Обаче все още не мога да си обясня защо не се възползва от толкова добра възможност? Ако го беше сторил, сега на генералската длъжност нямаше да се кипри Павлов, а ти, с целия си авторитет!

— Самонадеян си, Турецки — бавно отбеляза Саргачов.

— На това разчитам.

— Завиждам ти.

— За какво? Че ще бъда, както казваш, унищожен?

— За вярата ти в чистите идеали.

— Абе и аз се чудя на своята наивност в това време на хищници и мръшлякчии — искрено отговори Турецки. — Види се, такъв ме е родила майка ми.

— Имаш пред себе си стена, ще си разбиеш главата. Лариса заръча незабавно да престанеш да петниш името ѝ.

— Не, имам пред себе си пирамида, издигната от кръв, измами, подкупи, рушветчийство и лъжи. И тя се крепи не на здрава спойка, а на хора, обвързани чрез общите си престъпления. Но вътре в тази пирамида кипи борба, жестока, безпощадна борба за власт. И пирамидата вече се е пропукала. Значи всеки миг ще рухне.

— Искам да разбереш най-важното: ти трябва да прекратиш следствието против Стрелникова и мен, иначе си загубен!

— Дори фактът, че ти дойде при мен по лично настояване на вицепремиерката доказва, че съм на прав път. Иначе трябва да си идиот, за да отидеш при един следовател, който води следствие срещу тебе, и да настояваш да го прекрати!

— Условиата диктува по-силният. Опомни се, Турецки, не надценявай възможностите си! Не прави излишни неща и всичко ще бъде добре!

— Да, вие сте силни. Но само засега.

— И мен ли вкара в тая пирамида?

— Ти сам дойде при мен, не аз при тебе!

— Е добре... Извинявай. Не можахме да се разберем — ставайки, каза Саргачов. — Но запомни, че съм те предупредил за последиците. Така че внимавай!

— На, прочети това, когато ти остане свободно време — подаде му Турецки един вестник. — На втора страница.

Там бе отпечатано интервю на кореспондент на вестника с Лилия Федотова.

— Тук не се споменава нито дума за вицепремиерката — каза Саргачов, след като прочете набързо публикацията.

— На когото му трябва, и без имена ще се сети за кого става дума, кой беше ръководител на така нареченото женско движение — намръщено отбеляза Турецки. — Чест му прави на главния редактор! Къде ли само не го разкарваха! Как ли не го заплашваха! Напразно. А ти ми говориш за стена...

Саргачов остави вестника на масичката и мълчаливо излезе.

5.

Всичко, което се шепнеше зад гърба на Алексей Петрович Кротов, съответстваше на действителността. Да, той беше хазартен играч, имаше широки познанства както в престъпния свят, така и в средите на държавните служби. Играеше на бiliarд, рулетка, карти, залагаше на конни състезания, познаваше, кажи-речи, всички портиери, бармани, келнери, крупиета, наричаше всекиго по име и презиме и никога не бъркаше. Във всички игри му вървеше, с изключение на рулетката — тук се случваше различно, понякога си тръгваше с натъпкани джобове, а друг път залагаше фамилия пръстен! В бiliarда беше може би един от петимата най-добри играчи в страната, да не говорим за конните състезания — повечето жокеи, коняри и букмейкъри бяха негови приятели, „печелившите“ коне се подготвяха тайно и носеха на Кроткия огромни печалби, от които той, разбира се, заделяше полагаемия се процент. С една дума, Алексей Петрович беше заможен човек и ако нямаше в джоба си поне пет-шест хиляди долара, се чувстваше зле. Той получаваше пари и на „Петровка“, законния си хонорар на наемен агент в криминалната милиция. Иначе казано, той беше посредник между престъпния свят и органите на обществения ред. „Златен агент“ — говореха за него полковници и генерали от Московската криминална милиция и Министерството на вътрешните работи. В редки случаи Кроткия вършеше услуги и на генерали от службата за безопасност. Всички, включително и кръстниците на големите групировки, бяха наясно, че той е професионален информатор, ченге, но всеки го смяташе за свое ченге. Трябва да се пусне предсрочно от затвора някой престъпник. Към кого да се обърнат? Разбира се, към Алексей Петрович. Имаше и случаи, когато бяха освобождавани не само някакви си дребни рибки, но и големи мафиоти. На предложенията на Кроткия да бъде удовлетворена една или друга молба, противоречаща на закона, началниците на отдели и управления се ядосваха, пъшкаха намръщено, но накрая се съгласяваха, защото знаеха, че информацията, която получават от него, е много по-ценна.

Кроткия седеше в бара на хотел „Юбилеен“ и пиеше студена бира. Барманът, висок светлокос момък, разбиваше с шейкър някакъв коктейл.

— Подготвя се пратка от жени, Алексей Петрович — каза тихо барманът, като същевременно се усмихваше на някой от клиентите. — Към двайсет момичета. Две от тях са тук, Монголеца си ги хареса. Хубави парчета, добре изглеждат. Другите са в „Интурист“.

— Гаргата отдавна ли е тук? — въртна очи Кроткия към младия мъж, който седеше до една масичка в салона.

— Налива се — ухили се барманът. — Отдавна. Нали Скореча го пречукаха, та дави мъката си.

— Мерси за биричката — слезе от стола Кроткия и побутна стодоларова банкнота към бармана.

Пьотър Грачов мрачно бе забил поглед в масичката, отрупана с бутилки от бира.

— Здравей, Петро — приседна срещу него Кроткия.

— Здравсти... — вдигна глава Гаргата. — Къде те видях снощи аз тебе, а?

— И таз добра! — учуди се Кроткия. — Цяла вечер те храних и поих, откарах те къщи, дори обуцата ти свалих! И това ми било благодарност!

— Сетих се! В кръчмата! Коя... Не помня.

— Да беше поспрял, Петро.

Гаргата напълни една чаша с бира и я сложи пред Алексей:

— За Бог да прости на моя приятел Льоша.

— При такива случаи май не се пие бира...

— Водката нещо не ми върви.

— Така си мислиш! — Кроткия направи знак на келнера. — Бутилка водка. Стига се налива с тая пикня. Изчакай да донесат свястно пиене. С мен ще ти потръгне.

— А само какъв приятел беше... Злато човек! Три присъди сме излежавали заедно. В една къща израснахме. На „Полянка“. Еех, Льошаа!

— Чух.

— От кого? — тръсна глава Гаргата и сякаш поизтрезня.

— Ами от теб.

— Такаа — каза Гаргата, окончателно изтрезнял. — И какво съм ти надрънкал?

— Най-различни неща. Благодаря — обърна се Кроткия към келнера, който донесе поръчаната бутилка водка.

— За нищо, Алексей Петрович.

Кротов наля водка в чашките.

— Е, хайде, Петро, да поменем твоя приятел Дмитрий Николаевич Скворцов!

— Потръгна! — изхриптя Гаргата.

— Нали ти казах?

— Та какви съм ти ги надрънкал?

Кротов бе узнал от Слава Грязнов някои подробности от събитието в Хабаровск, както и за участието на Гаргата и Скореча в убийството на Кузмински в Хонконг.

Без да отговори на въпроса, той отново напълни чашките.

— Вчера беше по-буен — подсмихна се Алексей. — Ще ги направя на кайма, ще ги изкормя до крак...

— Ясно, че съм дрънкал де... щом знаеш името на моя приятел — оклюма се Гаргата и машинално изпи водката си. — И кого съм искал да изкормя?

— Монголеца.

Грачов се огледа наоколо и зашепна:

— По-тихо бе, Льоша.

— Ти ме попита и аз ти отговорих — понижи глас Кроткия.

— Хайде, не протакай. Кажу какво още съм издрънкал?

— Не го вземай толкова навътре де, Петро!

— А как отиде на оня свят, казал ли съм ти?

— Мъчно ти беше, че няма какво да му погребат. Изгорял. Май му взривили колата или нещо такова...

— Ченгетата ти казаха, нали? — стрелна го с яден поглед Грачов.

— Аз май ще тръгвам — равнодушно отговори Кроткия и стана.

— Седи си бе, Льоша, на столчето — ласкаво каза Гаргата и пъкна ръка под сакото си.

— Глупак си ти, Петро. Пускай тоя пищов. Щото така ще те разкрася, че и родната ти майка няма да те познае.

— Седни де — повтори Грачов, но извади ръката си.

— Добре, сядам. Какво има още?

— Ами такава, че ме държиш за гушата.

— Точно така. Но не за гушата, а за топките. Ти, миличък, такива неща надрънка, че аз като ченге незабавно трябваше да те арестувам и да те заведа пред светлия лик на началника на Московската криминална милиция. Както виждаш обаче, седя си с тебе и дори пия водка.

— Казвай по-нататък, Льоша, какви съм ги сипал — примоли се Гаргата.

— Гледай да не паднеш под масата — усмихна се Кроткия. — Каза, че ти и Скореча сте пречукали Кузмински в Хонконг. Бил на калъп с една проститутка, китайка. Чакай, има и още, Петро — каза Алексей, когато видя как трепна Грачов. — Та тая китайка била момиче на Монголеца. Забравих ѝ името. Спомена го ти, ама ми изскочи от ума. Та такива ми ти работи, Петро.

— Не може да съм ти говорил тия неща, Льоша — твърдо заяви Грачов.

— В коя кръчма седеше, помниш ли?

— Първо отидох в „Национал“, после прескочих до „Савой“... Срегнах един стар приятел...

— На „Хиподрума“ те намерих, Петро.

— Така ли? Че как съм попаднал там?

— Нищо не помниш, мой човек. Къде си ходил, какво си дрънкал, кого си искал да кормиш...

— За теб ще бъде добре, ако забравиш всичко това — отбеляза след известно мълчание Грачов.

— Отдавна го забравих. Не се познаваме от вчера, нали?

— Знам, Льоша, знам. Наше момче си. Но и бабата може да сбърка здравата...

— Точка по въпроса, Петро — усмихна се Кроткия. — Ако взема да разправам наляво и надясно всичко, което съм чул и знам... Знаеш ли къде щях да бъда сега?

— На оня свят — ухили се Грачов.

— Точно така. Бъди здрав, Петро!

Алексей Петрович от дълго време се вълнуваше от проблема, че престъпни организации изпращат руски момичета по азиатски и

европейски публични домове. Веднъж дори се опита да поговори с една от тях, но срещна неочаквана съпротива. „Къде се вреш бе, червей такъв? — извърна тя към него огромните си очи, мътни от дрогата. — Като си седнал, седи си кротко. Или ако искаш, да отидем някъде, а? Петстотин гущерчета на час.“ Та това момиче за дълго го отказа от подобни разговори, но когато беше на Запад, Кротов специално се зае с този въпрос. Стотици млади жени всеки ден висяха пред руските посолства и консулства, търсейки съдействие, за да се върнат в родината си, плачеха, молеха, кълнях се, горчиво съжالياха, но служителите на посолствата не можеха да направят нищо. Всички жени имаха чуждо гражданство, бяха подписали договори, бяха получавали някакви суми и зависеха единствено от законите на страната, в която са пристигнали по собствено желание. Алексей Петрович вземаше твърде присърце тяхната нерадостна участ, докато слушаше тъжните им истории, пълни с унижения и оскърбления. Сред тях се срещаха и такива, които са доволни от живота: някои се бяха омъжили сполучливо, други разполагаха със заможни любовници, трети пък бяха станали държанки на богати грохнали старци, за да подклаждат угасващата им мъжка страст с широко известни похвати.

Засега Кроткия не знаеше как ще издири момичетата от предстоящата пратка, нито „доставчиците“, които ги зарибяват, да не говорим за търговеца на бели робини, който ги изпраща в чужбина, но усещаше как познатата комарджийска страст го бе завладяла, а когато си припомни видеозаписа и озвучените разкази на момичетата за тяхното житие-битие, които предвидливо бе записал при обиколката си на Запад, той дори се поспря. „Еврика!“ — възкликна тихо в себе си.

Неуспехът с освобождаването на генерал Пестов, ужасният писък на Клавдия Владимировна на гробищата и публикуваното интервю със следователката Федотова бяха три тежки удара за Лариса Ивановна, нанесени почти по едно и също време, които почти я изкараха от релси. Особено много я потресе писъкът. Дори сякаш тя за секунда видя себе си отстрани и вътрешно потръпна. Саргачов нищо не каза, не й зададе никакви въпроси, едва когато изминаха с колата известно разстояние, той деликатно попита: „Вкъщи ли се прибираме?“ — „Отивам на работа“ — лаконично отговори Лариса. Тя

нито се разплака, нито се възмути, но нетърпимото ѝ мълчание бе за него по-лошо от всякакви истерични пристъпи. Пред входа на Белия дом му каза: „Ще се срещнеш с Турецки и ще го накараш незабавно да прекрати следствието срещу нас.“ — „Това е невъзможно.“ — Че нали си „руски вълк“?! — иронично се подсмихна тя и слезе от колата.

Вече в кабинета си вицепремиерката прочете интервюто във вестника, оставен най-отгоре върху купчината печатни издания, които секретарката всеки ден донасяше на бюрото ѝ заедно с останалата поща. Отначало ѝ се стори, че не си заслужава да обръща внимание на тази публикация, сега по вестниците пишат какво ли не дори за президента, и то такива неща, че направо да се смаеш, пък и в конкретната публикация името ѝ не се споменава, друг въпрос е Фишкин, но сега той излезе под гаранция, така че сам да се оправя. Последвалите събития обаче накараха вицепремиерката да се замисли. Търговската банка, с която работеше по твърдо споразумение да ѝ отпуска за социални нужди кредити с минимална лихва, този път ѝ отказа. Директорът взе да ѝ мънка за някакви спешни разплащания, за дължими суми, които още не им били преведени, а пък той именно на тях разчитал, че трябва да се поизчака известно време, но той в никакъв случай не се отказва от дадената дума, обаче в момента положението е такова... Без да го доизслуша, Лариса Ивановна му затвори телефона.

Второто тревожно обстоятелство я засягаше вече лично като вицепремиер. В близките дни трябваше да замине на делово посещение във Франция, но когато поиска от помощника си програмата, за да проучи по-добре работата, която имаше да върши, узна, че командировката се отменя. Като официална причина за това бе посочен указът на президента за съкращаване на задграничните командировки на правителствените чиновници — да, но от чиновник до чиновник има голяма разлика, а щом се отменя командировката на един вицепремиер, това вече е нещо сериозно. Всъщност помощникът ѝ изброи доста имена, сред които имаше и много министри, но това беше слаба утеха за Лариса Ивановна.

Когато се прибра вкъщи, тя се затвори в банята, където си имаше малка сауна, повиши температурата до сто градуса и остана дълго да се напари. Оттам излезе освежена, разчорли гъстата коса на Саргачов и му намигна:

— Не бой се, мъжленце, всичко ще бъде окей!

Виждайки я толкова бодра и весела, Саргачов разбра, че тя е стигнала до някакво решение.

— Е, какво ти каза Турецки? — попита Лариса, като сложи на масата бутилка старо бургундско вино и започна да реже колбаси за мезе.

— Това, което предполагаш. Заяви ми, че следствието се води мащабно и обективно.

— С други думи, те отпрати, така ли?

— Смятай го така.

— И все пак за какво разговаряхте?

— Каза ми съвсем ясно и категорично, че няма намерение да нарушава закона.

— Излиза, че ти си го помолил, той ти е отказал и това е всичко, а?

— Почти всичко — като се позамисли, отговори Саргачов. — Двамата се познаваме отдавна и затова се разбираме от половин дума.

— Нещо премълчаваш, Саргачов. Виждам по очите ти. Интересува ме какво му е известно и вече изхождайки от това, ще взема съответните мерки.

— Мисля, че с тебе се разбрахме да се занимаваш само с неща, засягащи преките ти задължения!

— Край, Саргачов! Дълго чаках! Повече не мога.

— Ще направиш някоя необмислена и опасна стъпка.

— Опасните стъпки са вече направени. Дойде време да се играе вабанк. Ти си добър човек, Саргачов. Разбира се, че ще искаш да ме прикриеш, да ме предпазиш, да ме сложиш в златна клетка, но уви, не успя.

— Можем да заминем за някъде.

— Вече не можем. Аз съм вицепремиер и не бива да го забравяме.

— Значи отново се връщаш към принципа „богатство, власт и свобода на духа“?

— Нямам друг избор. Или ав, или дав!

— Беше ли свързана с генерал Пестов?

— Не, всичко минаваше през Павлов.

— Разбра ли защо не е бил освободен генералът?

— Оня дръвник е поискал писмено нареждане от премиера!
— Шефът ли?
— Кой друг?
— Той съвсем не е дръвник — отбеляза Саргачов. — Прибягнал е до хитър и безпогрешен ход.
— Впрочем трябва да се срещна с Павлов.
— Не те съветвам.
— Защо?
— Не мога да ти обясня, но имам усещането, че работата с него не е много чиста.
— Но той сега държи в ръцете си целия отдел. Назначен е със заповед от директора на ФСБ.
— От една страна — назначава, а от друга — не освобождава... Ами ако Пестов вече се е раздрънкарал?
— Ако беше се раздрънкарал, Павлов нямаше да е назначен.
— Не знам, не знам — замислено произнесе Саргачов. — Изглежда, сбърках...
— За какво?
— За това, че Павлов все още е жив — рязко отговори Саргачов.
— Трябва да се справяме с реалността — каза след известно мълчание Лариса. — Затова те помолих да разговаряш с Турецки.
— Той се рови надълбоко — неохотно отговори Саргачов.
— Знае ли нещо?
— Каза, че разполага с улики.
— За какво?
— За гибелта на Уест.
— Никакви улики няма и не може да има! — почти изкрещя Лариса. — Блъфира!
— И аз така мисля — съгласи се Саргачов. — Гледам, че не си особено разтревожена от вестникарската публикация?
— Кучето си лае, керванът си върви — презрително се усмихна тя. — Интервюто е опасно за Фишкин... Нали каза, че в най-скоро време ще ми донесеш нужните книжа?
— След няколко минути отивам да ги взема — погледна часовника си Валерий.
— Турецки, Турецкии... Всичко зависи от него. Нима е чак толкова идеален човек?

- Подкупи не взема. За това съм сигурен.
- Всеки си има недостатъци.
- Пада малко женкар.
- Е, това е по-скоро достойнство, отколкото недостатък — разсмя се Лариса.
- Нещо си много весела...
- Възвърнах си формата и това ме радва. Майната му на всичко, да върви по дяволите!
- Аз тръгвам — стана Саргачов.
- И кога да те чакам?
- Ще ти се обадя.

Демидич бе определил срещата в квартирата на Фьодор, партньора му от „Глория“, който живееше в района на „Сокол“ в двустаен апартамент. Разбира се, по-удобно беше да се срещнат някъде на открито, например в същата градинка при „Кропотинска“, но Демидич се запъна. „Нее, командире, ще поседим, ще си полафим, ще мацнем една бутилчица...“ И Валерий Степанович се съгласи, познавайки упорития нрав на момъка.

Демидич го посрещна радушно и веднага го покани на масата да пийнат.

— Заповядай, командире, да ударим по една!

— По една може, но повече — не, защото съм с кола.

— Че кой ще те закачи? Я си гледай живота!

Пиха, замезиха със солена селда и се спогледаха.

— Аз чакам, Демидич.

— Просто така няма да ти дам книжата, командире — бавно проговори момъкът.

— Че ти няма да ми ги даваш просто така, а за пари. Вземи — подаде му Саргачов пачка долари. — Можеш да не ги броиш. Точно десет хиляди са.

— Десет хиляди — повтори Демидич. — В зелено. Бая пара е това...

— Защо протакаш? Бързам.

— Бързата работа — срам за майстора — усмихна се Демидич.

— Чувал ли си я тая поговорка, командире?

— У тебе ли са книжата? — след кратка пауза попита Саргачов.

— Ето ги. — Демидич взе една папка от бюфета.

— Хайде, давай ги и както каза ти — гледай си живота!

— Нее, командире, няма да ти ги дам.

— Какво се е случило, Володя?

— Ми и аз сегиз-тогиз попрочитвам някой вестник — отговори Демидич и измъкна от джоба си вестника с интервюто на Федотова.

— И какво те смущава?

— Всичко — лаконично отговори Демидич.

— Обясни ми.

— А ти четете ли го?

— Да, прегледах го.

— Вземи го прочети. И по-внимателно — с назидателен тон каза Демидич и му подаде вестника. — Чети, чети, пък аз през това време ще му ударя една чашка за твое здраве!

— Престани с тия превземки, Владимир! — повиши глас Саргачов.

— Това не са превземки. Искам да разбера защо моят бивш командир защитава един мошеник и крадец?

До този момент Демидич строго спазваше указанията на Лиля и Турецки, с когото тя все пак му уреди среща. Турецки най-подробно му обясни що за човек е Саргачов, дори му разказа за неговото участие в убийството на Андрей Василиев. „Истина ли е това?“ — обърна се момъкът към Лиля. „Истина е, Демидич“ — потвърди тя. „А може ли да кажа това на Саргача?“ — „Само в краен случай“ — отговори Турецки вместо Лиля. „В колко краен?“

— „Саргачов не ходи без оръжие. Недей така, Александър Борисович — намеси се Лиля. — Във всеки, а най-вече в краен случай трябва да мълчиш, Демидич.“ — „Аз имах предвид, ако се наложи да го попритисне“ — поясни Турецки. „Ти си този, който ще притиска, достатъчно е и това, че Демидич ще се срещне с него и ще запише разговора“ — твърдо заяви Лиля.

— Аз ти обясних всичко. Ти се съ согласи. Защо се дърпаш сега?

— Ами отговорът е тук — потупа момъкът вестника. — То се знае, че искаш да помогнеш на твоята жена. Прибираш книжата в джоба си и всичко остава скрито-покрито! А какво ще прави следователката Федотова? Нали ще я подведат под отговорност?

— По какъв начин взе книжата? — след кратък размисъл попита Саргачов.

— Свих ги. Ти как мислиш?

— Защо тогава се препираме, след като си ги свил? За загуба на документи също се носи отговорност — проявена е небрежност.

— И таз добра! — разпери ръце Демидич. — Ми аз не знаех какви документи са това! Ако не беше статията във вестника... Я виж какво, командире, вземай си парите и — гуд бай!

— Очевидно не всичко си запомнил от миналата ни среща — бавно произнесе Саргачов.

— Може и нещо да съм забравил. Припомни ми де.

— Казах ти, че си осъден.

— Май тъй го рече...

Саргачов понечи да продължи, но вратата на съседната стая се отвори и първия, когото видя, беше майор Сева Голованов, а отзад — „афганците“ му, „руските вълци“. Ето ги, надничат иззад гърба на Сева — Беловеждия стеснителен Филя, Шура Дяконов, Лъонка Удачин, Орлов Никола... Колко са? Седем души с Демидич, значи — всичките, които живеят в Москва. Пребледнял като платно, Саргачов се облегна назад. А младите мъже тутакси запълниха стаята, наляха си водка със смях, шеги и закачки, и то без да предложат на бившия си командир, после пиха. А след това настъпи зловещо мълчание.

— Какво ще правиш, Саргач? — попита майор Голованов.

Валерий не отговори. А и какво можеше да отговори? Той разбра, че е загубил приятелите си, бойните другари, готови навремето само при една негова дума, движение, поглед да стигнат край света. Той се боеше само от едно: че ще го разпитват, ще настояват да узнаят истината, а техният справедлив гняв и упреци бяха за него по-ужасни от смъртта. Мъжете се спогледаха.

Майор Голованов смачка парите, напъха ги в джоба на бившия си командир и каза:

— Пръждосвай се оттука, мършо!

Все така, без да пророни нито дума, Саргачов стана и излезе. Мъжете напълниха чашите си за втори път и пиха, без да се чукнат, сякаш на панихида.

Саргачов не се върна при Лариса, прибра се в старото си жилище, където отдавна не беше ходил, влезе в хола и легна на дивана. Дълго лежа така, без никакви мисли и чувства, без съжаления за каквото и да било, просто лежеше и гледаше в една точка на тавана. По някое време стана и измъкна пистолета си от кобура. И в същия миг телефонът оглушително иззвъня. Саргачов почака с надеждата, че ще спре да звъни, но той не млъкваше.

— Слушам.

— Валера! — чу се ридаещият глас на Лариса. — Ела веднага! Мама умря!

— Тръгвам.

Той погледна пистолета и с тежка въздишка го прибра обратно в кобура, след което хукна към вратата, като пътъом грабна сакото и взе да го облича.

Турецки излезе от прокуратурата късно, малко след десет часа, но тъй като вече беше юни, навън все още не се бе стъмнило съвсем. Край едно дърво забеляза мъж на средна възраст, който, щом го видя, веднага тръгна насреща му. По навик Александър пъкна ръката си под мишницата и сграбчи дръжката на своя „Макаров“.

— Добър вечер, Александър Борисович.

— Добър вечер.

— Аз съм подполковник Рябков.

— Вие сте жив?!

— Както виждате.

Турецки леко се огледа.

— Нямам „опашка“ — успокой го Рябков.

— Качвайте се в колата ми.

Рябков сложи на задната седалка обемисто куфарче „дипломат“, след което се настани на предната седалка. Турецки подкара колата, но след петстотин метра включи десен мигач и спря пред едно магазинче за хранителни стоки.

— Искате да пазарувате нещо за ядене ли? — попита Рябков.

— Хладилникът ми е напълно празен.

— Тук има всичко — кимна Рябков към „дипломата“.

— Какво значи всичко? Може пък да искам да пийнем нещо?

— И пиене се намира.

— Тогава продължаваме.

— У вас ли отиваме?

— Да, у дома. Или вие искате да отидем някъде другаде?

— Все ми е едно, само да не е на „Лубянка“. А удобно ли е?

Жена ви, децата...

— Няма ги, заминаха на село. И защо не на „Лубянка“?

— В колата пуши ли се? — вадейки пакетче цигари попита Рябков.

— Добре, че ми напомнихте, благодаря — отново включи мигача Турецки, — останал съм само с две цигари.

— Казах ви вече — в куфарчето имам всичко. Такива пушите ли? — показва подполковникът пакетче „Малборо“.

— Всякакви пуша.

До дома на Турецки пътуваха мълчаливо. Всъщност от време на време Рябков поглеждаше следователя, сякаш иска да му каже нещо, но явно се отказваше и палеше поредната си цигара.

Турецки вкара колата в двора и след като я паркира, блокира волана.

— Пристигнахме, Павел Геннадиевич!

— Имате доста добра памет — подсмихна се Рябков.

— Паметта ми издиша, но за човек, когото аз лично съм смятал за мъртъв, в нея се намери място.

— Не сте били далече от истината.

В куфарчето наистина имаше всичко необходимо: водка, коняк, вино, две щафети шпеков салам, бекон, сирене, филе от есетра, месни и рибни консерви и дори една франзела бял хляб, завита в целофан.

— Явно не сте гладували, ако на мястото, откъдето идвате, е имало такива неща — усмихна се Турецки.

— Именно оттам ги взех.

— И какво е това място?

— Вилата на генерал Пестов.

— Оперативниците, които изпратихме там, май бяха висококвалифицирани.

— Пестов има две вили. Тази, в която живях аз, е писана на друго име.

— И къде се намира?

— Недалече от Истра. Има едно селце, казва се Духонино.

— Къща от червени декоративни тухли, басейн със светлини, сауна и пауни?...

— Дървена къща, баня, стобор, десетина кокошки, крава, кон, две свини и хектар земя.

— И кой се занимава с това стопанство?

— Баба Глаша и чичо Вася. Мъж и жена, местни селяни.

— Охранява ли се?

— Те са й пазачите.

— Царска трапеза! — възкликна Турецки, като огледа чиниите с деликатеси. — За вашето завръщане, Павел Геннадиевич!

— Благодаря.

Уж след водката всеки човек си развързва езика, но с Рябков се случи точно обратното. Той започваше да говори за едно, но без да го доразкаже, преминаваше на друго, а понякога направо млъкваше за дълго, вперил измъчен поглед в някой ъгъл на стаята.

— Нека направим така — реши Турецки, — аз ще ви задавам въпроси, а вие ще отговаряте.

— Така ще бъде по-добре — с облекчение въздъхна Рябков.

— Например вие казахте, че ви е все едно къде ще идем, само и само да не е на „Лубянка“...

— Сега в кабинета на Пестов се е настанил Павлов.

— Вие пък откъде знаете? — изненада се Турецки. — Забили сте се в джендема, в някакво си там Духонино, а най-пресните новини някой ви ги дава на тепсия!

— Обаждах се по телефона. Всеки път ми отговаряше телефонният секретар, но веднъж слушалката вдигна Павлов. И естествено, аз се запитах — щом като генерал Пестов е арестуван, защо именно той отговаря на служебния му телефон?

— Но за арестуването, по-точно за задържането на генерала също е трябвало да научите отнякъде, нали?

— За мен това не беше проблем — усмихна се Рябков и неочаквано заговори с гласа и интонацията на Брежнев, после на Горбачов, след това на Елцин.

— Вие сте същински артист! И то какъв! Чудесно умеете да имитирате гласове — възхити се Турецки.

— Е, получава се донякъде...

— Какво донякъде, съвсем точно! Та кой ви информира за ареста?

— Шефът.

— Вие сте се обаждали на директора на ФСБ?

— Тъй вярно.

— И от чие име?

— От името и с гласа на самия генерал Пестов. Мислех си, че разговорът ще бъде вее пак малко по-продължителен, обаче шефът като се разкрещя, откъде, вика, ми звъниш, ти си арестуван! И затвори.

Турецки весело се разсмя и напълни чашите.

— По този повод се пие, Павел Геннадиевич! Представям си какво е последвало... Шефът е вдигнал страхотен скандал!

— Да, не мина без скандал — съгласи се Рябков. — Но аз нали си свърших работата. Всичко изясних. Изчаках още няколко дни, но когато узнах за Павлов, взех решението.

— Нямате доверие на Павлов, така ли?

— За да отърве кожата, той ще продаде и родната си майка! — рязко отговори Рябков. — Полковник Павлов сега е назначен на мястото на генерала, нали?

— Да — реши да не крие Турецки. — При това със заповед на директора на ФСБ.

— Така си и мислех — презрително се усмихна подполковникът. — И защо не го задържахте?

— За разлика от генерала и от вас, Павел Геннадиевич, ние не разполагаме с компрометиращи факти и солидни доказателства.

— Разбирам — след дълго мълчание проговори Рябков.

— По заповед на генерала ли отидохте в неговата вила?

— Не. Пестов нищо не знае. Всъщност, Александър Борисович, освен мен никой друг не знае за тази вила.

— Значи с генерала сте достатъчно близки?

— Имахме си доверие.

— Да минем сега към убийството на Уест — прехвърли Турецки разговора към по-конкретна тема.

— Онази нощ Пестов ми се обади и ме помоли да отида при него. Срегнахме се пред входа на сградата и...

— Не е ли било по-удобно да поговорите в апартамента му?

— Явно си е имал причини за това. Напоследък беше особено предпазлив.

— Предполагал е, че го подслушват, така ли?

— За телефона беше направо сигурен, че се подслушва.

— И въпреки това ви се е обадил!

— Той и по-рано ми се е обаждал. Ние работим най-вече през нощта — усмихна се отново подполковникът. — И така, пристигнах там и приех заповедта. Останалото ви е известно. Не се получи без шум. Кой можеше да предположи, че Уест има цял оръжеен склад... Жалко за сержанта.

— Освен сержанта имаше още двама души — напомни Турецки.
— Именно с тях започна цялата история — подхвана мисълта му Рябков. — Взеха решение да премахнем и тези момчета.

— Кой го взе?

— Аз получавах заповедите само от един човек — от прекия ми началник генерал Пестов.

— И винаги ли ги изпълнявахте?

— Заповедта не се обсъжда. Но в този случай аз отказах да я изпълня.

— И Пестов как реагира?

— Каза ми само една дума: „Върви.“ И аз си отидох, по-точно заминах. На вилата му в Духонино. Но не веднага. Едва когато разбрах, че съм осъден.

— Съобщили ли ви го някой, или сам се досетихте?

Рябков запали цигара и няколко пъти дълбоко дръпна.

— Имате ли изобщо някаква представа, Александър Борисович, в какво се състоеше нашата работа?

— Грубо казано, занимавали сте се с рекет.

— Съвършено вярно. Въпросът е само кого рекетирахме...

— За закона това няма значение.

— Да, съобщили ми го един от онези, които трябваше да ме ликвидират. Дори не знам името му. А защо ви го казвам? Защото, когато започнат арестите, а те ще започнат, вие трябва да бъдете особено внимателни с редовите сътрудници. Те нямат никаква вина. Повечето от тях дори са убедени, че са вършили всичко това в името на един свят идеал. Няма да крия, че и те получаваха някакви пари, но парите минаваха като премии за изпълнена задача. И между другото, това ставаше съвсем официално. Те нямат никаква вина — повтори подполковникът. — Именно това е главната причина да дойда при вас със самопризнание.

— Браво на Костя, чудесен човек е! — тропна с длан по масата Турецки.

— Не ви разбрах, Александър Борисович...

— Моят приятел! Добър, стар приятел! Заместник главният прокурор Константин Дмитриевич Меркулов. Хайде да прием по една чаша за негово здраве! Нещо му изневерява сърцето... Та той така ми се ядоса, когато казах, че всички са разбойници и не бива с никого да

се церемоним! Направо побесня. За малко да ме изгони в отпуска. И се оказа прав. Хората трябва да бъдат щадени...

— Те не са виновни. Вината е на такива като Пестов, Павлов и мен — твърдо заяви Рябков. — Не мислете, че не ме е страх от смъртта, макар че кой не се бои от нея, но знайте, че все пак не ми беше лесно да се реша на тази стъпка. И дори при това положение не ме очаква нищо добро.

— Да, така е — съгласи се Турецки. — Но поне ще живеете... Много ли пари сте взели?

— Достатъчно. Готов съм да предам наличните, мога да дам и влоговете книжки от банките.

— Кога успяхте да пригответе всичко това? И къде? Разбира се, че не е в онова село, нали!

— Ходих до Москва. Да видя жената и децата. Имам две момчета и едно момиче...

— Рискували сте, и то доста сериозно.

— Не можех другояче!

— Споделихте ли с жена си... така да се каже, своите неприятности?

— Не. Нищо не съм й казвал. Но тя не е сляпа и носи глава на раменете си. Много неща вижда, чува, а за още повече се досеща.

— Какви бяха конкретните ви задължения?

— Вършех черната работа. Отговарях за московските увеселителни заведения. Събирах, броях и предавах парите.

— На кого ги предавахте?

— Обикновено на генерал Пестов. А когато отсъства — на Павлов.

— Подобни заведения има не само в Москва...

— Аз отговарях само за Москва.

— Според вас къде отиваха парите? Нагоре?

— Трябва да попитате генерал Юрий Гаврилович Пестов.

— Мисля си, Павел Геннадиевич, дали не се предадохте твърде рано? Ето, Павлов не се предаде и възседна генералското кресло!

— Павлов не е осъден. А аз нямам избор.

— Да, наистина нямате избор — въздъхна Турецки. — Ами ако убийството бе минало тихо и кротко? Така ли щяхте да продължавате? Да събирате, да броите, да предавате...

— Да, Александър Борисович, така щях да продължа — открито го погледна в очите подполковникът.

— Добър отговор. Искрен. — Турецки погледна часовника. — А сега нека да изготвим протокола с вашите показания и да ги запишем на магнетофонна лента.

Почти един час отиде за документирането на доброволното явяване и самопризнанието на подполковника.

— В интерес на следствието ще се наложи за известно време да поживеете тук — реши Турецки. — Храната е повече от достатъчна, кафе и чай ще намерите в кухнята. Има библиотека, телевизор, магнетофон... Но ви моля само за едно: не се обаждайте по моя телефон с гласа на президента!

— Мога и с вашия.

И Рябков съвсем точно възпроизведе с гласа на Турецки последните му думи.

— Нима говоря с такъв менторски тон? Трябва да го имам предвид. Настанете се в спалнята, Павел Геннадиевич.

— Кажете ми първо живи ли са ония момчета, пазачите на Уест?

— Живи и здрави и навярно вече са изпили всичкия ми алкохол.

— И те ли са настанени на ваша жилищна площ? — подсмихна се Рябков.

— Приютих ги — намигна Турецки. — Вие можете ли да правите борш?

— Готвенето ми е хоби.

— Чудесно! Утре сутринта ще изтичам за месо, а вечерта ще си хапнем борш, нали?

— Мога и аз да изтичам.

— А-а, не бива. Напоследък ви се е събрало доста тичане — усмихна се Турецки.

— С ваше позволение, бих взел един душ.

— Моля, разбира се. Само че смесителят прави някакви номера. Жената ми наду главата да го оправя, но нали все не ми остава свободно време... Спалното бельо ще ви оставя на леглото. А сега отивам да спя.

Алексей Петрович Кротов все пак успя да научи, че при изпращането на руски момичета в чужбина преди време е взел участие някой си Фил Дейвис, американец, но почти постоянно пребиваващ в Белгия. Останалото вече бе въпрос на техника. След един час Кроткия знаеше, че мъж с такова име е пристигнал в страната преди няколко дни и е отседнал в хотел „Славянски“ като представител на търговско-промишлена фирма със седалище в Антверпен. И, естествено, той направи съвсем логично заключение, че като всеки уважаващ себе си бизнесмен Дейвис ще пожелае да види „стоката“, преди да я вземе, така че побърза да отиде в хотел „Интурист“, където си имаше свой човек — дежурната администраторка Инна Александровна Полонска, произхождаща от стар дворянски род, за което имаше официално свидетелство, издадено от Дворянското събрание въз основа на оригинални документи.

Инна Александровна, жена с типично руска красота и строг финес, от който без никакви документи се долавяше синята кръв, посрещна Кроткия не особено дружелюбно, макар че той ѝ поднесе огромен букет от любимите ѝ жълти рози.

— Идваш, разбира се, по работа? — сухо попита тя.

— Каква работа, Инуля? Затъжих се!

— Когато се затъжат, хората не тичат в службата...

— Ако искаш, още сега да отидем у вас и да се уединим в някоя стая.

— Трябва тук да кисна цяло денонощие!

— Значи ще киснем заедно — прошепна Кроткия, като ѝ целуна ръка. — Надявам се, все ще се намери някоя свободна стая?

— Ама колко си щур, Кротище! — засмя се Инна Александровна. — Казвай какво искаш?

— Нищо, Инуля, нищо друго, освен тебе!

— Не си се вестявал от цял месец. Не те ли е поне малко срам?

— Срам ме е. Но ще се поправа. Ще се заселя тук завинаги.

— Щом като не искаш нищо, тръгвай си, Кротичък. Аз трябва да работя.

— Но за стаята ти говоря съвсем сериозно.

— Ще потърся. Засега се качи в бюфета, аз ще дойда.

— Защо пък в бюфета?! Чакам те в ресторанта. Какво да ти поръчам?

— Забрави ли любимото ми ястие?

— Как може! Киевски котлет!

— Това ми поръчай.

На път към ресторанта Кроткия се обади от телефонния автомат на етаж.

— Как е, Серьожа?

— Всичко е точно.

— В профил и анфас, нали?

— Както ми заръча!

— Аз съм в „Интурист“. Чакам те.

След киевския котлет, а най-вече след чашата бяло испанско вино, пак така любима напитка на Инна Александровна, разговорът потръгна добре. За това спомогна и младежът на име Серьожа, който донесе на Алексей Петрович цял плик със снимки на Дейвис.

— Инуля, идвал ли е този мъж в хотела?

— Идвал е — отговори Инна, като хвърли бегъл поглед на снимките.

— Кога?

— Преди около шест месеца.

— Че малко ли чужденци минават през тебе? Този май не е нищо особено, а виж как си го запомнила.

— Как няма да го запомня, за малко да забягна с него! — кокетно погледна тя Кроткия и добави: — Шегувам се. Но моите момичета наистина щяха да заминат. Едвам ги отказах.

— И къде ги канеше той?

— В най-различни страни. В Америка, Франция, Германия, Белгия...

— На екскурзия, а? — ехидно се усмихна Кроткия.

— На работа. С договор за пет години.

— И какви длъжности им предлагаше?

— Търсеха се прислужнички, домашни помощнички, болногледачки за стари хора, учителки по руски език... Показа и на видеокасета как ги посрещат, къде живеят, какво ядат и пият и така нататък.

— На кого я показа? На твоите момичета ли?

— Абе живееха тук едни... За прислужнички май ги биваше, но за учителки — в никакъв случай. А ти, Кротичък, значи чакаш

господин Дейвис, така ли?

— Нима той ще идва?

— Не ме размивай, драги ми Алексей Петрович! Дамите отдавна живеят тук. Пристигнаха от най-различни места. Общо са някъде към двайсетина души. Десет стаи плюс апартаменти.

— Апартаментите сигурно са за учителките?

— За фирмаджиите са.

— Ясно. От фирма „Рога и копита“.

— Солидна фирма — сериозно отбеляза Инна Александровна. — Но виж, фирмаджиите нещо не ми харесват много-много. Особено един от тях. Има физиономия на престъпник, а той — представител на фирма. Просто да се не начудиш!

— Инуля, надявам се, че ще ми дадеш пълните имена и адреси по местоживеене на бъдещите прислужнички?

— Не е хубаво това, дето си го намислил, Алексей Петрович...

— А заедно с това ще ме просветиш и що за фирма е тая с престъпническите физиономии. Донесе ли ми ключа? — понижи глас Кроткия.

— Четвъртия етаж. Шестнайсета стая.

— Да тръгваме тогава!

— Не мога, Кротичък, имам работа.

— Работата не е заек, няма да ти избяга!

— Нощта е наша, мили.

— Права си — съгласи се Кроткия.

Грязнов седеше в кабинета си и преглеждаше разни книжа.

— Много свестни момчета — обади се Демидич, който стоеше до прозореца. — Всичките са мои хора.

— Колко са вземали?

— Различно.

— Хилядарка ще им стигне ли?

— Да.

— А те къде са?

— Чакаат — кимна момъкът към вратата.

— Извикай ги.

— Ти и мен прибави към тях, Грязнов. Пазач няма да остана.

— Но ти май се беше уредил, и то доста добре...

Демидич се изкашля в шепа и нищо не отговори.

— А, вече нямат нужда и значи те натириха, а? — ухили се Грязнов.

— Защо?

— А кой тогава ти би дузпата? Лилия Василиевна?

И този път Демидич премълча.

— Сигурно си й направил сцена на ревност — досети се Грязнов.

— Ти случайно да не си такава... Как беше... Пророк?

— Не е тя лъжица за твоята уста, Демидич! Лиля е свободна жена. А ти, види се, си почнал да й приказваш за женитба, деца, брак... Искаш ли да ти дам един съвет?

— Е?

— Ще ти пусна командировъчна заповед и ще си идеш на село...

Как се казваше?

— Медведки...

— А така. Иди в твоето Медведки!

— И какво да правя там, шамари ли да си бия?

— Първо, ще се видиш с майка си и баща си. Второ, ще си доведеш невеста.

— Квоо?

— Не какво, а кого! Невеста, някоя доячка с ей такива бомби! — показва Грязнов с ръце колко гърдеста трябва да е бъдещата жена на Демидич. — Да ти бъде точно по калибър.

— Може и да прескоча — замислено каза Демидич.

— Значи готово! Викай сега твоите орли!

Грязнов внимателно огледа влезлите, покани ги да седнат и попрехвърли книжката на бюрото си.

— Демидич обясни ли ви в какво ще се състои вашата работа? — попита той.

— Нима не го познавате Демидич? — подсмихна се майор Голованов. — Бихме искали вие да ни обясните.

— Аз имам частна детективска агенция. Издирваме всичко, което се краде и губи. Например кучета, котки, наскоро намерихме една майmunка. Други зверове, като лъвовете и тигри, не се е случвало да търсим. Пък и никой не се е обръщал към нас с такава молба. — Грязнов огледа помръкналите лица на мъжете и се усмихна. — А за

„вълци“ като вас ще се намери и по-сериозна работа. Значи така, момчета. Вземам напосоки една от молбите. Ето, слушайте! Гражданката Коврова пише: „Моля да унищожите мъжа ми, Василий Николаевич Ковров, като развратник, пияница и крадец...“ На кръв налита жената. Е, това е за боклука — каза Грязнов, като смачка листа и го хвърли в кошчето. — А виж, тая хартийка май е по-святна. Жилищна кражба. Охо! Златни и сребърни изделия, картини, икони, кожени палта... Излизат бая пари. Пише, че сумата възлиза към триста хиляди, и то не в рубли. Значи, трябва да го умножим минимум на три. Ние вземаме де сет процента — поясни Грязнов, — а пострадалите обикновено занижават стойността на вещите...

— Това лесно може да се провери, ако вещите бъдат намерени — обади се майор Голованов.

— Вече навлизате в работата — със задоволство се усмихна Слава. — Проверяваме, майоре, проверяваме. И правим изводи. А какви — ще ви обяснят бившият старши оперативник от Московската криминална милиция капитан Шчербак и бившият началник-отдел пак там майор Симонов. Ще ви разделим на две групи. Първата ще се заеме с жилищната кражба под ръководството на бившия капитан Шчербак, а за втората, под ръководството на бившия майор Симонов, също ще се намери някоя спешна работа... Грязнов слуша! — вдигна той слушалката на зазвънелия телефон. — Ясно. Ще дойдат.

Слава за втори път замислено огледа мъжете пред себе си.

— Имате ли оръжие, момчета?

— Предадохме го.

— А ти, Демидич?

— Един пищов.

— Какво се е случило? — попита Голованов.

— Абе не знам, но щом като Кроткия... — Грязнов се прокашля. — Щом като Алексей Петрович Кротов иска да му изпратя хора, значи има нещо.

— Ние сме готови — каза Голованов.

— Заплатата е хиляда долара. Ще смятаме, че сте на работа от днес — реши Грязнов. — Демидич! Пред входа на хотел „Интурист“ ще те чака Кроткия... Тфу! Кротов! Всичко ще разбереш на място. Ще вземеш джипа и аудито. На добър час, момчета!

Както обикновено пред хотел „Интурист“ бяха паркирани много коли, на масичките под тентите седяха млади момичета, изпращайки с поглед минаващите покрай тях мъже, нагоре-надолу сновяха сутеньори с бледи лица, по които явно се четеше отпечатъкът на мръсната им професия, солидно и по господарски влизаха в хотела чужденци. Демидич се разходи веднъж-дваж пред входа, но така и не можа да види къде е Кроткия. Всъщност недалеч стоеше някакъв чужденец, елегантно облечен, който наблюдаваше Демидич, но виждайки, че той не му обръща внимание, заломоти нещо на своя език с приближилата се до него силно гримирана проститутка.

— Няма ли го? — дойде при Демидич майор Голованов.

— Нещо не го виждам.

— Влиза ли във фоайето?

— Надникнах.

— Ела да проверим заедно.

— Че ти не го познаваш!

— Срецали сме се — подсмихна се майорът.

Явно чужденецът се бе отървал от проститутката и сега отново беше сам, но стоеше по-близо до вратата.

— Извинете — каза Голованов, като се опитваше да заобиколи чужденеца.

— Не бързай толкова, майоре — чу се шепот.

Демидич спря като закован и ококори очи.

— Влезте във фоайето и седнете на някоя масичка.

Точно така, гласът на Кроткия! Но Демидич виждаше пред себе си съвсем непознат мъж с къса брадичка и мустаци, с очила, но най-важното — червенос, а Кроткия е с руса коса!

— Ела — каза Голованов и побутна за ръка втрещения Демидич.

След малко при тях дойде Кротов.

— Е, щом си тук, Головач — обърна се той към майора, — вече мога да бъда спокоен. Ще дойдат две коли. В едната ще е тоя мъж — показва снимката на Дейвис, — а с другата сигурно ще бъде охраната. Той е истински чужденец. Така че вие с Демидич внимавайте. Да, ще дойдат и двама наши фирмаджии. Всички ще се качат на шестнайсетия етаж и ще влязат в деветнайсети апартамент. Хващате ги тихо и кротко и ги държите в апартамента, докато дойда. Аз ще стоя на улицата. И ще ви дам знак. Това е.

— Ясно — каза майорът.

Кроткия стана и се отправи към изхода. Голованов и Демидич поизчакаха, след което го последваха. Майорът се наведе към прозореца на колата, в която седяха приятелите му, прошепна им нещо и те мълчаливо слязоха и забързаха към хотела. Натам отидоха четирима, а Голованов, Демидич и Шура Дяконов останаха при колата. Като се подпряха на нея, те запалиха по цигара, поглеждайки сегизтогиз към Кроткия.

Минаха около двайсет-трийсет минути, но Кроткия все не даваше знак. Около него непрекъснато се въртяха разни сутеньори и проститутки, заговаряха го, но той само се усмихваше и махаше с ръце в знак на отрицание. Но ето че по едно време пред входа на хотела спряха две коли. От първата изскочиха двама здравеняци и отвориха вратата на втората кола. От нея слезе Фил Дейвис, усмихнат и представителен господин, облечен в елегантен светъл костюм по последна мода, а после — двамата фирмаджии и Мишка Слона, същият, когото срещна Грязнов в хонконгския хотел „Виктория“, дясната ръка на Ваня Монголеца.

Кроткия запали цигара и тутакси я хвърли в урната.

— Хайде — тихо заповяда Голованов. — Шурик! Тичай в асансьора. Слизаш на шестнайсетия етаж.

— Слушам, командире!

— Демидич! Хващаш единия от горилите!

Демидич кимна.

Вратите на асансьора безшумно се отвориха. Мъжете пропуснаха господин Дейвис да се качи пръв.

— Заповядайте, господин Дейвис!

— Мерси, мерси!

Горилите се качиха последни. След тях се намърда и Демидич.

— Махай се! — изсъска единият от тях.

— Квоо? Да не ви е малко мястото, а?

— Мърдай, момче, и по-бързо!

Но Демидич не помръдна от мястото си.

— Нищо, нищо — усмихна се господин Дейвис.

— Ми нали и аз това казвам — обърна се към него Демидич. — Я виж как си личи веднага възпитаният човек. А те — „махай се...“

— По-кратко, приятел, говори тихо — поомекна единият от горилите, но погледът му не предвещаваше нищо добро.

— Ти по-добре ми кажи къде е двайсета стая? — извърна се към него Демидич.

— На всички етажи има стаи с двайсети номер — учтиво се намеси единият от фирмаджиите. — На вас кой етаж ви трябва?

— Шестнайсети.

— Дръж се за мене, приятел — ухили се Мишка Слона. — Абе ти си страхотен пичага, откъде се взе такъв?

Асансьорът плавно спря и вратите се отвориха.

— Сега накъде да тръгна? — взе да се оглежда Демидич.

Съгледа приятелите си, значи всичко е наред, усмихват се.

— Казах ти, дръж се за мен — повтори Слона.

— А тука къде се пуши?

— На, пуши — извади Мишка пакетче „Малборо“. — Сега пък нямаш и с кво да запалиш, нали?

— Абе имах някъде кибритче...

— Хайде, пали — щракна Слона със златна запалка. — Та откъде, викаш, си родом?

— От Княж-Погост — отговори Демидич, като наблюдаваше с крайчеца на околото тръгналите по коридора фирмаджии с чужденеца и единия бодигард. Втория бодигард усети зад гърба си. — Чувал ли си за това място?

— Да не се майтапиш, а? — попита Мишка.

— Пък наблизко е село Медведки...

Внезапно Демидич чу как мъжът зад гърба му изпъшка. Слона трепна, но в следващата секунда усети китката си стисната като в менгеме. От болка изскърца със зъби и дрезгаво каза:

— Хайде, стига с тия номера!

С другата ръка Демидич ловко и бързо го обезоръжи, като пхна пистолета му в джоба си.

— Тръгвай и умната — заповяда той.

Покрай тях бързо мина майор Голованов, влачейки под мишници омекналото тяло на бодигарда. Влязоха в апартамента. Там вече цареше пълен ред. Вторият бодигард седеше на пода до прозореца в хола, захванат с белезници за радиатора, и стреснато се пулеше наоколо. Господин Дейвис стоеше прав, неподвижно като истукан, а до

него фирмаджиите мигаха на парцали. Набързо свестиха с амоняк припадналия бодигард и по същия начин го закачиха за радиатора при другаря му и Мишка Слона. Масата бе сервирана за почерпка.

— Дошли сме ви на гости, господа — иронично подметна Голованов на фирмаджиите.

— Заповядайте — кисело се усмихна единият.

— Ама защо не седнете, господин Дейвис? Моля, заповядайте — махна с ръка към масата майорът. — И ако обичате, куфарчето моля!

— Но в него имам документи!

— Че аз откъде да знам? — неочаквано кипна Голованов. — Може пък да носиш бомба?!

Внезапно единият от фирмаджиите се втурна към вратата, но тутакси се спъна в подложения му крак и се сгромоляса на пода.

— Абе всички ли трябва да ви закопчая, а?! — възкликна майорът. — Я се дигай бе, шибан скапаняк! И напълни чашите! Ще ни бъдеш келнер! — изкряска му той.

Чул познати думи, Мишка Слона се оживи:

— Кой сте вие бе, момчета?

— А ти кой си?

— Аз съм Слона. Не сте ли чували за мене?

— Я вземи му натъпчи тая салата в устата — заповяда майор Голованов на фирмаджията. — Слоновете обичат тревица.

— Да бе, няма що, голям майтапчия си — намръщено каза Мишка. — Само че, знаеш ли, ченге гадно...

Но не успя да се доизкаже, защото Демидич го бодна с пръст в диафрагмата и той с грухтене увисна на радиатора.

— Добре дошли, господин Дейвис! — с чаша в ръка учтиво се понадигна майор Голованов.

Докато преглеждаше списъка на жените, дали съгласие да заминат за чужбина, Алексей Петрович с изненада прочете името на десетгодишно момиченце и когато попита Инна Александровна, разбра, че малката Дина Аркадиевна Кузнецова е дъщеря на Анна Григориевна Кузнецова, една от кандидатките за работа в чужбина. Тя обаче беше на двайсет и три години, така че нямаше как да бъде майка на детето, освен ако не го беше родила на тринайсетгодишна възраст. Впрочем, макар и рядко, и такива случаи се срещат.

И сега, когато отвори вратата на просторната хотелска стая, където се бяха събрали младите жени за среща с господин Дейвис, Кроткия първо потърси с поглед и видя сред тях момиченцето — слабичко и миловидно, с тъмноруси къдрици, падащи на челото, и огромни сини очи.

— Здравейте! — широко се усмихна Кроткия. — Позволете да ви се представя! Господин Фил Дейвис!

Жените радостно изпискаха и запляскаха с ръце.

— Ще се запознаем по-късно, с всяка от вас ще разговарям поотделно...

— А ще ти стигне ли барутът? — закачливо подвикна нечий глас.

— О-о! Хайде, хайде! Много сте били палави!

В отговор се чу висок смях. Кроткия понечи да допълни нещо, но срещна сините очи на детето, което плахо се усмихваше, и заговори делово:

— Сега ще ви покажа един видеозапис за живота на момичетата, дошли на Запад преди вас, за да направите твърдо своя избор.

Алексей Петрович включи телевизора и пусна видеокасетата. Навремето лично бе монтирал материалите и смяташе, че първият кадър, който бе избрал, ще е най-характерен и въздействащ. Пред руското посолство в една страна стоеше на колене млада жена и държеше икона в ръцете си...

— Трябва да е откачила, а?

— Моли се...

— На кво се моли? — чу се развълнуван шепот из стаята.

— Я пусни звука! — обади се едно от момичетата.

Кроткия засили звука. Една след друга на екрана се появяваха млади рускини и всяка от тях разказваше тъжната си история, след като е била подмамена да замине. „Ако може... Извинете... Олеле Боже... Майчице мила...“ — ехтяха един след друг в притихналата стая момински гласове. Когато касетата свърши и екранът потъмня, Кроткия чу леки стъпки и едва доловимо прошумоля рокля. Той вдигна глава и видя момиченцето.

— А ти защо не си тръгна с тях?

То не отговори, само примигна с дългите си ресници.

— Защо не излезе с майка си? — повтори въпроса Алексей Петрович.

- Мама е в болница.
- А каква ти е Анна Григориевна?
- Тя ме взе от детския дом.
- От какво е болна майка ти?
- Много пие — прошепна детето.
- Жив ли е баща ти?
- Той е в затвора...

Алексей Петрович извади касетата и я прибра в джоба си.

— Ела, Дина, да си поприказваме — хвана той момиченцето за ръка и го изведе от стаята.

В апартамента на шестнайсетия етаж се почука на вратата. Демидич отвори и видя Кроткия с малко момиченце, което държеше за ръка. Този път Демидич веднага го позна, защото си беше махнал брадата, мустаците и перуката.

— Извикай майора — каза му Кроткия.

Когато Голованов излезе, Алексей Петрович накратко му обясни цялата история, в която бяха взели участие той и неговите другари.

— И какво да правим с ония? — кимна към вратата Голованов.

— Дина, я иди малко по-нататък — каза Кроткия на момиченцето. — Тия мръсници, горилите и фирмаджиите, са се изредили на всички. Майната им на другите, те са си от занаята... Жал ми е за момиченцето.

— Кой?

— Слона.

— Да му теглим един хубав пердах?

— Само ще се накиснем. А досега действахме чисто, без да нарушаваме закона.

Майорът погледна детето и така силно стисна зъби, че по скулите му заиграха буци.

— Ти трябва да тръгваш, Льоша — меко каза той. — А ние ще се оправим.

— Слона е мой.

— Тръгвай — повтори Голованов и затвори вратата.

Когато дежурната отговорничка на шестнайсетия етаж в хотел „Интурист“ извика милиция, оперативниците завариха в луксозния апартамент следната картина: на килима в хола лежаха четирима мъже с вързани ръце и крака и запушена уста, акуратно подредени един до

друг, а в спалнята откриха прикован към радиатора американски поданик с местожителство в Белгия, чиято уста също бе натъпкана с парцали. Извиканият лекар от „Бърза помощ“ констатира многобройни кръвоизливи по телата на пострадалите, двама от тях бяха със счупена челюст, третият със счупена ръка, а четвъртият — изпаднал в пълно безсъзнание. Той беше кастриран. Потърпевшите бяха откарани в болница „Склифософски“, където им бе оказана медицинска помощ. На въпросите на дежурния следовател от милицията те категорично отказаха да отговарят. Единият от тях, мъжага с татуировки по гърдите и ръцете, явно бивш затворник, псуваше всички наред с най-цветисти погръжни на майка. А чужденецът още същата нощ си замина със самолет за Белгия.

Кроткия се прибра вкъщи с малката синеока Дина.

— Мамоо! Ела да посрещнеш внучката си! — весело подвижна той още от вратата.

Майка му излезе от стаята, погледна момиченцето, после сина си и въздъхна.

— Нали все си мечтаеш за внучка! Ето ти я. Казва се Дина.

— Откъде се появи?

— Отдавнашна история — усмихна се Кроткия. — Беше се загубила и сега я намерих. Нали така, Дина?

— Да — усмихна се детето.

— Влизай, Динуля! Това е сега твоят дом.

— Льоша...

— После, мамо, после! Сега се погрижи за нея, нахрани я, сложи я да спи.

— Първо ще идем в банята!

— Права си — съгласи се Кроткия и влезе в стаята си.

— Я ела при мен, моето момиче — повика я старицата, след като замислено я разглежда известно време.

Погали я по главата и нежно попита:

— Значи се казваш Дина, а?

— Дина — прошепна детето, като вдигна към нея огромните си сини очи, после изведнъж разпери ръчички и поривисто се притисна до гърдите ѝ.

През нощта Кроткия отиде да нагледа Дина, пооправи одеялото и остана да се полюбува на спящото дете. Погледна дългите мигли и бледото лице, което дори в съня не бе загубило тъжния си израз, и неочаквано изпита остра жалост, сърцето му се сви от болка за това нещастно дете. По едно време чу гласа на майка си, която се бе приближила тихо:

— Знаеш ли, Льоша...

— Шшът — сложи пръст до устните си Кроткия и я изведе от стаята. — Какво има?

— Когато я къпах, видях сини петна на раменцата и гръбчето...

— Ще ѝ минат — отговори Кроткия, след като запали цигара.

— Това за внучката сериозно ли го каза все пак, или се пошегува? — наруши мълчанието майката.

— Сериозно.

— А родителите живи ли са?

— Тя е сираче.

— Момиченцето трябва да има майка — строго каза старата жена.

— Щом като трябва, значи ще има.

— Коя? Твойте всички са едни... Ох, не знам как да ги нарека!

— Не всички, мамо — усмихна се Кроткия. — Например Инна Александровна Полонска! Какво ѝ е лошото?

— Да, но тя не се е затичала да се омъжва за разбойник като тебе!

— Не ще се затича, ами ще хвърчи! — отговори Кроткия, като я прегърна и целуна.

Ваня Монголеца все още се излежаваше в леглото, когато в апартамента му в хотел „Юбилеен“ нахълта Антон Маевски. До Ваня лежеше проститутка с доста едри габарити.

— Покрий се, кобило — лениво каза Ваня.

— Да бе, той хич не е виждал голи жени!

По лицето на Антон Монголеца разбра, че пак се е случило нещо неприятно, и стоварвайки яда си на жената, изкряска:

— Махай се ма, курво!

Тя обаче не се стресна особено, протегна се силно с цялото си тяло, бавно стана и полюшвайки огромните си гърди, тръгна да излиза от спалнята.

— Ще плюските ли? — обърна се тя при вратата.

— Иди първо да се измиеш! Целия си ме омазала — оплака се Ваня, докато обуваше слиповете си. — Давай, давай и все не ѝ стига!

— Нашата Зинка си е такава, ненаситна — съчувствено отбеляза Антон.

— Е, какви новини ми носиш?

— Слона са го скопили! — веднага изтърси Антон.

— Тоест — как така?

— Ами като прасетата! Или жребчетата!

— Отрязали са му яйцата, така ли?

— Всичко!

Монголеца се позамисли и внезапно избухна в силен смях:

— Ама верно? Ти видя ли го?

— Него не, но разговарях с доктора.

— Я слушай, Антон, като няма да е мъж, какъв ще бъде сега Мишка?

— Как какъв? Ами евнух.

Монголеца отново се заля от смях.

— Абе и аз отначало се посмях, Ваня, ама после се замислих. Ми ако и мене някой ме скопи? Или тебе?

— Продължавай нататък, Антоша, слушам те — каза Монголеца, като запали цигара.

— И аз не знам нищо конкретно!

— Казвай тогава каквото знаеш.

— Виках му аз на онова прасе — остави момичето! А той — не, искал бил да се облажи, отдавна не бил вкусвал сукалчета! Ето на, облажи се...

— Даа, нахойка се наш Мишка... Какво да се прави, така му било писано.

— Не знам, Ваня, на кой бог да се моля и да благодаря. Нали и аз трябваше да ходя при Дейвис.

— Давай подред, Антоша — наливайки водка, каза Монголеца. — На, пийни и стига си се размотавал.

— Тая заран ми се обади от „Склифа“ един следовател. Безпокою ви, казва, по молба на Рибин, сиреч ще рече на Слона. А там в „Склифа“ лежат с него и другите пострадали. Общо са петима души. Фирмаджиите, горилите и той, Мишка. Фъфли, сигурно и зъбите са му избили, нищо не му се разбира. С една дума, сгащили ги в „Интурист“ и им видели сметката... Край на топките...

— Ама всичките ли са скопени?

— Не, само Слона. Ама и другите доста са изпатили. Целите са в бинтове и гипс... Та отидох аз в „Интурист“. Дежурната отговорничка на етажа забелязала, че вратата на апартамента е открехната и надникнала вътре, а те, миличките, лежат на килима един до друг със запушена уста. Дошли ченгетата. В спалнята намерили Дейвис, седнал до радиатора. Топлел се на него с гривни на ръце. Отидох да потърся жените, а тях ги няма!

— И къде са отишли?

— Избягали. Само една заварих, оная от Кострома, дето доведе момиченцето.

— То с нея ли беше?

— Изчезнало е. Та флърцата ми разказа, че господин Дейвис дошъл при тях, показал им някакъв филм с разни ужасии и после всички до една се измели.

— Как е минал разпитът в болницата?

— Е, фирмаджиите не са идиоти, че да се разприказват. Мълчали.

— Обажда ли се на Дейвис?

— Господин Фил Дейвис отдавна вече си е в Белгия — погледна часовника си Маевски.

— Пита ли костромката за него, как е изглеждал?

— Да не съм ченге бе, Ваня? Имам си друга професия! — избухна Антон, но като го погледна, гузно добави: — Не се сетих.

— Ще идеш да я попиташ. Кой ли може да ги е обработил така, Антоша?

— Мишка ми изломоти, че били непознати мъже. Дали не са някои приходящи от провинцията, а?

— Слона щеше да разбере. Но е сигурно, че не са ченгета, нито феесбейци...

— Е, то си е ясно като бял ден.

— Опитай се да разузнаеш, Антоша.

— Може да се опитам, ама да не взема и аз да остана без топки...

— Евнух — промърмори Монголеца. — И какво ще го правим, като се дигне на крака?

— Ако изобщо се дигне — сериозно отговори Антон. — Сега са го вързали за леглото. Искал е да се метне през прозореца.

— Човек от съдбата си не може да избяга, Антоша! Но кои са тия касапи? Дали пък не са чеченци?

— Руснаци са били.

— Имам лоши предчувствия — каза след кратко мълчание Монголеца.

— Защо? Всичко си върви много добре! Е, загубихме фльорците, ама ще наваксаме с друго.

— Я вземи звънни на оная, костромката!

Маевски извади един лист с имена и плъзна пръст по списъка.

— Така. Кузнецова... — проговори той и придърпа телефона. — Не отговаря.

— Обади се на дежурната в регистрацията!

— Добър ден, моля ви, кажете ми, ако обичате, дали Анна Григориевна Кузнецова още пребивава в хотела? Благодаря... — Антон затвори. — Напуснала е с багажа си.

— Така си и мислех. Защо им е на ония вълци да оставят свидетели?

— Вълци ли? — възкликна Антон. — Дали не са „вълците“ на полковник Саргачов?

— Че какви пък са тия „вълци“ на Саргачов?

— Чух, че е командвал разузнавателна рота в Афганистан... Точно така. „Руските вълци“. Така са ги наричали муджахидините.

— Поинтересувай се, Антон — каза Монголеца. — Подушвам, че нещо почва да става напечено.

Грязнов не питаше за нищо, а и „вълците“ на майор Голованов мълчаха. Всъщност, когато те се върнаха, Слава бе попитал дали е минало добре, на което майорът отговори: „Всичко е тип-топ.“ Но слухът за събитието в „Интурист“ стигна до ушите на Грязнов, вече някой от подчинените му се беше изтървал, просто за случая му

разказа един оперативник от милицията, присъствал на местопроизшествието. Слава извика в кабинета си всички участници за „конско“ и без да ги покани да седнат, ги изгледа един по един със страшен началнически поглед.

— Кой отрязва топките на Слона?

Голованов огледа приятелите си и спря очи на Беловеждия стеснителен Филя.

— Ти ли го направи бе, Филя?

— Да-да, щом стане нещо, все Филя ти е виновен — отговори момъкът.

— Води ли дъщеря си в зоологическата градина?

— Е, та какво от това?

— Не чу ли какво пита началникът?

— Не съм глух.

— Слона видяхте ли го?

— Специално за слона ходихме, да го види детето!

— Той е, шефе! Друг няма кой — обърна се майорът към Грязнов. — Само че не проумявам за какво са му потрябвали топките.

Неочаквано мъжете прихнаха и се запревиваха от оглушителен смях. Грязнов не очакваше подобен обрат, понечи да покаже строг началнически характер, обаче като видя заливащите се от смях мъже и Филя, застинал в недоумяваща простовата усмивка, също се разсмя.

— Абе ако зависеше от мен, бих ги обесил за макарите лично тия мръсници — каза той. — Но ми е обидно, момчета...

— Какво има, шефе? — дори се разтревожи Голованов.

— Директор ли съм аз, или лукова глава?

— Ако не вярваш, питай Кроткия — сериозно каза Голованов.

— Ти не ме учи кого да питам! Аз, ако трябва, знам как да разбера... Вижте какво, братлета, заминавате командировка.

— Къде?

— В славния руски град Воронеж.

— Филя! Ми ти нали беше воронежец?!

— Вярно ли? — зарадва се Грязнов.

— Това е родният ми град, там живях, докато ме взеха войник. Мама и татко още живеят там.

— Познаваш ли добре града?

— Че как иначе.

— По-смело, Филя, по-смело — обади се Голованов. — Много е стеснителен, срамува се да говори. Разкажи на началството бе, Филя, за какъв са те вземали престъпниците в родния ти град Воронеж.

— Стига де, Головач...

— Ето на, скумросва се. А доколкото знам, Филя, всички воронежки бандити са ти сваляли шапка.

— Какви ги дрънкаш, Головач? Стига глупости.

— Наистина, Филя, имаш ли някакви връзки в подземния свят?

— Едно време познавах всички бандюги.

— Чудесно — проговори Слава, докато мислеше за нещо свое. — Заминаваме след едно денонощие. Във влака ще ви обясня задачата.

— Значи и ти идваш, а? — широко се усмихна Голованов. — Кажете поне с една дума какво ще правим, каква е работата...

— Най-обикновена. Ще воювате... Край. Свободни сте.

Турецки разпитваше генерал Пестов на „Лубянка“. Ръководството на ФСБ любезно му бе предоставило един голям кабинет. Току-що бяха гледали озвучения видеозапис.

— Е и какво от това? — насмешливо попита генералът.

— Доколкото си спомням, миналия път вие бяхте възмутен, че няма звук — отбеляза Турецки.

— Добре де, сега има. И какво?

— Чухте гласа си, нали?

— А-а, не съм сигурен, че това е моят глас. Имах в отдела един служител, подполковник Рябков...

Генералът се изкашля, усетил, че е направил грешка, което, разбира се, не убягна от вниманието на Турецки.

— Продължете, Юрий Гаврилович.

— Този подполковник можеше да имитира всякакви гласове.

— Е, той не е единственият имитатор на света!

— Именно това искам да кажа! Може да е Винокур или оня... Михаил Евдокимов! Такива записи мога да ви скалъпя с вагони!

— Но на екрана сте вие. С цялото си достолепие.

— Аз пък мисля, че е прочутият артист Яковлев. Впрочем двамата с него доста си приличаме. Не забелязвате ли?

— Има известна прилика — призна Турецки. — А що се отнася до подполковник Рябков, той все още може да имитира, а не „можеше“, както вие се изразихте. Жив и здрав си е.

Пестов премълча, взе цигара и запали.

— И Рябков потвърди, че на записа е именно той, макар че и подполковникът прилича на някой си артист.

— Извикайте Рябков — властно, по генералски каза Пестов.

— Моля — натискайки бутона, каза Турецки. — Поканете подполковник Рябков да влезе.

Служителят въведе подполковника и веднага си излезе.

— Заповядайте, Павел Геннадиевич, седнете. Вие гледахте ли записа?

— Да, гледах го.

— Признавате ли, че именно вие сте заснет на тази видеокасета?

— Признавам.

— А кой е мъжът, с когото разговаряте?

— Генерал-майорът от държавна сигурност Юрий Гаврилович Пестов.

— Генерал Пестов обаче твърди, че на касетата е заснет известният киноартист Юрий Яковлев.

— Всичко може да се твърди — презрително се усмихна Рябков.

— А моят дубльор кой е?

— Надявам се това да ни каже генералът... Как стана срещата ви?

— Генерал Пестов ми се обади по телефона и аз отидох на определеното място.

— Къде?

— Пред входа на сградата, където живее.

— Имате ли някакви забележки във връзка с този видеозапис?

— Записът е автентичен.

— Свободен сте, Павел Геннадиевич.

— Паша! — повика го генерал Пестов. — Колко ти платиха, Паша, за главата ми?

— Себе си презирам, генерале — бавно произнесе Рябков. — А теб ненавиждам. И се моли богу да не се срещаме насаме.

— Той ме заплашва! Запишете това в протокола! — каза Пестов със заповеднически тон.

— Записва се, генерале, всяка дума се протоколира... Както виждате, положението ви не е особено завидно! Естествено, вие си

давате сметка, че подполковник Рябков, освен че призна записа за автентичен, разказа на следствието и още някои нещица?

— Разбира се, че си давам!

— И какво ще кажете по този повод?

— Аз ще отговарям само на въпроси, които са от вашата компетенция.

— Моята компетенция е доста широка — отбеляза Турецки. — Тя не се ограничава само с разследването на убийството на Робърт Уест. И се разширява с всеки изминал ден.

— Когато се разшири дотолкова, че да имате право да разследвате вътрешните работи на ФСБ, тогава вече ще приказваме за онова, което ви е разказал Рябков.

— И така, Юрий Гаврилович, след като сте чули по домашния си телефон няколко такта от погребалния марш, което е било за вас поредният сигнал, вие сте знаели, че това е заповед да бъде ликвидиран Андрей Василиев, и съответно от своя страна сте заповядали на Рябков да я изпълни. Тя е била изпълнена, но всъщност не особено сполучливо...

— Говорете си, аз ще ви слушам — насмешливо каза генералът.

— Обикновено трябва да е обратното, но щом толкова настоявате, аз съм на вашите услуги — сви рамене Турецки. — Главният прокурор вече написа заповедта за вашия арест, така че ще поседите там доста дълго време. Съветвам ви да признаете участието си в това убийство. Както виждате, силните на деня не успяха да ви освободят от задържането под стража, макар че вие бяхте съвсем сигурен в своята безнаказаност — нека си спомним как заплашвахте генерал Самсонов. Естествено, тази заповед не е ваша приумица, на вас също ви е било заповядано.

— И вие знаете от кого?

— В противен случай не бих разговарял с вас.

— Кажете името.

— Не само името, а трите пълни имена и длъжността.

— Тогава защо го протакате?!

— Позвънила ви е нашата вицепремиерка Лариса Ивановна Стрелникова.

— Сега вече съм убеден, че компетенцията ви ще бъде разширена — отбеляза след кратко мълчание Пестов.

— Позвъняването е било от апартамента на Уест, който се намира в района на Арбат, за това свидетелства и номерът на телефона, останал в паметта на вашия апарат тип „Асистент“. А вие очевидно сте забравили да я изтриете. Дори нещо повече. Не ви ли се стори странно, че позвъняването с погребалния марш е било от апартамент, в който не живее вицепремиерката?

— Не обърнах внимание. Бързах да се обадя на Рябков.

— Благодаря, Юрий Гаврилович. Това вече е признание.

— Споменахте, че ще кажете нещо повече...

— Лариса Ивановна не е била сама в този апартамент. Била е с Валерий Степанович Саргачов, с когото добре се познавате. Не е трудно да се отгатне какво са правили там, щом като внезапно влезият в жилището си Андрей Василиев само след няколко минути е избягал оттам като луд.

— Няма значение какво са правили. Това не го засяга Василиев.

— Засяга го, защото Андрей е обичал Лариса Ивановна. Най-искрено и дълбоко. Но аз нямам желание да надничам под чуждите чаршафи, и за да не губим време, Юрий Гаврилович, ще ви съобща следното. Ето я прокурорската заповед, която ми дава правото да разпитам вицепремиерката. И както виждате, подписана е от главния прокурор на Руската федерация. Но аз реших временно да поизчакам с разпита.

— Защо?

— Майката на Лариса Ивановна почина.

— Жалко. Людмила Василиевна беше добър човек — след кратко мълчание каза Пестов. — Много съжалявам.

— Познавахте ли се?

— Да. Навремето служих при генерал Стрелников.

— Реших да изчакам — повтори Турецки. — И правилно постъпих. Самата вицепремиерка ми предложи да се срещнем. Така е някак по-удобно.

— Смятате, че Лариса Ивановна се е уплашила?

— Тя е в безизходно положение. И сега иска да намери изкупителна жертва.

— А тази жертва ще се окажа аз, така ли?

— Вие също.

Пестов се позамисли, после спря поглед на телефонния апарат.

— Ще позволите ли да се обадя?
— На кого?
— На вицепремиерката.
— Обадете се — след кратко колебание разреши Турецки. — Да ви кажа номера?
— Благодаря, помня го.
— Ако обичате, натиснете бутона за включване на звука. Любопитен съм да чуя приятелския ви разговор.
— Здравейте, Лариса Ивановна!
— Вие ли сте, Юрий Гаврилович?! — чу се гласът на вицепремиерката. — Вас са ви освободили?
— Да — позаякна Пестов.
— Ходихте ли при Павлов?
— Не още.
— Побързайте, Юрий Гаврилович. Довиждане.
— Момент! Само един въпрос, Лариса Ивановна...
— Слушам ви.
— Сама ли пожелавате да се срещнете със следователя Александър Борисович Турецки?
— Вие откъде ми се обаждате? — попита вицепремиерката след известно мълчание, а в гласа ѝ се долавяше тревога. — Определителят показва...
— Чакам отговор, Лариса Ивановна.
В кабинета заехтяха кратките сигнали за свободно.
— Повярвахте ли ми вече? — попита Турецки.
— Да. — Пестов отново запали цигара. — Къде е сега Павлов?
— Заема вашия кабинет.
— Павлов е назначен на моята длъжност? — станал моравочервен, бавно произнесе генералът. — Всички сте полудели!
— Не виждам в това нищо странно — възрази Турецки. — Той е достоен за тази длъжност, тъй като е в течение на всичките ви действия...
— Именно! Защото е в течение на всичко! Значи мен са решили да направят изкупителната жертва?! Няма да я бъде тая, господа! Няма да я бъде!
— Успокойте се, генерале. Кандидатурата на Павлов бе предложена от директора на ФСБ и генерал Самсонов я подкрепи.

— Невъзможно — омекна Пестов. — Това е направо невъзможно.

— Ама помислете, Юрий Гаврилович, защо Самсонов подкрепи Павлов. Добре си помислете. Та вие сте професионален разузнавач.

В кабинета настъпи продължително мълчание, чуваше се само тежкото дишане на Пестов.

— Ако разбирам правилно, вие сте направили доста тънък, доста хитър ход...

— Правилно сте разбрали, Юрий Гаврилович.

— А мен какво ме чака?

— По делото, което водя аз, не ви очаква нищо страшно. Защото вие не сте били непосредственият убиец.

— Само това липсваше — намръщено каза Пестов.

— Вие сте изпълнявали заповед...

— Да, точно така.

— Разбира се, оставката ви е сигурна, но с провиненията, които не влизат в моята компетенция, ще бъде по-сложно.

— Много ли неща са ви известни?

— За вас и вашия отдел знам много. Освен това ми е известно онова, за което е по-добре вие да не знаете...

— Павлов! — въздъхна генералът.

— Да свършваме, Юрий Гаврилович. Вие признавате ли, че позвъняването, тоест сигналът или заповедта под формата на погребален марш, е било направено именно от вицепремиера Стрелникова?

— Да.

— И очевидно няма да настоявате, че на видеозаписа е заснет артистът Яковлев? — усмихна се Турецки.

— Дайте ми един лист и химикалка. Всичко ще напиша — отговори Пестов. — Дадох пълни показания, така че няма да крия нищо от следствието.

— Отлично.

— Имам ви доверие, Турецки. И не бих възразил, дори бих желал това дело да възложат на вас.

— Ще предам пожеланието ви на моите началници.

Когато влезе в кабинета на генерал-лейтенант Самсонов, Турецки уморено каза:

— Генералът проговори.

— Нещо бързичко се предаде...

— Не прояви недоволство от мен, дори изказа желание да работим заедно и занапред.

— Вероятно така ще стане — каза Самсонов. — Не изглеждаш добре, Саша.

— Не съм си отспал — тъжно се усмихна Турецки. — Аз ще, тръгвам, Николай Василиевич.

— Добре, върви си почини — сърдечно му стисна ръката генералът.

Анатолий Сергеевич Павлов чудесно разбираше положението си и ролята, която играе и ще продължи да играе в предстоящите комбинации, замислени и разработени от генерал Самсонов и Александър Турецки. Наложил се да разкажат на Павлов много неща, а въпросите, които му задаваше Турецки, бяха съвсем на място, тъй като почиваха на конкретни факти от делото. Що се отнася до обиколката из казината в чужбина, Павлов не криеше абсолютно нищо, дори напротив, разказваше за тях с най-големи подробности, като се стараеше с това многословие да отвлече вниманието на Александър от основните и най-опасните въпроси — тези за наркотиците и за пътищата, по които се внасят в Русия. Каква отговорност може да се търси на мъртвия Уест? Никаква. И затова Павлов не че очерняше бившия си партньор, но даваше да се разбере, че Андрей Василиев е имал не по-малко влияние от самия него върху вицепремиерката. Каза например че именно Уест е свързал госпожа Стрелникова с Монголеца, като е използвал познанствата си с хора от казината. Разбира се, всичко това бе доста нескопосано съчинено, обаче нали хартията търпи всичко. Истината, естествено, щеше да излезе наяве, но дотогава ще мине доста време, а времето работи за Павлов. Той се опасяваше най-вече от въпросите относно прането на пари, добити по престъпен начин, а също и за данъците. Нямаше начин Турецки да не знае, че всички казина без изключение не плащат данъци на държавата, че всички — като се започне от чистачките и се свърши с шефовете — получават парите си на ръка от собствениците на казината. Но за голямо учудване на Павлов Турецки дори не намекна за това.

Оставаше да предполага, че той не си е поставял такава задача или че е замислил да му нанесе решителния удар в друг, по-удобен момент. След като стана вицепремиер, Лариса Ивановна пое изцяло контрола над индустрията за развлечения, машината за печатане на пари заработи като по часовник, а когато властта над многобройните казина мина в ръцете на Ваня Монголеца, работата тръгна още по-лесно. Ваня се разгърна нашироко, дори може би твърде нашироко. Като река потекоха рублите, източени по заповед на Монголеца от търговските банки, намиращи се на ръба на фалита, от борсите и от пазарите, от западналите предприятия, които едва се крепят на държавни дотации, впрочем понякога доста солидни дотации, които не се използваха за работническите заплати. Изобщо се водеше грандиозна по мащабите си операция за пране на пари.

Не, размишляваше Павлов, подобна машина не може да бъде помръдната от мястото ѝ нито от Самсонов, нито от Турецки. Те могат да постигнат само локални цели, например да разобличат сътрудниците на ФСБ, замесени в престъпления, да изловят купувачите на наркотични средства, дори да ликвидират складовете във Воронеж. Ще се започнат шумни дела, ще тръгнат арести на главатарии и изпълнители, още повече че с мафията е свързан и той, полковник Павлов, и знае цялата истина от кухнята на престъпните машини. Но фундаментът, на който се държат криминалните структури, ще остане непоклатим. Мафията е безсмъртна!

Безсмъртна, да, но какво ще стане с него — Анатолий Павлов? Самсонов и Турецки ще го накарат да им извади кестените от огъня, обаче после ще трябва да решат съдбата му. Със сигурност няма да пожертват Пестов... Така че щом го затворят в съседната килия до генерала, в един прекрасен ден полковник Анатолий Степанович Павлов може да изчезне. Имало е, има и ще продължава да има подобни неща. А той може да изчезне не само с помощта на ФСБ, може да го ликвидират и хората на Ваня Монголеца. Една тайна никога не може да остане скрита. И сега той се намира между два огъня, всеки от които може да го унищожи. Ето защо за него има две възможности. Да предаде на генерал Самсонов всички подред, свършвайки с вицепремиерката, да даде изобличаващи показания срещу всички, с които е работил, да съжалява, да се кълне, да даде офицерската си дума, но кой ли ще му повярва? Предателят винаги си остава

предател... Пък и на генерал Самсонов много са му притрябвали неговите уверения. Той не знае конкретните подробности, но има ясна представа за всичко. Дали да не се скрие под могъщото крилце на вицепремиерката? Но тя не за това го постави на тази ключова генералска длъжност. Пък и толкова всемогъща ли е в момента Лариса Ивановна? Турецки рови, рови надълбоко и само какво търпение има тоя дявол! Така че ще изрови много факти, с които ще притисне виновниците до стената.

Но има и трети изход — Ваня Монголеца. Той също е застрашен от неприятности, и то какви! Хабаровските оперативници сигурно вече са установили самоличността на загиналия във взривената кола, а той беше човек на Монголеца, това е сигурно. Ами ако ракетите са били с атомен заряд? Тогава работата намирисва на нещо повече от лагер... Непременно трябва да се срещне с Монголеца и да поприказва с него открито. Ако спаси живота на Ваня, той от своя страна ще му помогне чрез чеченците, чрез оня Гирихан, да избяга в чужбина. Добре го беше замислил оня номер да дойде на власт с парите, които смяташе да събере, с милиардите долари, но нека вече към властта да се домогват други, може би те ще успеят, натрупали са доста парици, а той иска да живее.

Засега генерал Самсонов не му поставя конкретни задачи, не му обяснява подробностите около преминаването на казината в ръцете на служители от ФСБ. Но той е съвсем наясно какво може да му заповяда ръководителят на отдел „К“. Да нареди на хората си, наблюдаващи казината, спокойно и учтиво да обяснят на рекетъорите на Монголеца, че тяхната песен е изпята и вече е дошло време да се пръждосват по живо, по здраво. И най-добре — завинаги. Естествено, момчетата на Ваня ще си отидат, макар че няма да се мине без експесии, включително и престрелки, защото работата си го заслужава. Отдавна груповите ръководители от новия му отдел чакат с голямо нетърпение подобен момент, омръзнало им е да гледат какви пари се изплъзват изпод носа им. А и госпожа Стрелникова е много заинтересована тези заведения да минат в ръцете на хора от неговия отдел. Така тя става пълновластна господарка на основния бранш в индустрията за развлечения, носещ изключително големи доходи. На това се надява вицепремиерката, но без да подозира за истинското положение на нещата. А истината е, че след този преход груповите ръководители

незабавно ще бъдат арестувани, ще се започне следствие, а докъде ще стигне то и чии глави ще хвъркнат — само един Господ знае. Не, на всяка цена трябва да избяга!

Така размишляваше полковник Павлов в новия си кабинет. Той прехвърли в паметта си имената на много хора, които без риск би могъл да помоли да му уредят среща с Монголеца, но на никой от тях не се спря. Всяко обаждане по телефона, всяка среща и дори разговор с помощника му се засичаше от наблюдаващите го сътрудници на генерал Самсонов. Но все пак трябва да има някакъв изход! Безизходни положения не съществуват, както твърдят оптимистите. И неочаквано го осени идея. Погребението! Днес в дванайсет часа е погребението на Людмила Василиевна, вдовицата на генерал Стрелников и майка на вицепремиерката! Траурната церемония ще се състои в правителствената сграда на „Рубльовка“. Лариса Ивановна вече му се бе обадила лично да го покани, а после и нейният помощник. Телефонът иззвъня.

— Слушам.

— Помолихте да ви напомня, Анатолий Сергеевич, за погребението. Колата ви чака.

— Благодаря. Слизам — отговори Павлов и погледна часовника си.

Много хора бяха дошли да изпратят Людмила Василиевна Стрелникова в последния ѝ път. Повечето от тях бяха бивши генерали и офицери от запаса със и без съпругите си, както и някои съседи и близки на покойната. Недалече от Лариса Ивановна, седнала на ниска скамейка при ковчега, стояха група министри. Сред тях Павлов не видя министъра на външните работи, както и министъра на вътрешните работи и своя шеф. Колкото и да се оглеждаше, не видя никого от хората, които му трябваха. Поне Алик Попов-Городецки да беше дошъл...

Павлов отиде да надникне в пушалнята и там съгледа Алексей Петрович Кротов, който пушеше до отворения прозорец. Беше с черен костюм. Павлов не беше близък познат с него, макар че се бяха срещали няколко пъти. Полковникът знаеше, че Кротов е наеман агент на МВР, дори на ФСБ, но също така беше наясно, че този човек е правил доста ценни услуги на някои от авторитетите в престъпния свят и дори лично на Ваня Монголеца. Според достоверния слух Кротов

работеше както за едните, така и за другите, но сам определяше цената на услугите си.

Павлов мълчаливо подаде ръка на Кротов и запали цигара.

— Много се е променила Лариса Ивановна... — със съжаление отбеляза той.

— В какво отношение? — въпросително го погледна Кротов.

— Отслабнала е, пребледняла...

— Естествено. Къде ще бъде погребана майка й?

— На Введенските гробища, до съпруга й... Алексей Петрович, имам една молба към вас — понижи глас Павлов.

Кротов вдигна очи.

— Искам да ми уредите среща с Монголеца.

— Ще ви струва десет хиляди — равнодушно, без изобщо да се изненадва отговори Кротов.

— Парите са у мен.

— Ами отбройте ми ги тогава. Ако ви е известно, вземам предварително хонорара си. В случай на неуспех връщам парите. Но при мен фалове не стават.

— Тука ли? — огледа Павлов пушачите наоколо.

— Именно тук, защо не? Вие ми връщате някакъв стар дълг.

Павлов извади портфейла си, но се сети, че в джоба си има точно такава сума, каквато поиска Кротов, и се чукна по челото:

— Аз ви ги бях заделил, Алексей Петрович! Заповядайте и моля да ме извините, че ви ги забавих толкова.

Кротов небрежно разлисти пачката долари и я прибра в джоба си.

— Прощавайте, може ли едно огънче? — наведе се към тях висок млад мъж.

— Здравей бе, Денис.

— Алексей Петрович — разцъфтя в усмивка момъкът. — Не ви познах. Честна дума!

— Ми ти сигурно и началника си не можеш да познаеш? — кимна Кротов към Павлов и щракна запалката. — Запали ли? А сега върви да се поразтъпчеш. Като разговарят чичковците, момченцата нямат работа при тях — добави той и скришом му намигна.

— Благодаря, Алексей Петрович!

— Няма защо.

— Нима познаваш всички? — удиви се полковникът.
— Не чак всички, но мнозина. А от тези, които ми трябва —
всички. Значи ще се обадя, Анатолий Сергеевич.
— Имам нов телефон...
— Ще се обадя в кабинета на генерал Пестов. След два дни.
Павлов се усмихна и само разпери ръце.

7.

След два дни станаха събития, които коренно промениха живота на полковник Павлов, макар че Кроткия удържа на думата си и срещата с Монголеца се състоя.

Влакът се движеше през равнинна местност. Беше привечер. На запад аленееше огромен залез, обагрил половината небе. Равномерно потракваха колелата.

— Гледайте, момчета, каква красота — възкликна Слава Грязнов, вперил очи през прозореца.

Мярна се мост над маяка рекичка, след което се заточиха къщите на голямо село. Из просторното зелено поле пасяха крави. Пастирът беше на кон и засенил очите си с ръка, се взираше в профучаващия влак.

— Каква красота — повтори Грязнов. — И защо не си живеят хората мирно и щастливо? Журнали се да грабят и убиват, да се тъпчат с наркотици! — Той огледа спътниците си в купето, майор Голованов, Демидич и Филип Агеев-Филя. — Е, добре, обяснявам ситуацията... Докъде бяхме стигнали? До складовете. Ама какви ти складове, направо вертепи. И всеки си има собственик. За хероин идва само някой, на когото собственикът знае и кътните зъби. Другого не би пуснал, ако ще да му се влачи в краката. Така че сме набелязали някои адреси. А местните оперативници ще ви обяснят по-подробно нещата. В тия вертепи като правило се държи само малко количество „хера“. Двеста-триста грама, най-много половин кило, но нали тия грамове се вземат отнякъде! Със сигурност е известно, че във Воронеж има дори не десетки, а стотици килограми от тая отрова.

— От Афган ли? — попита Голованов.

— Като го видиш, ще кажеш. Да не си пробвал?

— Не само че е пробвал, ами е и зобвал! — ухили се Демидич.

— От Хонконг е — каза Грязнов. — А аз, момчета, съм ходил там.

— Пробва ли китайките?

— Не можах — въздъхна Слава. — Тъкмо се бях настроил, а тая курва взе, че ми сипа в чая някакъв наркотик! И веднага ме събори.

— И дълго ли те държа? — изкиска се Голованов.

— Дълго, момчета. Докато си дойде Ваня Монголеца.

— Ваня Монголеца — избоботи Демидич. — Толкова ли не можем да му свием перките на тоя гад?

— Можем — отговори Демидич. — Но първо трябва да го хванем на местопрестъплението.

Демидич изсумтя и млъкна.

— А сега продължаваме нататък... Трябва да узнаем къде се намират тези стоици килограми, да арестуваме пазачите им, желателно е те да останат живи и...

— И после да им теглим куршума — допълни майор Голованов. — Че какво друго да ги правим тия изроди, а? Съсипаха например дъщерята на моя съсед. А между другото, той е доктор на науките. Момиче като картина, същинска Василиса Прекрасна! Сега умира. Боцнала се веднъж-дваж, а после свикнала да се дрогира.

— Сто и петдесет гуцера за грам — обади се Филя. — Откъде е вземала тия пари?

— Със сигурност не от доктора на науките! Какво може да вземе от него? Заплатата му е триста и петдесет хиляди! Сама си е припечелвала. А да ти обяснявам ли, Филя, по кой начин?

— Хайде и ти, командире — срамежливо се усмихна Филя.

— Много се палиш, майоре — поклати глава Грязнов. — Още отсега усецам какви поразии може да направите в нашия славен град Воронеж...

— Яд ме е бе, Грязнов.

— Не само тебе те е яд!

— Тия гадове боднат децата два-три пъти безплатно, зарибят ги, а после — край...

— Нашата задача, момчета, е да ги намерим, да ги хванем и да ги арестуваме.

— Само ние осмината ли ще действаме? — поинтересува се Голованов.

— Ще дойдат още хора. — Грязнов спря погледа си на Филя. — Филип, ти чувал ли си нещо за Лъоня Пръста?

— За Лъоня Симков?

— Да.

— Чух, че бил някакъв авторитет в мафията.

— Сега е кръстникът във Воронеж. Бизнесмен. Неговата дума е закон. Познаваш ли го лично?

— На една улица сме израснали.

— А той знае ли нещо за тебе?

— Може и той да е подочул нещичко...

— А за кой пръст му е прякорът? Да не е за средния? — изкиска се Голованов.

— Няма показалец на лявата ръка — обясни Филя.

— На дясната — поправи го Грязнов.

— Абе сигурен съм, нали аз лично му го отсякох — възрази Филя.

— Тоест как така? — втрещи се Слава.

— Ми той ме помоли и аз му го отсякох.

— Че защо?

— Да не го вземат войник.

— Да, Филя — отбеляза Голованов и изтананика: — „Каквото си беше, такъв си остана...“

— Щом като Пръста е такъв авторитет, значи и Дима Кучешкия зъб е при него, нали? — попита Филя.

— Да, има такъв.

— А Венка Резеца?

— И такъв има.

— Значи цялото котило се е събрало — презрително се подсмихна Филя. — Грязнов, да не искаш да ме използваш като Щирлиц, а? Нямам нищо против. Дори ще ми бъде интересно.

— Ще те надушат, Филя, опасно е...

— Стига вече де, Грязнов — намеси се Голованов. — Ти си началникът и трябва да заповядаш, а нашата работа е да изпълняваме. На всекиго от нас могат да окачат кожата на стената. Ако ни хванат.

— Но Филя отива в самото котило!

— А ние къде ще бъдем? На оня свят ли? Ще им отрежем всички пръсти, включително и средния.

Демидич гръмко се разсмя. Грязнов го погледна и замислено каза:

— Дали пък да не идат двамата с Демидич? Какво смяташ, Филип?

— Той не лафи на жаргон — възрази Филя.

— Не му и трябва. Търговец е. „Нов руснак“. Собственик на златна мина. Частник.

— Демидич има вид на търговец — подкрепи го Голованов.

— Ще бъде гъбав с долари...

— Ми откъде ще ги взема? — сащиса се Демидич.

— Ще ти дам.

— Тогава може — бързо каза Демидич.

— Но за всеки похарчен долар ще искам отчет.

— А, няма да стане.

— Аз, момчета, съм сключил един договор. Ще получа десет процента от всеки конфискуван грам хероин.

— На един килограм това прави хиляда и петстотин долара, а на сто — сто и петдесет хиляди — моментално пресметна Филя.

— Трябва да изземем един тон. Милион и половина в зелено — делово отбеляза майор Голованов.

— Ми щом ще изземваме, да вземаме като хората. Какво ще се занимаваме с дреболии — подкрепи го Демидич.

— Та решавайте, братлета — върна разговора на предишната тема Грязнов.

— Дали да не направим обратното? Аз да съм търговецът? — предложи Филя.

— Абе какъв търговец ще излезе от тебе бе, Филя — възрази му Голованов. — А Демидич все едно си има фактура, разбираш ли, самата му външност е такава. И водката я пие с водни чаши. Търговец и половина!

Неочаквано Грязнов подкрепи идеята на Филя:

— Така решаваме. Щом като някакъв си Пръст е бизнесмен, защо нашият Филя да не е търговец? Ще се появят общи интереси помежду им и работата ще тръгне.

— А аз какъв ще бъда, като съм с Филя? — попита Демидич.

— Горила, както си му е редът — отговори Голованов вместо Грязнов, а после ловко се измъкна от ръчищата на побеснелия Демидич и помоли: — Спри го бе, Грязнов. Ще ме удуши!

— По-кратко, Демидич! — Грязнов го огледа. — Не е лоша идея. Ще му бъдеш бодигард.

Демидич стана и излезе от купето, като затвори с трясък вратата.

— Няма нужда, момчета — каза Филя и със състрадание погледна към коридора. — Вижте сега как се ядоса Демидич... Пък и всичко това са глупости. Търговец, бодигард...

— Вярно, че са глупости — съгласи се Грязнов. — Ами защо не оставим всичко както си е, без да измисляме нищо? Освен една подробност. Нали сте чували за обединението „Афганско братство“?

— Всичките ги познаваме — отговори майорът.

— Те са предприемаческа структура. Заплати не плащат, на ръка не дават. Дори напротив, някои на тях им дават...

— Става — каза Филя. — А Демидич ми е близък приятел. Но в братството момчетата са заможни.

— И вие ще имате достатъчно пари. Ще спретнеш един гуляй, тъкмо и нас ще ни почерпиш на аванта. Майоре, извикай Демидич!

— Владимир Афанасиевич! — поотвори вратата Голованов. — Елате, ако обичате!

Демидич влезе и се спря на вратата, като закри с тялото си целия й отвор.

— Тук се посъветвахме и решихме, че ти вече не си горила — със сериозен тон оповести Голованов. — Ти си си ти. Сержант от разузнавателната рота, „руски вълк“. Е и, разбира се, близък приятел на Филя. Пристигнали сте си в отпуска. Излиза, че не си вече и търговец. Така че ще разчиташ само на командировъчните.

— Щом съм в отпуска, трябва да имам и пари за отпуската — съобрази Демидич.

— Това вече ще питаш Грязнов!

— Ще получиш — усмихна се Слава.

Във Воронеж пристигнаха вечерта. Гостите от Москва бяха посрещнати от началника на местната криминална милиция Сергей Иванович Зарецки, с когото Грязнов беше приятел още от времето, когато Зарецки работеше в Московската криминална милиция като заместник-началник отдел.

— С тебе отиваме у дома — каза Зарецки на Слава. — А момчетата ще се качат в микробусчето. Ще живеят извън града. В частен пансион.

— Ако обичате, дайте ми телефона на този пансион — учтиво помоли Голованов.

— В микробусчето ще ви кажат номера.

— Благодаря ви.

— В осем нула-нула ви събуждам! — подвикна Грязнов след подчинените си, които вече бяха тръгнали към микробуса. — Така че да сте свежи като репички!

— Помня, шефе! — отговори Голованов. — На сух режим сме!

— Кой са тия? — попита Зарецки. — Няма вид на наши...

— Абе хулигани — отговори Грязнов, но в гласа му прозвуча открито одобрение.

От Филя не излезе никакъв Щирлиц.

Родителите на Филип Агеев живееха в покрайнините на Воронеж в собствена къща. Пристигането на сина им беше изненада за тях и затова му се зарадваха още повече. Веднага дотичаха сестрата на Филя и зет му с децата си, две малки момиченца. И ядоха, и пиха, и песни пяха, откараха чак до след полунощ. На заранта Филя излезе на площадката пред вратата, приседна на горното стъпало и запали цигара. Нищо не се бе променило на родната улица, все същите паянтови къщурки си стояха наоколо, само дето на мястото, където едно време беше паянтовата съборетина на Венка Резеца, сега се издигаше голяма къща от червени тухли с желязна ограда.

— Ти що си се дигнал толкоз рано? — излезе бащата на Филя от зеленчуковата градина.

— На Венка ли е? — кимна Филя към къщата.

— Негова. Има вече две години, откак я построи.

— Голям човек е станал значи Венка Резеца...

— Ми не е малък. Депутат!

— Шегуваш се, татко!

— Депутат е в Градската дума.

— Значи Венка е приключил с миналото.

— Приключил ли? — изненада се бащата. — Че с плюнки ли го дигна тоя дворец?! Всичките ти бивши приятелчета все са приключили! Това Лъонка Пръста, това Венка Резеца! Всички си имат дворци!

— И всички са депутати? — подсмихна се Филя.

— Гледай по-нагоре. Депутатите май са им в краката. Милионери станаха те, ако не са вече и милиардери! И най-интересното е, че хората виждат всичко това и всеки си мълчи! Опитва се едно девойче, съдийка беше, и получи куршум в челото! А още нямаше и двайсет и три години. Никого не намериха!

— Не са търсили както трябва.

— Нали това ти казвам. Загива вече майчица Русия...

— Не бързай, татко, да я оплакваш.

— На, сине, да си оправиш махмурлука — извади бащата от джоба на сакото си отворена бутилка коняк. — Гледах снощи, че двамата все на коняк наблягахте, та рекох да купя. Аз вече пийнах, та се пооправих.

— От шишето ли да пия?

— Защо? — възрази бащата и извади пластмасова чашка. — Имам си и посуда.

Филя изпи коняка и запали нова цигара.

— И при вас в Москва постоянно се стрелят и убиват. И пак така не намират виновниците.

— И в Москва не търсят както трябва.

— Разцепиха Русия и сега я оплячкосват на парчета! Решили да вземат Чечня! И пращат ли, пращат там момчета да се бият. Пък и командирите едни, мамицата им мръсна! Сталин за тая работа щеше да ги очисти без съд и присъда!

— Всичко, което казваш, татко, е вярно. Ама с жалби нищо не се оправя.

— Сега единствената ни надежда остана в Господа Бога... Навсякъде разбойници, навързали се като свински черва. Де що има, всичко наизкупиха и всички подкупиха.

— Моите другари например не са ги купили и няма да ги купят.

— Че колко сте вие? Шепа хора!

— Шепа хора, ама сме родени с късмет! — усмихна се Филя.

— А Венка се движи с охрана — кимна към къщата бащата. — Като министър! Общо взето, е добро момче. Един ден се заприказвахме с него и стана дума за фуражни смески, а на другия ден гледам — идва цял камион! Сега моите прасета плюскат, та ушите им

пукат! Дори пари не ми взе тоя Венка... Мисля си, синко, че не е забравил добрината, която му направи ти навремето.

— Отивам да събудя Демидич — каза Филя и стана.

Към десет часа сутринта пред къщата на Агееви спря вносна кола. От нея слезе Венка Резеца. А Филя и Демидич стояха вече на площадката, готови за излизане.

— Здравей, спасителю! — подвикна отдалече Венка.

Тази история се бе случила отдавна. Филя наистина беше спасил бившия си приятел от сигурна смърт. Венка скочи в Дон, удари си главата в някакво коренище и остана под водата. Реката беше мътна и Филя го намери чак след пет минути, успя криво-ляво да го измъкне на брега, разтръска го да му изкара погълнатата вода и мръсотии и му направи изкуствено дишане уста в уста, докато отвори очи. Така Венка оцеля.

Сега Венка не остана дълго в дома на Агееви. Пийна по случай пристигането на сина, припомни някои случки от едно време и стана да си тръгва, като намигна на Филя да излезе с него.

— Закъде си се изтупал така? — попита той вече на площадката, като оглеждаше елегантния костюм на стария си приятел.

— Бях решил да намина към тебе. Да се видя с Пръста или Кучешкия зъб. Ако искаш, да вземем да прескочим заедно, а?

— Нека си остане между нас — аз нищо не съм ти казвал и ти нищо не си чувал. Но те съветвам да не ходиш нито при Пръста, нито при Кучешкия зъб. Разбра ли ме добре, Филя?

Погледът на Венка Резеца беше мрачен и сериозен.

— Жив и здрав да си, Веня — бавно проговори Филя и се отправи към къщи.

— Какво си се начумерил такъв? — посрещна го Демидич.

— Да тръгваме, Демидич — без да му отговори на въпроса го подкани Филя.

— Браво бе, Щирлиц! Свърши я като кучето на нивата! — повтаряше Грязнов, като сновеше из стаята и поглеждаше към Филя. — Учете се от бандитите, момчета. На секундата те разкри!

— Ти не го доизслуша, Грязнов — опита се Голованов да защити своя другар.

— Какво да го слушам?! Още щом го погледнеш, си личи, че е от „Лубянка“! Всички там ходят със сиви костюми!

И тримата мъже едновременно посегнаха към цигарите си.

— И какво ти каза той депутат значи? — попита малко по-меко Грязнов, като се мъчеше да овладее гнева си.

— Че не ме съветва да ходя при Пръста.

— Само това ли?

— Да.

— Явно те е предупредил в името на старото ви приятелство, така ли?

— Така излиза.

— Мислете, момчета, мислете! — огледа Слава „вълците“. — Какво може да му е станало известно на той Пръст...

— Че сме тук, във Воронеж.

— Не само ние сме тук. Днес пристигат и хора от СОБР^[1].

— При тях няма никой на име Филя — обади се Голованов.

— Ясно тогава — бавно произнесе Грязнов.

— Докладвал е някой от тримата тукашни. В микробуса бяха само шофьорът и капитанът... — каза Голованов и въпросително впери очи в Слава.

— Невъзможно, момчета. Заедно сме работили с него. Не съм забелязвал подобни наклонности.

— Кога е било това?

— Преди пет-шест години...

— Доста време — отбеляза майорът. — Между впрочем в микробуса изобщо не сме приказвали какви сме, що сме, откъде идваме и защо.

— Само вицове си разправяхме — вмъкна някой.

— И то за жени — добави друг.

— Ако някой от двамата е докладвал на ония, дори при най-добро желание не е могъл да каже нищо съществено. Но явно не е така, щом като бившият авер на Филя го е предупредил, значи работата е дебела. Ти нали сам каза, Грязнов, че Резеца е дясната ръка на Пръста.

Слава се замисли. Наистина не можеше да се намери никакво логично обяснение на случилото се. Не му се щеше да подозира полковник Зарецки, обаче обстоятелствата го принуждаваха.

— Дявол го взел, братлета — колебливо проговори той. — Хем не ми се иска да повярвам, хем пък не мога да не го вярвам...

— Той веднага ми стана недотам симпатичен. А аз от пръв поглед ги усещам хората и на секундата ги разбирам колко чинят!

— И ти не си му станал кой знае колко симпатичен.

— Е, краставите магарета през девет баира се подушват! — весело отбеляза Голованов. — Щом като и аз не съм му симпатичен... Аз тая мърша веднага...

— Хайде, стига, стига! — прекъсна го Грязнов. — Спокойно, ще разберем. А вие ще седите и ще чакате. И без много приказки.

В деня след погребението на майка си Лариса Ивановна се обади на Турецки и го помоли в осем вечерта да я посети в апартамента ѝ. Александър се чувстваше доста притеснен. От една страна, смяташе, че моментът е неподходящ, че е жестоко и нечовешко да я разпитва веднага след погребението, но от друга — вече трябваше да доведе това разследване докрай. Разбира се, той предложи да отложат срещата за някой друг ден и да се видят в следствената служба, но вицепремиерката му отговори сухо, че от смъртта на майка ѝ е минало достатъчно време и тя вече я е оплакала. Така че вече могат да приключват с тази доста проточила се история.

В осем без пет Турецки пристигна пред сградата в Крилатско, където живееха членовете на правителството, показа служебната си карта на дежурния от охраната, той намери името му в списъка на поканените посетители и точно в осем часа следователят позвъни в жилището на вицепремиерката.

Въпреки очакванията на Турецки апартаментът не беше особено луксозен, а най-обикновен — четиристаен наистина, с подобро разпределение и различни екстри, обаче при сегашния стандарт на богатшите това не би учудило никого. Беше обзаведен със стандартни мебели, но с добро качество и нови, сякаш току-що докарани от магазина. Не се чувстваше обаче никакъв домашен уют. Странно, но сякаш обитателят на жилището се бе заселил тук само временно, като в хотел — ще поживее известно време и ще си отиде всеки момент.

— Здравейте, Александър Борисович — подаде ръка вицепремиерката.

— Добър вечер, Лариса Ивановна.

— Заповядайте в гостната.

Масата бе сервирана за двама. Стрелникова не беше облечена в траурен тоалет, а в елегантна и дори малко предизвикателна рокля, ясно очертаваща стройната ѝ фигура. „Да — помисли си Александър, — няма да ми плаче на рамото. Какъв характер само! Наистина е възкръсналата Мата Хари.“

— Вино, кафе, чай? Или ще пиете нещо по-силно?

— Кафе.

— Отдавна исках да се запознаем — усмихна се Лариса Ивановна. — Много съм чувала за вас, но сега ви виждам за пръв път.

— Де да имаше друг повод за нашето запознанство — въздъхна Турецки.

— Ама вие сте били донжуан, Александър Борисович!

— И моята помощничка казва същото, но малко по-рязко. Нарича ме женкар.

— Впрочем как е тя? Имам предвид Лилия Васиリエвна?

— Мисля, че е много добре.

— Дали да не започнем нашия разговор именно с нейната статия? — делово предложи вицепремиерката.

— Можем да го започнем с всичко. Със статията ѝ, с познанствата ви, с женското движение, на което бяхте лидер, с индустрията за развлечения, но така или иначе ще стигнем до въпроса, заради който се съгласих на тази наша среща.

— А можеше ли да не се съгласите?

— Да, можеше, и това ви е добре известно.

— Зная за заповедта, подписана от главния прокурор. Имате разрешение да ме подложите на разпит.

— Изобщо не съм се съмнявал във вашата осведоменост.

— Но прокурорите идват и си отиват, Александър Борисович.

— Както и вицепремиерите — усмихна се Турецки.

— Нима сте толкова силен? — след кратко мълчание попита Лариса Ивановна.

— Хайде да не говорим за странични неща — отваряйки куфарчето си, предложи Турецки. — Моля, прочетете това.

— А какво е то? — забележимо се смути Стрелникова.

— Копие от предсмъртното писмо на Андрей Андреевич Васириев.

Лариса Ивановна го зачете бавно и внимателно, но по лицето ѝ не се долови никакво вълнение, още по-малко смут. Накрая сложи писмото настрана, внимателно си наля пълна чаша с вино и я изпи.

— Прочетох го и както видяхте — особено задълбочено. Разбира се, вие сте разчели и задрасканите редове, нали?

— Ето ги, заповядайте.

— „Сега я ненавиждам. Дявол в рокля, жестоко, безсърдечно същество, всичко друго, но не и човек. Убеден съм, че ако умра...“

Кой знае защо, Лариса Ивановна го прочете на глас, погледна следователя и поклати глава.

— Той не е бил с всичкия си.

— Нищо подобно. Бил е твърде развълнуван — възрази Турецки.

— „Убеден съм, че ако умра...“ Но той се повтаря.

— Връща се към предишната си мисъл.

— " ... че ако умра, главният виновник и убиец ще бъде вицепремиерката на Русия. Колко жалко за Русия, колко недостойно и обидно е на подобен висок правителствен пост да стои една престъпничка..." — дочете Лариса Ивановна и сложи листа върху копието на писмото. — Той е луд.

— Андрей Василиев никога не е давал повод за психиатричен преглед или наблюдение — отбеляза Турецки.

— Много бих ви дала за това писмо, но съм чувала, че сте неподкупен — проговори вицепремиерката след дълго мълчание.

— Слухът е верен, наистина имам такъв недостатък — усмихна се Турецки.

— Всъщност писмото няма доказателствена сила...

— Защо не? Ако бъде подкрепено от най-различни други улики, от свидетелските показания на все още живи хора, от документи и прочее, писмото ще изиграе своята роля.

— Откъде ми се обади генерал Пестов?

— От следствения кабинет.

— И вие сте били до него?

— Много естествено, аз провеждах разпита му.

— Значи генералът се разкукурига, а? — презрително се усмихна Лариса Ивановна.

— Веднага си личи, че сте завършили право. Разкукурига се. И не само той, Лариса Ивановна.

— И кой още?

— Позволете ми засега да не ви изброявам имената на хората, дали разобличаващи показания.

— Както виждам, много неща са ви известни, нали?

— Помня, че съвсем същият въпрос ми бе зададен и от друг човек... Да, от полковник Саргачов!

— И вие какво му отговорихте?

— Че ми е известно почти всичко.

— Питам ви конкретно за себе си. Какво ви е известно за мен?

— Ами за вас са ми известни много повече неща, отколкото за полковника.

— Предлагам или да прекратите наказателното преследване срещу мен, или да предадете делото на друг следовател. Вие като лице, заинтересовано от изхода на делото...

— Няма да направя нито едното, нито другото — прекъсна я Турецки.

— Ами ако ви заповядат?

— Кой?

— Да речем, главният прокурор.

— Той няма да го направи. Нали премиерът вече ви отказа да освободи Пестов, когато го помолиха да нареди това писмено на главния прокурор.

— Защо пък да е отказал на мен? — раздразнено попита вицепремиерката, като отново си наля вино.

— Добре де — лесно се съгласи Турецки. — Нека да не е на вас, нека да е на друг човек. Но фактът е налице. Пък и изобщо, Лариса Ивановна, мен лично не ме интересуват наказателните производства във връзка с генерал Пестов, полковник Павлов, Ефим Фишкин, Попов-Городецки и всепризнатия бандит Ваня Монголеца. Аз разследвам убийството на Робърт Уест, по-точно — Андрей Василиев. И смятам да доведе делото докрай, тоест до съд.

— Не ви ли е страх, господин Турецки? — след кратко мълчание попита вицепремиерката.

— Отново заплаха! — усмихна се Александър. — Който го е страх от мечки, да не ходи в гората.

— Вие споменахте и едно опасно име...

— На Монголеца ли? Това е прякор. Като на кучетата.

— Сега вече съм наясно, че знаете много неща. Даже прекалено много...

— „Прекалено много знаеше!“ Обикновено това е реплика на героите от блудкавите криминалета, която произнасят след убийството на онзи, който е знаел твърде много неща. А вие, Лариса Ивановна, сте наясно и че мен никой никога няма да ме докосне с пръст. Нещо повече — няма да закачат и семейството ми. Аз имам твърде много приятели. Те ще открият всички, които са готови да ме убият, и ще ги унищожат. Но това е, в случай че някой ме закачи. А иначе аз ще унищожа лично цялата тая мръсна пасмина. И те го знаят. Трябва да го знаят!

— Кои „те“?

— Убийците, мафията, включително и Ваня Монголеца.

— Споменахте за някакви доказателства. Може би ще ми ги кажете?

— Аз водя с вас неофициален разговор. Дойдох тук по ваша покана, а за доказателствата ще говорим в прокуратурата.

— Казвали са ми, че обичате силните усещания. Но в дадения случай ще ви се наложи да чакате кога ще ви разрешат да ме разпитате официално. Така че може да си останете само с чакането.

— Права сте. Самият аз съм изненадан от това свое търпение — широко се усмихна Турецки.

— И какво смятате да дочакате?

— Приключването на следствието, съдебния процес и наказанието.

— Не е изключено да дочакате приключването на следствието, но наказание няма да последва.

— Аз не съм кръвожаден, Лариса Ивановна. Стига ми и това, че повече няма да заемате своята длъжност. В момента не разчитам на повече, вземайки под внимание вашето високопоставено положение... А какво ще стане по-късно — ще видим.

— И правилно постъпвате!

— Макар че всичко е възможно да се случи — доизказа се Турецки.

— Какво имате предвид?

— Ами слабите не ги обичат, защото са в тежест. И по правило винаги ги доубиват. Така че може да ви припишат и неща, за които не носите вина.

— Кой?

— Вашите съучастници. Нали всеки гледа да опази собствената си кожа. А този случай е именно такъв! Защо да не се възползват от него, след като — повтарям, при вашето високопоставено положение — на делото може да се сложат спирачки?

— И вие минахте на криминален жаргон.

— Ами делото е криминално.

— Само един луд човек може да напише подобни глупости! — размаха листа вицепремиерката. — „Главният убиец... Ненавиждам... Престъпница...“ Същински шизофреник! Пък и той наистина си беше шизофреник.

— Този шизофреник ви направи богата, макар че и преди него не бяхте бедна. Освен това е най-малкото неприлично да говорите така за човек, когото направихте свой приближен, така да се каже — свой собствен репортер, и то без да се съобразявате с официалната му длъжност на специален кореспондент в телевизията, за чието назначаване там също имате пръст, и най-последно — за човек, който най-искрено ви е обичал.

— Вие смятате, че съм богата, така ли? — усмихна се Лариса Ивановна.

— На този свят всичко е относително — уклончиво отговори Турецки.

— Парите от индустрията за развлечения ще бъдат използвани за построяването на Дисниленд паркове за децата.

— Мина доста време, откакто този проект бе утвърден. Обаче и до ден-дневен в нашите градове няма и помен от подобни паркове.

— А в Петербург? Разчистиха определения терен, закараха там строителни материали...

— След като Собчак се провали на изборите, строителството беше спряно. И въобще нима не ви е известно, Лариса Ивановна, че проектът за Дисниленд парковете вече е отменен? И вероятно завинаги. — Турецки извади от куфарчето си един документ. — Ето ви копие от постановлението на правителството за забрана на това строителство.

— Добре сте се подготвили за разговора ни... Но парите за всичко това не са у мен, а в банките на Русия.

— Не всички. Далеч не всички пари. Пък и те не са малко. Въртят се непрекъснато и носят огромни недекларирани приходи.

— На мен ли?

— Не само на вас. И на онези, които всеки миг ще стоварят на гърба ви всички грехове.

— Това са само думи, думи, думи!

— Да, но повярвайте ми, че след ден-два те ще се превърнат в дела.

— И таз добра! „Убийца!“ Като в оная поговорка... Хем да убие, хем ръцете си да измие!

— Аз би трябвало да ви предявя обвинение не като за пряк извършител на убийството, а за съучастие в него. Но ролята ви в това престъпление е твърде значителна. Точно вие сте дали заповед на извършителите.

— И с каква цел? Помислете само. Та той, както твърдите, ме е направил богата, нали! Би трябвало да живее, за да ме прави все по-богата и по-богата! — пресилено се засмя Стрелникова.

— Станал ви е ненужен. И изобщо вече никой не е имал никаква нужда от него. Затова сте го убили. А като непосредствен повод за убийството е послужило последното му идване в неговия собствен апартамент.

Лариса Ивановна запали цигара и втренчи поглед в следователя.

— Чакате продължението?

— Да.

— Нямам представа точно каква сцена се е разиграла между вас, Валерий Степанович Саргачов и Андрей Андреевич Василиев, но предполагам, че е била доста изненадваща и трагична, всъщност фатална със своите последици. Очевидно Робърт Уест ви е наговорил такива неща, че вие не сте имали друг избор, освен да го убие. При това, както вече споменах, вие не сте имали повече нужда от него.

— Продължавайте — подкани го Лариса Ивановна, пребледнявайки.

— Обаче там е работата, че дискетата, която сте взели, не е с оригиналните комбинации, използвани при играта на Робърт Уест.

— А къде е истинската?

— У мен.

— И как е попаднала у вас? — попита вицепремиерката, като отново напълни чашата си с вино.

— Андрей Василиев е оставил завещание в полза на родителите си, и то отдавна, много преди да загине. Предсмъртното си писмо е написал веднага след като е избягал от апартамента си, но завещанието е направил много преди него. А това е доста важно обстоятелство, като се вземат предвид вашите твърдения, че Андрей Василиев е шизофреник. Неговият компютър, в чиято памет са вкарани всички комбинации, е бил оставен на съхранение в една сигурна банка заедно с други документи.

Лариса Ивановна бавно изпи виното си и като се облегна назад във фотьойла, впери очи в Турецки. Погледът ѝ беше зашеметяващ, дълбок и загадъчен и следователят, който с усилие се възпря да не отклони очи от нейните, отново си помисли: „Възкръсналата Мата Хари!“

— Идете си — тихо каза вицепремиерката със заповеднически тон.

Турецки прибра от масата всички книжа, щракна заключалките на куфарчето и като се поклони учтиво, излезе.

Операцията по преминаване на казината към отдела на Павлов навлизаше вече в последния си етап. Бе решено той да започне едновременно на три места — в градовете Москва и Петербург плюс Воронеж, където според данните на криминалната милиция и службите на ФСБ имаше голямо количество наркотици. Във всички казина бяха изпратени служители от отдел „К“ и оперативната група на Турецки. Те имаха за задача да арестуват и разпитат престъпниците, разрешаваше им се да стрелят, но само в краен случай, и то без да убиват. За повод на предприетите действия трябваше да послужи рязкото повишаване на сумите, получавани от служителите на Павлов, на което, разбира се, хората на Монголеца нямаше да се съгласят.

В деня, когато операцията трябваше да приключи, в кабинета на Турецки влезе Алексей Петрович Кротов.

— Имам една молба към вас, Александър Борисович.

— Слушам ви.

— Трябва да уредя среща на полковник Павлов с Монголеца.

— Смятам, че сте в течение на събитията, Алексей Петрович...
— опита се да възрази Турецки, но като видя израза на лицето му, се отказа. — Кой държи толкова на тази среща?
— Аз. Но тя ще бъде полезна и за вас.
— И кога трябва да се състои?
— В нула часа и петнайсет минути. В казино „Остоженка“.
— Значи петнайсет минути преди операцията?
— Мисля, че на Павлов ще му бъдат достатъчни и три минути.
— И имате ли представа за какво ще бъде тази среща, Алексей Петрович?
— Поставете се на мястото на Павлов.
— Накъдето и да погледне, всички пътища са му затворени — усмихна се Турецки. — Доста незавидно положение. Искате да кажете, че полковникът е решил да рискува?
— Мисля, че той би дал половината от състоянието си, само и само да избяга в чужбина.
— И се надява да го направи с помощта на Монголеца, а?
— Монголеца не прави нищо безплатно, не пуска гювеч.
— Споменахте, че Павлов е готов да даде половината от състоянието си. Нима това не е достатъчно?
— Не, мисля, че полковникът ще предложи нещо по-съществено.
— Но тази среща няма ли да провали операцията ни? — усъмни се Турецки.
— За краткото време, с което ще разполага, Монголеца няма да има възможност да предприеме каквото и да било. Ще успее само да избяга. Или вие държите да го арестувате?
— Бих го направил с удоволствие, но нямам никакви улики срещу него. Той може да бъде задържан, както и всички останали, само ако у него бъдат открити наркотици.
— Убеден съм, че Павлов в никой случай няма да му каже за предстоящата операция.
— Не мога да схвана логиката ви, Алексей Петрович...
— Няма изгода от това. Да, операция ще има, но кога — днес, утре, след седмица или след няколко минути, — той не знае. Това се решава от висшестоящото началство. Така ще обясни. В противен случай Монголеца с основание ще се ядоса, че не е бил предупреден отрано.

— Ако не в нула и трийсет, то в нула и четиридесет Монголеца ще бъде вече наясно за всичко.

— Това вече няма да има никакво значение.

— Но той на секундата ще застреля Павлов!

— А това какво ви засяга?

— И таз добра! — удиви се Турецки. — Та той е главният ни свидетел! Без него трудно ще разнищим това дело.

— Е, щом като е само за това... Значи Павлов ще остане жив.

— А вие какво си помислихте?

— Мина ми през ум, че следователят по особено важни дела е започнал да жали за престъпниците. А ако питате мен — нека се изпотрепят помежду си.

— Само това оставаше! — промърмори Турецки.

— Вие подценявате Монголеца, Александър Борисович. Той дори няма да се уплаши и най-спокойно ще изчезне.

— Заедно с Павлов ли?

— Е, това вече както вие наредите! Но след това със сигурност Павлов ще получи присъда. За което всъщност ви трябваха доказателства срещу него.

— Умен човек сте вие, Алексей Петрович! — подсмихна се Турецки. — Значи тази среща ще ми бъде полезна, а?

— Да. Ще получите доказателство за двойната игра на Павлов. За което ще се постарая лично. И това ще бъде последната капка, от която препълнената чаша с обвинения срещу Павлов ще прелее, последното доказателство, че този човек е без никакъв морал.

— Действайте — подаде му ръка Турецки.

— Грязнов е във Воронеж, нали?

— Току-що ми се обади. Появили се някакви проблеми.

— Нищо чудно, след като началникът на областната криминална милиция е свързан с...

— Защо мълчахте досега?!

— Потвърждението на тази информация получих точно — Кротов погледна часовника си — преди два часа и шестнайсет минути.

— Значи все пак сте имали някакви подозрения преди това потвърждение?

— Да. Например Сергей Иванович Зарецки търси да купи в центъра на Москва апартамент за дъщеря си, Светлана, която е

студентка в Плехановския институт, известен просто като „Пльошка“. Вероятно това ще ѝ бъде сватбеният подарък.

— Откъде знаете?

— Годеникът ѝ, който работи в Министерството на външните работи, ме помоли да потърся такъв апартамент.

— И намерихте ли?

— Посъветвах го да купи апартамента на Робърт Уест.

— Та той струва луди пари!

— Именно това събуди моите подозрения. Един честен служител не може да разполага с толкова много средства.

— И какво направихте?

— В момента към Воронеж лети оперативният служител от воронежката градска криминална милиция капитан Юрий Дмитриевич Милков, който носи една бележка от мен за Грязнов. Но все пак не е зле още сега да се обадите на Грязнов, за да не губим време. Нека веднага да започне да се рови.

— Благодаря, Алексей Петрович — усмихна се Турецки и закачливо му намигна: — И колко откачи за това посредничество?

— С удоволствие ще отговоря, още повече че минахме на „ти“ — на секундата го парира Кротов. — Имам си процент за тая работа.

— А за срещата?

— Е-е, това вече е тайна, забулена в мрак.

— Довиждане до полунощ на „Остоженка“ — сбогува се Турецки.

Щом вратата след Кротов се затвори, той вдигна телефонната слушалка и поглеждайки в указателя, започна да набира кода на Воронеж.

Грязнов беше вече до вратата, когато телефонът продължително иззвъня. Вдигна Голованов.

— Турецки е — каза той, подавайки слушалката на Слава.

— Нещо бързо се... Да, Саня, кажи! Такаа... Ясно. Записвам. Юрий Дмитриевич Милков... Хуквам веднага!

— Това е бившият ни квартален — обади се Филя.

— Тогава идваш с мен — светкавично реши Грязнов. — Ще го познаеш ли?

— Ами сигурно. Сега трябва да е някъде над петдесетте.

— Да тръгваме!

Грязнов бе взел под наем три лади — две „седмици“ и една „деветка“, доста използвани, но вдигаха малко над сто километра, а по-голяма скорост не му трябваше.

— Сядай зад волана — изкомандва Слава. — И ще минеш по най-краткия път до аерогарата!

— Дадено — кимна Филя.

Пристигнаха навреме, тъкмо обявяваха, че се е приземил самолетът от Москва. Милков се оказа възнисьък мъж с хитровати очи, но в тях прозираше някаква особена доброта и дългогодишна житейска мъдрост.

— Здравсти, здрасти — усмихна се той, когато Грязнов му се представи. — И на тебе здрасти, атамане донски! — обърна се той към Филя. — Не си ли му разказвал?

— Той излишни приказки не говори — насмешливо отбеляза Грязнов.

— Ще рече, че си станал човек, щом другаруваш със самия Грязнов. А ти какво се изчерви такъв, Вячеслав Иванович? Значи си голям детектив, щом те хвали Кроткия.

Докато вървяха към колата, той подхвърляше закачки и шеги, но когато се настани на задната седалка, изведнъж стана сериозен.

— Ето ти, Грязнов, една бележчица от Кроткия. В нея той ти пише що за човек съм аз и може ли да се вярва на онова, което казвам. А аз казвам следното: че началникът на криминалната милиция Зарецки е затънал до уши в мръсотия. И няма връщане назад, не може вече да излезе от нея. Ако искаш ми вярвай, ако щеш — недей.

— Абе и моите момчета нещо не го харесаха — каза Слава, докато четеше бележката. — Вярвам ви, Юрий Дмитриевич.

— Повечето дела са за големи присъди, а те или са укрити, или са така забатачени, че не можеш да им хванеш края. Провери, ако искаш, и ако имаш нужните правомощия.

— Нямам време за проверки.

— Дори нещо повече ще кажа, Грязнов. Ако, не дай си Боже, се случи някаква патаклама наоколо, той ще прати момчетата си на сигурна смърт. Праща ги и окото му не мигва. Затова ти казвам, че няма връщане за него.

— Чух, че тук са убили някаква съдийка, младо момиче — намеси се в разговора Филя.

— Да, Настенка. Застреляха я, тия гадове. И Зарецки има пръст в тая работа. А дори ги бяхме арестували! Обаче сега те най-спокойно си се разхождат наоколо, мръсниците му с мръсници!

— Дали ще се намери при тебе някое тихо и закътано местенце, Юрий Дмитриевич? — попита Грязнов, след като помисли известно време.

— Ще се намери — пак така след известно мълчание отговори Милков.

Същия ден началникът на криминалната милиция полковник Зарецки изчезна безследно. Първа се разтревожи съпругата му, защото той не се прибра цяла нощ, макар че на тръгване от кабинета си ѝ се беше обадил, че след час-два ще си бъде у дома. Дежурният в милицията не обърна особено внимание на съобщението ѝ. Но когато на другия ден полковникът не се яви на важно съвещание, водено лично от генерала, началника на областното управление на МВР, служителите на криминалната милиция сериозно се замислиха. След два часа по всички градски и селски отделения и постове се получи заповед от генерала за незабавното издирване на изчезналия полковник Зарецки.

Голям шум се вдигна и сред престъпните групировки, които бяха научили за изчезването още щом постъпи съобщението в милицията. Кръстникът на воронежката мафия Лъонка Пръста бълваше огън и жупел. „Ще ми го доведете тук жив или мъртъв!“ — такава беше неговата шефска заповед.

А всъщност Сергей Иванович Зарецки се намираше в малко каменно хамбарче съвсем близо до своята служба, само на някакви си десетина минути път пеша, ако се върви по централната улица, а през дворовете — и по-близо. Във Воронеж, както и в много областни градове, имаше дори в центъра запазени отпреди революцията едноетажни къщи — солидно издигнати за векове, с дворчета, обрасли в храсти и овошки. В тях живееха коренните жители на града, получили къщите си по наследство. В една подобна къща живееше и Юрий Дмитриевич Милков със своята съпруга. Той също си имаше малък двор, където бе засадил няколко лехи със зеленчуци и отглеждаше огромни домати. Точно до къщата му, сбутан в дъното на двора, беше каменният хамбар, нисък и съвсем незабележим от улицата, затулен от кичест люляк, една вишна и една слива. На вратата

на хамбара висеше голям ръждясал катинар, който не бе отключван от незапомнени времена. Пък и нямаше защо, тъй като Милков влизаше в помещението направо от къщи през една вътрешна врата, за която почти никой не знаеше. Той използваше хамбара за зимник, вътре бе уютно и винаги прохладно, независимо от летните жеги, миришеше на сушени плодове, а наесен Юрий Дмитриевич прибираше в него круши, ябълки, пъпеши и консервирани буркани със зимнина. Именно тук седеше на един стар диван Сергей Иванович Зарецки. Бяха го отвлекли съвсем незабелязано, дори косъм от прическата му не беше мръднал, а когато той се посъвзе след съкрушителното бодване от пръста на Демидич и се огледа, видя срещу себе си усмихнатия Грязнов и майор Голованов. Съобразил, че няма смисъл да крещи и да се възмуцава, а още по-малко да заплашва, Зарецки спокойно попита, потривайки ребрата си отдысно:

— Ще се намери ли тук нещичко за пийване?

— Нямаш проблем — отговори Голованов, стана и постави на масата обемист сак.

— Моя...

— А ти чий искаш да е? Ще си караш почивката за своя сметка!

— Значи вади и наливай — усмихна се полковникът.

На масата се появиха две бутилки „Смирновска“, деликатеси и консерви, хайвер, шпеков салам, пушена риба.

— Ти май си се приготвил за курорт — насмешливо отбеляза Голованов. — Всичко има.

Зарецки си наля половин чаша водка, изпи я, обърса устни и въпросително погледна към Грязнов:

— Е, какво ще искаш, Грязнов?

— Нищо.

— Нали все за нещо сте ме довели тук?

— Майорът вече ти обясни. Или не си разбрал?

— Стига ме баламосва. Не се познаваме от вчера.

Грязнов не отговори и запали цигара, без да откъсва от него внимателния си изпитателен поглед.

— Може пък да му е дошло желание да поговори? — предположи Голованов, докато подреждаше в чинии парчета салам и риба. — Консервите да отворя ли?

— Ако потрябва, сам ще ги отворя.

— Така ли? — ухили се майорът. — Як си като бик. И май няма да се мине без гривнички...

— Какви гривнички? — появи се на вратата Юрий Дмитриевич Милков. — Оттука няма мърдане... О-о, трапезата била сервирана! А аз накарах жената да готви вечеря за петима!

— Дмитриич... — укорително го погледна Зарецки.

— Точно така, Дмитрич — отговори капитанът и се обърна. — Грязнов, не съм забравил твоите предупреждения, обаче не се стърпях. Той ми забрани да се появявам пред очите ти, Сергей Иванич — отново погледна домакинът към Зарецки. — Страхува се за мен, за жена ми, за децата, внуците... Съзнавам го, но все пак дойдох.

— Не те разбирам, Юрий Дмитриевич — сухо отбеляза полковникът. — Защо трябва да се опасяваш?

— Разбираш — каза Милков, като приседна до масата и си наля водка. — И то доста добре разбираш. Защото аз те вкарах в капана, полковник.

— Не беше трудно да се досетя. Но ще отговаряш за това.

При тези думи очите на Голованов яростно светнаха, но Милков успокояващо сложи ръка на рамото му.

— От колко време си във воронежката милиция, Зарецки? От четири-пет години, нали? А аз, уважаеми, ще навърша вече четиридесет години служба, и то само тук, в града. Та на всичките там „резци“ и „пръсти“ им знам и кътните зъбки. Да не говорим за горилите, тия скорозрели мутанти. Пък и смятай, че всеки втори от твоите служители е мой ученик. И на всекиго от тях познавам майката и бащата, сестрите и братята, бабите и дядовците. Ти имаш доста свои хора, но моите нямат чет!

— Мисля, че винаги съм те ценил, капитане.

— Вярно е. Не ме уволни. А не ме уволни, защото моите момчета бяха солидарни с мен и ти попречиха! Така че даде отбой... Никога няма да ти простя, Сергей Иванич, за Ваня Крюков, Валя Кононов, Миша Прахов и за онова момиче, съдийката Настенка.

— Това вече надминава всички граници! — тропна с юмрук по масата Зарецки. — Вие изобщо мислите ли, като говорите, Юрий Дмитриевич?! Грязнов! Какво значи този произвол?! Това е подсъдно!

— Времето ще покаже — отговори равнодушно Слава.

— Е добре, сега вече мръкна, ще изчакаме да мине нощта, но утре... Утре, Грязнов, целият град ще бъде вдигнат на крак! И ще ме намерят!

— Гушнал босилека — ухили се Голованов.

Зарецки го погледна и посегна към бутилката, но Грязнов я отмести настрана.

— Повече няма да пиеш, Сергей. Почивай си.

— Няма да те намерят, полковник — обади се Милков. — Момчетата от криминалната няма да те търсят при мен или ако дойдат, то ще бъде за съвет, а твоите престъпни дружки и техните горили ме уважават. Дори много ме уважават. Така че наистина май е по-добре да си легнеш и да си почиваш. А тоалетната е в нишата, зад тая стена. Ядене имаш предостатъчно, но водката, извинявай, наредено ми е да я прибера.

Когато остана сам, Зарецки се разходи из помещението, побутна заключената врата към къщата, дръпна шарената завеска, видя желязната врата, залостена отвън, приседна на дивана и закри лицето си с ръце. Не, няма да се предаде, поне засега, ще почака известно време. Той е уведомен за плана по конфискацията на наркотиците, поне дотолкова, доколкото му позволява длъжността. Знае адресите, от които се вземат на дребно, знае имената на търговците, на пласьорите, не на всички, разбира се, но неговите служители имат външните им описания и дори техни снимки. А в случай че феесбейците направят внезапна проверка на някой от тези адреси, няма да открият нищо или дори да открият, ще бъде съвсем нищожно количество, и то у хора, които вече са били засичани. Лъонка Пръста, когото отрано предупреди за конфискацията, взе нужните мерки и основната част от наркотиците бе преместена на по-сигурно място, макар че старото помещение, където се държаха целофанените пакетчета с „хера“, все така старателно се охранява както преди. Дойдат ли оперативниците или още някой, пазачите ще ги поканят вътре дори на драго сърце: сиреч заповядайте, мили гости, можем да му ударим по една чашка и да си замезим с два-три от портокалите, с които е пълен складът... Той не знае новото място, където откараха хероина, но все пак се досеща къде може да се намира. Ако го притиснат много силно, ще им каже предположенията си и това ще бъде плюс при решаването на по-нататъшната му съдба. Но това ще направи само в краен случай, когато

вече не вижда друг изход. Неочаквано полковникът се сети за майор Голованов и се обезсърчи при мисълта за него, но не се остави да го завладее отчаянието и започна да яде.

Младият следовател от групата на Турецки Николай Афанасиевич Чижов никога досега не беше влизал в казино и ето защо с нескрито любопитство обикаляше от маса на маса, като се мъчеше да запомни лицата на играчите. Навсякъде се играеше на едри суми! На рулетката непрекъснато печелеше един мъж, който залагаше винаги на червено и всеки път — вабанк. Наоколо му започнаха да се събират любопитни зяпачи. Той отново заложи на червено и отново спечели. На масата пред него бяха наредени на купчини пачки долари.

— И колко е спечелил? — обърна се Чижов към съседа си.

— Не по-малко от милион и половина. Трябва вече да става. Много се увлече.

И сякаш го прокоби. Мъжът пак заложи на червено, но се случи черно.

— Какво ти казвах аз? — усмихна се съседът на Чижов.

— Жалко.

— Но той ще продължи да играе.

— Сигурно е упорит, а?

— Не е упорит, комарджия е — изгледа го под око съседът.

Беше дванайсет и пет и Николай се отправи към ресторанта на казиното, където вече трябваше да е дошъл Павлов, чиято снимка Турецки му бе показал, за да го разпознае. Павлов не беше в ресторанта, но Чижов видя на една маса да седи Кроткия с Петя Гаргата. Беше виждал и техните снимки. Отиде на бара и си поръча кафе с коняк.

В същия миг дойде Павлов и седна на една маса до прозореца. При него тутакси отидоха двама келнери и започнаха да сервират.

— Но аз нищо не съм поръчвал — изненада се той.

— Чакахме ви — учтиво отговори единият.

Ето че на вратата се появиха двама едри млади здравеняци, напрегнато огледаха всички посетители в ресторанта, после се върнаха във фойето и в следващия миг в салона влезе Ваня Монголеца.

— Здравей — подаде той ръка на полковника.

— Здравсти.

Единият келнер отвори бутилка шампанско, наля в чашите и се оттегли при колегата си, който стоеше на две-три крачки от масата.

— Отдавна не сме се виждали — усмихна се Монголеца, вдигайки чашата си.

— Да, Ваня, отдавна...

— Чух, че си кацнал в генералски кабинет, а?

— Ние сме зависими хора, Ваня, заповядаха ми и аз се заврях там.

— А генерал Пестов къде го завряха? — пронизително го изглежда Монголеца.

— Защо да са го заврели? — с пресилено недоумение попита Павлов. — Казаха ми, че е в командировка.

— Изглежда, отдавна не си се виждал с госпожа Стрелникова...

Павлов разбра, че Монголеца знае за ареста на генерала и може би за още много неща, за които той самият дори няма представа.

— С госпожа Стрелникова сега се среща друг човек...

— Това отдавна е обществена тайна — прекъсна го Монголеца.

— Пак добре, че и теб не е забравила — намекна полковникът.

— Да, не ме забравя тя — потвърди Ваня. — Говорихме с нея почти веднага след посещението на Турецки.

— Турецки се е срещал с вицепремиерката?

— Че няма с мен да се среща я! — презрително се ухили Монголеца.

— Ти познаваш ли го?

— Не, и не искам да го познавам.

— Виждаш ли онзи господин, който седи на бара с гръб към нас? — попита полковникът и му посочи с очи Чижов.

— Е, виждам го.

— Той е следовател от неговата група. Казва се Николай Чижов.

— И кво търси в казиното? — насмешливо се поинтересува Ваня, като гледаше Павлов право в очите. — Пей, полковник, пей, да не се разпеем ние.

— Дигнали са ми мерника — призна Павлов и тутакси изпита облекчение, след като се реши да каже най-главното.

— Изобщо не ме учудваш.

— Но и ти си на мерника, Ваня. Очакват те големи неприятности. Не мога да ти кажа точно кога, но ще трябва да се простиш с всички доходни заведения.

— Ти знаеш всичко — твърдо заяви Монголеца.

Разбира се, Павлов наистина знаеше точния час на операцията, но реши да не признава това на Монголеца и ето защо колкото се може по-искрено каза:

— Не знам.

— Е добре — не продължи да настоява Монголеца. — Казвай сега какво искаш от мене?

— Помогни ми да изчезна. Плащам пет милиона.

— Ще ти помогна — след кратко мълчание отговори Ваня и обърна глава, при което тутакси дотича един от бодигардовете му. — Извикай го — кимна Монголеца към Гаргата.

Внезапно Павлов се разтревожи. Явно бе допуснал грешка, като посочи Чижов на Монголеца, което със сигурност е събудило подозренията му, това едно, а второ, Ваня прекалено бързо му „повярва“, че не знае кога точно ще се проведе операцията, а и най-важното — нито веднъж не го попита защо и той е на мерника и трябва да чака неприятности. Сякаш предварително знаеше за всичките му хитрувания. „А и как да не знае?! — мярна се в главата на Павлов. — Лариса?!“

— Ваня — решително каза той, — трябва незабавно да изчезваме. Останаха само още шест минути.

И отново Монголеца не му обърна внимание, а вдигна ръка към Гаргата, който бе застанал до стола му.

— Петро, ще изведеш Анатолий Сергеевич оттука. Знаеш пътя — ставайки от масата заповяда Монголеца и погледна часовника си. — Шест минути казваш, а? Вече останаха пет. Ще успеем.

Той се отправи към вратата и тутакси бе ограден в плътен обръч от телохранителите си, изникнали сякаш изпод земята.

— Да му мацнем по едно за последно? — оглеждайки се настрани, предложи Гаргата.

В същото време от масата си стана Кроткия, старателно обърса устни с книжна салфетка и без да откъсва очи от Гаргата, тръгна към тяхната маса.

Всичко, до най-малката подробност бе обмислил Ваня Монголеца, който седеше вече в колата си, но едно нещо не бе взел под внимание: специалната подготовка на полковника.

— Да му мацнем бе — лесно се съгласи Павлов, като вдигна чаша.

Гаргата рязко измъкна дясната си ръка, която до този миг бе държал в джоба на самото си, и това беше последното движение в живота му: с професионален отскок Павлов се озова на пода и заби един куршум от валтера си точно между очите на престъпника. В следващия миг Кроткия се метна върху полковника и болезнено му изви ръката, в която държеше пистолета.

— Недейте така де, Алексей Петрович — намръщи се Павлов и като погледна окървавеното лице на убития, допълни с насмешка: — По-добре наистина да му мацнем по едно за Бог да прости на Гаргата.

— Всички да останат по местата си! — проехтя плътният баритон на капитана от държавна сигурност Захарчук, служител от отдела на Павлов.

Чижов отиде при капитана, здрависа се с него и със знак посочи на оперативниците да приберат тялото на убития, след което отиде и седна на масата при Павлов и Кротов.

— Финита ла комедия — проговори полковникът и на един дъх изпи високия бокал с водка.

А от колата си Монголеца чу изстрела и заповяда на шофьора:

— Пълна газ!

Служителите от ФСБ и оперативниците от Московската криминална милиция изпратиха колата му с разочаровани погледи — пропускаха чудесна възможност да задържат прочутия мафиот, но бяха дисциплинирани, нямаха заповед за арест, пък и до започването на операцията оставаха само три минути. Всъщност гърмежът в ресторанта разсея и последните им съжаления и вадейки оръжието си, те хукнаха към определените места, които всеки един от тях трябваше да заеме по време на операцията. За броени секунди бяха блокирани всички изходи и коридори, скритите помещения, където се продаваше хероин, както и стаичката на портиера, откъдето преди време бе излязъл Робърт Уест с цяло куфарче гранати, а хората на Монголеца вече се превиваха от болка в яките ръце на оперативните работници.

Трябва да добавим, че прозвучалият в ресторанта пистолетен изстрел донякъде помогна на Захарчук да се ориентира в ситуацията, тъй като дотогава Антон Маевски го заглавикваше с безсмислени преговори. Дори когато капитанът открито заяви, че не е доволен от предишния договор и се налага да бъдат променени условията му, очаквайки, че юрисконсултът на Монголеца направо ще го напсува, последвалият отговор го изненада.

— Съгласен съм — смирено каза Антон.

— Но ти не знаеш какви условия предлагам! — още повече се учуди Захарчук.

— Няма значение.

— Процентът става тройно по-висок.

— Това си е чист грабеж, но съм съгласен.

— Тройно по-висок! — повтори изуменият оперативен служител.

— Е, срещу ръжен не се рита!

— Така — размишлявайки проговори Захарчук. — Значи така...

И в този миг проехтя гърмежът.

— Хванете го! — викна капитанът на хората си, посочвайки Антон и бързо напусна кабинета на собственика.

Беше конфискувано голямо количество хероин, наркопласъорите бяха арестувани, а заедно с тях и клиентите им, почти всички синове и дъщери на бързо забогатели родители и видни дейци. Бяха задържани и богати проститутки, известна певица и един голям престъпник, отдавна и безуспешно издирван от милицията. Неприятен инцидент предизвика портиерът. За да защити стоката си, той бе изтеглил халката на една граната, но я стискаше в юмрука си — нямаше сили да разтвори пръсти и да освободи смъртоносния заряд, беше му домилял животът. Оперативниците разчистиха коридор към вратата на избата, един от тях внимателно обхвана юмрука на портиера, стискайки го здраво като в клещи, заведе мъжа до стълбището на избата и тихо му заповяда: „Хвърляй!“ Проехтя глуха експлозия. Оперативникът обърса студената пот от челото си, след което изгледа портиера и би трябвало да се предположи, че си е изкарал яда на него, защото после до камионетката портиерът не можа да стигне без чужда помощ.

Когато всичко приключи и казиното опустя, Захарчук се върна в кабинета на собственика и най-спокойно, сякаш си е у дома, отвори барчето, извади бутилка скъп коняк, сипа си в една чаша, за да

отпразнува победата си, но в следващия миг съгледа на вратата двама млади мъже.

— Пийте, капитане, но по-бързичко — усмихна се единият. — Нямаме време.

И макар че служителят от отдел „К“ се усмихваше, капитанът разбра по лицето му, че не го чака нищо добро.

Операцията бе минала сравнително спокойно, но в другите казина не беше така. Имаше стрелба, ръкопашни боеве, паднаха жертви — както от едната, така и от другата страна.

След ден във вестниците се появи съобщение, че всички столични казина са затворени.

Още същата нощ, когато приключи операцията по казината, започна продължителна и къртовска следствена работа, за да бъде установена конкретната вина на всеки служител от отдела, контролиращ индустрията за развлечения.

На следващата сутрин генерал Самсонов нареди да доведат в кабинета му полковник Павлов.

— Няма да анализирам нито срещата ви, нито разговора ви с онзи бандит, нито дори вашите действия като цяло. Ще кажа само едно: добре сте се учили, имате добра специална подготовка. Изпълнихте възложената ви задача, така че, както ви обещах, вие сте свободен. Всъщност трябва само да подпишете декларация, че няма да напускате Москва и ще се явите на следствието.

Павлов моментално отреагира:

— Не-не! По-добре ме арестувайте като Пестов!

— Е, добре, щом не сте уверен в самия себе си — иронично се усмихна Самсонов. — Можем да променим мярката ви за неотклонение.

— По-добре да съм в килия до Пестов, отколкото на несигурна свобода.

— Ваша воля — каза генералът и направи знак на подчинените си да го отведат.

В дванайсет часа по обяд в кабинета на Турецки влезе Алексей Петрович Кротов, който за секунди се размина с Николай Чижов, идвал да докладва на шефа си подробностите от снощните събития.

— Заповядайте, Александър Борисович — каза Кротов, като подаде на Турецки миниатюрна касета.

— Какво е това?

— Запис на разговора между Павлов и Монголеца. Както ви обещах.

— Вече не се учудвам на нищо, след като ви опознах, но все пак би ми било интересно да... — Чижов му беше казал, че Кроткия изобщо не се е доближавал до масата на Павлов и Монголеца, а е седял на съвсем друга маса заедно с Гаргата.

— Те бяха обслужвани от двама келнери — след известно мълчание поясни Кротов. — Сега съм дошъл да се сбогуваме.

— Заминавате, а? Далече ли?

— Сигурно в Италия. Жена ми все още не е решила къде точно да отидем.

— Вие сте женен? И кога успяхте?

— Тепърва се готвя да го направя.

— Избраницата ви е извадила голям късмет...

Кротов му подаде една снимка.

— Личи си, че е дама, красива и изискана — оцени я по мъжки Турецки. — Всичко си има... И чудесно момиченце! Хубаво като картинка! Разбира се, когато човек се жени за жена с дете...

— То е моя дъщеря — прекъсна го Кротов.

— Прилича на вас — взирайки се в момиченцето, отбеляза Турецки. — Особено в очите... И кога успявате да свършите толкова много неща?

— Александър Борисович, бих искал да ви кажа няколко думи...

— Извинете за момент — вдигна телефона Турецки. — Слушам... Вие ли сте, гълъбчета? Изпихте ли алкохола?... Е, добре сте направили. Край, момчета, можете да се прибирате у дома!... Да, още сега!... Хайде, живи и здрави!... Пазачите на Робърт Уест — поясни той на Кротов, когато затвори. — Бяха малко на почивка в една вила... Та какво искахте да ми кажете, Алексей Петрович?

— Очакват ви доста тежки дни. Разбира се, делата, които сте водили по-рано, също са били сложни и значими, но в тях не са фигурирали толкова високопоставени личности от кръга на силните на деня. А сега вие заоряхте доста надълбоко. И това ви е грешката.

— Ами ако взема, че заора в Газпром, или в Норилския комбинат, или пък в някоя от водещите банки?

— Тогава ще си имате още по-големи неприятности — усмихна се Кротов, помълча и добави: — Ако Господ продължи дните ви, ще успеете да свършите много неща. Но аз имам предвид сегашното дело. Те ще го блокират, ще му сложат всякакви спирачки, ще пратят по дяволите всичките ви усилия с какви ли не извънредни мерки, включително и най-драстични. За тях над всичко стои самосъхранението, което наричат имидж, репутация.

— Кой са тия „те“?

— Хората от всички етажи на властта, включително и най-горния — открито отговори Кротов.

— Да си призная, когато започнах да разследвам убийството на Кузмински, а по-късно и убийството на Андрей Василиев, изобщо не очаквах подобно развитие на събитията. И сега си давам сметка, че в никакъв случай няма да има показан съдебен процес, но се приближавам до целта си и все пак постигнах нещичко.

— Вашите цели са ми ясни и се чувствам особено поласкан, че имах възможност да поработя под вашето ръководство — с уважение сведе глава Кротов.

— Доколкото помня, бяхме минали на „ти“? — сети се Турецки.

— Навикът е втора природа! — усмихна се Кротов и стана да се сбогува, но му хрумна някаква мисъл. — И последното, Александър Борисович. Изобщо не бива да се отлъчвате от Москва.

— Ще прескоча само за ден-два до Воронеж и се връщам.

— Защо ще ходите там? — бавно попита Кротов.

— Изчезнал е полковник Зарецки.

— Кога ви е самолетът?

— Довечера.

Кротов дълбоко дръпна на няколко пъти от цигарата си, след което я загаси.

— Аз ще замина — каза той. — И не възразявайте, моля ви. Вие трябва да стоите тук, в Москва!

— Какво си научил, Алексей?

— Току-що бях информиран за онова, което ми казахте... Което ми каза. Че е изчезнал Зарецки.

— Ами Италия? — усмихна се Александър.

— Веднага след Воронеж.

— Хубаво — след кратко мълчание се съгласи Турецки и му подаде ръка. — Добър път!

Кротов пристигна във Воронеж, хвана такси и потегли към дома на Юрий Дмитриевич Милков. Завари го вкъщи.

— Добре дошъл, Льоша, радвам се пак да те видя — радушно го посрещна домакинът. — Заповядай, влез. Женоо! Ела, имаме си гостенин!

— И къде е полковник Зарецки? — попита Кротов, когато след обилната вечеря се настаниха в уютния кабинет на Милков.

— Прибрах го да ми погостува — усмихна се той в отговор.

— Излишен риск, Дмитрич — намръщи се Кротов. — Не биваше.

— В хамбарчето е. На най-сигурното място. Големи смелчаци са момчетата на Грязнов.

— Защо, да не са открили вагона с „хера“-та?

— С тая работа нищо не излезе. Сведенията бяха съвсем точни. Посочиха ни стария военен склад. Командосите нахълтаха там най-професионално, а вътре откриха само портокали и каси с водка!

— Едно време, прекарваха хероина в портокали.

— Абе ровят ги нашите, ама засега нищо не намират. А командосите си заминаха за Москва. Началникът им се скара с нашите шефове. А не беше прав. Сведенията бяха съвсем сигурни — повтори Милков.

— Предполагаш, че в дъното на всичко стои Зарецки?

— Няма кой друг.

— И какво мислите да правите с него?

— Грязнов каза да стои тук. Докато пристигне Турецки.

— Турецки няма да идва.

— Ти си дошъл вместо него, така ли?

— Голяма патаклама ли беше по казината? — без да отговори, попита Кротов.

— Бая ги наплашиха. Прибраха мнозина. Но големите мафиоти си останаха на свобода! Знаеш ли, Льоша, окошариха феесбейците — понижи глас Юрий Дмитриевич. — Всички до един! И командосите ги откараха в столицата.

— Тяхна си работа, Дмитрич. А нашата е да открием хероина... Имаш ли някаква идея къде може да бъде скрит?

— Не, Льоша, нямам представа... Те може да го скрият така, че после сами да се чудят къде да го търсят. Наоколо са гори, из степта е пълно с дерета и изоставени къщи...

— Ти например не му мисли много-много. Скри Зарецки под носа на началника на областното управление на МВР. Къщи, казваш... Може и там, но „херата“ им е необходима тук, в града.

— Май им видяхме сметката на търговията — неуверено каза Милков.

— Ами, ще изчакат малко и пак ще започнат. Наркопласьори сега се намират под път и над път!

— Прав си — съгласи се капитанът.

— Имаш ли телефона на Грязнов?

Милков извади едно листче, разгъна го и го сложи пред госта си.

— Грязнов слуша! — проехтя в слушалката.

— Добър вечер. От какво си толкова сърдит?

— Абе заеби! Ти пък откъде звъниш?!

— Не ти ли се обади Турецки?

— Може и да ме е търсил, но аз сега влизам.

— Излизай пак. Чакам те. Мисля, че знаеш къде да дойдеш и няма нужда да ти обяснявам.

— Ясно, Льоша. Тръгвам.

След няколко минути Грязнов нахълта при тях.

— Дмитрич, дай да пийна нещо — обърна се той към домакина.

— И да пийнеш, и да хапнеш ще ти дам — отговори Юрий Дмитриевич и излезе от стаята, която му служеше за кабинет.

— Не ти харесва, а, Слава? — ехидно попита Кротов. — Беше се литнал за десетки хиляди в зелено, а налетя на среден пръст!

— Да, но надеждата ми е в теб, Льоша — веднага го парира Грязнов. — Ако не си ти, кой друг ще ме оправи?

— Не обичам четките — намръщи се Кротов.

— Че аз не те четкам. Ти разговаряш с Грязнов, а не с някой от твоите подмазвачи.

— Е, щом говоря с Грязнов, значи ще измислим нещо.

— Както виждам, Турецки няма да дойде?

— Турецки си има много по-важна работа, отколкото да търси някакви си наркотици. И ще добавя — много по-опасна.

— Как мина в Москва, нормално ли беше?

— Нормално. Но тук, както чух, твоите хора били наплашили всичко живо!

— Е, поразкършиха се момчетата, повеселиха се... Но са се озлобили като дяволи! Не дай Боже да им скимне да дойдат в този дом. Край на полковника!

Влезе Милков с поднос в ръце, на който имаше чинии с мезета и стърчеше седемстотин и петдесетграмова бутилка „Смирновска“.

— На полковника е — кимна той към бутилката. — Искане си пиенето. Всеки път щом вляза, все ме моли. Черпя го с винце от моето, но водка не му давам да близне. Заповед е това.

— Ще прием с полковника — реши Кротов и стана. — Защо пък да обиждаме човека? Хайде, Дмитрич, води ни в хамбарчето!

Когато чу да се превърта ключ в ключалката на вратата, Зарецки се понадигна на дивана, а като видя влезлите, веднага стана. Грязнов се изненада от промяната, която бе настъпила у полковника — не само по лицево му, а и в цялата му външност. Сякаш за едно денонощие бе станал съвсем друг човек. Беше много отслабнал, с огромни тъмни сенки под очите, а в погледа му се четеше мъка и страдание. Но както и миналия път той се държеше спокойно и сдържано. Само за едно не успя да запази самообладанието си. Преди още Милков да е налял водка във всичките чаши, Зарецки грабна своята с трепереща ръка и я изпи на екс, шумно издиша въздуха, след което запали цигара и пое дима с наслаждение.

— Сега вече може да се живее — тъжно се усмихна той.

— Аз да тръгвам — каза Милков с надеждата, че Кротов ще го спре, обаче той нищо не каза.

— Вашето лице ми е познато — обърна се Зарецки към Алексей Петрович. — Не сме ли се срещали някъде?

— Аз ви виждам за пръв път. — Кротов погледна часовника си. — Времето напредва, а нямам представа колко ще продължи разговорът ни...

— Няма да е дълъг, ако ми кажете нещо ново и не предъвкваме старите неща — прекъсна го Зарецки.

— Ще се постараям. Започвай, шефе — обърна се Кротов към Грязнов.

— Операцията, за която сте добре осведомен, мина прилично — подхвана Слава. — Бяха арестувани и изпратени в Москва полковникът от ФСБ Селянин, както и подчинените му — полковник Слядников, майорите Зеленко, Уваров, Марков и трима ваши служители.

Това беше добре премислен ход на Слава. Той беше сигурен, че засега за ареста не знае никой, не само Зарецки, не е уведомен дори самият началник на воронежкото управление на ФСБ. По лицето на полковника се мярна тревога, той посегна към бутилката, но Грязнов строго каза:

— Ще пиете след разговора, полковник.

— Разрешете да добавя — намеси се Кротов. — В Москва са арестувани служителите от държавна сигурност генерал Пестов и полковник Павлов, както и всички техни подчинени, които са имали връзка с казината.

— Аз, както ви е известно, нямам нищо общо с Федералната служба за безопасност — опита се да се измъкне Зарецки.

— Вашите служители твърдят обратното — възрази му Грязнов. — Имам предвид само връзката ви с арестувания полковник Селянин.

— И бихте ли могли да назовете имената на тези мои служители? — настоя Зарецки.

— Бих, но за вас лично ще бъде по-добре, ако ги назовете лично.

— И каква е разликата?

— Голяма.

— Но вие забравяте, че аз все пак съм началник на криминалната милиция. И ако назова имената, автоматично се превръщам в съучастник на престъпление.

— Затова пък ще ни се издигнете в очите. Но така или иначе вие ще трябва да си признаете престъпленията.

— Докато седях тук, имах възможност да премисля много неща — леко се усмихна Зарецки.

— Подполковник Норицин, майорите Попов и Латкин — реши да не протака Слава.

— Досещам се, че нито командосите, нито вие, Грязнов, не сте изпълнили основната си задача, нали?

— Правилно сте се досетили — сухо отговори Грязнов.

— Налей ми още — поръча със заповеднически тон Зарецки. — Петдесетина грама!

Полковникът ги изпи и енергично разтърка лицето си с ръце.

— Нищо конкретно не мога да ви кажа, но имам доста основателни подозрения, че наркотиците се съхраняват в пансиона, където живеят вашите вълкодави.

— В пансиона?!

— Като доказателство за това може да послужи фактът, че пазачите на склада, в който трябваше да откриете наркотиците, също живеят в пансиона...

— Да бе, разкарват се там едни мъжаги — замислено произнесе Слава. — Доста ячки изглеждат.

— Това е едно. И второ. Ако сте забелязали, пансионът не се помещава в някакви си бордеи! Това е старинно графско имение. Ремонта и реставрацията на сградите извърши една фирма, чийто директор е много близък познат с кръстника на воронежката мафия Лъонка Пръста, който пък е единственото доверено лице на Ваня Монголеца в този град. Мястото е удобно, има помещения за складове — старите графски конюшни са като същинска крепост, дори снарядите през войната не можаха да ги разрушат. И трето. Твърде често се сменят живущите.

— Ами това е пансион, не е санаториум — справедливо отбеляза Грязнов.

— Позаинтересувайте се например откъде пристигат тези хора и закъде заминават — с насмешка настоя Зарецки.

— Добре де, откъде и за къде?

— От Москва и за Москва, от Петербург и за Петербург, и така нататък. А от села нито пристигат, нито заминават.

Грязнов въпросително погледна Кроткия. Той му кимна.

— Вървете си, полковник — каза Слава. — Ето ви ключовете от колата. Вашето волво е паркирано пред управлението. Излишно е да ви предупреждавам, че никога не сте стъпвали в това помещение, нали?

— И без това ще си имам страшно много главоболия — мрачно отговори Зарецки. — Със сигурност ще ме питат къде съм бил, но все ще измисля нещо...

— В добри отношения ли сте с началника на управлението на ФСБ?

— В делови.

— Нека той се обади в Главна прокуратура на следователя по особено важни дела Александър Борисович Турецки — смили се над полковника Грязнов.

— А може ли да си тръгвам вече?

— Само да не си забравите куфарчето!

Зарецки вече беше до вратата, когато Кротов го извика:

— Сергей Иванович!

Полковникът замря, после бавно, с побеляло лице се обърна.

— Ама какво ви е, полковник? — намръщи се Кротов. — Я се стегнете. Никой няма намерение да ви убива. Просто исках да ви предам поздравите на вашата дъщеря Светлана.

— Вие се познавате с дъщеря ми?

— Също и с бъдещия ви зет. Можете да бъдете спокоен, апартаментчето вече е избрано.

— Какво апартаментче, дявол го взел! — подвикна Зарецки. — Сега хич не ми е до апартаменти!

— Я как живна! — засмя се Грязнов.

— В района на Арбат. Четиристаен, някъде към сто и седемдесет квадрата.

Зарецки само махна с ръка и излезе.

— Все пак ще си го купят — проговори Кротов, като гледаше затворената врата. — Банковият влог е на името на дъщерята.

Влезе Юрий Дмитриевич Милков и застана до вратата.

— Значи го пуснахте, а? — укорително поклати той глава.

— Че няма да го колим я — мрачно промърмори Слава.

— Пък аз бих му ударил сатъра, без да ми мигне окото!

— Не се тревожи, Дмитрич. Всичко ще бъде тип-топ. Ще му припомним и за твоите момчета, и за онова момиче, съдийката Настенка... Между другото, Дмитрич, аз се запознах с вашия местен началник-отдел на криминалната милиция майор Николай Николаевич Смирнов. Какво можеш да ми кажеш за него?

— За Никола ли? Чудесно момче, светец, само това ще ти кажа.

— Значи гарантираш за него?

— Като за себе си! Та Николка ми е зет!

— Е, тогава нищо не ни пречи да пием по тоя повод — усмихна се Слава и взе да налива водка. — Уговори ми една среща с него за утре сутринта.

— Добре, ще я имаш.

На другата сутрин след продължителния разговор с началник-отдела в криминалната милиция Николай Смирнов в пансиона бяха изпратени за работа предани и честни оперативници, с които — с всеки един поотделно — Юрий Дмитриевич поговори предварително.

[1] СОБР — Специален отряд за бързо реагиране. — Б.пр. ↑

8.

Три дни след като поиска да прегледа и разучи материалите по делото на Пестов и Павлов, директорът на Федералната служба за безопасност извика при себе си генерал Самсонов на доклад, или с други думи — „да го сапунисва“.

Директорът дълго прехвърля книгата в папката, сякаш без да забелязва, че генералът, който бе доста по-възрастен от него, стои прав. Накрая уж се сети и го покани да седне.

— Запознах се със следствените документи, Николай Василич. И веднага ще ви кажа, че всеки ще бъде най-строго наказан!

— Тоест как най-строго? — поинтересува се Самсонов.

— Вие да не си мислите, че ще оставим да им се размине, а?! — ни в клин, ни в ръкав изведнъж кипна шефът. — Или пък че ще ги уволним и край на историята?! Не, те ще отговарят пред закона!

— Сега вече разбрах, другарю генерал-полковник.

— Обърнали са го тука на бардак! Измамници, крадци, рушветчии! И то къде?! Във Федералната служба за безопасност! И ей така, за нищо, убиват жив човек?! Ама бил комарджия! Да, но е човек! Пък и тоя наш Павлов, просто да се чудиш за кое по-напред да му триеш сол на главата!

„Давай, мой човек, давай — помисли си Самсонов. — Скоро, миличък, ще ти секне парата. Да те видя аз как ще минеш към най-важното.“

И наистина, след малко шефът престана да се горещи, отново заби нос в книгата и поклати глава.

— Ето на, кой знае защо, и вицепремиерката са я намесили... Вие познавате ли се с Лариса Ивановна?

— Не, нямал съм тази чест да се запозная лично — учтиво отговори Николай Василич.

— Делова жена, с характер. Може и да е попрегрешила нещичко, обаче не толкова, че да я включват в делото. Нали всички сме хора, всички грешим.

— Аз, другарю генерал-полковник, не съм вземал рушвети, нямам влогове в чужди банки, нито пък съм бил съучастник в убийство, което не засяга държавните интереси. А още по-малко пък имам връзки с всепризнати бандити, на които да съдействам да си въртят далаверите.

— Че за какви пък толкова далавери е съдействала вицепремиерката? — прелисти някои от материалите директорът. — Не виждам нещо. Къде ги тези доказателства, а?

— Трябва да се запознаете и с наказателното производство, което води старши-следователят по особено важни дела при Главна прокуратура Турецки.

— Добре де, ще го прегледам по-после. В какво е уличена?

— Чрез специални разрешителни и други документи, под писани от вицепремиерката, в страната са внасяни наркотични средства, а точно — хероин.

— Откъде?

— От Хонконг, където този бандит е установил тесни контакти с триадите... Това са организации от типа на нашите мафиотски структури — поясни Самсонов, забелязал недоумение в очите на началника. — Там се перат така наречените мръсни пари, добити по престъпен начин...

— Доста обстойно и подробно обяснявате — с ехидна нотка в гласа отбеляза директорът на ФСБ.

— Мога и по-накратко. Вицепремиерът Лариса Ивановна Стрелникова беше тясно свързана с една престъпна група и вземаше участие както в прането на мръсни пари, така и във вноса на хероин в Русия, чиято доставка осигуряваше в Хонконг всепризнатият бандит по прякор Монголеца.

— Има ли доказателства?

— Има. Пак така в делото, с което се занимава Турецки.

— Що за човек е тоя Турецки?

— Талантлив следовател, чудесен човек, обича понякога и да си пийне — усмихна се Самсонов. — Впрочем навремето той води делото за небезизвестния генерал от държавна сигурност Касарин1.

— Има голяма разлика между един генерал и един вицепремиер — намръщено промърмори шефът.

„Ето че се разчурулика — с удоволствие си помисли Самсонов. — Притиснали са те, господин директор, ох, как са те притиснали само! И сега хем те сърби, хем те боли, хем няма накъде да мърдаш!“

— Напълно съм съгласен с вас — каза той на глас.

— Значи обичал да си пийва? — усмихна се шефът.

— Това не пречи на работата му.

— Да бяхте го поканили да пийнем заедно.

— Ще му предам вашата покана.

— Турецки, Турецки... Как така не го познавам аз тоя човек. Интересно... Вече завършил ли е следствието?

— Мисля, че не, другарю генерал-полковник. Все още провежда следствени мероприятия.

— Тогава ще поговоря с главния прокурор — внушително обяви директорът.

— Законът е един. И всички ние сме слуги на закона — твърдо каза Самсонов.

Директорът вдигна очи към него.

— За всички. Добре го казахте — потвърди той, — законът е един за всички. Без изключение.

Самсонов сложи на бюрото още два листа от следствените материали.

— Това са списъци на наши служители от Петербург и Воронеж, замесени в делото на генерал Пестов.

— И на Павлов — добави шефът.

— Павлов е особен случай. Тези хора, както и Пестов, ще бъдат обвинени в изнудване и рекет. Вината им е сериозна, но техните престъпления са от съвсем друг характер, за разлика от тези на Павлов.

— Всички са от един дол дренки — мрачно промърмори шефът, преглеждайки списъка.

— Лъжете се, другарю генерал-полковник — твърдо възрази Самсонов. — Би било голяма грешка да ги мерим на един кантар. Не бих желал да си спомням делото за „Афганското братство“, но ми се налага. Тогава покрай сухото изгоря и мокрото. Много човешки съдби бяха съсипани.

— Имате предвид опита за държавен преврат начело с генералите Агаркин и Серий?

— Тъй вярно.

— Че как така, едното и другото могат ли да се сравняват изобщо? — презрително се усмихна директорът. — Онова там бяха държавни престъпници, а не жалки рекетъори!

— Принуден съм да ви напомня, другарю генерал-полковник, че сред тези, както се изразихте, жалки рекетъори, има лице, заемащо доста високо положение в държавната власт.

— Да не намекувате, че Лариса Ивановна готви държавен преврат?

— Нищо не намеквам, само искам да ви припомня, че освен въоръжени преврати има и така наречените „пълзящи“ преврати, които се извършват с огромни пари. Вие знаете по-добре от мен с какви финансови възможности разполагат криминалните структури. При въоръжен преврат има само две възможности — или ав, или дав! А пълзящият е незабележим, но не е по-малко, а може би дори е десетки пъти по-опасен.

— Защо тогава защитавате тези хора? — попита директорът, тупвайки с длан върху списъците.

— Аз защитавах също и някои наши офицери в делото за маршал Агаркин^[1]. И то само по една причина, а именно — законът е един за всички, както вие съвсем справедливо отбелязахте.

— Май че и с делото на Агаркин също се занимаваше тоя Турецки, а? — след като помълча, попита директорът.

— Не, не само той, но участието му в делото беше съвсем непосредствено.

— В сегашното дело са му дадени твърде широки правомощия — недоволно промърмори шефът. — Твърде широки.

— Заповедта за включване на наши служители в групата за разследване на убийството на Кузмински беше подписана лично от вас, другарю генерал-полковник — напомни Самсонов.

— И убийството беше разкрито под умелото ръководство на Турецки — тънко се усмихна директорът. — Е, време е вече всяка жаба да си знае гола!

— В конкретния случай аз не съм на това мнение — рязко му възрази Самсонов. — Турецки стигна до толкова огромни по мащабите си машинации, че помощта, която му оказваме, трябва дори да бъде засилена. Нямам предвид само големите разкрития в други области, може би много по-важни, но вземете например операцията с ракетите в

Хабаровск. Предотвратена е акция, която по своя характер няма аналог в световен мащаб!

— Операцията бе проведена до немайкъде лошо!

— Това вече е друг въпрос. Но ракетите с атомен заряд са обезвредени, нали!

— И какво общо има това с Турецки? Като ви слуша човек, ще рече, че у нас Турецки сам върши всичката работа!

— Нещата са много по-сложни — бавно отговори Самсонов, като си даваше сметка, че е безсмислено да спори с шефа.

— Двамата с вас, Николай Василиевич, ще трябва да обсъдим как да действваме по-нататък — внезапно омекна директорът. — А сега да видим нашите офицерчета! — и почука с пръст по списъците.

Мнозина от тях шефът познаваше лично още от времето, когато работеше на много по-ниска длъжност и се занимаваше с кадровите въпроси на отдела по Централна Русия. Тогава той искрено се интересуваше от хората, с които не се познаваше, изучаваше техните биографии, вникваше в някои подробности, като най-вече си отбелязваше едни или други положителни качества на човека. Сега Самсонов не повярва съвсем на онова, което му каза шефът, макар и донякъде да се поуспокои, но на сбогуване отново имаше повод да се разтревожи.

— А аз дори не знаех, Николай Василиевич, че вие сте защитавали участниците от „Афганското братство“ — усмихна му се директорът.

— Минали работи. Тогава в този кабинет седеше генерал Чебриков — отговори Самсонов.

— Генералът винаги е бил прословут със своята решителност...

— Отдел „К“ си има свой особен статус. Така беше при генерал Чебриков, така остана и до ден-днешен — подчерта Самсонов, като открито намекваше, че отделът е пряко подчинен на най-висшето ръководство на страната. След тези думи си излезе от стаята.

Когато се прибра в своя кабинет, генералът си свари турско кафе и посръбвайки от горещата течност, взе да прави анализ на разговора си с шефа, като се стараше да вникне в неизказания, във вътрешния смисъл на онова, което бяха говорили. Беше ясно, че директорът се е срещал с много високопоставени лица, дори чисто и просто е могъл да влезе и при президента, възползвайки се от правото си на бивш

началник на охраната му. Но след като се позамисли, Самсонов стигна до заключението, че шефът на ФСБ едва ли би се решил на такава стъпка: цялата история беше твърде мръсна... Най-вероятно обаче е разговарял с някого от канцеларията на премиера, а може би и лично с него, все пак петното пада върху правителството. И разбира се, е било взето решение как да се измие това петно. Изведнъж Самсонов се сети, че в разговора им директорът някак си бе подминавал темата и имената на генерал Пестов, полковник Павлов и подполковник Рябков. А те и тримата имаха пряка връзка с убийството на Робърт Уест. Значи съдбата им вече е решена. Но те са действали по заповед на вицепремиерката, именно тя е наредила да бъде ликвидиран Робърт Уест. Замисълът е ясен като бял ден: на всяка цена да се отклонят подозренията от вицепремиерката, дори ако за целта трябва да се вземат крути мерки и да изчезнат някои неудобни хора. Тревожен беше и интересът на директора към Турецки. Самсонов знаеше, че следователят не признава никаква охрана, и затова реши да му организира своеобразно наблюдение, за да бъдат предотвратени каквито и да било покушения срещу него.

— Доведете ми подполковник Рябков заповяда той по интеркома.

Главният прокурор на Русия бе назначен преди няколко месеца, като зае мястото на изпълняващия длъжността дотогава огромен, горилоподобен мъж, който се беше забъркал в некрасивите историйки на жена си, пък и в някои собствени. За кратко време новият главен съумя да спечели уважението на всичките си сътрудници. Той блестящо се справи с няколко дела за крупни финансови афери, дори успя да вкара в затвора бившия ИД, но когато се зае с делата за убийствата на телевизионния водещ Владислав Листев и отец Александър Мен, следствената машина нещо се застопори, макар че вече се виждаха някои положителни перспективи. По повод делото, свързано с вицепремиерката, той бе повикан в канцеларията на премиера, където проведе разговор с неговия съветник по юридическите въпроси. След обичайното чиновническо разглаголстване съветникът поиска производството срещу Стрелникова да бъде прекратено, при което се опита убедително да

докаже, че следователят Турецки е необективен, а поради това делото следва да се предаде на друг „важняк“.

— Аз не виждам причини — отсече главният прокурор.

— Причината е, че в тази неприятна история е замесено името на един вицепремиер — веднага изплю камъчето съветникът.

— Че ние какво общо имаме с това? — неочаквано кипна главният. — Щом като е замесена, ще си отговаря пред закона. Пък и вие проучвали ли сте делото лично?

— Делото не съм проучвал — бавно произнесе юридическият съветник, — но вие пък давате ли си сметка с кого ще си имате работа по-късно?

— Засега си имам работа с юридическия съветник на премиера. А и какво толкова ви вълнува? Може пък вицепремиерката да не е извършила нищо противозаконно. Делото е още в производство, уточняват се подробности, които могат да хвърлят светлина в друга посока.

— Ние не бихме желали да се хвърля светлина в каквито и да било посоки.

Но главният прокурор се заинати. Беше му писнало да бъде вечната черна овца в очите на средствата за масова информация, беше му омръзнало и да се блъска в стена от неразбиране, фалшиви усмивки, ласкави ръкостискания. Общо взето, той беше възпитан, спокоен и сдържан човек, но понякога го обземаше такава ярост, че не би отстъпил дори на самия Господ Бог, стига да съзнаваше, че е прав.

— Кои сте тези „ние“? — пребледнявайки, попита главният прокурор. — Вие какво, да не сте тяхно величество император Николай Втори? Пред вас, господин съветник, стои главният прокурор на Русия, назначен от президента на страната!

— Моля за извинение — сухо отговори съветникът.

Междувременно Меркулов и Турецки чакаха завръщането на главния прокурор в приемната пред кабинета му и тихичко си приказваха.

— Костя, защо ли се бави той? — прошепна Турецки.

— Отстоява позициите ни.

— Мислиш ли, че ще успее?

— Би трябвало — замислено отговори Меркулов.

В този миг в приемната влезе главният прокурор и се отправи към кабинета си, като направи знак на Меркулов и Турецки да го последват. Седна зад бюрото си и запали цигара.

— Иди да си гледаш работата, Турецки — каза той. — А ти, Дмитрич, остани, трябва да поприказваме.

Турецки отвори уста да попита нещо, но Меркулов го изпревари: — Абе ти не чу ли какво ти се каза?! Върви да работиш!

Окрилен от радост, Турецки се понесе към кабинета си.

— Защо си толкова щастлив? — срещна го в коридора Лиля Федотова.

— Все по същата причина.

— И коя е тя?

— Че вече го няма твой мечок! Оня, дето е от село Медведки, Архангелска област!

— Е, нищо не излезе — тъжно отбеляза Лиля. — Пак съм изоставена самотница.

— А аз за какво съм тук?

— Ти си обикновен женкар, Турецки, а той е обикновен положителен мъж. Разликата е голяма.

— Да, но явно положителните не ти пасват.

— Женкарите също. Хайде, върви, че те чакат.

В кабинета му седяха подполковник Рябков и някакъв млад мъж, който се легитимира като служител на ФСБ и му подаде един плик. Турецки извади отвътре някаква заповед с придружително писмо и бележка:

„Саша, изпращам под твое разпореждане бившия подполковник Рябков П. Г., който вече е граждански гражданин.

Н. Самсонов.“

— Свободен сте — кимна Турецки на служителя. — Благодаря.

После прочете заповедта, издадена от ФСБ за уволняването на подполковник Рябков поради навършени прослужени години. Заповедта бе подписана със задна дата, приблизително месец и половина преди убийството на Робърт Уест. Явно генерал Самсонов бе

решил да действа на своя отговорност. Турецки разбираше, че щом генералът се е решил да рискува, значи има твърде сериозни основания за това. Очевидно е повярвал на искреното разказание на подполковника или е помислил за трите му деца, а може би и едното, и другото, така че сега вече съдбата на Рябков е в негови ръце.

— Прочетохте ли тези неща, Павел Геннадиевич?

— Да, прочетох ги.

— И какво ще правим сега?

— Аз съм под ваше разпореждане.

— Обадохте ли се вкъщи?

— В семейството ми всичко е наред — отговори Рябков, с усилие издържайки изпитателния поглед на Турецки.

— Всички са живи и здрави значи... — замислено проговори Александър. — Пушете, Павел Геннадиевич — побутна той цигарите си, когато видя, че Рябков тършува в джоба си.

— Благодаря.

Турецки взе от бюрото си следствено-процесуална бланка и попълни трите имена на подполковника.

— Моля, подпишете се, Павел Геннадиевич.

— Какво е това?

— Декларация, че няма да напускате Москва.

Лицето на Рябков се сгърчи, в очите му се мярна подозрение, той бързо стана и отиде до прозореца, където на няколко пъти жадно дръпна от цигарата си.

— Извинете, Александър Борисович — каза той, когато отново седна до бюрото, и придърпа декларацията към себе си.

— Сега ще си отидете вкъщи заедно с един от моите следователи, а други двама ще дойдат с вас като поемни лица. Ще предадете наличните пари, за които ми бяхте казали, заедно с влоговите книжки. Ще направите опис на недвижимата си собственост и така нататък... Ще смятаме, че всичко това е доброволно явяване със самопризнания и желание да изкупите вината си пред държавата.

— Елате и вие с нас!

— Аз съм зает, ще ме замести моят помощник — каза Турецки. — Всичко добро, Павел Геннадиевич, Господ да ви помага!

— Знаете ли, в едно произведение на Чехов има следните думи — с усилие изрече Рябков: — „Ако ти потрябва моят живот...“

— " ... ела и го вземи" — прекъсна го Турецки. — Звучи малко помпозно, но аз ви вярвам, Павел Геннадиевич. Извинете, много пъти съм чувал да ги цитират в този кабинет. Но пак повтарям, че на вас ви вярвам. Именно затова не поставям въпроса за вашето арестуване.

— Благодаря ви, Александър Борисович.

Рябков си тръгна с Чижов и другите двама следователи. Когато вратата след тях се затвори, телефонът продължително иззвъня.

— Притиснаха ни, Саша! — глухо се чу далечният глас на Грязнов.

— Ми нали така ги притискат вълците, когато организират хайка срещу тях?!

— Стига глупости, хич не ми е до смях! Ония мръсници взеха заложници!

— Да ти пратя на помощ спецназовци?

— Ще се справим и сами! Това е! А сега тръгвам.

Уж всичко бе обмислено до най-малката подробност, но все пак се получи засечка. Догадките на полковник Зарецки се оказаха верни. Засега не бяха намерили наркотиците, но дръзкото държание на хората на Лъонка Пръста подсказваше, че те са спокойни и нищо не рискуват, щом като няма какво да охраняват.

Отначало Грязнов, Голованов и „златният агент“ Кроткия решиха да арестуват един по един всички здравеняци, които се размотаваха из пансиона, но по-късно Кротов се сети за експлозията в Хабаровск и се отказа от тази идея.

— Добре де, ще ги хванем, ще им разкрасим мутрите, а после ако не намерим нищо, ще се наложи да им поднасяме своите извинения...

— Да бе, да, извинения — промърмори Голованов. — Може и задниците им да избършем, а?

— Това едно — продължи Кротов, без да обърне внимание на думите му. — А второто е, че може и ние да хвъркнем.

— В космоса, а? — пак се обади майорът.

— Точно така — потвърди Кротов. — Тоя път позна.

— Мислиш, че са минирали пансиона? — попита Грязнов.

— А ти как би постъпил на тяхно място?

— Прав си, Лъоня, май така излиза, ще хвъркнем.

— И в такъв случай какво да правим? — мрачно попита Голованов.

— Смятам да отседна в пансиона — каза Кротов. — С вас не се познаваме.

— Когато решиш, ние наистина не можем да те познаем — намигна Голованов, като намекваше за дегизировката му в хотел „Интурист“.

— Ще поизчакаме ден-два, междуременно може и момчетата на Николай Смирнов да се позавъртят натам — реши Грязнов.

— Трябва ми кола — каза Кротов.

— Дръж! — хвърли му ключовете на една от ладите Грязнов.

Информацията на Зарецки, че пансионът се помещава в сградата на старинно графско имение, веднага бе заинтересувала Кротов. Може би защото една от професиите му беше археологията. В аристократичните имения обикновено има тайници, подземни ходове, помещения без прозорци, в които може да се скрие всичко. Кротов реши да не разглежда пансиона, съзнавайки, че така излишно би привлякъл нечие внимание, и затова отиде в градския археологически музей, където се представи за научен сътрудник, пристигнал от Москва.

Посрещна го директорката на музея Тамара Георгиевна, възрастна жена с побеляла коса и фини черти на лицето. Тя бе от онези ентузиастки, рядко срещани вече, които обичат професията си и работят срещу мизерно заплащане.

— Интересуват ме старинни сгради, имения, църкви — поясни намеренията си Алексей Петрович, след като ѝ показа картата си на действителен член на Московското археологическо дружество.

— В града ли?

— Извън града. Мисля, че тук вече всичко сте проучили.

— Извънградските старини също не ги пренебрегваме — усмихна се жената.

— Забелязах. Направи ми впечатление бившето имение на граф Шувалов.

— За съжаление то вече не е под наше ведомство — намръщи се директорката. — Сега е частна собственост.

— Изглежда добре реставрирано...

— Но това е само външният му облик, заслугата е на нашия архитект. Обаче вътре в помещенията всичко е променено. Сега това не е дворец. Ресторант, стол, закувалня — всичко друго, само не и старинен дворец.

— Че къде му е бил умът на тоя архитект?

— Мислите, че са го допуснали да влезе вътре? Въпреки че бяхме подписали договор, те плюха и на договора, и на всички нас! — Жената помълча и въздъхна. — Какво ви интересува по-конкретно?

— Май ще започна точно от имението на Шувалов.

— Няма да ви пуснат по-навътре от столовата, билиардната зала и салона с игралните автомати.

— Ще ме пуснат — усмихна се Кротов. — Вероятно при вас са се пазили плановете на имението?

— Да. Години наред събираха прахоляка, а кой знае защо, напоследък всички се заинтересуваха от тях — усмихна се директорката. — Разбира се, че ги пазим.

— И кои са тези всички? — наостри уши Кротов.

— Просто така му е думата. Освен Виктор Степанович, нашия архитект, голям интерес към плановете прояви и един член от Градската дума... Как му беше името? Ах, да. Вениамин Григориевич Попов.

— Усещам, че не изпитвате към него големи симпатии...

— Аз съм оттука. И той е от местните жители.

— Да не е новобогаташ? От „новите руснаци“?

— То се знае. Но също така е и бивш престъпник. Рецидивист.

— Имам един познат, който също лежа в затвора, седем години. Сега е известен бизнесмен в Москва. И както крещят по вестниците, бил голям благотворител.

— Те какво ли не крещят по вестниците — махна с ръка жената. — Елате да ви заведе в архива.

Слязоха в едно полусрутено помещение и директорката свали от лавиците голяма папка.

— Заповядайте — каза тя. — Тук са не само плановете на имението, но и разни писмени документи от периода, дори спомените на майордома. Впрочем доста любопитни спомени.

— В такъв случай, Тамара Георгиевна, с ваше разрешение ще поостана тук, нали може?

— Моля ви, разбира се, че може — отговори директорката и излезе.

Кротов преглежда архивите за имението повече от два часа. Особено го заинтересуваха спомените на майордома. В тях се споменаваха за някаква врата от ковано желязо, извеждаща в полето откъм задния двор на имението, описваше се животът на прислугата и някои случки от редките идвания на графа. С богатата си информация спомените имаха както етнографска, така и литературна стойност, но Кротов обърна внимание само на вратата от ковано желязо. Двамата с Грязнов бяха обиколили имението отвън, но не забелязаха никаква врата. Може би заради гъстите храсталаци. Но сега Кротов се сети, че му бе направил впечатление междуселският път, който свършваше именно при храсталаците, и това, че наскоро е бил подравнен. Прерисува си само онези части от плана на имението, които го интересуваха, след което се качи в кабинета на директорката.

— Благодаря ви, Тамара Георгиевна.

— Няма защо. Дано съм успяла да ви услужа. Видях, че вие не работите през куп за грош! — посочи тя часовника си. — За разлика от оня Попов. Пет минути и — готово!

— Сигурно е снимал плановете.

— Какво да го правиш? Донесе ми писмо от шефа на Градския архив. А снимането е забранено.

— И кога идва при вас тоя Попов? — вече на тръгване, уж съвсем случайно, попита Кротов.

— Преди няколко дни.

— А по-точно?

— Днеска сме петък... Значи в сряда сутринта.

— Още веднъж ви благодаря, Тамара Георгиевна — усмихна се Кротов и галантно ѝ целуна ръка.

По пътя към пансиона той се обади на Грязнов от един телефонен автомат.

— Слава, трябва ми депутатът от Градската дума Вениамин Григориевич Попов.

— Но той има имунитет. Или това се отнася само за депутатите от Държавната дума?

— Трябва ми — повтори Кротов.

— Значи ще го имаш — замислено отговори Грязнов. — Къде да ти го донесем?

— Ама моля те, гледай да не се престаравате, да не прекалите — обезпокои се Кротов.

— Казвай къде де?

— Аз ще бъда в пансиона. Обади ми се там. А къде — трябва сам да помислиш. Но мястото трябва да предразполага към разговор.

— Ясно — отговори Слава и затвори.

В пансиона Кротов си нае стая, взе един душ, преоблече се и застана пред огледалото. Все още го занимаваше мисълта да промени външността си, но при положение че е разговарял с регистратора и той вече го познаваше, реши, че е излишно. Извади от куфара си елегантен контешки бастун, сгъваем, с топка отгоре, разгъна го, сложи си тъмни очила, погледна се в огледалото и остана доволен. Приличаше на провинциален учител или просто на интелигентен човек с неустановена професия, но в никакъв случай не на простак, имаше вид на изискан млад мъж, отседнал в пансиона, за да си прекара приятно времето.

Когато излезе навън, Кротов се огледа, вирайки се с любопитство в двореца, каменните сгради около него, беседките, и тръгна да се разхожда из имението, като вървеше покрай самата ограда. Но не стигна далече. На пътя му се изпречи някаква тухлена преграда. Тя не беше висока и той се опита да я прескочи, но го спря насмешлив глас:

— Къде бе, чиче?

Кротов се обърна. Пред него стоеше широкоплещест момък с тъмносив костюм и вратовръзка.

— Интересно ми е да погледна оттатък — с раболепна, усмивка проговори Кротов. — Защо, не може ли?

— Щом има преграда, значи не може.

— Извинете.

Сподирен от подозрителния поглед на момъка, Кротов се отправи към изхода, мина през портала и въртейки бастуна, бавно закрачи пак покрай оградата. Стигна до гъстите храсталаци, заобиколи ги, излезе на междуселския път и по него се върна пак при оградата. Едва сега забеляза желязната врата, за която пишеше в спомените си бившият майор дом на граф Шувалов. Кротов се приближи и видя, че

вратата не е обрасла в трева, значи крилата ѝ спокойно можеха да се отворят. Но проучванията му стигнаха дотук. Неочаквано пред него изникнаха двама здравеняци — единият беше момъкът с тъмносивия костюм, а другият — дебеловрата мутра с кожено яке.

— Ма ти си бил голям любопитко бе, чиче — добродушно каза момъкът с костюма.

— Такава ми е професията — с подчертана учтивост отговори Кротов.

— Че каква ти е професията? — попита момъкът, като леко се приближи към него.

— Археолог съм. Ей сега ще ви покажа документите си. Момент — бръкна Кротов във вътрешния джоб на сакото си.

— Стой! — изсъска горилата с якето и сам извади удостоверението от джоба на Кротов. Разтвори го. — Наистина бил археолог! Действителен член!

— Нима мислите, че бих ви излъгал, момчета? — заговори Кротов. — Според плановете от тая страна трябва да има желязна врата от седемнайсети век, обковката е работа на майстор Новожилов...

— Какви планове? — прекъсна го момъкът с костюма.

— Ами навремето всяко имение е било строено по план, по чертежи.

— И кво да го правим сега? — обърна се момъкът към партньора си.

— Абе действителен член... — сви рамене горилата и върна картата на Кротов.

— Продължавай си разходката — разреши момъкът с костюма. — Но те съветвам да не си толкова любопитен.

— Ясно, момчета, разбирам. Това е строго охраняван секретен военен обект — не се стърпя да не ги подиграе Кротов.

— Хайде, мърдай — махна с ръка горилата и се ухили.

„Копеле, дип че не бива да се издавам, иначе сега щяхте вече да се държите за топките и да плачете за майките си!“ — помисли си Кротов, като се огледа назад уж много изплашен и продължи да се отдалечава.

Сега вече беше сигурен, че зад вратата има нещо интересно, с което ще трябва да се занимае сериозно.

Момчетата на Николай Смирнов наистина се поразвъртяха насам-натам, и то доста добре. Успяха да проследят и арестуват един наркопласъор, пристигнал от славния град в Урал — Екатеринбург, както и неговия хазаин, който му бе продал половин килограм хероин. Бяха ги хванали на местопрестъплението. Когато заведоха арестуваните в отдела на Смирнов, те не изглеждаха кой знае колко разтревожени, признаха си за всичко, още повече че нямаше смисъл да отричат, и с виновно изражение очакваха по-нататъшните действия на служителите, които обикновено ги освобождаваха. А кой и какво им плащаше — това не беше техен проблем. Но този път се случи по-различно. Докато по-рано след ареста ги разпитваха хора на полковник Зарецки, мнозина от които те познаваха лично, сега в кабинета влезе Смирнов. Дори самото му име предизвика у тях отвращение, да не говорим за селяшкото му лице и наглите очи. Първи на разпит бе извикан хазаинът на квартирата. Започна се обичайното протакане и увъртане, тъй като в дома не бе намерено нищо друго, освен половинкилограмовия пакет с хероин, той на драго сърце призна, че му го е дал съвсем непознат човек във военния склад.

Смирнов записа признанията му в протокола. Хазаинът отричаше да е извършвал каквото и да било престъпление.

— Що не излезеш да изпушиш една цигара, а, майоре? — не издържа Голованов, беше му кипнало от наглия лъжец и когато Смирнов излезе, Голованов лично се зае с арестувания. — Слушай, мършо, давам ти три минути. Откъде го взе? Кой ти го даде? Кога? Ако не ми кажеш, ще те скалпирам.

И заплахата подейства.

Николай Смирнов се задържа в коридора не повече от пет минути, а когато се върна в кабинета, завари там съвсем друг човек. Арестуваният стреснато се блещеше срещу него със смирено изражение, а когато погледнеше към Голованов, по лицето му се изписваше неподправен ужас. А Голованов седеше на един стол и равнодушно пушеше цигара.

— Ще продължим ли? — попита Смирнов.

— Хероина получих в пансиона. Вчера. От съвсем непознат мъж, бога ми!

— Ще го познаете ли, ако ви го покажа?

— Да!

— Те това се искаше от тебе — каза Голованов и излезе от кабинета.

— Другарю майор — зашепна арестуваният, — той искаше да ме скалпира!

— Каквоо?!

— Вижте! — задържаният наведе глава и Смирнов видя на врата му, където започваше окосмената част, тънка лентичка анкерпласт.

— Виждам. Има анкерпласт. И какво от това? — успял да овладее изненадата си попита майорът.

— Ама как какво от това? Нали ви казвам, че...

Смирнов бе разбрал какво се е случило в негово отсъствие и тутакси взе най-правилното решение за подобна ситуация.

— Ти какво бе, да не се намираш в прериите? Само едно време индианците са скалпирали враговете си.

— Ама истината ви казвам. Тоя мръсник...

— Първо, той не е мръсник, а сътрудник на държавна сигурност. И второ, ти си бръснал врата си и малко си се порязал. Така беше, нали? Казвай де!

— Мен ме подстригват в бръснарницата и там ми бръснат врата...

— Тоя път си го бръснал сам! Ясен ли съм? — още по-сурово попита майорът.

— Да — окончателно оклюма хазаинът на квартирата.

— Точно така и ще запишем в протокола — със задоволство заключи Смирнов.

Когато Голованов му съобщи, че хазаинът на квартирата е получил хероина в пансиона, Грязнов разбра, че са на верен път, тъй като преди това Кротов му бе разказал за своите открития. Само дете не можа да си обясни как така арестуваният е проговорил толкова бързо.

— Абе зарежи го, слабак — отговори Голованов и отклони погледа си настрани.

Грязнов веднага усети коя е била причината и реши да го скастри, но тъкмо в този момент зазвъня телефонът.

— Прибрахме го — пробоботи в слушалката Демидич.

— Минете покрай пансиона да ни вземете с вас.

— Тесничко е...

— Той не е ли сам?

— С още двама души.

— Карай тогава. Хванали са твоя Веня Резеца — обърна се Грязнов към Филя. — Да тръгваме, майоре! А ти, Филя, оставаш тука. Не е хубаво да те вижда старият ти авер. И не е лошо да наглеждаш Кротов. Струва ми се, че ония момчета с тъмносивите костюми са му дигнали мерника.

Когато потеглиха от пансиона, Грязнов сви по пътя към полето и след километър-два спря на банкета близо до една гора.

След няколко минути пристигна вносна кола, карана от Шура Дяконов, и едно жигули. Венка Резеца седеше във вноската кола, която беше негова, а в „седмицата“ бяха двамата му телохранители с „гривни“ на ръцете.

— Доведете ги в гората, на полянката! — нареди Грязнов.

— На шишчета! — не се сдържа и подметна саркастично Голованов.

Отведоха двамата телохранители малко по-далече, дори им разрешиха да запалят по цигара, а Венка Резеца го изненадаха с въпроса:

— Веднага ли ще проговориш, или постепенно да те разприказваме?

— Зависи за какво! — криво се усмихна Венка. — Може би пък да си решил да ми лепнеш някое убийство, Грязнов!

— Че аз май не съм си имал работа с теб — учуди се Грязнов. — Откъде знаеш името ми?

— Едно пиленце ми го каза!

— Убийство няма да ти приписвам, но виж, „херата“, която е намерена в джобовете ти, ми дава право да те окошаря за две-три години...

— Каква „хера“?

— Демидич! Намерихте ли у него наркотици?

— Че как не! — отговори момъкът. — У ония също — кимна той към телохранителите.

— Питай, Грязнов!

— Къде се съхранява хероинът?

— Отде да знам? В Думата се занимавам със съвсем различни въпроси.

— Тепърва ще изясняваме с какво точно се занимаваш. И то много скоро. А защо преснима плановете?

— Какви планове?

— На имението. Ще рече на пансиона.

— Да не би ти да си го реставрирал тоя пансион? С твои мангизи?

— Стара история, приятел. А ти си ходил в музея тая сряда.

Венка премълча, напрегнато размишлявайки за нещо.

— Слушай, мой човек — намеси се Голованов. — Да ти подсказва нещо прякорът Мишка Слона?

— Аз по малолетни деца не си падам — пребледня Венка. — Предпочитам курвите.

— Да ида да се поразходя, а? — обърна се Грязнов към Голованов.

— Иди, Слава — с уважение го погледна Голованов и на свой ред се обърна към депутатата.

Слава изобщо не можа да чуе какво говореше майорът на Венка Резеца, с какво му се заканваше да го разприказва, обаче по едно време ясно чу дивашкия крясък на единия от телохранителите:

— Говори бе, копеле! Иначе ще те удуша аз, със собствените си ръце!

След няколко минути Грязнов се върна и завари същинска идилия. Венка седеше на един пън и пишеше нещо под диктовката на Голованов, а Демидич и телохранителите си приказваха най-приятелски. Грязнов извади клетъчния телефон и набра номера на Николай Смирнов.

— Коля, след половин час ще ти доведе Венка Резеца и две момчета от охраната му... Наркотици, Коля, наркотици!... Нали това ти казвам, работата е сериозна, нека поседят в кафеза, току-виж изскочило още нещо... Стой на телефона и чакай... Той пише, Коля, пише. И то най-подробно.

След известно време колите с Венка Резеца и охраната му се понесоха към града. Но за съжаление, когато навлязоха в самия град, се случи нещо непредвидено. Депутатът Венка Резеца неочаквано разтвори вратата на колата и скочи на асфалта, а после тъкмо се опита да притича на тротоара и попадна под колелата на един камион от насрещното движение. Демидич не бе съобразил да прикачи за ръката

си белезниците на депутата. В болницата Венка почина, без да дойде в съзнание.

Но сега вече положението се беше поизяснило. След като съпоставиха признанията на хазаина с тези на Венка Резеца и с предположенията на Кротов, решиха да действат незабавно. Според признанията на Венка хероинът се намираше в бившата графска конюшня, масивна каменна сграда недалече от двореца. В пансиона пристигнаха оперативници от милицията, спецгрупа от ФСБ и служители от отдела на Николай Смирнов. Набързо изолираха подозрителните млади мъже, а останалите наематели на пансиона бяха помолени да напуснат сградата за известно време. Милиционери и феесбейци на къси прибежки започнаха да се приближават към конюшната.

Кротов, Голованов и Филя с насочени за стрелба автомати стояха в хресталака от външната страна на оградата, недалече от железната врата.

Откъм конюшната се чу автоматична стрелба. След секунди зачатка и тежка картечница. Голованов въпросително погледна към Кроткия.

— Не мърдай — прошепна Алексей Петрович.

— Не мърдам — недоволно отговори майорът.

Отново се чу стрелба, този път вече по-наситена. Продължи около пет минути, след което пак настъпи тишина.

Внезапно железната врата се разтвори и отвътре излезе, набирайки скорост, тежкотоварен „Камаз“. От каросерията и кабината му напосоки се изсипаха няколко автоматни откоса. Мятайки се на земята, Голованов успя да изпразни целия пълнител на автомата си.

— Грязнов! — викна той по радиостанцията. — Измъкват се, мръсниците!

Камазът с голяма скорост продължи по шосето. След него на петшестстотин метра се понесоха леки коли. Дистанцията забележимо се съкращаваше.

— Хеликоптер! — извика Филя и посочи към небето.

— Ще го свалят тия гадове! — обади се някой.

— А и той не може да стреля, опасно е — кимна Филя към насрещните коли.

Запищя телефонът в ръцете на Слава.

— Грязнов слуша!

— Камазът е миниран! Заплашват, че ще го взривят в селото! — чу се гласът на Николай Смирнов. — А пътят пред селото е блокиран с два комбайна и трактори! Взривът ще се предизвика с радиодистанционно управление!

— Ясно!

— Хеликоптерът няма да стреля!

— Те самите ще открият стрелба по него. Кажи на летеца да се издигне по-високо!

— Добре!

От камаза наистина започнаха да стрелят по хеликоптера. Очевидно получил вече предупреждението, летецът започна да го издига.

Когато излязоха от гората и продължиха по пътя през полето, в далечината видяха няколко комбайна и трактора, заприщили шосето, а на двеста-триста метра зад тях — къщите на селото. Внезапно, без да намалява скоростта, камазът зави наляво и продължи направо през полето към двете бели къщурки, които се намираха извън селото.

— Метеорологичната станция — поясни Филя.

— А там може да има хора, братлета — проговори Грязнов.

— Вижте, едно момиче излезе!

— Да се врежем с таран?! — весело се провикна Голованов. — Като ще се мре, поне да е с гръм и трясък!

— Няма да успеем — отговори Грязнов.

Камазът рязко закова пред къщурките. От него изскочиха няколко души и като сграбчиха момичето, се скриха в една от тях.

— Спирай! — заповяда Грязнов, огледа другарите си и даде автомата си на Филя, а после извади пистолет. — Ще отида да преговарям. Не ми е за пръв път.

Мъжете отместиха поглед, без да отговорят нищо.

Грязнов бавно се отпрати към къщурката. По едно време се обърна назад и видя през полето да идват с голяма скорост няколко камионетки и леки коли. По знак на майор Голованов те спряха.

Когато стигна до къщата, Слава забави ход. Прозорчето се отвори и от него се подаде дулото на автомат, а после надникна една ухилена мутра.

— Здравсти бе, Грязнов!

— Да, Грязнов съм. А ти кой си?

— Що не попиташ Филя, той знае кой съм!

— Дима Кучешкия зъб, нали?

— Позна. А знаеш ли що позна?

— Филя ми е приказвал за тебе, затова.

— Той ти е приказвал и за мойта дружка Веня. Затрихте го Веня.

— Беше нещастен случай. Е, добре, Дима, казвай какво искаш? Самолет, валута и свободно преминаване на границата, нали така?

— Не, командире. Освободи ни пътя. Ще си офейкаме с камаза тихо и кротко. И не бива да ни преследвате. Защото по пътя ни има доста села...

— Заложницата една ли е?

— Има две хубавици, една от друга по-красиви, и една престаряла бабичка, същински вампир.

— Позволи ми да ги видя.

Грязнов се приближи до прозореца. В къщата имаше трима млади мъже и две девойки. Едната седеше, свела лице в шепите си, а другата я галеше по главата и тихо ѝ шепнеше нещо.

— А къде е старицата?

— Хвана я диария! Цялата изтече! — засмя се един от младежите.

— Нагледа ли се? — попита Кучешкия зъб. — А сега се пръждосвай!

— Излишно рискуваш, Дима — каза Грязнов. — Че и момчетата подвеждаш.

— Ти попитай ченгетата за тях! Аз може и да рискувам излишно, ама те нямаат какво да губят.

— Ясно. Нещо друго да ми кажеш?

— Да ти кажа? — позамисли се Дима. — Ами заменям една от двете за бившия ми приятел Филя!

— Ще поговоря с него.

— Поговори, Грязнов. Ама по-бързичко — размаха дистанционното управление Кучешкия зъб.

До колите стояха Николай Смирнов, командирът на спецназовците и цивилен офицер от областното управление на МВР. Очевидно бяха обсъждали положението, стигайки до неприятни изводи, и сега въпросително се втреничиха в Грязнов.

— Искат си камаза и да им освободим пътя — каза Грязнов.

— Друг изход нямаме, ще трябва да изпълним условията им — след дълго мълчание каза цивилният.

— А по-нататък, след около трийсетина километра, селата са, кажи-речи, едно до друго.

— Бойците ми са готови, но мисля, че с числено превъзходство нищо няма да постигнем — обади се командирът на спецназовците.

— Голованов! — повика Грязнов.

— Тук съм, шефе!

— Извинете — обърна се Слава към офицерите. — Трябва да поговоря с него.

Той отведе Голованов настрана и запали цигара.

— Главатарят там е Дима Кучешкия зъб. Заменя едно от момичетата срещу Филя.

— А те колко са?

— Две. И една старица.

— Няма проблем, шефе. Филя ще отиде. И има защо да отиде — намигна многозначително Голованов.

— Поне пет-десет секунди ще издържи ли?

— Ще има патаклама.

— Тогава виж какво — замислено поде Грязнов, като гледаше къщата в съседство на тази, в която бяха бандитите, — ще заобиколим полето и през гората ще стигнем до другата къща. Бандитите нямат видимост към нея, стената е без прозорец. Филя ще отиде сам.

Те се отправиха към колата, в която седяха „вълците“.

— Филип! Помниш ли как хванахме оня муджахидин при Кандахар? — попита Голованов.

— Ясно, командире — без да отговори на въпроса, отсече Филя и за голяма изненада на Грязнов започна да се съблича.

— Грязноов! — разнесе се из полето усиленият от мегафона глас на Дима. — Десет ченгета да отидат при камаза. Другите да си обират крушите.

— Разбрах! — изкрещя в отговор Слава и се обърна към събралите се оперативници и спецназовци, но и те също бяха чули, така че от голямата група един след друг взеха да се отделят доброволци.

Филя запретна потника си и Голованов старателно намести между плешките му дълга кама с калъфка върху острието ѝ.

— И защо пък точно Филя? — попита Грязнов.

— Ми опитай ти де!

Филя събра плешките си и камата плътно прилепна към гърба му.

— Това тук никой не го може — поясни Голованов. — Нали виждаш, такава му е конструкцията...

Десетимата доброволци бавно се отправиха към камаза.

— На добър час, Филя, Бог да е с тебе — с потреперващ глас му каза Слава. — Да потегляме!

Всички останали също се качиха по колите и като ги използваше за прикритие, „седмицата“ с „вълците“ се понесе по полето, сви към горичката и след минута спря до къщурката. Вътре завариха възрастна съпружеска двойка.

— Какво се е случило, другари? — втурна се съпругът към въоръжените мъже.

— Не се безпокой, татенце, всичко е наред — отговори Грязнов, гледайки към сляпата стена на отсрещната къща, неясно прозираща през зеленината на храстите и плодните дръвчета.

— Петнайсетина метра, не повече — обърна се той към другарите си.

— Храсталаци, дръвчета — пробоботи Демидич. — Всичко е точно, командире.

Грязнов се приближи до прозореца. Филя бавно крачеше през полето. Групата доброволци си приказваха до камаза и пушеха. Грязнов съгледа телефонния апарат в стаята и попита:

— Може ли да се вземе връзка с Москва?

— Като се набере кодът. Има го записан до телефона.

— Горе ръчичките, Филя! — проехтя гласът на Кучешкия зъб. — През прозореца ли ще минеш, или през вратата като желан гост?

— Предпочитам през вратата. Ето ме, дойдох, Дима. Сега пусни момичетата и старицата. Няма ли да ти стигнат толкова трупове? — кимна Филя към мъжете при камиона.

— Влизай през вратата. Ще приказваме.

Филя тръгна да заобиколи и изчезна от очите на Грязнов. „Вълците“ безшумно се изнизаха един след друг от съседната къща.

Слава понечи да ги последва, но Голованов го спря:

— Ти вече си свърши работата, Вячеслав. Сега остави и ние да си свършим нашата. Извинявай.

Грязнов се върна в стаята, приседна на стола до телефона и машинално набра номера на Турецки, за да му съобщи с няколко думи какво е положението.

Междувременно Филя влезе при бандитите. Един от тях сръчно го опипа за оръжие по джобовете на панталона и надолу по краката.

— Чист е — обърна се той към Кучешкия зъб.

— Хайде ела, Филя.

— Защо протакаш, Дима? — кимна той към момичетата, седнали прегърнати на един стол.

Дима помисли, помисли и махна с ръка:

— Нека поседят.

— А къде е бабата?

— Тука, тука съм — обади се женски глас от един тъмен ъгъл.

— Бъди мъж — отново посочи с очи към момичетата Филя, като същевременно се приближаваше към своя бивш приятел.

— Ха сега здрасти бе, Филя! — подаде му ръка Дима с широка усмивка, но очите му не се усмихваха.

— Здравей, Дима.

Внезапно Филя се понаведе и с котешко движение измъкна камата измежду плешките си, сграбчи Дима и го обърна с лице към бандитите, като същевременно ритна стола под момичетата. Те избягаха в ъгъла на стаята и Филя застана така, че двамата с Дима да ги прикриват. Кучешкия зъб усети леко бодване по врата.

— Не стреляйте! — успя да извика той, но автоматният откос, който пушна един от бандитите, вече бе разцепил тишината.

Тялото на Дима омекна. И тутакси през прозореца удари по бандитите друг автоматен откос. С трясък падна избитата врата, в стаята нахлуха „вълците“. А след няколко секунди дотича и Грязнов заедно с оперативниците, стояли пред камиона. Грязнов погледна към убитите бандити, после се обърна към момичетата, които все още се свиваха в ъгъла, и към бабичката, загубила ума и дума от ужас.

— Н-да, изпитана работа — похвали той, но когато видя Филя да търси нещо на пода, учудено попита: — Какво пък търсиш, толкова?

— Калъфката.

— Каква калъфка?!

— Ей тая — посочи му Филя камата.

— Фу! — презрително възкликна Слава. — Да беше потърсил дистанционното!

Но Филя мълчаливо му го подаде. Слава взе мегафона, оставен на перваза на прозореца и из полето проехтя гръмкият му, глас:

— Връщайте се, момчета! Всичко е наред.

Малко по-късно „вълците“ стояха недалеч от камаза, в чиято каросерия един сапъор внимателно обезвреждаше мината.

— Дванайсеттонен — кимна Демидич към камиона. — Нима е пълен?

Никой не му отговори. По едно време се показва сапъорът с мината в ръка и удивено съобщи:

— Ами тя е празна...

Голованов се качи в каросерията и разряза един от найлоновите чували, загреба шепя от белия прах в него, помириса, близна с език и си отръска ръката.

— Тебешир! — викна той, след което така изпсува, че дори мъжете отвън, чули през живота си какво ли не, се спогледаха малко притеснено.

При него се качи Грязнов, загреба с шепи от праха и също го помириса.

— А къде е Кроткия? — попита той след известно мълчание.

След като настъпи суматохата, Алексей Петрович се втурна след другите към колите, но съгледа капитан Милков, който, му махаше с ръце, и се спря.

— Убит е Зарецки! — тичешком му съобщи капитанът.

Кротов извади своя „Беломор“ и запали.

— А стоеше доста далече — продължи Милков, — чак ей дой онова дърво. Заблуден куршум.

— Господ наказва блудните със заблудени куршуми — с безразличие отбеляза Кротов. — Има ли много жертви?

— Само Зарецки е убит. Четирима души са ранени.

— И къде го уцели тоя заблуден куршум?

— Точно между очите!

— Случва се и заблудените куршуми да имат точни попадения. Рядко, но се случва.

— Вярно си е — съгласи се капитанът. — А ти защо си толкова мрачен?

— Вземи едно-две от твоите момчета — каза Кротов, като оглеждаше бившата конюшня. — Нека да проверим какво е там положението.

Когато се качиха и влязоха в помещението, откъдето бяха стреляли бандитите, Кротов директно отиде до отсрещната стена, внимателно се взря в тапетите и ги поглади с ръка.

— Това тук трябва да е врата — каза той. — Я, момчета, помогнете.

Как ли не се опитваха да избият вратата, но тя само кънтеше, без да поддаде.

— Дали пък да не я взривим? — предложи Милков.

— Елате — каза Кротов и ги поведе навън.

Излязоха от двора на пансиона, Кротов навлезе в храсталаците покрай оградата. Милков и хората му го последваха. Стигнаха до железната врата, чиито крила бяха широко отворени. Четиримата нахълтаха в просторно помещение, което се оказа гараж. В него имаше няколко леки автомобила и шест микробуса.

— Проверете всички коли!

— Дмитрич! Заключени са — подвикна един от милиционерите.

— Разбийте ги!

Разбиха колите, но в нито една от тях не откриха наркотици.

— Ще трябва да намерим някой от работниците в гаража — каза Кротов.

— Живо! — погледна Милков към подчинените си.

Кротов приседна и отново запали цигара.

— За какво се замисли?

— Мисля си, че ни прекараха яко, Дмитрич — бавно отговори Кротов. — Разсъди сам. За какъв дявол ще слагат хероина в дванайсеттонен камион, а? Да имат триста, четиристотин килограма, хайде нека да е половин тон! Толкова може да се побере и в микробус. Или, да речем, в „газела“. Направих грешка, Дмитрич, това е.

След петнайсетина минути милиционерите доведоха плешив възрастен мъж.

— Позабавихте се с търсенето, момчета — укори ги Милков.

— Вие като какъв работите тук? — обърна се Кротов към мъжа.

— Монтьор съм. Току все трошат по нещо и аз подменям частите...

— И често ли ги подменяте?

— Всеки ден!

— В момента кои коли ги няма тук?

— Не мога да кажа веднага... Те са постоянно в движение. Само две не излизаха. Оня гигантския камаз и една „газела“. Тя стоеше на отделно място.

— Къде е то?

— А ония няма ли да ни пречукат?

— Кои?

— Ти не разбираш ли? Дебеловратите мутри.

— Отидоха си — изправи се Кротов.

Това не беше отделно място, а гараж за четири коли, в който се влизаше през автоматично повдигаща се метална врата, чудесно обзаведен с калорифери, климатична инсталация и мебели. Гаражът сега беше празен.

— Тук ли стоеше „газелата“? — попита Кроткия.

— Тука. И двата директорски автомобила също. Японски джип и ауди.

— Благодаря.

— Обаче моля ви се, нищо не съм ви разправял и нищо не съм ви показвал — каза монтьорът, като се оглеждаше страхливо.

— Разбира се.

— Тук ли е началникът на ДАИ? — обърна се Кроткия към Милков, след като изчака монтьорът да си отиде.

— Беше тук.

Кротов тръгна не към разтворената желязна врата, а по тесен коридор, осветен от мъждива крушка. Стигнаха до масивна врата, залостена с железен прът. Когато я отвориха, озоваха се в стаята, откъдето бяха стреляли бандитите.

Началникът на ДАИ беше намерен бързо, а след няколко минути, когато Кротов му обясни положението, той изпрати заповед до всички патрулни коли да задържат всяка „газела“ и японски джип сив металик без изключение, а в случай на съпротива да стрелят по водачите.

Времето се точеше бавно. Обади се Грязнов и псувайки ядно, ги информира, че в камаза е имало само чували с тебеширен прах.

Най-после дойде съобщението, че заподозрените коли се движат по Ростовското шосе, минали са през Красний лиман, не са се подчинили на заповедта да спрат и сега продължават към село Московско с висока скорост — над сто и четиридесет километра в час. Но с жигулите на инспекцията те не могат да бъдат преследвани.

— Извикайте хеликоптер — обърна се Кротов към началника на ДАИ.

От кабината на хеликоптера Кротов добре виждаше сивия джип и „газелата“, които плавно и с лекота задминаваха другите коли.

— Колко красиво се движат, а — чу в слушалките си гласа на началника на ДАИ. — Вася, я изстреляй един откос покрай джипа!

— Слушам! — отговори летецът.

Рязко навел нос, хеликоптерът започна да се снижава и куршумите на едрокалибрената картечница, вдигайки прах, прорязаха бразда по чакълестия банкет вдясно от джипа. Колите продължиха да се движат със същата висока скорост, но по едно време газелата започна да намалява и след неколкостотин метра рязко сви по един междуселски път. Джипът спря.

— Издигайте се, Василий — спокойно каза Кротов. — Сега ще го взривят.

— Кого? — набирайки височина, попита летецът.

— Микробуса, „газелата“.

— Кой?

— Онези в джипа.

И наистина след няколко секунди се чу силен взрив, към небето се метнаха ярки пламъци.

Джипът направи обратен завой и отново се понесе по шосето, но скоро рязко сви и продължи направо през полето към недалечната гора.

— Не го допускай в гората, Вася! — викна началникът. — И сега удари пак, но не покрай него! А по гадните мутри на тия престъпници, Вася!

— Слушам! — отговори летецът.

Хеликоптерът пикира. Картечният откос застигна джипа точно преди да навлезе в гората. От шосето свърнаха две патрулни коли и се насочиха към застиналия джип.

Кротов се обърна да види горящата „газела“. Розовите пламъци се извисяваха все по-нагоре в небето, започнаха да спират коли на

банкета и от тях да слизат хора.

„Тук горят милиарди! Цели състояния!“ — равнодушно си помисли Алексей Петрович Кротов.

[1] Виж романа на Фр. Незнански „Операция Фауст“. — Б.пр. ↑

9.

Здравата удариха по джоба Ваня Монголеца операциите на ФСБ, довели до затварянето на казината, пропаднаха и милиардите, които можеха да бъдат спечелени от продажбата на хероина, изгорял в „газелата“ на петдесет километра от Воронеж. „Империята“ на Монголеца се разгресе, но устоя. Идваха постъпления от рекета, от търговията със спиртни напитки и тютюневи изделия, редовно плащаха „данъка“ си и търговските структури. Но последва удар, дошъл от най-неочаквана страна — от кръстниците. След всички тези събития незабавно бе свикана голяма общоруска среща. Монголеца знаеше, че разговорът ще бъде сериозен, защото му се бе наложило за известно време да ограничи вноските си в общата каса, а кръстниците не прощаваха подобни неща. Хич не ги интересуваше, че Ваня е зле с наличните средства, тъй като бе вложил огромни пари в различни сделки, те си знаеха само едно — жив или мъртъв, трябва да си внасяш дължимото — и затова изслушаха съвсем разсеяно оправданията на Ваня, а на обещанията му след време да навакса пропуснатите вноски, и то с лихва, така да се каже, като обезщетение, просто не повярваха.

— Нее, Ваня, така не става — важно прогъгна Кръста. — Ние не ти искаме повече. Търсим си законното. И изобщо какви хора си подбиращ, а? Оня нафукан заваркаджия Павлов вече изгърмя! Скоро ще изгърми и въртоглавата стърчиопашка, вицепремиерката. Помни ми думата! Защото вече няма накъде да мърда! А за нас, Ваня, най-важното са хората по върховете. Ние даваме, те вземат, а като вземат, трябва да ни вършат работа. Ние всички гласувахме единодушно за тебе, Ваня. Захващай се, ръководи, води ни напред, така да се каже — към светлото бъдеще! А ти докъде ни докара, а? Скоро може да тръгнем по гол задник. Иди намери сега такъв гювеч! Такава голяма далавера, а да отиде на кино... Не е хубаво така, Ваня.

След Кръста в същия дух се изказаха Пуяка и Шамана, а и останалите ги подкрепиха. Само образованите младоци мълчаха и макар че разбираха тежкото положение на Ваня, не казаха нито дума в негова защита, а всеизвестно е, че мълчанието се смята за знак на

съгласие. Наистина петербургският авторитет Фьодор Кирпича се застъпи за Ваня, обаче никой не му обърна внимание, защото и бездруго той отдавна им лазеше по нервите с честите си изказвания по телевизията, в които дрънкаше сума ти излишни неща, както смятаха мнозина. В края на краищата Монголеца побесня, прати всички на майната им, свирна на горилите си и отпраши към своето селце Тишина.

На другия ден по молба на Кирпича Ваня отиде при него в хотела, където беше отседнал.

— Трябва да изчезваш, Ваня. И най-добре в чужбина, в Щатите. Нали там си имаш добри приятели. А и аз ще ти пусна малко сухо. Ще вземеш десетина милиона от една богата банка. На първо време ще ти стигнат там, в Щатите.

— Десет мога и тука да взема. Още днес, на секундата.

— Да не би да имаш предвид от Златаря?

— Пък дори и от него.

— Паричките ти от Златаря отидоха в купа. Така се реши на срещата.

— Благодаря, Федя — проговори Монголеца след дълго мълчание. — Изчезвам. С благодарност ще се възползвам от твойто сухо. Но и ти, Федя, внимавай, пази се.

Още същия ден руският гражданин Золотарьов, по прякор Златаря, известен банкер и собственик на дворец в Италия за двайсет и пет милиона долара, бе застрелян пред вратата на офиса си от наемен убиец.

А след три дни във вилата си край Петербург беше убит с куршум в тила старият всепризнат бандит Фьодор Кирпича.

Ваня Монголеца, Антон Маевски и полиглотът Майкъл изчезнаха, сякаш потънаха вдън земя. Разбира се, те скоро ще изникнат отнякъде, защото мафията е безсмъртна, но вече не из огромните простори на Русия.

От канцеларията на премиера се обадиха на главния прокурор на Руската федерация с молба да подготви в писмен вид кратко експозе — спецсъобщение, не по-дълго от петнайсет страници — за делото, водено от следователя Турецки. С резултатите от това следствие е

проявил желание да се запознае лично премиер-министърът. Срокът за представяне на спецсъобщението е два дни.

Турецки заседна в кабинета си, изпи два литра силно кафе, изпуши две кутии цигари и си припомни наум и на глас всички най-цветисти псувни, които знаеше. На бюрото му бяха струпани деветте огромни папки на следственото дело. В тях имаше протоколи от разпити на свидетели, заподозрени, обвиняеми, актове от всевъзможни експертизи и така нататък. Турецки смяташе всичко в това дело за важно, всеки факт, всяка подробност водеше след себе си друг, и така се очертаваше цялостната картина на десетки престъпления. Имаше чувството, че ако не посочи някое дори най-незначително събитие, ще рухне цялата следствена конструкция. А всичко това трябва да се изложи в резюме, и то само за два дни.

Разрошен и зъл го завари в кабинета му Лиля Федотова, дошла по някаква работа.

— Хич не ги обичам аз тия спецсъобщения! — възкликна Турецки и посочи деветтомния си труд.

— И за кого го правиш?

— А ти не си ли чула?

— Знам, че е за някого по върховете, но точно за кого — не съм чула.

— За премиера, а той сигурно ще докладва на най-главния!

— За какво най-напред трепери човек, когато стане напечено?

— За кожата си, естествено!

— А високопоставеният човек?

— Още повече!

— За интересите на държавата, шефе! Ама вас на какво са ви учили, господин Турецки!

— Права си. Ако е големец, ратува, естествено, за интересите на държавата! — усмихна се Турецки.

— Ами ако интересите на държавата са засегнати от някой немалко високопоставен човек, за когото е гарантирал лично високопоставеният големец и когото са толерирали важни генерали и полковници, вече арестувани, тогава какво ще направи големецът?

— Ще си поправи допуснатата грешка.

— Точно така. А не греши само онзи, който нищо не върши.

— И както винаги ще излезе, че пътят към ада е покрит с добри намерения, нали?

Турецки и Лиля се спогледаха и изведнъж избухнаха в силен смях.

— На всичкото отгоре се смееш! — отбеляза Лиля, когато се поуспокои.

— Не се смея, а плача — намръщи се Турецки.

— Я нека ти помогна, Саня. Ти ще ми диктуваш, а аз ще пиша на компютъра твоето спецсъобщение, ще го съчиняваме заедно.

Привечер спецсъобщението беше готово.

— Я виж какво значи съавторството — усмихна се Турецки, — вместихме се само в дванайсет страници. И фабулата е изложена ясно и прегледно, и всички доказателства са цитирани в стройна и логична система. Благодаря ти, колежке, много ми помогна!

И от прилив на чувства Турецки прегърна помощничката си и я целуна по устата.

— Ама какво правиш, Турецки? Глупчо... Женкар... Поне вратата да беше заключил...

Саргачов чакаше Лариса да се прибере и нервно се разхождаше из стаята. Напоследък тя пиеше много, от виното бе преминала на концентрати и се наливаше с френски коняк, но той я подозираше в най-лошото — че взема наркотици. Симптомите, които му бяха добре познати от Афганистан, бяха налице. Разширени зеници, ненормално оживление, разговорливост и безпричинен смях, а сутрин — страшна отпадналост и кучешка тъга в очите. Засега все още нямаше прояви на трайна деградация, но очевидно скоро и тя щеше да настъпи. По ръцете ѝ не бе забелязвал следи от спринцовки, но вероятно Лариса използваше „царска смес“, чисто руско изобретение — смесват се равни части кокаин и хероин и се приемат през устата.

Валерий нямаше навика да се рови из вещите на жена си, но тази вечер, обикаляйки от стая в стая, влезе в кабинета ѝ и машинално отвори чекмеджето на бюрото. Подозренията му се потвърдиха. То беше пълно с пакетчета — и хероин, и кокаин. Потривайки загрижено челото си, той излезе от кабинета и отиде в хола, наля си голяма чаша коняк и я изпи.

Понякога съжаляваше, че не приключи сметките си с живота още тогава, когато се прибра у дома след срещата с бившите си другари, бившите си подчинени, за които неговата дума беше закон, с братята си по оръжие — „руските вълци“. От тази фатална крачка го бе възпряла тогава Лариса, като му съобщи за смъртта на майка си. А и той не можеше да я остави сама в живота, защото фактически тя си имаше вече само него — единственият ѝ близък и предан човек. И Лариса съзнаваше това, чувстваше го.

Валерий се приближи до прозореца. Покрай пясъчната алея в градината светеха фенери с матова жълтеникава светлина. Беше някак пусто и неуютно, духаше вятър. Но ето че през клоните на дърветата проблеснаха и угаснаха фарове, останаха да светят само габаритите, а после и те угаснаха. Значи си идваше. Ето я, върви по алеята и се скри във входа.

Лариса го изгледа странно, когато я посрещна на вратата, мина покрай него, влезе в хола и се тръшна на един фотьойл. Дълго време седя мълчаливо, отпуснала ръце на коленете си, после сякаш се опомни, наля си малко коняк, изпи го и чак тогава вдигна очи към Валерий.

— Всичките ги чака разстрел!

Саргачов премълча.

— Ти чуваш ли? Със сигурност ще ги разстрелят! — с висок шепот повтори Лариса.

— Всички? Откъде знаеш?

— Всички, които са с не по-нисък чин от подполковник. А това го научих от моя приятел, първия вицепремиер.

— Колко души са?

— Двайсет и девет.

Саргачов недоверчиво поклати глава.

— Говори ли с премиера?

— Не ме прие.

— Значи си разговаряла само с първия вицепремиер?

— Всички те, както се изрази той, са престъпници и рекетъори. И решението за тяхната участ е взето на най-високо ниво!

— Вече е полунощ — погледна часовника си Валерий. — Къде беше досега?

— На гробищата. При татко и мама...

Саргачов я погледна в очите и разбра, че е вземала наркотици, при това доста солидна доза.

— И през цялото време ли стоя на гроба им?

— Не. Ходих и до татковата вила. Хубаво е там.

Лариса отново посегна към бутилката.

— Сега не бива да пиеш, Лара.

Тя стана и тръгна към кабинета си.

— Недей, Лариса!

— Ти знаеш?

— От много отдавна го подозирах...

— Е, в такъв случай...

Тя не се доизказа, отново седна във фотьойла, извади от джоба на костюма си две пакетчета, смеси ги в едно, след което ги изсипа в устата си и преглътна сместа с няколко глътки коняк.

— В такъв случай — повтори Лариса, — върви си, Саргачов. Искам да бъда сама.

— Не мога да те оставя в това състояние.

— Добър си. Знам. Ти имаше чудесната идея да ме вкараш в правия път. Но не се получи.

— Моля те, иди да си легнеш.

— Ох, писна ми от тебе, Валерий Степанович — неочаквано каза Лариса със съвсем спокоен и безразличен тон.

Той не отговори нищо, само запали цигара и дръпна жадно няколко пъти поред.

— От известно време ти престана да бъдеш „руски вълк“ и се оказа един нищо и никакъв руски овен.

И този път Саргачов премълча, но лицето му силно пребледня, ръцете затрепераха.

— Какво още искаш да ти кажа, за да си отидеш... Никога не съм те обичала и няма да те обикна. Едно време бях луда по Павлов. И ако можех, още сега бих отишла, не, бих литнала при него. С него си подхождахме, пасвахме си във всичко...

Саргачов стана и бързо излезе.

Почти бе стигнал до дома си на Кутузовски проспект, но изведнъж направи остър завой и се понесе по обратния път.

Когато спря пред вратата на вилата, без да слиза, попита приближилия се дежурен от охраната:

— Лариса Ивановна вкъщи ли е?

— Няма я, излезе.

— С охрана ли?

— Лариса Ивановна излезе сама с колата.

— В каква посока тръгна?

Дежурния махна с ръка към Москва.

Саргачов бързо подкара колата, натискайки газта като луд. Когато излезе на шосето към Звенигород отдалече видя святкащите буркани на катаджийски коли, силуети на много хора и сърцето му се сви. Спря го един патрул на ДАИ:

— Документите ви, моля?

Саргачов подаде служебната си карта.

— Какво се е случило? — попита той със скрита надежда.

— Катастрофира Стрелникова, вицепремиерката, другарю полковник — понижи глас капитанът от ДАИ.

— Жива ли е?

— Как жива, при този сблъсък... — махна с ръка капитанът, — минавайте, другарю полковник!

Още на няколко пъти му провериха документите, вече цивилни служители, докато накрая се добра до мястото на трагедията. Успя да види само отметнатата назад глава на Лариса с побеляло лице, част от окървавените ѝ дрехи, безжизнената бяла ръка, а после пред очите му се изпречиха тъмните широки гърбове на цивилните служители. Пристигна линейката на „Бърза помощ“, гърбовете отново се раздвижиха, вратата се хлопна и линейката потегли, придружена от няколко патрулни коли, по пътя към Москва.

При Саргачов дойде за огънче същият капитан, който пръв го беше спрял на идване.

— Все пак какво точно се е случило, капитане? — щраквайки запалката, попита Саргачов.

— Колите са се сблъскали.

— Не виждам къде е другата кола...

— Върви гони Михаля — като помълча, издухвайки дима, отговори капитанът.

Вечерните московски вестници съобщиха за трагичната злополука на Звенигородското шосе, при която бе загинала вицепремиерката на Руската федерация Л. И. Стрелникова, а след три

дни Лариса Ивановна бе погребана на Новодевическото гробище с подобаващите почести.

Беше привечер. Турецки и Саргачов седяха на една пейка при Патриаршеските езера.

На пейката помежду им върху един вестник имаше бутилка коняк и в две картонени чинийки — сандвичи със салам и сирене.

— Помниш ли? — попита Александър.

— Да, но лебедите ги няма — отговори Саргачов.

— Сигурно са отлетели...

— Или пък са ги убили...

Известно време двамата мълчаха, загледани в гладката повърхност на опустялото езеро.

— Какво смяташ да правиш?

— Заминавам.

— Къде?

— В Чечня.

И отново настъпи мълчание.

— Аз тръгвам — обади се Турецки.

— Бъди здрав, Саша.

— И ти бъди здрав, Валера.

И Турецки си тръгна, без да се обръща назад. След три месеца прочете в „Червена звезда“, че за проявено мъжество и храброст полковникът от вътрешната служба В. С. Саргачов е удостоен със званието Герой на Русия. Посмъртно.

Издание:

Автор: Фридрих Незнански

Заглавие: Кралят на казиното

Преводач: Минка Златанова

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: Руски

Издание: Първо

Издател: „Атика“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1999

Тип: Роман

Националност: Руска

Печатница: „Атика“

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3791>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.